

DEVRİMCİ TEORİ
OLMADAN,
DEVRİMCİ PRATİK
OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

DÜNYA VE
TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA
GÜNCEL POLİTİK DURUM VE
MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ KONGRESİ

MAO VE HALK SAVAŞI

ESKİ TOPLUM VE
ESKİ DEVLETİ AŞMAK;
AMA NASIL?

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ
1. KONGRESİ MARKSİZM LENİNİZM
MAOİZM'İN ZAFERİYLE SONUÇLANDI!

SEMPOZYUM TOPLANTISI MESAJLARI

2003 ■ NİSAN-MAYIS ■ 2 AYLIK TEORİK DERGİ
3.000.000 TL

İÇİNDEKİLER

ÖZELEŞTİRİ VE YENİDEN MERHABA!..... 5

**DÜNYA VE TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA
GÜNCEL POLİTİK DURUM VE MAOİST KOMÜNİST
PARTİSİ KONGRESİ 7**

“Küreselleşme” Üzerine 9

Ezen-Ezilen Ülkeler Tarih mi Oldu? “Ulus Devlet”
Aşıldı mı, Ulusal Sorunlar Çözüldü mü? 11

Çok Kutuplu Emperyalist Dünyaya Doğru Ve
Emperyalistler Arası Rekabet 12

Parti’ yi Kitlelerle, Kitle Hareketini Bilinçli Devrimci
Önderlikle Birleştirme Sorumluluğu 16

Dünya Halkları Direniş Hareketi’nin Önemi 17

Neo-Liberal İdeolojik Saldırı Ve Proleter Devrimci Yaklaşım 19

MAO VE HALK SAVAŞI..... 24

Halk Savaşı Nedir? 24

**ESKİ TOPLUM VE ESKİ DEVLETİ AŞMAK;
AMA NASIL? 38**

Büyük proleter kültür devrimi rehberliğinde
seferber olmak tayin edicidir 43

Saldırıları göğüsle! 46

Şimdi artık sınıf mücadelelerinin ve tarihin sonu mu? 47

Milli meselenin ekonomik özü ve bazı hatalar 49

Globalizm ve Maoist çözüm 51

2 aylık teori dergi
2003 • 1 • Nisan-Mayıs

**SINIF
TEORİSİ**

KARDELEN BASIM YAYIM REKLAM
GÖSTERİ ORGANİZASYON LTD. ŞTİ

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Erdal GÜLER
Yönetim yeri: Atatürk Bulvarı, Emlak Bankası Apt.
C. Blok, No: 142, Kat: 6, Daire: 24, Aksaray/İst.
Tel.: (0212) 520 54 42 - 520 54 39
Fax: 520 53 93
Dizgi: Kardelen Yayımcılık
Baskı: SERLER
Dağıtım: YAY-SAT

Öcalan'ın söylemlerine dair kısa bir değerlendirme	52
Kaypakkaya güzergahında ısrar etmek	55
Ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişme başlıca çelişmeler arasındadır	57
Kürdistan sömürge değil ama siyasi ve askeri olarak ilhaktır!	59
Kürdistan açısından durum neydi?	60
Emperyalizm döneminde sömürgecilik	62
türk egemen sınıfları sisteminin her biçimine hayır!	63
Devrimci savaş ve Öcalan'ın "yeni" uygarlık sentezi	65
Bilimsel olan marksist tarih anlayışıdır!	72
Birkez daha!...	
Ulusal sorunda bazı konular üzerine genel notlar:	73
MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ 1. KONGRESİ	
MARKSİZM LENİNİZM MAOİZM'İN ZAFERİYLE	
SONUÇLANDI!	92
SEMPOZYUM TOPLANTISI MESAJLARI.....	127
Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi	127
Nepal Komünist Partisi (Maoist)	128
Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi'nden	129
Devrimci Komünist Partisi-ABD	131
İran Komünist Partisi (ML)	132
Afganistan Komünist Partisi	133
8 Mart Kadın Örgütü Afganistan	134
Purba Bangla (PBSP/Bangladeş) Proleter Partisi'nden	135
KANADA	136
Maoist Komünist Partisi-İtalya	136
Maoist Komünist Partisi'ne;	137
Değerli Yoldaşlar ve Devrimci Arkadaşlar,	139

Özeleştir ve yeniden Merhaba!

· **Uzun bir aradan sonra teorik dergimizle yeniden buluşmanın sevincini yaşıyoruz.**

· Yaklaşık 8 (sekiz) yıldır teorik konular ve teorik mücadele ağırlıklı dergi çıkartamıyorduk, çıkartmıyorduk. Teorik alandaki mücadele boşluğunu gazetemiz aracılığıyla gidermeye çalışıyorduk. Ancak bu durum, ihtiyacı gidermiyordu, gideremiyordu. Gerçek şu ki her zaman için teorik dergi ihtiyacını duyumsadık. Fakat aşağıya aktaracağımız olumsuzluklardan dolayı böyle bir derginin çıkartılmasına geçici olarak ara vermek zorunda kaldık.

· Dolayısıyla okur kitlemiz haklı olarak bu uzun sürenin nedenlerini soracaktır. Bu bağlamda bunun hesabını okur kitemize vermek zorundayız:

· **Bunun asli nedenleri:**

· Birincisi, Sınıf mücadelesinin üç boyutundan birisi olan teorik alandaki mücadelenin önemini yeterince bilince çıkartamayışımız.

· İkincisi, bu alandaki mücadeleyi yeterince bilince çıkartamayışımızdan kaynaklı olarak kadrosal bakımdan kurumsallaşamamamız.

· Üçüncüsü, teorik derginin yazınsal alanda denetimini sağlayan kadroların politik-teorik bakımdan yeterli olamamaları gerçekliği öncünün temel teorik fikirleriyle ciddi boyutta olumsuz ve çelişkili sonuçlara yol açmış ve bu da öncüye karşı mevcut güvensizliği daha da artırmıştır.

· Dördüncüsü, dergide çıkan ve çıkacak yazıların ideolojik-politik merkezin inisiyatifi dışında çıkmış olması, politik-ideolojik alandaki önderlik misyonunun daha da zaafa uğramasına yol açmıştır.

· Tüm bu olumsuzluklar sekiz yıl boyunca teorik-politik dergi çıkartmamızı engellemiş oldu.

· Bugün ise söz konusu olumsuzlukları esasta aşmış durumdayız. Dolayısıyla sınıf mücadelesinin bu alanda biz Maoistlere yüklediği görevi bugün daha bir bilinçle ve layıkıyla yerine getireceğimizden kimsenin şüphesi olmasın.

· Sınıf Teorisi aracılığıyla devrimin teorik sorunlarına daha bir açıklık
· getireceğimizden ve her türlü burjuva ve küçük burjuva akıma karşı
· yürüteceğimiz doğru bir ideolojik mücadelenin politik iktidar mücade-
· lesine güçlü ve büyük bir katkısı olacağından eminiz.

· Sınıf mücadelesinin her üç boyutunun (siyasi, ekonomik ve ideolojik)
· kendine has özelliklerinin olduğunu her bir Maoist bilir. Hepsi de farklı
· farklı mücadele alanlarını kapsar. Ancak bunların birbiriyle ilişkileri de
· mevcuttur. Daha doğrusu bunların birbirine bağılılıklarını doğru bir
· şekilde ele almaz, özellikle de ideolojik ve ekonomik mücadeleyi politik
· mücadeleye bağlı ve ona hizmet eder şekilde yürütemezsek, işte o
· zaman devrimimizin temel sorunu olan mevcut siyasi iktidarı alt ede-
· meyiz. Politik iktidar mücadelesine tabi kılınmayan bir ideolojik ve
· ekonomik mücadele reformizm ve ekonomizme hizmet eder. Her ikisi
· de sınıf işbirlikçisi sağ oportünist bir teoridir.

· Sözün özü, bu üç alan içerisinde tayin edici olan siyasi mücadeledir.
· Diğer ikisi ise bu mücadelenin hizmetinde ve onu geliştirip güçlendir-
· mek için ele alındığında ancak o zaman politik görevlerimizi layıkıyla
· yerine getirmiş oluruz.

· Teorik dergiye önem vermemizin altında yatan politik gerçeklik de,
· budur.

· Teorik alandaki mücadeleyi olduğundan fazla büyütme ve abart-
· mak ne denli devrimi sekteye uğratırsa öyle de Marksizm-Leninizm-
· Maoizme yabancı düşünce akımlarına karşı teorik alandaki mücadele
· görevini küçümsemenin de devrimi sekteye uğratacağını asla unutmamalıyız. Çünkü bu mücadelenin küçümsemesi demek aynı zamanda
· burjuva ve küçük burjuva siyasi akımların toplum üzerindeki ideolojik-
· politik hegemonyasına hizmet etmek demektir.

· Şu noktayı da gözlerden kaçırmamalıyız: Teorik mücadelenin kitle-
· lere nüfuz etmesinin biricik yolu doğru bir teorik bakış açısı ve siyasete
· sahip olmaktan geçer.

· İdeolojik mücadele siyasetimiz küçük burjuvazinin sidik yarıstırıcı
· yöntemiyle değil tamamıyla MLM normlar ışığında olacaktır.

· **SINIF TEORİSİ**, sadece devrimin teorik sorunları ve Marksizm-
· Leninizm-Maoizme yabancı düşünce akımlarıyla teorik mücadeleyle
· sınırlı bir dergi olmayacaktır. Esas yanını bu nokta oluşturacaktır. Fakat
· ikincil yanını ise araştırma-incelemeli teorik-politik konular, çıkış
· periyotları arasındaki politik gelişmeler ve yönüne ilişkin politik
· yorumlar ve zaman zaman taktik tespitleri de içerecektir.

Yazı Kurulu

DÜNYA VE TÜRKİYE- KUZEY KÜRDİSTAN'DA GÜNCEL POLİTİK DURUM VE MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ KONGRESİ

Bu belge Maoist Komünist Partisi I. Kongre belgelerinden alınmıştır.

Maoist Komünist Partisi'nin I. Kongresi, Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da durum ve görevlerimizi titizlikle ele aldı. Genel olarak verdiği sonuçlar şunlardır:

Emperyalist dünya sisteminin başlıca çelişmeleri "Küreselleşme" yaygarasıyla, pohpohlanan Neo-liberal yalana rağmen keskinleşerek derinleşmektedir.

Emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslar, kapitalist-emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi, emperyalist devletlerin kendi arasındaki çelişkiler dünyamızın başlıca çelişkileridir.

Mevcut başlıca çelişmeleri yönlendiren-etkileyen baş çelişme ise, emperyalizmle ezilen dünya halkları ve ezilen uluslar arasındaki çelişmedir.

Yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge gibi ezilen ülkeler dünya devriminin fırtına merkezlerini oluşturmaktadır. Bu alanlarda yürütülen Halk Savaşları proleter dünya devrim mücadelesinde motor rol oynamaktadır. Bu mücadele, proleter dünya devriminin diğer başlıca bileşeni olan Sosyalist Devrim'le Komünizm ortak hedefinde birleşmektedir.

Emperyalizm, dünya halklarının stratejik düşmanıdır. Emperyalistler arası eşitsiz gelişmenin sonucu olarak öne çıkan ve dünya halklarına saldırının baş aktörü ise ABD emperyalizmidir. Daha açık bir deyişle ABD emperyalizmi dünya halklarının baş düşmanıdır. Bu, diğer düşmanlara karşı hayırhah tutum içinde olma, iyimser davranmayı asla gerektirmez. Düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanmak, baş düşmanı tespit etmeyi, mücadelenin esas okunu baş düşman üzerinde yoğunlaştırmayı, hedefi daraltmayı gerektirir. Ancak bu, otomatikman diğer emperyalist düşmanlarla ittifakı şart koşmaz.

Baş düşman, Mao'nun düşmanı lokma-lokma yeme siyasetinin önemli bir ögesidir.. Baş olmayan düşmanlarla, bazı somut durumlarda kısmi-geçici antlaşmalar, tamamıyla somut bir meseledir. Proletaryanın gücü, önderliği, devrime getirip-götüreceği temelinde, ele alınır. Proletarya, hiçbir şart altında burjuvaziye kuyruk olamaz. Proletarya, kendi önderliğini es geçemez.

Kısacası, baş düşman objektif bir olgudur. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının bir sonu-

çudur. Her bir durumda somut olarak, dünya ve tek-tek ülkeler açısından tespit edilmeyi gerektirir.

Son 15 yıldır dünya emperyalist sisteminde, önemli gelişmeler yaşandı. Bunların başın da geleni, NATO-VARŞOVA eksenli emperyalist dünyanın başlıca iki kutuplu örgütlenme biçiminin çöküşüydü. Emperyalistler arası rekabette, Sovyet emperyalist bloğu yayılma çatışmasında rakiplerine havlu attı. Ağır ekonomik ve siyasal yükü kaldıramayan Rusya önderlikli Varşova emperyalist bloğu çöktü. Modern revizyonist burjuva diktatörlüklerin iflasıydı bu. Bu gerçeği, sahtekarca başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler, “kapitalizmin komünizme karşı ebedi zaferi” olarak gösterdiler.

Varşova emperyalist bloğunun çöküşünü, diğer batılı emperyalistler içerisindeki öne çıkmış olma gücü ve inisiyatifinde kullanarak, ABD emperyalizmi avantaja dönüştürdü.

ABD, Rusya’nın çöküşünden yararlanarak, muazzam gereksinim duyduğu, Rusya’nın eski nüfuz alanlarına süratle yöneldi. Rakip diğer emperyalist güçlerin bu nüfuz alanlarına muhtemel dalışını önlemeyi de hedefleyen ABD, derhal baskın mantığıyla işbaşındaydı. Körfez savaşı ABD emperyalist çıkarlarına kendi bölgesel gerici çıkarları için çomak sokan Saddam gibi devletleri hizaya getirmekten ibaret değildi.

Hedeflerden biri de, diğer rakip emperyalistleri dizginlemek, halkların muhtemel devrimci ayaklanmalarının alternatif hale gelmesini özellikle önlemektir. Bölgede ABD egemenliğini pekiştirmekti. Tartışılmaz dünya imparatorluğu stratejisiyle hareket eden ABD emperyalizmi, dünyanın her yerinde, “Pax American”ı oturtmak perspektifiyle taarruz halindeydi. Kanlı saldırılarına “barış-insan hakları” makyajı çekmeyi de ihmal etmiyordu. Yüz binlerce insanın katledilmiş olmasına, dünyanın değişik bölgelerinde ABD emperyalizminin yürüttüğü imha ve köleleştirme savaşına rağmen, “barış” safsatasına, burjuva sınıf karakterleri gereği teslim olanlar, tasfiyeciler dalgaya kapılıp-savrulanlar da işin bir başka yönüydü. Emperyalist Madrid-Oslo komplolarıyla, Dublin-Washington zirveleriyle, Filistin ve Güney Kürdistan Ulusal hareketleri saptırılmakla kalınmıyor, bu emperyalist modaya diğerlerinin de Kapılmaları sağlanıyordu. Şüphesiz bu sonuç, söz konusu hareketlerin, burjuva-feodal önderliklerinin doğal gereği kapitalizmi aşmayan, ulus olarak kabul görme, kültürel bazı haklar eksensiz,

silahlı-silahsız mücadelelerinin pazarlık amaçlı çizgisinden kaynaklanıyordu.

Emperyalist vaat ve oyunlara tav olmaya açık durumda olmalarının nedeni, sınıf karakterleri ve bunu ifade eden burjuva çizgileriydi.

Neo liberal “serbest piyasa” ekonomisinin vahşi sömürü, “düşük yoğunluklu” savaş siyasetinin çıplak kanlı gerçeğine rağmen, neo liberal ideolojinin emperyalist “demokrasi” ihracına, ithalatçı müşteriler olarak, burjuva feodal önderlikler sıraya giriyorlardı. Öyle ya, bunlar modern revizyonist diktatörlükleri “Sosyalizm” olarak bellemişlerdi. Görmüşlerdi ki, bu “totaliter” rejimlerin sonu yok. Sınıf karakterleri gereği, Sosyalizmi anlamaları-savunmaları mümkün olmayan burjuva feodaller, derhal kafayı “pratik” çalıştırma rotasına giriyor, “kabul edilebilir-gerçekleştirebilir pratik istemler”e yöneliyorlardı. Burjuva realizmi sınıf yapısının sonucuydu.

ABD ihracı “demokrasi”ye bel bağlama, yankısını devrimci harekette dahi gösteriyor, devrimcilikten reformizme atlama ve tasfiyeciler bayrağı omuzlama moda oluyordu. Komünist ideolojik-stratejik olmayan, konjoktürel devrimcilik ne kadar radikal görünürse görünsün, bu modaya evrilmek durumundaydı, evrildi. Emperyalizmin-gericiliğin baskısına, tepkisel karşı çıkmak yetmez. Bu köhne dünyayı gerçekten kavramak, kökten süpürmek ancak MLM ile donanmakla mümkündür.

Günümüzde gericiliğin ana kaynağı emperyalizmdir. “Global” denilen bu emperyalizm’de, aşırı yoğunlaşmış-merkezileşmiş sermaye, proletarya ve halklara, daha azgın bir saldırı demektir. Ezilen uluslara dayatılmış daha koyu bir boyunduruk demektir. Daha barbar ve doğrudan müdahale demektir. “Serbest piyasa”nın nimetleri ortadaydı. Özelleştirme siyasetleriyle büyüyen işsizler ordusu... “Ticaret özgürlüğü” adı altında, ezilen ülkelerde ulusal olan ne varsa yıkmak. Dünyayı tekel-lerin insafsız duvarına çivilemek. Kısacası, derinleşmiş açlık ve sefalet!

Emperyalist ABD’nin taktik güç üstünlüğü karşısında secde edenler artık çareyi onun lütfedeceği projelere bağlamışlardı. Gereçekleri de hazırdı; “*kapitalizm köklü değişikliklere uğradı, insancillaştı.*”

“*Dünya, sınıflar dünyası olmaktan küreselleşme yoluyla çıktı. Çıkarlarda karşılıklı bağımlılık oluştu*” vs. vs...Bu koca yalan üzerinde duracağız.

“Küreselleşme” Üzerine

Maoist Komünist Partisi I. Kongresi şunu vurguladı:

“Küresel” denilen, kapitalizmin dünya çapındaki örgütlülüğü, hiçte iddia edildiği gibi, “yeni-köklü bir değişim” değildir. Kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmle birlikte kapitalizm dünya çapında bir örgütlülüğe ulaşıyordu. Uluslararası tekeller öne çıkıyor, sermaye dünya çapında merkezileşiyor, sermaye ihracı öne çıkıyor, finans kapitalin ağırları dünyayı sarmalıyor, paylaşmadık tek toprak parçası kalmıyordu.

Demek ki, kapitalizmin dünya çapındaki örgütlülüğü, “globalizm” keşifçilerinin iddia ettiği gibi hiçte yeni bir olgu değildir. Evrensellik, kapitalizmin sürekli genişleme-yayılma dinamiğinin sonucudur. Sürekli genişleme ve yayılma özelliğiyle, sermayenin uluslararası merkezileşmesi-yoğunlaşması “yeni” değil, ama bugün çok daha derinleşmiştir. IMF, Dünya Bankası sadece bu gerçekliği anlatır. Bu gerçeklik, makro ekonomik politikalarla, dünyanın her parçasına daha çıplak-doğrudan müdahaleleri derinleştirmiştir. Denetleme ve manüplasyonu daha fütursuz hale getirmiştir. Çıkarlar uyumuyor, aksine, sömürü-gasp-yağma-tefecilik-kupon kesme-rantiye ve kutuplaşma daha insafsız bir boyuta çıkıyor.

“Yardım-kredi” denilen emperyalist borçlandırmanın faiz yükü altında ezilen ülkeler, emperyalist kodamanların adeta çiftliği haline getirilmiş, “ulus devlet tarihinde kaldı” aldatmacasıyla, ekonomi-siyaset-sosyal alan, her yönüyle denetim altına alınmıştır. Tarım, hayvancılık vb. tüm sektörler yıkıma uğratılmıştır. Sefalet ve açlık emperyalizme mahkumiyet için adeta “kader” olarak dayatılmıştır.

Tıpkı “küreselleşme” kaşifleri gibi, Kautsky’de kapitalizmin dünya çapındaki örgütlülükle “özgür ticarete” çıktığını, barışçıl bir hal aldığını belirtiyordu. Emperyalist savaşların ve şiddete dayalı sınıf mücadelelerinin bu yolla “savuşturulduğunu” beyan ediyordu. Tarih bu “teori” denilen ıskartayı, I., II. Dünya savaşları gerçekleriyle, sürmüş-süren ve sürecek olan devrimci savaşlar olgusuyla, zaten boşa çıkarmış bulunmaktadır. Şimdiki yaşanan gerçekler de “adil bölüşüm-refah-karşılıklı bağımlılık” yalanlarını açığa çıkartmaya devam etmektedir.

Maoist Komünist Partisi kongresinin de ifade ettiği gibi, Marks ve Engels’te, burjuvazinin kâr

hırsının onu “her yeri mesken edinmeye, her yere yerleşmeye, her yerde ilişkiler kurmaya” ittiğini, taa o dönem tahlil etmişlerdi. Proletarya biliminin ikinci kilometre taşı, nitel ikinci aşaması olan Leninizm, kapitalizmin ulaştığı emperyalizm aşamasındaki, dünya çapındaki örgütlülüğü ve yeni gelişmeleri tahlil etti. Demek ki şimdiki emperyalizm, aynı emperyalist dünyanın gelişmiş bir halidir.

Sermayenin merkezileşmesi derinleşmiştir. Bunun sonucu olarak da ezilen ülkelerin uşak sözde yöneticileri adeta birer sömürge memuruna dönüşmüşlerdir. Dünya, emperyalist dünyadır. MLM’in ifade ettiği, emperyalizm-komprador bürokrat kapitalizm-feodalizmin eski-köhnemiş-gerici dünyasıdır.

Tefeci-rantiyeci-borsa oyuncusu emperyalist sermayenin can damarı durumundaki Mali spekülasyon üzerinde de kısaca durmak isteriz. Mali spekülasyon “küresel” denilen çürümüş-asalak emperyalizmin önemli özelliğidir.

Borsa, hisse senetleri oyunları ile bedavadan gerçekleştirilen vurgunlar, sanayi sermayesini de bu alana yoğun şekilde teşvik etmiştir. Emperyalist tekeller artık sermaye fazlalığını daha bir yoğunlukla mali spekülasyon alanına yöneltmektedirler. Kolay yoldan kazanmak varken, “üretme ne hacet” başlıca pusulalarıdır.

Sadece üretim değil, tefecilik-bankacılık emperyalist tekellerin başlıca uğraşı haline gelmiştir. Bu spekülatif kazanç, borsalarını alt-üst etmekte, istedikleri zaman-istedikleri ezilen ülkeleri batırıp, kendilerine kölece bağlamakta mali spekülasyonu önemli bir silah olarak kullanmaktadırlar. Finans kapitalin oyunları da yeni değildir. Şimdiki durumda olan, çok daha etkili rol oynama durumuyla sahnede olmasıdır. Ne var ki, spekülasyon emperyalizmin krizini derinleştiren ciddi bir faktör, sırtına binmiş önemli bir yüküdür. Mali spekülasyona yönelirken, sanayi sermayesi, sanayilerini de vurma rolünü görmektedirler. Kendini sokan akrep gerçeğiyle karşı-karşıyayız. Tabii bu yeni değil, gelişmiş-derinleşmiş haliyle karşı karşıyayız.

Emperyalist Dünyaya İlişkin Bazı Kısa Notlar

Dünya ekonomisinin bunalımı ciddi; gerileme-küçülme genel eğilim... Sermayenin aşırı merkezileşmesiyle tekeller nefes yerine boğulma durumuna sürüklenmekten kurutulamıyorlar. Emperyalist ekonomistler bile gerçeği teslim etmektedirler. ABD ekonomisinin hali, ABD büyük şirketlerinin

“Küresel” denilen, kapitalizmin dünya çapındaki örgütlülüğü, hiçte iddia edildiği gibi, “yeni-köklü bir değişim” değildir. Kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmle birlikte kapitalizm dünya çapında bir örgütlülüğe ulaşıyordu. Uluslararası tekeller öne çıkıyor, sermaye dünya çapında merkezileşiyor, sermaye ihracı öne çıkıyor, finans kapitalin ağırları dünyayı sarmalıyor, paylaşılmadık tek toprak parçası kalmıyordu.

aslında yol arkadaşı yolsuzluklarının açığa çıkmasıyla daha da sarsıldı. Açığa çıkış sadece ABD’yi değil, genelde dünya ekonomisinde bir güven bunalımı yarattı, uluslar arası borsalar depremine götürdü...

Ekonomik çöküş, ABD’yi siyasi-askeri alanda daha da saldırganlaştırmaktadır. Yeni pazar ihtiyacı, çok daha yakıcı hal almaktadır. Enerji-petrol şirketlerindeki yolsuzluk ve iflas, Beyaz Saray Bush Petrol kabinesini iyice saldırganlaştırmaktadır. Zira kendileri petrol ve silah tekellerinin sözcüleri!. Krizi, “Büyük Amerika stratejisi” dedikleri askeri operasyonlarla atlama sözde çalışacaklar. “Savunma sanayi”ne ağırlık siyasetlerinin, dışarıya işgallerle yönelme olmadan huzur bulamayacağını, kendileri de bilmektedirler. ABD merkez bankası (FED) ekonomik canlanma-büyüme için, faizleri son 50 yılın en düşük seviyesine indirdi. Yine çare olamadı. ABD’nin, Japonya ve AB ile dünya ticaretindeki rekabeti önemli bir baş ağrısı.

“Serbest ticaret”te ne? Kısıtlama için yükseltilecek gümrük tarifeleri atbaşı gidiyor.

Avrupa Birliği (AB) üyelerinin ezici çoğunluğu ortak para birimi EURO’ya geçti. Avrupa dengeleri alt-üst oldu. Gizli zam ve fiyat artışları Avrupa piyasa dengelerini derinden vurdu. Emekçilerin alım gücü iyice düştü. İşçi ücretleri, Euro karşısında fiilen neredeyse yarı-yarıya düşme seviyesine indi. Sadece küçük ve ortak ölçekliler değil, bazı büyük şirketler de Euro ile iflas etti. İşsizlik atağa geçti-yaygınlaştı. Tüm emperyalistlerin savruldukları ekonomik bunalımın yükünü işçi ve emekçilere yıkmakta ortaktırlar.

Petrol ve enerji kaynakları, emperyalist devlet ve tekellerin şimdi çok daha yakıcı bir ihtiyacı. Özellikle Petrol kabinesi Bush yönetiminin! ABD, genel ve özel olarak “güvenlik doktrininde” petrol ve enerji kaynaklarının özel bir yeri var. Afganistan seferleri bundan, Yeni Irak seferleri de gündemlerinde.

Stratejik ekonomik egemenlikte petrol-enerji kaynaklarının denetimi baş yer tutuyor. Bu kaynakların bulunduğu bölgelerin denetimi, dünyada siyasi-askeri denetim için de hayati önemde. ABD, 1970 petrol krizinin dersleriyle donanmıştır. Yeni bir petrol krizinin, petrole mahkum ekonomilerini cehenneme gönderme ihtimalinden muazam şekilde korkuyor. Saldırganlığı bu korku ile de sarmalanmaktadır.

“Kitle imha silahlarından arındırma” bahanesiyle, bu silahların yaratıcısı ve uşaklarının donatıcısının sahibi olan emperyalistler ve şimdiki baş haydut ABD emperyalizminin sözde Saddam bahanesiyle Irak’ı imha-sömürgeleştirme savaşında bu olgular önemli yer tutmaktadır.

Petrol ve Silah tekellerinin sözcüsü II. Bush kumandalı Beyaz saray Petrol Kabinesinin amacı tartışılmayacak kadar nettir. Enerji ve petrol kaynaklarını doğrudan denetim altına almak. Avrasya’daki ilerleyişini, Ortadoğu’da gerçekleştirmek istediği emperyalist doğrudan egemenlikle geliştirmek. Bu egemenliğin stratejik silahlarından İsrail’i güvenceye alıp tahkim etmek, nüfuz alanlarına iştahlanan rakip emperyalist güçleri dizginleyerek önünü kesmek. “Büyük Amerikan stratejisi” dedikleri dünya imparatorluklarını ilan etmektir. Çöküş sinyalleri veren ABD ekonomisinin enerji ve petrol kaynaklarına yakıcı ihtiyacı, bizzat kendi emperyalist raporlarının da ortaya koyduğu bir olgudur. Köleleştirme Savaşı bunların sonucudur.

Bazı kaygıları olsa da (Kürt sorunu gibi) Türk devleti, uşaklık gerçeğinin bir ürünü olarak, anketlerin de açıkladığı nüfusun % 95’nin muhafetinden duyduğu korkuya rağmen imha ve köleleştirme savaşının tetikçisi olarak mevzilenmiş durumdadır. Havaalanları-limanlar-üsler, ABD savaş güçlerinin doğrudan işgali altında. On binlerce ABD askeri de, Türkiye-Kuzey Kürdistan’da konuşlanma durumundadır. IMF, Dünya Bankası emirlerine amade faşist rejimi idare eden emperyalist ordudur. Savaşa çağırmaya da-terhis etmeye de yetkili olan ABD emperyalizmidir.

Ezen-Ezilen Ülkeler Tarih mi Oldu? "Ulus Devlet" Aşıldı mı, Ulusal Sorunlar Çözüldü mü?

"Karşılıklı bağımlılık" yalanlarına rağmen, dünyanın ezen-ezilen ülkeler biçimindeki bölünmesi ortadan kalkmak bir yana, derinleşme durumu içinde devam etmektedir.

Yani, emperyalist-kapitalist ülkelerde sosyalist, ezilen ülkelerde yeni demokratik devrim gereksinimi, ortadan kalkmak bir yana, proleter dünya devriminin başlıca iki bileşeni şimdi daha yakıcı görev olarak kendini dayatma durumundadır.

Bilindiği gibi, sermayenin ulusal pazarlar biçimindeki örgütlülüğü, rekabetçi kapitalizm döneminin karakteristik bir özelliğiydi. Ulusal devletler de, bu ekonomik temel üzerinde yükselen karakteristik bir siyasal kategoriydi. Emperyalizm, bu ulusal pazarları yıktı. Dünya çapındaki örgütlülüğü ile, her yeri paylaştı. Bu ne kadar gerçekse, bir avuç emperyalist ülkenin, Asya-Afrika-Latin Amerika'nın daha az gelişmiş ülkelerini, tahakküm altına aldıkları da o kadar gerçektir. Lenin bu gerçeği deşifre etti. Sözde bağımsız yalanının aksine, bu ülkelerin iktisadi-siyasi-sosyal, her alanda, emperyalist boyunduruk altında olduklarına işaret etti. Ezen-ezilen ülkeler biçiminde, dünyanın bölünmüşlüğü, emperyalizmin başlıca özelliklerinden birisidir ve bugün bu bölünmüşlük çok daha derindir. Gerçeği, kendi egemenlerinin buralardaki soygunundan, aldıkları kırıntılarla beslenen ve sosyal şövenizmin başlıca sosyal dayanaklarından birisi olan işçi aristokrasisi ve onların siyasi temsilcileri, emperyalist efendilere sadakat gereği olarak elbette reddedeceklerdir, reddetmektedirler.

Emperyalist boyunduruğun-sermaye ihracının, ezilen ülkelerde yol açtığı yarı-feodal sistemin, nasıl emperyalizmin tahakkümünün başlıca dayanağını oluşturduğuna ilişkin, Maoist öğretisi; gerçekleri anlamaya yeterlidir.

Yeni Demokratik Devrim gereksinimini reddetmek için uydurulan, "ezen-ezilen ülkeler ayrımı kalktı yalanı", anti-emperyalist mücadeleyi darbeleme amaçlıdır. Bu darbeleme, "UKKTH tarihte kaldı" teorisine çıkmaktadır. Amaç yine belli, ulusal eşitsizlikleri gizlemek, sömürge, yarı-sömürgeciliği meşrulaştırmak, ezilen ülkelerin emperyalistlerin çiftlikleri haline getirilmiş olma-

sını onaylamaktır. Oysa, emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslar arasındaki çelişme bugünkü dünyanın baş çelişmesidir. Emperyalist sistemin diğer başlıca çelişmelerini yönlendiren, etkileyen çelişmesidir. Günümüz dünyasında, devrimin fırtına merkezleri sömürge, yarı-sömürge ülkelerdir. Buralar, emperyalizmin karnının en zayıf olduğu alanlardır. Ezen-ezilen ülkeler ayrımının yadsınması, aynı zamanda bu gerçeklerin tahrifi içindir de. "Küresel" gerekçelerle, somut olan bu olgu yok farz edilmekte, emperyalizmin ulusal eşitsizlikleri çözdüğü söylenmektedir. Artan emperyalist tahakkümü ve bu tahakküm çerçevesinde ezilen ülkelerde her şeyin, emperyalist merkezlerin ihtiyaçlarına göre restore edilmesinin sonucunu, "demokrasi", "eşit karşılıklı entegrasyon" diye yutturmaya çalışan neo liberal ideoloji püskürtülmelidir. Buralardan çıkıp, AB'ciliği (Avrupa Birliği) demokrasi ve kurtuluşa uzanma yolu olarak gösteren burjuva liberalizmi süpürülmelidir.

"Özelleştirme-uluslararası hukuk-gümrük birliği-ticaret özgürlüğü" politikalarla, bağımlı ülkelerin yıkılan iç dinamiklerini, "enternasyonalleşme" adına alkışlayanlar, emperyalizme teslimiyet teorisi yaparlarken, bunlara karşı "mücadele" adına, yerli uşak sınıfların gerici-faşist rejimlerini, onların ordularını "ulusalcılık" adına savunular da, devrime karşı barikat rolü oynamaktadırlar. Eski klasik iş-bölümünün, emperyalist dünyanın mevcut ihtiyaçlarına göre biçimlendirilmesi, bazılarının iddia ettiği gibi, prekapitalist ilişkileri tasfiye etmiyor, aksine bağımlılığı daha da pekiştiriyor. Emperyalistlerin dayattığı imha-köleleştirme ve diğer haksız savaşlar bir yana, bugün dünyadaki savaşların %90'dan fazlası, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarıdır. Ki bunlar haklı savaşlardır. Tümü de ezilen ülkelerde yükselmektedir. Bu, devrimin fırtına merkezlerinin nereler olduğunu, dünyadaki baş çelişmenin ne olduğunu anlatmaya yeterlidir. Ezen-ezilen ülkeler bölünmüşlüğü anlamaya da yeterlidir. Emperyalist yeni sömürgeciliği geçmişte de Kruşçev'ler aklamış, ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerini provokasyon olarak damgalamışlardı. Neo-liberal sözde solculuğuda aynı güzergahın bir başka varyantıdır. Ulusların ezen-ezilenler biçimindeki bölünmüşlüğü, emperyalizmin karakteristik yadsınamaz başlıca özelliğidir. Bunu, programına almayan, emperyalizm yordakçısıdır. Lenin diyor-du ki;

“Sosyal-demokrat programın merkezini, ulusların ezen ve ezilen uluslar olarak ayrımı oluşturmaktadır. Emperyalizmin özünü meydana getiren ve sosyal şovenlerin ve Kautsky’nin sinsice görmezden geldikleri de işte bu ayrımdır.”

Ezen-ezilen uluslar ayrımını yadsımakla neo-liberaller aslında sinsice emperyalizmin de ortadan kalktığını söylemektedirler. Ezen-ezilen uluslar ayrımı dışında bir emperyalizm olamaz.

Emperyalist teorisyenler, ezilen ulusların emperyalizme haklı başkaldırılarını medenileşmemiş barbarların terör çılgınlığı olarak (!) değerlendirmektedirler. Aynı teori, Kruşçev’ci modern revizyonizmin de iddiasıydı. Asya-Afrika-Latin Amerika’daki ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerine atfen, bunlar “coğrafi ve ırksal ilkelere dayanan hareketlerdir.” Pentagonun ideolojik beyinleri, Huntington’da aynı mücadeleleri, bugün medenileşmemiş kültürlerin, uygarlığa karşı bağnaz reaksiyonu olarak adlandırmaktadır.

Proletarya bilimi çıkışıyla bu ırkçı balonu parçalamıştı. Özünde ırkçı, liberal burjuvalar bilmelidirler ki, “MLM, emperyalizmin uygar köleleriyle uygar olmayan köleleri, beyazlarla siyahlar, Asyalılarla, Avrupalılar arasındaki duvarları çoktan yıktı.” Proletarya ve halkların kardeşliğini gösterdi. Bizim ayrım dediğimiz, emperyalizmin ezen-ezilen uluslar, burjuvazi-proletarya gibi temel özellikleridir. Bu ayrımları elbette dar ulusal yaklaşımlar çözemez. Çözme önderliğine muktedir olan proleter dünya devrimidir. Klasik sömürge statüsüyle, emperyalist boyunduruklarını sürdürmekte zorlanan ve 2. dünya savaşından sonra güçlü bir anti-emperyalist ulusal kurtuluş hareketleriyle yüz yüze gelen emperyalizm, yeni sömürgeci politikayla sahneydi. Bu yeni sömürgeci (yarı-sömürge) hakimiyeti tarihte de, “sömürgeciliğin tasfiyesi” olarak gören modern revizyonizmin mirasını, “küreselleşme” gerekçeleriyle, neo-liberalizm omuzlamış bulunmaktadır. Oysa gerçekler, ezilen ülkelerin yağmalanmasının emperyalist boyundurluk altında tutulmasının, “küresel” denilen emperyalizm koşullarında had safhada olduğunu göstermektedir. Koşullara göre biçimlendirilmiş emperyalist yeni sömürgeciliği görmemeyi bir avantaj olarak yorumlayanların niyetlerinin masumane olmadığını da bilme durumundayız. Emperyalizme karşı mücadeleyi gündemden kaldırmak (!) ezilen ulusları mücadeleden vazgeçirmek (!) Hayır baylar! Bugünde, dün Mao’nun dedikleri görülüyor, yaşanıyor. Asya-Latin Ame-

rika-Afrika’nın devrimci halkları emperyalizme ve gericiliğe darbeler vurmaya devam ediyorlar. Dünya devrim sürecinde tayin edici rol oynuyorlar. Bu tayin edici rolleriyle emperyalist-kapitalist ülkelerde de sosyalist devrim mücadeleleriyle ortak hedefte birleşerek emperyalist rüzgarı göğüslüyorlar. Proletarya ve halkların rüzgarını körüklüyorlar. “Doğu rüzgarı batı rüzgarını yenecektir” derken Mao’nun işaret ettiği buydu. Ezilen ülkeler bugün de emperyalizmin en zayıf halkalarıdır. Emperyalizmin çelişmelerin en keskinleştiği alanlardır. Dünya devriminin fırtına merkezleridir. Dünyanın emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslar arasındaki baş çelişmesi ile ilgili olan bu durum çıplak bir gerçektir. Dünya devriminde günümüzde tayin edici rol oynayan buralardaki devrimci hareket, ezen ülkelerdeki devrimci hareketle birlikte Maoist’lerin önceden de söyledikleri gibi “zamanımızın iki büyük tarihi akımıdır.”

Evet, proleter dünya davasının geleceğinde şimdiki durumda ezilen ülkelerdeki ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerinin tayin edici bir yeri vardır. Bu mücadele kendi başına tecrit ya da bölgesel bir mücadele değil, dünya çapında proleter dünya devrim mücadelelerinin bir bileşenidir.

Çok Kutuplu Emperyalist Dünyaya Doğru Ve Emperyalistler Arası Rekabet

ABD tek kutuplu egemenlik konsepti stratejisiyle hareket etmektedir. Bugün öne çıkmış olması, emperyalistler içerisinde inisiyatifi elde tutan güç durumunda bulunması, emperyalist rekabetin son bulduğu anlamına gelmez. Emperyalist savaş tehlikesinin “tarihte kaldığı” sonucuna çıkanlar, öteden beri emperyalizmin savaş demek olduğunu, emperyalizm yeryüzünde silinmedikçe savaşların bir bütün olarak ortadan kaldırılamayacağını anlamaya yanaşmamışlardır. Tarihi tecrübelerle derslere rağmen yanaşmak istemeyenler halen fazlasıyla mevcuttur. **Çağımız bugünde emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bunun altını çizen Maoist Komünist Partisi Kongresi, emperyalizmin başlıca çelişmelerinden soyut, genel bir savaş tahlili yapılamayacağı, başlıca çelişmelerle ilişkisi içinde ve hangi politikaların sonucu olarak gündeme geldiği meselesine bakarak haklı,**

haksız savaş ayrımının mutlak şart olduğunu vurguladı.

Rekabet, kapitalizmin ruhunda vardır. Serbest rekabetçi kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşması, rekabeti ortadan kaldırmadı. Tekelci kapitalizm aşamasında tekeller-emperyalist devletler arasında rekabet kızışarak uluslararasılaştı. Dünyanın paylaşılmasına yol açtı. Fakat iş bir sefere mahsus, bir bölüşümle kalmıyor, sürekli yeniden ve yeniden, pazarların paylaşım talebi ve çatışmalar, tarihin ispatladığı açık bir olgudur. Emperyalistler arası rekabet ve bunun götürdüğü emperyalist savaşlar, emperyalist sistemin başlıca çelişmelerinden biri olan, emperyalistler arası çelişmenin bir sonucudur. **Emperyalistler arası çelişki, emperyalizm varoldukça, varolacağına göre emperyalist savaş tehlikesi, emperyalist rekabette varolacaktır.** Emperyalist savaşlar, emperyalist özel mülkiyet dünyasının iktisadi temelini siyasi sonuçlarından birisidir. **Bugün, devrim akımı esas olmasına rağmen, emperyalist savaş tehlikesi de mevcuttur. Emperyalist savaş, emperyalist imha-köleleştirme-sömürgeleştirme savaşları tamamıyla haksız savaşlardır. Bunlar hiçbir suret ve hiçbir gerekçeyle haklı kılınamaz.**

İki kutuplu emperyalist dünyanın çöküşü “istikrar” değil, emperyalistler arası kutuplaşmaları-rekabeti daha da depreştirdi. Bütün yönleriyle oturmuş durumda olmasa da, emperyalist dünya çok kutuplu bir gelişme seyri izliyor. NAFTA, AB ve Pasifik bloklaşması somut bir olgudur. Her bir kutbun başını çeken güçler, ABD, Almanya-Fransa ve Japon emperyalistleridir.

Tabii ki her kutup, kendi içlerinde de yekpare bir bütün değildirler. Çelişme ve rekabet her kutbun kendisinin de kaçınamayacakları, emperyalizmin doğasının yarattığı sonuçtur. Çok kutuplu emperyalist yapılanmaya gidiş, emperyalist yeniden paylaşım için yoğunlaşması kaçınılmaz emperyalist rekabeti ifade eder. ABD’nin dünya çapındaki görece üstünlüğü, siyasi ve askeri gücü karşısında, bu konudaki zayıflıkları itibarıyla, şimdiki durumda, onunla açıktan çatışma durumuna girmeyen Almanya-Fransa, Japon emperyalistleri ile ABD arasında “sessiz” gibi görünen, aslında ciddi bir emperyalist dalış var. Söylediğimiz gibi bu, emperyalizmin doğasıdır. Kapitalizmin eşit olmayan gelişme yasasıdır işleyen. Yasa, rekabete sürüklüyor, çatıştırıyor ve kaçınılmaz olarak vuruşturuyor, vuruşturacak. Modern revizyonist-bürokratik devlet kapitalizminin

(Varşova) yıkılmasıyla, yeni emperyalist merkezler ortaya çıktı. Eskiden Varşova’ya karşı zorunlu emperyalist ittifak çatladı. Yeni emperyalist güç odakları belirdi. Sosyal emperyalist Varşova koşullarında nispeten geriye atılmış çelişkiler, alevlendi. Almanya-Fransa’nın, ABD ile dönem dönem oldukça sertleşen anlaşmazlıkları, Japonya, ABD kapışması somuttur. ABD, mevcut emperyalist merkezler içinde, öne çıkan güçtür, diğer rakipler ise süratle toparlanmaktadır. ABD’nin stratejik ortağı İngiltere ve bu ikilinin etkisindeki İtalya-İspanya-Portekiz gibi güçlerin yanısıra, AB genişlemesine dahil edilme durumunda olan Polonya-Bulgaristan gibi güçler, AB’ni ABD’ye karşı zayıf düşüren önemli bir unsurdur. Almanya-Fransa merkezli odak ise, zayıflığı aşma çabası içerisinde. ABD’ye göre, görece zayıf bir eksen olma durumları, böyle kalacakları anlamına gelmez. Almanya-Fransa, Japonya, dünyadaki mevcut emperyalist güç dengelerinden ve dünyada ABD’nin imparatorluğundan muazzam ölçüde rahatsızdırlar. Pay istiyorlar. Yeni paylaşım arzu-larını seslendiriyorlar. Paylaşımın, güce orantılı olduğunun, elbette bilincindedirler. Avrupa’da olduğu gibi, yeni askeri yapılanmalar, ABD inisi-yatifini kırma durumunda henüz olmasa da önemli bir uğraş! Geçmişte kenetlendikleri (Varşova’ya karşı zorunlu olarak) NATO’ da çatlak sesler herkesin malumu.

Rus emperyalizminin zorunlu geri çekilmesi, nüfuz alanları üzerindeki iddiasından vazgeçtiği şeklinde kesinlikle yorumlanamaz. Toparlanma ve zamanı yakalama çabasıdadır. Şimdi bölgesel bir güç durumunda olan Çin’de, hamle istahındadır. Şanghay girişimleri, ABD tarafından darbelenmiş olsada Bağımsız Devletler Topluluğu, yeni odaklaşmalarda hesap dışı tutulamaz. Ayrıca şu veya bu emperyalist merkezin kontrolünü aşmayan aşamayan Karadeniz, Güney Asya’da ASEAN, İslam gibi bölgesel bloklaşmalarda bir başka gerçektir.

Avrasya, Orta-Güney Asya, Ortadoğu, Balkanlar üzerinde istikrarlı olmasa da, ABD egemenliği, diğer rakip emperyalistleri deyim yerindeyse çileden çıkarma durumundadır. Nüfuz alanları üzerinde dipte süren büyük it dalaşı var. Almanya, Balkanlar-İran-Rusya’da ekonomik olarak faal. Emperyalist rekabet sadece nüfuz alanları üzerinde değil, emperyalistlerin bizzat kendi iç pazarlarında da sürüyor, Japonya bu rekabette önde. AB, Amerika sürekli tedbirlere başvurmak durumunda kalmaktadırlar. Yani, bazı sözde teorisyenlerin

iddia ettikleri gibi, çatışmasız bir entegrasyon-barışçıl bölüşüm safsatası ile emperyalizm yürümüyor, yürüyemez. Kapitalist eşit olmayan gelişme yasası bunu mümkün kılmaz. Mali sermaye sınır tanımaz.

Lenin'in ifade ettiği gibi emperyalizmde *"Evrimin istisnasız bütün işletmeler ve devletleri içine alan dünya çapında tek bir tröstün kurulmasına doğru gittiği şüphesizdir. Ama evrim, o şartlarda öyle bir ritimde, öyle antagonizmalar, çatışmalar, alt üst oluşlar içinde ve yalnız ekonomik değil, aynı zamanda siyasi, ulusal vs. yürümektedir ki, ulusal mali sermayelerin evrensel bir 'emperyalizm ötesi emperyalizm' yapısında birleşmelerinden önce, tek bir dünya tröstünün kurulmasına vakit kalmadan, emperyalizm kaçınılmaz biçimde yok olup gidecek ve kapitalizm kendi karşısına dönüşecektir."* (Buharin'in dünya ekonomisi emperyalizm kitabına Lenin'in yazdığı önsöz Sf. 20)

Soyutlama anlamında, gelişmenin bir dünya tröstüne doğru gittiğini yoldaş Lenin doğrularken, Kautsky'in Ultra emperyalizm teorisini de yerden yere vuruyordu. Dikkat edilirse alıntıda Lenin, bunun düz bir yol olmadığını "Antagonizmalar-çatışmalar-altüst oluşlar" (ekonomik-siyasi-ulusal vs.) dikkat çekmekte, dünyada tek tröste emperyalizmin vaktinin kalmadan kendi karşısına dönüşeceğini vurgulamaktadır. "Eşit gelişme" kapitalizmin doğasına terstir. Eşitsiz gelişme ise kapitalimin yasası! Emperyalist ittifaklardan bahsedile bilinir. Lenin'in ifade ettiği ve pratikte de ispatlanan bunlar dahi, yeni emperyalist savaşlara hazırlık için "geçici nefes molaları"dır. Emperyalist barış yeni emperyalist savaşlar için nefeslenme ve toparlanma çabalarıdır. Tarih bunu böyle anlattı. İspatlıdır.!

Kautsky "barışçıl-adil bölüşüm, çatışmasız birlik" teorisinin cenazesini 1., 2. dünya savaşları ve sonrası zaten kaldırmıştı. Gerçekler, özel mülk dünyasında bölüşümün güce dayalı olduğunu öğreten Lenin'i doğrulamıştı, doğrulamaktadır. Kısacası, emperyalist rekabet-emperyalist savaş emperyalizmin zorunlu sonucudur.

"Barışçıl entegrasyon" ise koca bir yalan!..

"Barış dünyası" denilen son on yılın özünde farklı olmayan emperyalist dünyasında, emperyalist müdahale ve işgal savaşları tarihin en yoğun seviyesine çıkmadı mı? Fazla söze ne gerek? Tıpkı Kautsky gibi, "ultra emperyalizm" anlayışından

farkı olma-yan, onun bir versiyonu durumundaki neo liberal "küresel-barışçıl" emperyalizm teorilerini, bu teorilerin finansörü emperyalistler Somali-Ruanda-Balkanlar-Afganistan-Irak'a yönelik emperyalist askeri saldırganlık ve vahşice bombalama pratikleriyle yine kendileri dahi boşa çıkarmışlardı. Görmek istemeyene, gösterme çabası boş. Bizim çabamız onlara göstermek değil, çarpıtılmak istenen kitlelerin bilincini aydınlatmak-kazanmak ve seferber etmektir.

ABD, "yeni Güvenlik Doktrini" fevkalade açıktır. ABD'nin gerek gördüğü her bölgeye tartışmasız müdahale hakkı!..BM gibi örgütlerin göstermelikleri şimdi daha açıktır. NATO, ABD'nin saldırı bölgelerine bir mukavemet müdahale gücüne dönüştürülmek istenmektedir. Rakip emperyalist itirazlara rağmen ABD'nin dayattığı budur. "Pax Americana" her yer gibi, Amerika'nın arka bahçelerinde de tahkim etmek istediği bir plandır. Venezüella'daki tertipler bu amaçlıdır. Kontrole alma operasyonuna "yaramazlık" gösterenler, tertip ve provokasyonlar, müdahalelerle terbiye edilmeye çalışmaktadırlar. Zira, ABD petrol ihtiyacının % 15'ni Venezüella'dan karşılamaktadır. Hizaya gelmeyen Venezüella durumunu tam kontrol ABD'nin vazgeçilmez uğraşdır. Kolombiya'da önemli.. Petrol ve uyuşturucu cenneti!.. Bağımlı Kolombiya'da gerilla hareketinin imhası için sadece dolaylı değil, ABD'nin düşük yoğunluklu savaş stratejisi temelinde doğrudan bazı kuvvetleriyle konuşlanması istedikleri istikrarı sağlayamıyor.

IMF-DB aracılığıyla ABD hakimiyetine çivilenen Arjantin'de de dikişler bir türlü tutturulmuyor. Neo liberal politikaların iflasının sembol ülkelerinden biridir Arjantin... Türkiye gibi ülkeler, enerji-petrol kaynaklarına uzanmada taşeron-köprü-eksen rolü itibarıyla "sunni teneffüs"le ne kadar yaşatılmak istense de, ekonomik-siyasi krizin bitap haline getirdiği deprem yorgunudur. ABD'nin "terörizme karşı savaş" vitriniyle, dünya proletaryası-ezilen ulus ve halklarına saldırısı, krizini daha da derinleştirmekte-belalılarını artırmaktadır. Afganistan işgali çare olmadı... "İstikrar" oturtulamadı, oturtulamazdı. Çünkü, dünyada sadece emperyalistlerin hükmü geçmez. Halkların mücadelesi stratejik açıdan en büyük güçtür. Ve bu güç, ABD krizini iyice çıkılmaz kılmaktadır. Emperyalist nicel adımların stratejik hiçbir değeri yoktur. Afganistan operasyonu ABD, Orta Asya'ya yerleşmede önemli adımlar attı. Zenginlik kaynaklarının denetimi, operasyonun bir yönü-

dür. Diğer yönü, bölgede ilerleme potansiyelindeki Çin ve Rusya'nın önünü kesmektir. Afganistan işgalini, Taliban-Bin Ladin gerekçeleriyle sınırlamak son derece yanlış bir yaklaşımdır.

ABD'nin icraa ettiği savaşın bir yanı da, AB-Japonya-Rusya-Çin'in bölgeye muhtemel dalışını engellemektir. İran'ı dizginlemektir. Pakistan'ı daha kuvvetli Amerikan stratejisine entegre etmektir.

ABD, amaçları doğrultusunda gelecekte bela da yüklense, şimdi önemli adımlar atabildi. Avrasya-Ortadoğu-Balkanlar'da taşeron göreviyle mevzilendirdiği Türk devleti bu operasyonda önemli bir hizmetkardı. Ardından ABD'nin Ortadoğu'ya beklenen köleleştirme savaşı güncelleşti. Birçok operasyon yapılmıştı ama bir türlü "Pax America" oturtulamamıştı. Tüm emperyalistlerin gözü (zengin kaynakları jeo-politik önemi v.s. yüzünden) öteden beri buradaydı. ABD, işi çabuk tutma durumundaydı. Sadece petrol kaynaklarına olan ihtiyaç açısından değil, emperyalist silah tekellerinin başta gelen bir sürüm alanıydı Ortadoğu!.. Ve start!.. ABD patronluğunda İsrail-TC stratejik ittifakı bunun için döşenmişti. Filistin-İsrail çatışmasına sözde "barış" sahtekarlığı, tutmamıştı. Filistin'in şiddetle bertaraf edilmesine yönelinmiş, yine çare bulunamamıştı. Bu bağlamda emperyalist siyonizm zaten Amerikan markalıydı, ABD'nin bölgede egemenlik planıydı. İşte bazen papaz rolüne giren ABD; artık cellat başı olarak işbaşındaydı... Şaron' da hizmetçisi...

Mısır-Ürdün-Suudi Arabistan-Birleşik Arap Emirlikleri-Kuveyt-Katar gibi, ABD'nin bu kukla devletleri aracılığıyla da bölgeyi denetimde tutmak yine zordu.

İngiltere'nin Ortadoğu'daki tarihi oldukça eskidir. Bölge petrol kaynaklarından önemli pay sahibidir. "Kışkırt-böl-parçala-yönet" emperyalist siyaseti ve imha savaşlarıyla çok ünlü (!) bir sicile sahip İngiliz emperyalistleri, bu sicilini faturası olan halkların güvensizliği ve hatta bölge gerici devletlerinin dahi endişeleri yüzünden (örneğin Türk devleti) rahat manevra imkanı bulmakta zorlanmaktadır. Zorluğu, ABD "güvenlik doktrinin" stratejik ortağı olarak aşmaya çalışmaktadır. Dünya petrol kaynaklarının % 60'ına sahip Ortadoğu'da, İngiliz ve Fransız emperyalistleri geçmişteki hakimiyette önemli güçtüler. "Bağdat demiryolu" gibi projelerle. Ortadoğu, Alman emperyalizminin de sürekli ilgi odağı olmuştur. Bölge rejimleriyle ekonomik ilişkiler ve özellikle İran ile ilişkiler üzerinden Alman emperyalizmi bölgede ilerleme gayretini devam ettirmektedir.

Başta Nepal olmak üzere, Peru, Türkiye, Filipin, Hindistan'da yükselen halk savaşları bayrağı proleter dünya devriminin önemli kaleleridir. Sadece buralarda değil, İran, Afganistan, Kolombiya, Bangladeş gibi diğer yerlerde de devrimci proletaryanın bayrağı yükseliyor. Dünya, karşı-devriminin bizzat kalbindeki (ABD'de) Maoist'ler nitel olarak, stratejik anlamda önemli bir güç. Proleter dünya devriminin önemli bir müttefiki olarak, Kolombiya, Sri Lanka'dan, Filistin ve Kürdistan'a kadar ezilen ulusların ulusal hareketleri de somut bir olgudur. Burjuvazi-proletarya çelişmesi de keskinleşiyor.

Varşova çöküşüyle, bölge üzerindeki rekabet (Japonya-Almanya-Fransa-İngiltere-ABD), fevkalade kızıştı. ABD inisiyatifi elde tutsa da, diğerleri de boş durmamaktadır.

ABD emperyalistlerinin, Irak işgaline BM güvenlik konseyinde "onay vermeyen" Almanya-Fransa eksenli Rusya-Çin emperyalist cephesi itirazlarının nedeni, tek yanlı ABD egemenlik planıdır. Bu plan, kendi emperyalist çıkarlarına da zarar vermektedir. Pastadan pay istemektedirler. İtirazları, emperyalist çıkarlarıyla ilgilidir. ABD-İngiliz bloğunun hedefi Irak'ın işgaliyle sınırlı değildir. Güncel olarak Irak'ta yoğunlaşsa da, Ortadoğu genelde emperyalist işgal tehdidi altındadır. Arap Emirlikleri zaten Amerikan üslerine dönüştürülmüş durumdadırlar. Örneğin Kuveyt'in üçte-biri, Kuveyttilerin girişine yasak bölge haline getirilmiştir. Dünya çapında ABD egemenlik planının, önemli hedeflerinden biri de Uzak Asya'dır. Kuzey Kore vellesiyle kamuoyu hazırlamaya çalışan ABD emperyalizmi, Amerika kıtasındaki bir türlü oturtulmayan istikrarı Tesis etme, yani doğrudan işgal yönelimindedir. Dört cepheden aynı anda bir seferde saldırı taktığının "büyük kaybettireceği" endişesi, dolayısıyla şimdi izlenen çizgi, Ortadoğu'ya askeri taarruz, diğerlerine yönelik hazırlık ve kamuoyu oluşturmadır.

Irak işgali sonrası, ABD'nin muhtemel yönetim senaryoları üzerinde özel olarak durmayacağız. Spekülatif siyasetler üzerine egzersiz yapma ve dönüp-durma durumu içinde değiliz. Gerçek net olarak söylenmelidir. ABD emperyalizmi bölge de doğrudan yerleşme (işgal), yönetimi doğrudan sürdürme planı uygulamaktadır. "Irak'ı üçe mi böler, federal mi düzenler, merkezi hükümet planını mı uygular", bunlar tamamıyla biçimsel sorunlardır. Esas olan, doğrudan emperyalist hakimiyeti sağlamak istediğidir. Zaten "ne kadar gerekirse o kadar kalacağız" açıklamalarıyla, Beyaz Saray-Pentagon sözcüleri gerçeği itiraf etmek durumundadırlar.

Bölgedeki gerici rejimlerin panikleri, sözde bazı itirazları, böyle bir durumda kendi gerici uşak çıkarılarının ne olacağı kaynaklıdır. Bölgenin dikişleri sökülüştür. "Yeniden düzenleme" patronu olarak ABD işbaşı yapmıştır. Türk devleti gibi Kürt tehlikesi sendromu içindekiler, Kürt federe sistemini savaş ilanı hali sayarız demektedirler. ABD, uşakların korkularını da kendisine daha çok bağlamak kozu olarak kullanılmaktadır. Tezkere meselesinde sözde dayıların, nasıl da emir-eri gibi hizaya getirildikleri sır değildir. Uşakların sözde "ulusalcıkları ve iradesi" laf-ı güzafıdır. Kaygı ve itirazları olsa da, yürürlükteki emperyalist planın, hizmetçi parçaları olmaktan başka çıkar yolları olmadığını uşak egemenler gösterdi.

Parti' yi Kitlelerle, Kitle Hareketini Bilinçli Devrimci Önderlikle Birleştirme Sorumluluğu

Daha önce, "küresel" denilen emperyalizmin günü-müzdeki durumunu ele almıştık. Dünya proletaryası, ezilen ulus ve halklara, koyulaştırılmış bu fütursuz vahşi saldırganlığın sonuçları ortada. BM, UNICEF gibi emperyalist kuruluşların raporlarında dahi gerçekler itiraf edilmektedir. Sadece açlıktan günde 100.000 insan ölmektedir. Dünya nüfusunun çoğunluğu açlık sınırının altında. 1 Milyar kişi ise resmen aç. 2,5 milyar dolayında insan sağlık hizmetlerinden yoksun. Dünyada günde 50.000 çocuk, önlenmesi mümkün hastalıklardan, ancak sağlık hizmetinden yoksun oldukları için ölüyor. Vahşi kapitalizmden kaynaklanan bu gibi sonuçları Marks şu sözlerle ifade ediyordu:

"Sanki bir kutluk ya da evrensel bir yıkım savaşı, tüm yaşama araçlarını mahvetmiş, endüstri ve ticaret sanki yok olmuş gibi görünür."

Mesele elbette kıtlık sorunu değildir. Muazzam zenginliklerle doludur dünya. Mesele, kapitalizmin temel çelişkisi olan üretimin toplumsal niteliğiyle şahsi mülk arasındaki çelişkinin sonuçlarıdır. Bu çelişkinin bir sonucu olarak iki zıt kutup ortaya çıkmaktadır. Bir yandan yoğunlaşan muazzam sermayenin gaspçıları, diğer yandan zenginliğin gerçek üreticisi olan yoksul emekçiler-ezilenler. Servet ve üretici gücü hakimiyetinde bulunduran burjuvazi, ezilenleri de büyük bir yoksulluk ordusuna dönüştürmektedir. 1 Milyar işsiz, 2,5 milyar insanın yeterli bir işe sahip olmaması da mevcut emperyalist dünyanın bir gerçeği. Gelir dağılımındaki uçurum had safhada. Dünya burjuva kodamanlarından 225 kişinin serveti, dünyadaki 2,5 milyar insanın kazancını aşıyor. ABD'li 3 patronun serveti, 48 ülkenin GSMH toplamı kadar. Sözde aç olmayan, "iş olan" emekçilerin durumu da şöyle. Dünya nüfusunun yarısının günlük kazancı 2 doların altında! Ezilenler yaşamlarında, zaten bunları görüyor, biliyorlar. Mesele onlara bildiklerini tekrar etmek değil, bunların nedenlerini deşifre etmek, tek gerçek alternatif olan devrimci proletaryanın çözümünü kavratmak, bu çözümü örgütlemeye önderlik etmek ve çözümün anahtarı devrimci kitleleri seferber edebilmektir.

Gerçekler, burjuvazinin yönetmeye muktedir olamayacağı, yıkılışının kaçınılmazlığına tanıklık etmektedir. Nitekim, Dünya Ticaret Örgütü (WTO) başkanı Moora, yoksulların kendi emperyalist dünyalarının "kalbinde saatli bombadır" açıklaması, bu gerçeğin zorunlu itirafıdır.

Emperyalistler ezilenlere atfen tehlike alarmı veriyorlar. Ezilenlerin, emekçilerin hareketi her zaman mevcut olagelmıştır. Emperyalist sistemin ve onun "küreselleşme" diye parlattığı saldırısının bizzat kendisi, kendi iradesine rağmen, dünyayı devrimcileştirmekte, daha ileri bir topluma geçişin maddi temelini de hazırlamaktadırlar. Kendi mezar kazıcılarını yaratmaktadırlar.

11 Eylül, dünya emperyalist sisteminin derinleşen çelişkilerinden ve özel olarak da emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslar arasındaki dünyanın bugünkü baş çelişkisinden bağımsız bir olay değildi. Saldırının arkasında ABD emperyalistlerinin bizzat yarattıkları ve sonradan kontrollerinden çıkan Taliban ve Ladin gibi gericiler olsa bile gerçek, budur.

Dünya Halkları Direniş Hareketi'nin Önemi

Yeni bir devrimci dalganın dünya sahnesinde belirmesi açık bir olgudur. Emperyalistler, özellikle ABD emperyalizmi beliren bu dalganın da bilincindedir. Bunu savuşturmayı baş görev olarak, bilhassa önemsemektedirler. Dünyaya nizam vermek için, 11 Eylül bahanesini “Teröre karşı savaş” çığırkanlığıyla kullanan ABD emperyalizminin, “Amerikan Yüz-yılı” stratejisinde, dünyada belirlemekte olan yeni devrimci dalga, diğer faktörlerin (emperyalistler arası çelişki, tek kutuplu dünya egemenliği vs.) yanısıra önemli bir yer tutmaktadır. Dünya egemenliğinde, sömürge, yarı-sömürgeleri özellikle kontrolde tutmaya, enerji ve petrol kaynaklarını doğrudan denetlemeye, emperyalist metropollerde hareketlenen işçi sınıfı dalgasının önünü kesmeye emperyalistler özel dikkat vermektedirler. Balkan, Orta Asya, Ortadoğu, Avrasya operasyonları, bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Başta Nepal olmak üzere, Peru, Türkiye, Filipin, Hindistan’da yükselen halk savaşları bayrağı proleter dünya devriminin önemli kaleleridir. Sadece buralarda değil, İran, Afganistan, Kolombiya, Bangladeş gibi diğer yerlerde de devrimci proletaryanın bayrağı yükseliyor. Dünya, karşı-devriminin bizzat kalbindeki (ABD’de) Maoist’ler nitel olarak, stratejik anlamda önemli bir güç. Proleter dünya devriminin önemli bir müttefiki olarak, Kolombiya, Sri Lanka’dan, Filistin ve Kürdistan’a kadar ezilen ulusların ulusal hareketleri de somut bir olgudur. Burjuvazi-proletarya çelişmesi de keskinleşiyor. Emperyalist ülkelerdeki nispeten durgunluk kırılıyor. Derinleşen emperyalist kriz tüm sonuçlarıyla buralarda da görülüyor. 2. Dünya savaşından sonra ortaya çıkan sosyalist bloğa karşı ve diğer yerlerde kitlelerin sosyalizme yönelmesini önleme amacıyla ve emperyalizmin krizlerine sözde çare perspektifiyle devreye sokulan Keynes’çi emperyalist ekonomik siyasetin bir unsuru da, sözde “sosyal devlet” uygulamalarıydı. Elbette bazı haklar, emperyalistlerin lütfü değildi. Ezilenlerin mücadelelerinin de bir sonuncuydu. Her seferinde olduğu gibi, emperyalist politikalar, çürüyen-nihai olarak çöküşü kaçınılmaz doğalarının bir sonucu olarak iflas edecekti, etti. Sözde “sosyal devlet” argümanı cazibesini yitirdi. Emperyalist çıkarlar gereği devreye sokulan dönemsel siyasetlere rağmen, değişmeyen emperyalist öz, derinleşen çelişkileriyle, maskesini de bir yana

fırlatarak, çıplak vahşi niteliğiyle “serbest piyasa” bayrağı altında, fütursuz bir saldırı halinde boy verdi. “Sosyal devlet” örtüsü terk edildi. Kazanılmış haklar budandı. “Liberal ekonomi” dedikleri, kısacası; kapitalizmin vahşi saldırısının ezilen ülkeleri, sömürgeleri aratmayan bağımlılığa zincirlemenin, “ulusal” ne varsa dinamitlemenin, her şeyi doğrudan kontrole almanın, İMF ve dünya bankasına borç batağı yoluyla her şeyi çivilemenin, “özeleştirme” denilen siyasetlerle yoğun işsizleştirilmelerin, üretimden kopuk finans sermayeye dünyayı çiftlik haline getirmenin vd. adıdır. Sonuçları ise, emekçiler için bir cehennem.

Cehenneme karşı, kitlelerin direnişi de sahnede. Eksik olan bu değil, bunun doğru devrimci bir rotayla birleştirilememiş olmasıdır. Hareketi dışarıdan seyredip, suçlamak Maoistlerin tavrı olamaz. Hareket kendiliğinden doğru devrimci bir güzergahla birleşmez. Doğru proleter devrimci bilinci dışarıdan götürme sorumluluğunun idrakinde, yığınları kendi deneyleri üzerinde eğitme, ileri kitlelere dayanarak ortadakileri ilerletme, geridekileri ise uyandırmaya önem verme asla unutulamaz. Elbette, temel-merkezi görev, devrimin örgütlenmesi ve yürütülmesidir. Bunun bilincinde olarak **Maoist Komünist Partisi Kongresinin temel yönelimi, Maoizm’le Yüklen Halk Savaşı İle İlerle!** olarak belirlendi. Kitle hareketinin bu merkezi görev dinamiğine hizmet temelinde ele alınması da asla savsaklanamaz. Bu perspektif, dışımızdaki kitle hareketine duyarsızlığı asla haklı çıkarmaz aksine bilinçli müdahaleyi gerektirir. Politik nüfuzumuzu, kitle hareketinin bizzat içinde de tesis etmek oldukça önemlidir. ABD’nin emperyalist dünya egemenliği-imha köleleştirme savaşına karşı, dünya proletaryası ezilen ulus ve halkların birliği temelinde, devrimci enternasyonal direniş, bu dönem özel önemdedir. En öne atılmak sorumluluğumuzdur. Bugün nicel olarak küçük olsa da, **Dünya Halkları Direniş Hareketi (DHDH)** nitel önemde bir projedir. İleriye atılmış bir adımdır. Halkın devrimci güçlerini, anti-emperyalist eksende birleştirme ve mücadeleyi koordine ederek, merkezileştirmenin önemli bir aracı olarak, DHDH’nin inşasına gerekli katkıyı sunmak, DHDH’nin faaliyetlerine gerekli duyarlılığı ve seferberliği sağlamak devrimci sorumluluktur. Maoist aktivistler bu hareketin içinde faal olarak yer almalıdırlar. Maoist’ler, Partinin kitlelerle, halkın diğer devrimci güçleriyle birleştirilmesinde bu tip örgüt biçimlerinin öneminin bilincindedirler. DHDH, bu konuda önemli bir

silahtır. Uluslar arası bir kitle örgütü olarak böyle bir araç, asla Maoist'lerin veya "sol"un bir koalisyonu gibi ele alınamaz. Bu bizzat eylem içinde, halkın değişik kesimlerinin birleştirilmesi olarak kavranmalıdır. Bu birleştirme eylemine yön vermesi gereken siyaset, Halkın Birleşik Cephesi konusundaki Maoist yönelimimizdir. DHDH elbette, dünya halklarının birleşik cephesinin bizzat kendisi değil, halkın her yerde birleşik cephesinin inşasına hizmet eden bir araçtır. **DHDH, Halk Savaşlarının yanı sıra, emperyalizme ve gericiliğe karşı dünya halklarının mücadelesini de destekleme durumundadır.** Değişik sınıf güçlerine ulaşmayı önemsemektedir. Bu noktada, her yerdeki "küreselleşme"ye karşı hareket ve gösteriler de kazanmak için özel bir ilgi gösterilmelidir.

Anti "Küresel" Hareket

Bu hareketin önderliği, proleter devrimci bir bilince sahip olmaktan uzaktır. Onlara ulaşmamız, görüşlerimizi oralara götürmememiz anlamına gelmez, gerekli kılar. MLM Partilerin yönlendiriciliğindeki diğer kitle örgütleri ve DHDH bu alanı özellikle önemsemelidir. Anti-"küresel" hareketin yoğunlaştığı önemli alanlardan biri de Avrupa'dır. Partimizin bu alandaki gücü-örgütlülüğü dikkate alındığında, bu hareket ve en başta da buralarda proletarya partilerinin inşasına gerekli desteği sunma, Maoist bilinci kitlelere taşımadaki sorumluluğu daha da anlaşılır olmaktadır. Proleter enternasyonalistleri olarak bu sorumluluk pratikte yerine getirilmelidir. Ne var ki, Avrupa işçi sınıfı ve kitle hareketine ilgisizlik ve bunda dar ulusal yaklaşımların rolü de bir realitedir. Kitleleri proleter enternasyonalizmi ile eğitmek, milliyetçi sapmalara karşı mücadele etmek görevimizdir.

Anti "küresel" hareket yekpare değildir. Değişik sınıf ve güçler kendi sınıf bakış açılarıyla hareket etmektedirler. Hareket, "küreselleşme" vitrinli, azgın emperyalist saldırı ile önemli bir ivme kazandı. Saldırının hedefi durumundaki sınıflar, tepkilerini ortaya koyma durumundadırlar. Tepkilerin bilinçli bir rotada olmaması anlaşılırdır. Çoğu tepkiler ve bunun ürünü mücadele ve örgütlenmeler, emperyalizmin zalimane kötülüklerinin, sivriliklerinin törpülenmesi, bazı iyileştirmeler sağlanması çerçevesindedir. Neo-liberal ideolojinin etkisindeki "sivil toplum örgütleri" denilen oluşumların da etkin olduğu harekette, kitle mücadelesinin bizzat içinde, neo-liberal bombardımana karşı mücadele etmek, kitlelerin devrimci rotayla

birleşmesini frenleyen etkiyi kırmak baş görevdir. Çoğu sivil toplum örgütleri, karşı-devrimin ideolojik yönlendirmesi altındadır. Lenin diyordu ki, revizyonistler emperyalistlerin işçi sınıfı içerisindeki ajanlarıdır. Burada konu, ideolojik-siyasal çizgi sorunuydu. Bu perspektifle yaklaşırsak NGO'ler ve birçok sivil toplum (ST) örgütlerindeki ideolojik yönlendirmeyi anlayabilir. Soyut bir aleyhtarlık-kaba bir suçlama ile değil, yönlendirmeyi bizzat eylem içinde aktif ideolojik mücadele yoluyla kitlelere gösterebiliriz, göstermeliyiz.

Zira "küreselleşme" karşıtı gösteriler, emperyalistleri tedirgin de etti. Özellikle hareket içindeki devrimci, anti-emperyalist dinamiklerin güçlenme ihtimali, onları derinden rahatsız etti. Dünya bankası ve İMF başkanlarının gündemini işgal eden hareketi görmezlik edemeyiz. Ancak yeterli bir dikkatin gösterilmediğinin, zayıflığın süratle aşılması aciliyetinin de altını çizmek isteriz.

1999'da ABD Seattle'de On binlerce kişinin muazzam öfkesi ve eylemliliği, Dünya ticaret örgütü (WTO)'nün toplantısını çıkmaza sokmuştu. IMF toplantıları, Davos, G8'ler zirveleri hep aynı tehdit-lerle yüz-yüze kaldı. Avusturalya, Mebourne, Prag, Seul, Porto Ategre, Nice, Kanada, Quebec, Cenova ve diğer birçok (Arjantin-Brezilya vs.) ciddi eylemlilikler, harekete özel önem vermemizi anlatmaktadır. Emperyalistler fevkalade önem vermektedirler. Hareketteki kendiliğindenci dinamikler, neo-liberal etkiler, sendika ağalarının barikatları gibi öğeler bilinçte tutulurken, harekete akan ve henüz sağlam bir bilinç yakalayamamış, anti-emperyalist öfkeyle dolu kitlelerle birleşme, başlıca görevdir. Bağımsız ideolojik-siyasal çizgimizi bulandırmadan, anti-emperyalist güçlerle devrimci eylem birliği teminde hareket etmekte önemlidir. Bu konuda, anarşistler-otonom gibi bazı güçler önemsenmelidir. Eylem birliği, onları kazanmayı da hedeflemelidir. Emperyalizm ve onun İMF-dünya bankası gibi kurumlarına karşı olmak, eylem birliğinin ekseni olmalıdır. Bu eksen, İMF'ye emperyalizme dokunmayan, aksine onların hareket içerisinde sac ayağı durumundaki neo-liberal karargahlarla ayrışımı göstermek açısından da önemlidir. Dünya sendikalar örgütü (ICFTU) gibi aslında emperyalizmin hareket içerisindeki ideolojik ayaklarına, sosyal mekanizmalarına net ayrışım çekilmelidir.

DHDH, bu alana müdahalede de önemli bir araçtır. DHDH'nın bu kitle hareketine ulaştırılmasına özel önem vermek görevdir. Halk savaşı, kitle örgütleri, kitle çizgisi konuları üzerinde de

özenle duran Maoist Komünist Partisi Kongresinin ilgili dökümanların da bu ve diğer meseleler başlı başına ele alındıkları için tekrar olacağından üzerinde durmuyor sadece bazı vurgularla yetiniyoruz.

ABD'nin Irak'a yönelik imha ve köleleştirme savaşına karşı, dünya çapında patlayan muazzam kitle hareketi dikkat çekicidir. 15 Şubat 2003'te bütün dünya ayakta idi. Dünyanın (tesbit edebildiğimiz) 603 şehirden, 70 ülkesinde milyonlarca insan sokaktaydı. Hareketin kendiliğindenci niteliği onu küçümsemeyi değil, MLM öncülüğü önderliğe taşıma sorumluluğumuzu dayatır. Dünyada sadece emperyalistlerin hükümünün geçemeyeceğini, tarihin gerçek yaratıcısı olan kitlelerin kendiliğinden karakterli bu eylemiyle dahi şaşkına dönen emperyalist haydutlar gerçeğinde de bellidir.

Ya bir de doğru bir rotada, sağlam bir önderlik altında olsa! Kendiliğinden olmayacağına göre, sorumluluklarımızın bilinciyle kuşanmalı, öne atılmalıyız. Burjuva gazeteler bu eylemi, "dünyada tek süper güç yok. 2 süper güç var. ABD önderliğindeki savaş koalisyonu ve dünya halkları" olarak yorumladılar. İngiltere dışişleri bakanı Straw, "tarihin en büyük protestolarıyla karşı-karşıyayız, bu durumda savaşı yürütmemiz zor" diyordu. Diğer emperyalistler, emperyalist birleşmiş milletler gibi kurumlar dahi ABD'ye "savaşı şimdiden kaybettin" diyorlardı. "Akl-i selim"e davet ediyorlardı. Onlara bunları dedirten, dünya halklarının mücadelelerinden duydukları korkudur. Emperyalist çıkarları gereği ABD ile cebelleşmeleri, kesinlikle halklara şefkat gibi yanılsamalara götürmemelidir. Emperyalizmden merhamet dileyen çizgiler, büyük bir kararlılıkla açığa çıkarılmalıdır.

Emperyalizme öfke ile dolu muazzam bir kitle potansiyeli vardır. Dünya karşı-devriminin merkezi ABD'de, yüzbinlerin sokağa çıktığını, önemli bir devrimci güç biriktirildiğini gördük. Beyaz Saray sözcüleri, kardeş partimiz ABD Devrimci Komünist partisi'ne atfen, "bu Maoistlerin kıskırtmasıdır" derlerken, dünya halklarının MLM rehberliğiyle buluşmasından duydukları büyük korkuyu itiraf ediyorlardı.

MLM; Halk Savaşları ile kumandaya geçirmek baş görevinin hizmetinde kitle hareketinin bizzat içinde yer almaya azami gayret gösterilmelidir. Seyreden devrimci lafazanlık, politikayı pedagojiye indirgeyen skolastik yürüyüş devimcilik değildir. **"Bilmek yapmaktır"** diyordu Mao!

MLM'i uygulamıyorsan başka bir şey uyguluyorsun demektir. MLM, okşanacak yanlış pratiklere vitrin edilecek bir süs değil, dünyayı doğru yorumlama ve değiştirmeye rehberlik eden bir eylem silahıdır. Maoist siyaset, emir ve talimatlar yağdırma bürokrasisi değil, tarih öznesi kitleleri bilinçli seferber etmek için hayata bilinçli müdahale sanatıdır.

Neo-Liberal İdeolojik Saldırı Ve Proleter Devrimci Yaklaşım

"Sınıf mücadeleleri ve tarihin sonu" söylemi, neo-liberal ideolojik saldırının başta gelen bileşenlerindendir. Fukayama gibi emperyalist teorisyenler, bu "hüküm"lerini, eski köle sahibi sınıflar gibi, tekrar etmişlerdir. Onlar da, hep "tarihin sonu" nun geldiğini tekrar etmişlerdi. Bu durum, "ebedi mutlak bir gerçek" demişlerdi. "Bundan başka düzen yok" diyen egemenleri tarih hep yalanladı. Sınıf mücadelesi tarihin gerçeği ve yeniden-yeniden yaratıcısıydı. Sömürü toplumlarının hangisi kalıcı oldu ki, emperyalizmde olsun" Her bir toplum, tarihin "sonu" değil, her bir tarihsel dönemin, değişmesi kaçınılmaz bir sonucuydu. Fukuyama'cı emperyalist "ebedi" tarih anlayışı, yeni dünya düzeninin sözde kesin kalıcılığını ispatlama amaçlıdır. Tarih, bu cehaleti mahkum etti, edecektir. Emperyalizmin çelişkilerini bu sözde örtme gayreti, "sınıf mücadelesinin son bulduğunu" yalanlayan, körfez-Balkanlar-Kafkasya çatışmalarıyla zaten bir ceset durumundaydı. Afganistan üzerinden orta-Asya, Kafkasya, Avrasya, Irak üzerinden Ortadoğu operasyonları sabit ortadayken, "barış" ve "tarihin sonu" yalanlarına kim inanabilir? Tarih tezi fos çıkan Fukuyama'nın yerine Pentagon'un tayin ettiği Huntington, çatışmaları kabul etme lütfü (!) gösterirken, bu çatışmaların "sınıfsal-ekonomik-ideolojik değil" de, kültürler-medeniyetler çatışması olduğunu buyurdu (!!)

Buyuruş, ABD medeniyetinin yola gelmez kültürleri "ıslah etme" yani dünya halklarına saldırı amaçlı Haçlı savaşlarının perdelenmesi amaçlıydı. Proletarya, ezilen ulus ve halklar başta olmak üzere, ABD'ye itirazsız boyun eğmeyenler de "şer ekseni" gösterildi. Emperyalist köleleştirme savaşına da, "barbarları uygarlaştırma" adı verildi. Bu saçma teorinin "medeniyet" yaftası altında, emperyalist hakimiyeti, emperyalizm "yücedir" fikrini bayraklaştırmaktadır. Tarihsel süreçler, "kültürler

çatışmasının” değil, sınıf mücadelelerinin sonuçlarıdır. Tarih, sınıf mücadeleleri tarihidir. Bu gerçeği gizlemek için parlatılan “medeniyetler çatışması” emekçileri aldatma-biri birine kışkırtma-emperyalist emellere, gerici önyargıları kullanarak, alet etme amaçlıdır. Toplumlardan ve onların çelişkilerinden, sınıf mücadelesinden kopuk, bugüne kadar bir “medeniyet” olmadı. “Totaliterliğe karşı mücadele” adına, emperyalistlerin emperyalist çıkarlar temelinde dayattığı köleleştirme savaşlarını, “demokrasi seferleri” olarak, destekleme revaçta (!) bir görüştür.

Soyut bir demokrasi-diktatorya, ezen-ezileni yadsıyan ayrışım, Bernştein’den Kautsky’e önemli bir saçmalıktı. Ayrıca bunların saçmalığı, devrimci şiddeti, kapitalizmden-komünizme geçişte proletarya diktatörlüğünün zorunlu rolünü de yadsıyordu. Neo-liberal ideoloji bu burjuva liberalizmini yüceltti. Savaş, devleti, sınıflardan soyutlayan, haklı-haksız ayrımı yapmayanlar, düzene entegre olmaya, düzen içerisinde kötülükleri düzeltme (!) mücadelesine çağırıyorlardı. Parlamentarist ahmaklık bu yolla döşendi. Devletin devrimci şiddetle yıkılmasının yerini, içten fethederek-demokratik dönüştürme yolu aldı. Günümüz tasfiyeciliğinin balıklama atladığı görüşlerden biri de budur. **Oysa siyasal iktidarın, devrimci zor ile ele geçirilmesi, istisnası olmayan evrensel bir kanundur. Tarih, iktidarın namlunun ucundan çıktığını, ispatlamış, ispatlamaktadır.** Burjuva liberalizminin günümüzdeki önemli bir versiyonu olan “sivil toplumculuk-üçüncü alan” projeleri, devrimden vazgeçiş, “tuşine kaçaklığı” tasfiyeciliktir. Maoist Komünist Partisi Kongresi, bu kaçaklığa-neo-liberalizme-reformizme-tasfiyeciliğin her türüne karşı mücadeleyi ideolojik alanda baş görev olarak belirledi. Bir kez daha Kongre, burjuva-feodal sistemlerin reformlar yoluyla sözde değiştirilebileceği hayalinin, Kruşçev-Tito-Browder markalı olduğunu vurguladı. Devrimci Enternasyonalist Hareketin, 21. yüzyıl, Maoizmin rehberliğinde Halk Savaşları yüzyılı olacaktır şiarının bilimsel bilincinde, dünya devriminin hizmetinde coğrafyamızda Halk Savaşını yükseltme kararlığını ortaya koydu.

İşçi sınıfının tarihi devrimci rolünü reddeden, önemli gerekçelerden biri de, üretim sürecinde emek gücünün rolünün “tali duruma düştüğü” anlayışıdır. “Bilimsel-teknolojik devrim” başlıca dayanak yapılmaktadır. “Bilgi toplumuna erişildi”, “Eski stratejiler geçersiz” denilmektedir. Bilimsel-teknolojik gelişmeler açık bir realitedir. Üretim sürecinde bunların rolü de açıktır. Ama emek,

sadece kol emeğini içermez, zihinsel olanı da kapsar. Artı değerın üretiminde onun da rolü vardır. Şimdi değil, Marks’ta bu gerçekleri çözümlemiştir. Makine-teknolojik gelişme, kol emekçilerini bir yönüyle de yedek sanayi ordusuna dönüştürmektedir. (kapitalizmde) Sınıfa karşı bir tehdit olarak, durumuna rıza gösterme gerekçesi olarak kapitalistler tarafından kılıç işlevi görmektedir. Teknolojik ilerlemeler, emekçilerin çıkarları için değil, kapitalist tarafından bir tehdit unsuruna dönüştürülmektedir. İnsanlığın hizmetine, kapitalizmin kar mantığı gereği sunulmamaktadır. Dolarıysıyla söz konusu ilerleme, çelişmeleri yumuşatma-eşitsizlikleri giderme bir yana, emekçileri tehdit ve kapitalistler arası rekabette bir avantaj olarak burjuvazinin hizmetinde kullanılmaktadır.

Bilimsel-teknolojik gelişmeyi kimin hizmetinde olduğu meselesinden bakmayıp, “sınıflar üstü” ve genelde “insanlığın hizmetindeymiş” gibi sunulmuş, neo-liberal ideolojinin önemli bir hususudur. Örneğin şimdi gelişen hangi tıp, kapitalist tekel engeli yüzünde insanlığın hizmetindedir. Muazzam olanaklarına rağmen, özel mülk gereği insanlığın ölümüne seyirci değildir? Gelişme var. Doğru. Ne-nasıl-kimin hizmetinde olduğuna bakmaksızın soyut bir “devrimdir” övgüsü, durumu gerçek anlamda ortaya koymaz.

Türk Egemen Sınıflar Sistemi Ve Devrim

Türk devletinin emperyalizme ekonomik-siyasi-kölece bağımlılığının ispatı için bir tartışma yürütmek gereksizdir. Emperyalizme kölece sadakati en geri kitlelerin dahi malumudur. Ekonomik-siyasi yapısının bir sonucu olarak Türk devleti faşist karakterlidir. Bu egemenlerin niyetlerinden bağımsız, siyasi-iktisadi-tarihsel-kültürel koşulların kaçınılmaz bir sonucudur. Dolayısıyla, faşizme karşı mücadele anti-emperyalist, anti-kompador bürokrat kapitalist, anti-feodal mücadelenin bir parçasıdır, ondan ayrı başlı başına bir anlam ifade etmez. Maoist Komünist Partisi Kongresi bu gerçeği bir kez daha vurguladı. Türk devlet gerçekliğinde, ordunun tayin ediciliği açıktır. Gerçek yürütme ve yasama MGK’dır. Gerçek hükümet ise MGK sekreteryasıdır. Sözde “yasama” diktatörlüğün posası çıkmış maskeleridir. MKP Kongresi, bu sentezin bir sonucu olarak, faşist diktatörlüğün her biçiminin yıkılarak, bunun yerine Yeni Demokratik İktidarının Halk Savaşı stratejisi ile tesis edilmesi sentezine bir kez daha dikkat çekti.

Parti, egemenler arası çelişkiyi de sürecin başlıca çelişkilerinden biri olarak ele almaktadır. Bu çelişkinin bir sonucu olarak, egemen sınıflar arası çatışmanın aldığı özgül biçim, çeşitli kliklerin menfaat çatışmalarından formüle ettikleri yönelimin mahiyetinin analizi her zaman gereklidir. ABD'ci Kemalist merkezci klik bugün de Türk egemen sınıfları sisteminin ana karargahıdır.

Emperyalizmle ilişkiler düzleminde ise hakim sınıflar arasında ABD'ci klik iktidara hakimdir. İktidar bütün hakim sınıfların iktidarındır. Ancak bu iktidar içersinde yer alan kliklerden Avrupalı klik değil, ABD'ci klik devlete hakimdir. Avrupalı klığın mevcut durumda parlamantodaki esas temsilcisi CHP'dir. Buna bağlı olarak hükümetle İktidar olgusunun farklı olduğunu da belirtmek isteriz. Bir çok siyasi yapı bu iki olgu aynıymış gibi ele almaktadır. Oysa bu anlayış yanlıştır. Kemalist merkezci klik aynı zamanda sistem içinde diğer kliklerin güç dengelerini de yönlendirmektedir.

Diğer kliklerin güç dengelerini zorlamaları durumunda, ordunun düdüğü çalarak "balans ayarı" yaptığı da bilinmektedir. Geleneksel darbelerle çıkmazı derinleşen sistem, 28 Şubat "post modern" darbesinde görüldüğü gibi "yeni" yollar geliştirmektedir. Öz ise değişmemektedir. Ekonomik-siyasal kriz sistemin yapısal bir özelliğidir. Derinleşme ve bazen "kısmen ilerlemeler" gibi dalgalamalar gösterse de, söz konusu yapısal özellik objektif bir olgudur. Kuzey Kürdistan'ı siyasi ilhak altında tutan Türk egemenleri, sadece OHAL Koordinatör valilik gibi belirgin uygulamalarla değil, Kürt bölgesinde her zaman fiilen özel bir statü uygulamaktadırlar. Çeteler-Kontr-gerilla münferit değil, düşük yoğunluklu savaş stratejisine göre mevzilennmiş Türk egemen sınıflar devletinin bir özelliğiydi. Muazzam bir rantla büyük bir kuvvet haline gelen söz konusu "derin devlet" klığının, bilinen güç dengelerini zorlama durumlarında, tasfiye değil-makul sınırlar içine çekilmesini, bazıları demokratik hamleler diye yüceltmektedirler. Bilinen şudur ki; "soğuk savaş" dedikleri süreçte, rakip bloğa karşı NATO ülkelerinde Gladio örgütlenmesi önemli bir silahtı. Sovyetlerin çöküşünden sonra bazı ülkelerde palazlanmış bu örgütün sistem üzerindeki yükünü indirmek üzere yumuşak inişle "çözüm"e kavuşturuldu. Türkiye'de ise, Kürt ulusal hareketi, komünist ve devrimci başkaldırıya karşı yeniden mevzilendirildi.

Dünyadaki değişikliklere bağlı olarak, Türk devleti özellikle ABD emperyalistlerinin stratejik bir karakolu olarak "yeniden" tanzim edildi. Geçmişte rakip emperyalist bloğa karşı tampon-çevreleme rolünün yerini, taşeronluk-tetikçilik aldı. Avrasya, Ortadoğu, Balkan'lardaki emperyalist saldırganlık operasyonlarında bu çok somut ortadadır. İMF ve dünya bankasının esiri Türk egemenler sisteminin, bu gerçeğe rağmen emperyalizmden ayrı bir yol izlemesi hayaldir. İç politika hesapları bir yana egemen sınıfların tüm klikleri başta ABD olmak üzere, emperyalistlerin ihtiyaçlarının güvenlik elemanıdır. Emperyalizmin hizmetindeki yerel polis rollü Türk egemen sınıf kliklerinin, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik imha ve köleleştirme savaşının bir parçası olacaklarını anlamak zaten zor değildi. **TÜSIAD-TOBB'nin açıktan savaş borazanlığı, Koç-Sabancı şahinliğinde, gerçek, net dile getirildi. Bazı kliklerin sözde "barış" siyasetleri, sokaktan duyulan korkudur.** Enselerinde hissettikleri devrim tehditi ve iç politikaya yönelik hesap-kitap işleridir. Egemenler, "sosyal patlama" tehlikelerine öteden beri hep dikkat çektiler.

Aslında egemen sınıfların tüm klikleri, emperyalist imha-sömürgeleştirme savaşında özellikle Kürt meselesi ve yapılandırma azda olsa söz sahibi olma perspektifiyle "yer alma zorunluluklarını" saklamamaktadırlar da. Bölgede yalnızlaşmayı kırma, halkları aldatma, pazarlık gücünü arttırma, lojistik bölük rolü görmeye karşı biraz daha fazla sadaka koparma vs. amaçlı siyasetlerin bir yönü de, diplomatik manevradır. AKP, bizzat ABD tarafından savaş hükümeti olarak bilinçli hazırlandı. İslam faktörü, sistemin eski partilerinin yönetemeyeceklerini ABD önceden görüyordu. CIA analistleri raporlarında bu duruma işaret ediyorlardı. Özellikle, kitleleri kontrolde, daha avantajlı olacağını düşündükleri AKP, hükümete taşındı. Kurmayları, beyaz saray da test edildiler. Görevlendirildiler. ABD'nin çıkarlarına göre hareket etmekten başka çareleri yoktur. Bazı manevralar aldatıcı olmamalıdır, yapılan, tamına budur.

Kıscası, Türk devleti emperyalist köleleştirme savaşının bizzat içindedir. Güney Kürdistan'ın belli bölgelerini şimdiden askeri olarak işgal etmiştir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, işgale karşı kararlı bir mücadeleyi de emreder. "Ulusal çıkarlar" bahanesiyle Türk egemen sınıflarının işgaline alkış çalan, "kukla Kürt devleti" bahaneleriyle milli baskıyı kutsayanlar,

şovenizmi aklayanlar, “emperyalist parmak” bahneleriyle Türk egemen sınıflar ordusunun gönüllü askerliğine soyunanlar deşifre edilmelidirler. Türk şovenizmine karşı mücadele esas alınırken, Kürt burjuva ve feodallerin imtiyazları ve emperyalizme bel bağlayan siyasetleri asla göz ardı edilmemelidir. Bizim desteklediğimiz, kendi kaderini tayin hakkıdır. Kürt burjuva ve feodallerinin imtiyazı değil. Bizim demokratik dediğimiz, ezilen ulus ve azınlıkların milli baskıya mücadelede taşıdığı yöndür. Emperyalizme bel bağlama-koruculaşma siyaseti değil. Kürt sorunu-görevler-yanlış çizgiler ve Maoist Komünist Partisinin yönelimi konusunda ayrı bir doküman sunduğumuzdan ötürü tekrara girmeyeceğiz. Aynı şekilde, merkezi görevimiz halk savaşı sorunu da bir başka belge olarak sunulmuştur. Bunu da tekrar etmeyeceğiz.

Devrimci proletarya bu özgülde kendi siyasi bağımsız çizgisini korumak şartıyla birleşebileceği bütün devrimci güçlerle birleşme siyaseti izlemeli ve bu politikada ısrar etmelidir. Ayrıca hem anti ABD’ci olup işgale karşı çıkan hem de Kemalist düzene karşı olan güçlerle bazı somut durumlarda geçici eylem birlikleri yapılmalı ve en azından bazı düşmanlarımızı tarafsızlaştırma taktiğini izlemek zorundayız. Proletarya kendi ideolojik-siyasi çizgisine güvenip ve kimlerle nereye kadar yürüyebileceği perspektifi ve taktiğinde net olduktan sonra bütün taktik politikalarda güç sahibi olur, nüfuz eder. Hedefi dar cepheyi geniş tut, bir başka deyişle düşmanı parça parça yen, devrimin taktik mantığı budur.

Dünya çapında yeni bir devrimci dalğanın geliştiğini görüyoruz. Özellikle de 15 Şubat’ta 20 milyona yakın insan başta ABD olmak üzere tüm dünya gericilerine karşı meydan okudular. Emperyalizmin karşısında gerçekte duracak biricik devasa gücün dünya halkları olduğu gerçekliğini bir kez daha gösterdiler. Kısacası, yeterli olmasa da dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları bugün ayağa kalkmış ve emperyalist burjuvaziye karşı meydan okuyor.

Hatırlanacağı gibi bu politik gelişmelerin yönünü Devrimci Enternasyonalist Hareket öngörmüştü. Yüz yılımızın Halk Savaşları yüzyılı olacağı stratejik politik yöneliminin önemle altını çizmişti. Burada en can alıcı noktanın ise söz konusu kurtuluş hareketlerinin mevcut durumda Maoist Komünist Partileri önderliğinden yoksun olduğuna dair belirlemeydi.

Proleter dünya devrimine gerçek önderlik görevi Maoist Komünist Partilerinin omuzların-

dadır. Hareketimiz bunun bilincindedir. Ki 21. Yüzyılın daha ilk yıllarında ideolojik-politik ve örgütsel açıdan ciddi ve sorumlu bir şekilde kendisine yönelerek büyük atılımlara gebe ilk kongresini gerçekleştirmiştir.

İçinde yaşadığımız coğrafyada tasfiyeciliğin kol gezdiği koşullarda böylesine bir ciddi kongreyi gerçekleştirerek ve Halk Savaşı’nı yürütmekte ısrar edeceğini bir kez daha dünya gericiliğine karşı meydan okuyarak duyurdu.

Dünya da, Türkiye-Kuzey Kürdistan ve Parti cephesinde bu tür politik gelişmelerin olması devrimimizin geleceği açısından oldukça umut ve güven vericidir.

Türkiye Kuzey-Kürdistan’da Devrimci Dalga Gelişmekte Ve Büyük Toplumsal Patlamalara Gebedir

Türkiye-Kuzey Kürdistan’da mevcut politik gelişmeler çok keskin biçimde gelişmektedir. Mevcut düzenin ana damarları gerçekte tıkanmıştır. 58. Hükümetle siyasi ortam biraz yumuşatıldı. ABD tarafından Irak’ın işgali ve sömürgeleştirilmesi için iş başına getirilen AKP hükümeti aradan daha yüz gün geçmeden çatırdamaya başladı. Bu durum, Türkiye-Kuzey Kürdistan ve Irak’ın işgal tezkeresinin meclisin onayına sunulması aşamasında daha derin ve belirgin bir şekilde kendisini gösterdi. Savaş çıkması durumunda ise, mevcut savaş hükümetinin iç çelişkilerinin daha da kızışacağı ortada.

Bir yandan Savaş Hükümeti’nin ABD’nin Irak’ı işgal ve sömürgeleştirme oyunlarında oynadığı uşak rol, öte yandan seçim döneminde halka verilen sözlerin tutulmaması, AKP hükümetine karşı oldukça büyük bir güvensizliği geliştirmiş durumda. Ayrıca savaş karşıtı eylemlilikler anti-ABD’ci duruşlar AKP hükümetini sarsmaktadır.

Bu hükümetin ekonomik, sosyal ve demokratik anlamda işçiye, köylüye vd. emekçi kesime vereceği bir şey yok. Çünkü emperyalizme karşı mali bakımdan, hem de fazlasıyla borçlu olan hiçbir ülke hükümeti kendi sömürüp ezdiği halka sosyal refahı sağlayamaz. Borcu borçla, hem de daha fazla borçlanarak ödemeye çalışan bir devletin bu halka vereceği bir ekonomik, sosyal hak olamaz. Bu durumdaki devletler daha borçlanır, halklar ise daha azgınca sömürü ve baskıya uğrar. Çünkü bu borçların yükü yine ezilen hakların sırtına yüklenmektedir. Yeni doğan bir çocuk dahi emperyalist haydutlara milyarlar-

varan miktarda borçlanmış durumda. Emperyalist mali kuruluşlara iki yüz milyar doların üzerinde borçlanan devlet borçların faizini dahi ödeyemez durumda. Borcun olduğu yerde faizli borç, faizli borcun kendisi de daha fazla enflasyonu, daha fazla enflasyon ise daha fazla sömürü ve yoksullaşmayı getirir. Bu ekonomik duruma paralel olarak da daha fazla zulüm ve baskıya maruz kalır emekçiler.

Açık işgalciliğe evet demenin parasını almak isteyen AKP hükümeti bu parayla hortumcuların başı Mehmet Kara Emin'leri kurtarmaya çalışacaktır. Olası bir savaş şimdiden halkı daha da yoksullaştırmış durumda. AKP hükümetinin açık işgalcilik tezkeresinin onaylanmamasının arkasında çıkarttığı "yeni vergilendirme" paketi, halkı yeni bir cezalandırma siyasetidir. "Savaşa ve işgalciliğe karşı çıkarsan bende seni böyle ezer ve sömürürüm" gözdağını vermektir. Burada AKP hükümetinin vermek istediği politik mesaj açıktır: Savaşa karşı çıkanları cezalandırmak!

AKP hükümetine ve mevcut sistemin gidişatına ilişkin daha fazla detaylara girmek gereksizdir. Her şey ortada. **Halkın % 95'nin savaşa karşı olduğu bir ortamda eğer bir devlet milli köleliğe ve Irak'ı işgalciliğe evet diyorsa, o yönetim emperyalist çıkarlara kökten satılmış demektir.**

Devrimci durum iyidir. Ancak eksik olan mevcut kitlesel hareketlerin Maoist devrimci önderlikten yoksun oluşudur. Devrimci radikal hareketlerin politik gücü pekte iyi değildir. Oldukça zayıftır. Kitlesel politik güce sahip olan ulusalcı KADEK ise kendi gücünü yeterince harekete geçiremiyor, geçirmek istemiyor.

Maoist Hareketin zayıflığı doğal olarak mevcut kitle hareketlerini reformist-tasfiyeci akımların potasına akmasına götürüyor. Belirtmek gerekir ki savaş karşıtı tepkinin boyutu % 95 oranında olmasına karşın ancak bu boyutun kendisini sokaklar ve meydanlarda gösterememesi olumsuz bir durumdur. Tüm bunlara karşın mevcut durum içerisinde kendi politik-taktik doğrultumuzda basitten karmaşığa doğru canlı ve dinamik bir şekilde hareket çizgisi izlersek önemli bir potansiyel açığa çıkartabiliriz. Bu bağlamda önemli avantajlar var. En iyi ve devrimci okul kitlelerin içerisinde yer alarak onların dağınık-parçalı durumunu örgütlemek ve harekete geçirmektir. Aslanan devrim için avantajlı olan yönleri devrim lehine doğru kanallı etmektir.

Sonuç Olarak

Maoist Komünist Partisi, Kongresi dünya emperyalist sistemine karşı her bir parçada, proletaryanın devrime önderlik etme-hazırlama görevinin, proletarya enternasyonalizminin bir gereği olduğunun altını çizirken, bu görevi, dünya çapında Komünizm mücadelesinin hizmetinde ele aldığını bir kez daha ilan eder.

I. kongremiz, Proleter dünya devriminin, emperyalist, kapitalist ülkelerde Sosyalist, yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde Yeni Demokratik Devrim olmak üzere başlıca iki akımdan oluştuğunun, devrimci ulusal hareketlerin ise müttefik olduklarının bilinciyle hareket eder.

Kongre, Maosit Komünist Partisi olarak üyesi olmaktan onur duyduğu Devrimci Enternasyonal Hareket'in, uluslar arası Komünist Hareketin yeni bir Komünist Enternasyonal' de birleştirilmesi mücadelesinde embriyonik merkez rolünü selamlar ve bu rolün ilerletilmesine gerekli katkıyı sunma kararlılığını vurgular.

Başta reformizm-liberalizm olmak üzere, revizyonist-Troçkist ve onların çeşitli türevlerine, anti-MLM Üç dünyacı, AEP'çi, Fokocu akımlara, eklektik-merkezci çizgilere karşı, DEH ile birlikte, MLM'in rehberliğinde yürüdüğüne bir kez daha işaret eder. Her bir parçadaki MLM parti, UKH'nın bir müfrezesidir. Bu müfreze, ezilen ülkelerde (yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkeler) asgari program olarak (Sosyalizm ve Komünizm azami programı hizmetinde) Yeni Demokratik Devrim bayrağını yükseltmektedir, yükseltmelidir. Görevin icraasında; **Parti-Halk Ordusu-Cephe stratejik silahlarının ve bunların Halk Savaşı yoluyla ilerletilmesi gereğinin bilincinde olan kongre, devrimimizin önder çizgisi olarak KAYPAKKAYA güzergahında, her millet ve milliyetten emekçileri kenetlemeye çağırır.**

Proletaryanın bağımsız önder rolü devrimde esas halkadır. Proletarya, bunu, partisi aracılığıyla yerine getirir.

Kongre, Maoizmin rehberlik ettiği Maoist Komünist Partisi bayrağını yükseltir. Halk Savaşı devrim stratejisini içinden geçtiğimiz aşmanın merkezi görevi olarak Köylü Gerilla Savaşının, temkinli ilerleme-yoğunlaşarak yaygınlaşma taktik yönelimi ile hayata geçirilmesi doğrultusunda kararlıca öne atılır...

MAO VE HALK SAVAŞI

Bu belge, I. Kongre belgelerinden alınmıştır

Başlığa çıkardığımız ifade tarzından sınıf düşmanlarımızın oldukça ürktüğünün farkındayız. Nasıl ürkmelerini ki? Çünkü dünyamızda dolaşmakta olan komünizm hayaleti Maoist Komünistler önderliğinde yürütülen Halk Savaşlarıyla temsil edilmektedir. Somutlamak için fazla uzağa gitmeye gerek yok: Dünyanın çatısı Everest eteklerinde Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde yürütülen Halk Savaşı'yla elde edilen stratejik politik başarılar bütün insanlık alemini değişik boyutlarda da olsa etkilemektedir. Bu devasa politik gelişme dünya proletaryası ve ezilen halklarına büyük bir moral güç verirken emperyalist haydutlar ve uşaklarına ise korku salıp bacaklarını titretmektedir.

Önemle belirtmek gerekir ki dünyamızda mevcut durumda dolaşan iki büyük ideolojik hayaletten biri, emperyalizmin "yeni dünya düzeni" adı altında geliştirmeye çalıştığı reformist-tasfiyeci ideolojik bayrak iken, öteki ise Maoist Komünist Partilerin dalgalandırdığı Marksizm-Leninizm-Maoizmin, İlla da Maoizmin rehberliğinde yürütülen Halk Savaşları ve sınıf mücadelesinin yarattığı Maoist kızıl bayraktır.

İnsanlığın gerçek kurtuluşu emperyalist burjuvazi ve tüm dünya gericiliğinin dalgalandırdığı bayrak altında toplanmakla değil ancak dünya proletaryasının rehber ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yön verdiği Maoist Komünist Partilerin bayrağı altında toplanmakla mümkün olur. Bunun için de dünyadaki bütün Komünistlerin baş vuracağı bir tek adres var o da enternasyonal proletaryanın embriyon düzeyindeki merkezi örgütü olan Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH)'tir.

Dünyada ve ülkede ideolojik düzlemde baş düşmanımız reformizmdir. Bundandır ki ideolojik alanda okun sivri ucunu reformizme yöneltmeliyiz.

Başta reformizm olmak kaydıyla Marksizme yabancı bütün ideolojik akımların dünya proletarya ve ezilen halklar üzerindeki etkisini kırmanın kilit noktasını ise hiç kuşkusuz ki genel olarak bütün ülkelerde sınıf savaşına, özelde ise bizim ki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Halk Savaşlarına her zamankinden daha fazla yüklenmek olacaktır.

İşte bu ideolojik, politik, tarihsel ve toplumsal gerçeklikten hareketledir ki Maoist Komünist Partisi gerçekleştirmiş olduğu I. Kongrede ideolojik-politik yönelim olarak "Maoizmle Yüklen Halk Savaşıyla İlerle!" stratejik şiarını belirledi.

Reformizm ve tasfiyeciliğin gırla gittiği bu gibi siyasal ortamlar her bir Maoist militana Halk Savaşı çizgisinde her zamankinden daha fazla ideolojik donanım, politik ısrar ve uyanıklığı şart koşar. Çünkü bu gibi politik ortamlarda ideolojik savrulma ve politik kırılmalar daha çok baş gösterir.

Yeri gelmişken vurgulamak gerekir ki Maoist Komünistler son gelişmelerle birlikte Halk Savaşı konusunda daha yüksek bir bilinç seviyesine erişmiş durumdadır. Bunu, kamuoyuna deklere edilen sonuçlarda görmek mümkün.

Öyleki, yani görünen o ki yakalanan bu bilinç seviyesiyle Mao'nun Halk Savaşı teorisinin sağ'dan veya sol'dan yorumlanması da alt edilmiştir.

Dolayısıyla ki Mao'nun Halk Savaşı teorisi ve onunla direkt bağlantı içerisinde olan bazı stratejik meseleler üzerinde durmak gereklidir, zorunludur.

Halk Savaşı Nedir?

Halk Savaşı üzerine bugüne kadar gerek kavramsal gerekse içerik bakımından çeşitli yorum ve tanımlamalar yapıldı. Bu teoriyi, kimileri sadece askeri bir savaşa, kimileri "kır şehiri kuşatsın" stratejisine, kimileri kır gerilla savaşına, kimileri Maoizm rehberliği altında dünyada yürütülen bütün sınıf savaşlarına, kimileri silahlı vb. mücadele biçimlerine, kimileri ise Maoizmin ideolojik-politik önderliği altında yürütülen uzun süreli köylü savaşına uyarlayarak ele aldı. Dahası, Halk Savaşı kuramı üzerine bin bir türlü teorik yorumlar yapıldı. Ve hala da yapılmaya devam edilmektedir.

Sözün özü, dünyada ki Maoistler ve Maoist komünist partileri arasında Halk Savaşı teorisinin yorumlanması noktasında henüz tam bir görüş birliği sağlanmış değil. Görüş birliğinin sağlandığı en belirgin bir nokta var, o da şudur: Bir savaşa Halk Savaşı demek için o savaşa mutlak bir şekilde Maoist partilerin önderlik yapması şartının

konulmasıdır. Bu, Halk Savaşı nezdinde de olsa tüm Maoist Komünist partiler ve Maoistler arasında çok önemli bir ideolojik ve teorik birliktir.

Bu kaotik teorik yorumlardan hareketledir ki Halk Savaşı kuramını çeşitli boyutlarıyla ele alıp yanıtlamak önemli bir ideolojik ve teorik görev olarak önümüzde durmaktadır. Çünkü Halk Savaşı teorisi konusunda bilinci açık ve net olmayanlar sınıf mücadelesinde mevcut gerici iktidarlara alt edip yerine kendi iktidarlara kurmayı başaramazlar. Dahası, her hangi bir konuda kendi bilinci aydın olmayanlar başkalarının da zihinlerini örgütleyemez. Yani zihinleri, doğru bir ideoloji ve teoriyle örgütlenenler başkalarının zihinlerini de örgütlemiş olur. Bu da geleceğin iktidarının gerek bilinçlerde gerekse pratikte adım adım kurulması demektir. Bu bilinçlerdir ki her bir Maoist kavramları ve adlandırmaları doğru ve yerli yerinde kullanmak zorundadır. Yoksa ideolojik kaosa sürüklenir. Oradan da politik olarak sağa sola savrulmaktan kurtulamaz.

Kaldı ki Halk Savaşı gibi devrimin önemli bir teorik sorununda düşülecek en ufak bir sapma, devrime çok önemli zararlar vermiştir, verecektir. Bu bağlamda öncelikli olarak Halk Savaşı teorisini zihnimizde örgütlemeliyiz. Bunun doğru bir örgütlenmesini yaptıktan sonra diğer stratejik sorunları da bilimsel bir şekilde yanıtlamış ve çözümlemiş oluruz. Aslolan da ana halkayı bilincimizde iktidara taşımaktır. Bu önemdendir ki konuya ilk olarak Halk Savaşı nedir sorusunu yanıtlamakla başlamak gerekir.

Halk Savaşı; en özlü ifadeyle yarı-feodal yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde anti-emperyalist anti-feodal mücadelede ifadesini bulan, İşçi sınıfının Maoist Komünist Partileri aracılığıyla politik olarak önderlik ettiği. özünde Uzun Süreli Köylü Savaşının ekonomik, politik iktidarlaştırma ve askeri savaş stratejisidir.

Özet olarak da olsa bu tanımlamanın arka planında yatan ideolojik, ekonomik, siyasi ve askeri nedenlerin açılımını yapmakta fayda var:

Birincisi, bir savaşı Halk Savaşı olarak değerlendirmek için ilk olarak o savaşa yön veren siyasi çizginin Marksizm-Leninizm-Maoizm, illa da Maoizm ideolojisi ışığında politik olarak kurulmuş bir Komünist partisine sahip olması,

İkincisi, bu teorinin siyasi ve askeri olarak besleneceği sosyo-ekonomik zeminin yarı-feodal yarı-sömürge olması ve bu ülkelerde yürütülen anti-feodal, anti emperyalist mücadele ve savaşlara Maoist bir Komünist partisinin önderlik etmesi,

Üçüncüsü, bu gibi ülkelerdeki anti-feodal anti-emperyalist devrimin diyalektik birliği olan Demokratik Halk Devrimi'nin özünün, özellikle de Demokratik devrimin özünün toprak devrimi olması,

Dördüncüsü, bu gibi sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerde "proletaryanın öncü köylülüğün" ise temel güç olduğu", Maoist Demokratik Devrim teorisini savunmak,

Beşincisi, iktidarın ancak "parça parça ve Kızıl Siyasi İktidarlara" yoluyla alınacağı Maoist devrim ve iktidarlaştırma stratejisini savunmak,

Altıncısı, bu gibi ülkelerde "ana mücadele biçiminin silahlı, ana örgütlenme biçiminin ise parti önderliğinde Halk Ordusu olacağı" teorisinin savunulması,

Yedincisi, bu gibi ülkelerde devrimin üç temel silahından birisi olan Halkın Devrimci Birleşik Cephesi (HDBC) tezinin savunulması ve bu cephenin politik önderliğinin Maoist Komünist Partiler önderliğinde olmasını şart koşturmak,

Sekizincisi, bu gibi ülkelerde kapitalist üretim ilişkisi değil esas olarak feodal üretim ilişkilerinin hakim olması, şarttır.

Görüldüğü gibi Halk Savaşı, ne tek başına bir mücadele, ne bir örgüt ve örgütlenme, ne de askeri bir savaşa indirgenecek savaş biçimidir. Hepsinin sentezidir. Daha açık bir deyişle Halk Savaşı teorisi, bu 8 (sekiz) temel tezin diyalektik birliğidir. Bu tezlerin hepsi de birbirine kopmaz bir şekilde bağlıdır. Bunlardan birinin eksik olması demek yürütülen savaşa Halk Savaşı dememek için yeterli bir nedendir.

Özcesi, bizim ki gibi ülkelerde devrimimizin iki ana organından birincisi, Maoizm ideolojisiyle siyasi olarak şekillenen Komünist partisi (bu, tayin edicidir) iken, diğeri ise Halk Savaşı'dır. İlki, beyin görevi görürken ikincisi ayaklar görevi görmektedir. Birisi olmazsa diğeri olmaz. Dolayısıyla devrim de gerçekliğe dönüşmez.

Halk Savaşı üzerine yaptığımız bu özet teorik açılmadan sonra geçiyoruz Halk Savaşı teorisiyle ilişkili bazı stratejik sorunlara.

Halk Savaşının Mücadele Ve Örgüt Biçimleriyle İlişkisi:

Başkan Mao, ülkelerin sosyo-ekonomik özelliklerine uygun olarak aşağıya aktaracağımız ana mücadele ve örgüt biçimleri tezini savunmaktadır: *"İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en*

yüksek biçimdir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi gerek Çin ve gerekse bütün diğer ülkeler için evrensel olarak geçerlidir.” (Seçme Eserler cilt; 2, Sf; 261)

Görüleceği gibi burada ilke olarak savunulan anlayış, bütün ülkelerde mevcut iktidarların ancak Silah zoruyla alt edileceği gerçekliğidir. Daha açık bir deyişle Mao, “İktidar Namlunun Ucundadır!” ilkesini mevcut durumda bütün ülke devrimlerinin gerçekleşmesi için ana ilke olarak savunulmasını şart koşmaktadır. Bu tez savunulmadan hiçbir ülkede hiçbir Demokratik ve Sosyalist devrim gerçekleşemez.

Bunun aksini savunmak, yani barışçıl yolla iktidarın ele geçirileceğini savunmak revizyonizm veya reformizmdir.

Bu ilkeyi savunmak (Zor'u) farklı şey, fakat bu ilkeyi her ülkeye aynı şekilde uygulamak farklı şeydir. Burada meselenin özünü devrimin ZOR'la yapılıp yapılmaması tezini savunmak oluşturmamalıdır. Ülkelerin kendi koşullarını göz önünde bulundurmadan silahlı mücadeleyi her yere aynı şekilde kullanmak ise revizyonizm veya reformizm değil sağ veya sol oportünizm olur.

Devrimin ZOR'la yapılması tezi Marksist devrim teorisinin ilkesel bir sorundur. Bilindiği gibi revizyonizm ve reformizm Marksizm'in temel ilkelerinden ayrılır. Bu ideolojik akımların Marksizmden ayrıldıkları temel ilkelerden birisi de devrimlerin ZOR'la değil barışçıl yolla gerçekleşeceği tezini savunmalarıdır. Fakat bir sağ veya sol oportünizm (sistemleşmiş çizgi boyutuyla da olsa fark etmez) öyle değil. Çünkü bu tür ideolojik akımlar “devrimin zor yoluyla gerçekleşeceği” Marksist devrim tezini savunmaktadırlar. Ancak Marksizm'den sapan bu akımların temel yanlışlığı şurasıdır: Ülkelerin farklı koşullarını (sosyo-ekonomik) göz önünde bulundurmadan bütün devrimler için geçerli olan zor yöntemini, dahası silahlı mücadeleyi tek bir reçete gibi her yere aynı şekilde uygulamayı savunmuş olmalarıdır. Bوندandır ki Marksist Devrim teorisinden sapmaktadırlar.

Bu güne kadar bu konuda hayli kavram karışıklığının da olduğunu belirtelim. Bu, küçük burjuva oportünist devrimci hareket saflarında olduğu gibi Komünist hareket saflarında da mevcuttur. Revizyonizmle oportünizm arasında diyalektik bir ilişki elbette ki vardır. Ancak her ikisinin aynı olduğu söylenemez. Aynı olmadığı gibi oportünizmin kendi içerisinde çeşitleri vardır. Oportünizm, sağ veya sol oportünizm diye ikiye

ayrılır. Bunların da kendi içerisinde boyutları vardır: Bunlar; sistemleşmiş (program, platform) ve sistemleşmemiş (henüz embriyon halinde) oportünizm boyutunda kendisini gösterir. Hepsisi de özünde Marksizmden sapmadır.

Burada dikkatleri çekmek istediğimiz ana nokta revizyonizmle oportünizmin birbirine karıştırılmasıdır. Bu kavramlar çoğu kez yerli yerine kullanılmıyor. Kullanılmadığı için de gereksiz polemikler yürütülüyor. Bu kavramlar doğru ve yerli yerine kullanılmadığı zaman yanlış düşüncelere karşı mücadele yöntemi de hatalı oluyor. Doğru bir siyaset ancak doğru bir teori ışığında yürütülebilir. Maoistler, ideolojik olarak oportünizm ve revizyonizmin hiç birisiyle uzlaşmayı savunmaz, hepsinin de amansız düşmanıdır. Hepsinin amansız düşmanı olmak demek hepsine aynı siyaseti uygulamayı getirmez. Demek istediğimiz o ki bilimsel görüş açısı bütün sapmalara karşı amansız ideolojik mücadele ama her sapmaya karşı farklı siyaset izlemektir. Bu gözden kaçırıldı mı o zaman hiçbir sapmaya (revizyonizm-reformizm, anarşizm-Troçkizm ve Hocacılık, sağ veya sol oportünizm fark etmez) karşı doğru bir ideolojik mücadele yürütülemez.

Özcesi, Halk Savaşını savunmayan her bir küçük burjuva hareketi toptancı bir mantıkla revizyonist veya reformist olarak nitelendirmek doğru bir anlayış değil. Daha açık bir söylemle, bizim ki gibi ülkelerin devrim stratejisi için Halk Savaşı teorisini savunmayanların hepsi revizyonist değil ama oportünist.

Neyin ilke, neyin ilke olmadığı noktasında bu ön açıklamayı yaptıktan sonra Mao yoldaşın farklı sosyo-ekonomik yapılara sahip ülkeler için farklı mücadele ve örgüt biçimleri geçerlidir, tezlerini aktaralım:

“Ama ilke aynı kalmakla birlikte, onun proletarya partisi tarafından uygulanması, değişik koşullara göre değişik biçimler alır. Faşist olmadıkları ya da savaş halinde olmadıkları zaman kapitalist ülkeler içte (feodalizmi değil) burjuva demokrasisini uygularlar; dış ilişkilerinde ise kendileri baskı altında olmayıp, başka ülkeleri baskı altında tutarlar. Bu özelliklerinden dolayı, kapitalist ülkelerdeki proletarya partisinin görevi, uzun bir legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, güç toplamak ve böylece kapitalizmi nihai olarak yıkmaya hazırlanmaktır. Bu ülkelerde sorun, uzun bir legal mücadele, parlamantodan bir kürsü olarak yararlanma, iktisadi ve siyasi grevler, sendikaların örgütlenmesi ve işçilerin eğitilmesi sorunudur. Orada

örgütlenme biçimi legaldir, mücadele biçimi de kantsızdır (askeri değildir). Savaş sorununa gelince, kapitalist ülkelerdeki Komünist partileri kendi ülkeleri tarafından yürütülen emperyalist savaflara karşı çıkarlar. Eğer böyle savaşlar patlak verirse bu partilerin siyaseti, kendi ülkelerindeki gerici hükümetlerin yenilgiye uğramasını sağlamaktır. Komünist Partilerinin vermek istedikleri tek savaş, hazırlanmakta oldukları iç savaştır. Fakat bu ayaklanma ve savaş, burjuvazi gerçekten çaresiz bir duruma gelinceye, proletaryanın büyük çoğunluğu silaha sarılıp savaşımaya kararlı hale gelinceye ve köylük bölgelerdeki kitleler proletaryaya gönüllü olarak yardım edinceye kadar başlatılmamalıdır. Ve böyle bir ayaklanma ve savaşı başlatmanın zamanı geldiğinde, ilk adım şehirleri ele geçirmek, ardından da köylük bölgelere ilerlemek olacaktır; tersi değil. Bütün bunlar kapitalist ülkelerdeki Komünist Partileri tarafından yapılmıştır ve Rusya'daki Ekim devrimiyle de doğruluğu kanıtlanmıştır.

Çin ise farklıdır. Çin'in özellikleri, bağımsız ve demokratik değil yarı-sömürge ve yarı-feodal olması, içte demokrasi olmayıp feodal baskı altında bulunması ve dış ilişkilerinde millî bağımsızlığa sahip olmayıp emperyalizmin baskısı altında olmasıdır. Dolayısıyla, yararlanabileceğimiz bir parlamantomuz ve işçileri legal olarak grev için örgütlenme hakkımız yoktur. Komünist partisinin buradaki görevi, esas olarak, ayaklanma ve savaşı başlatmadan önce uzun bir legal mücadele döneminden geçmek ve önce büyük şehirleri ele geçirip ardından köylük bölgeleri işgal etmek değil, tam tersidir.

...Bütün bunlar, Çin ile kapitalist ülkeler arasındaki farkı ortaya koymaktadır. Çin'de esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordudur. Kitle örgütlenmesi ve kitle mücadelesi gibi diğer biçimler de son derece önemli, hatta vazgeçilmez biçimlerdir ve hiçbir koşul altında küçümsenemezler; ama onların amacı savaşa hizmet etmektir. Bir savaşın patlamasından önceki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşa hazırlık içindir." (age, sf:261-62-63)

Görüldüğü gibi başkan Mao ülkelerin sosyo ekonomik yapılarına göre farklı mücadele, örgüt ve savaş biçimleri tezini ileri sürmektedir. Bu tezin bilimselliği Sovyet Devrimi ve Çin Devrimi somutunda çok net bir şekilde kanıtlanmıştır.

Mao'dan alıntıladığımız tezlerin daha bir açıklık ve netlikle algılanması için sonuçları satır başlarıyla aktaralım:

A Kapitalist-Emperyalist Ülke Devrimleri için Özet Tezler

1. Kapitalist-emperyalist veya yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde Demokratik ya da Sosyalist devrimin gerçekleşmesi için Zora dayalı mücadeleyi devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimi olarak savunmak şarttır. Yani, farklı sosyo ekonomik yapılarla sahip olmak devrimin ZOR'la yapılacağı ilkesinin özünü değiştirmez. Bu tez, bütün ülkeler için evrensel bir ilkedir.

2. Kapitalist-emperyalist ülkelerde (faşist ve savaş halinde olmayanlar) mücadele biçimi kantsız (askeri değil), örgütlenme biçimi ise legaldir. Bir başka deyişle, bu gibi ülkelerde uzun bir legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, güç toplamak ve böylece burjuvaziyi ve iktidarını nihai olarak yıkmaya hazırlanmaktadır. Bu hazırlıkların başlıcaları parlamantodan bir kürsü olarak yararlanma, iktisadi ve siyasi grevler, sendikaların örgütlenmesi ve işçilerin eğitilmesi sorunudur.

3. Saldırı savaşı durumunda Komünist Partilerin ana görevi emperyalist savaşa karşı çıkmaktır. Daha açıkçası, bu tür savaşların çıkması durumunda Komünist partilerinin asli görevi bu tür savaşları iç savaşa dönüştürmek ve kendi ülkele- rindeki gerici iktidarlara devirmektir.

Savaş durumunun olmadığı koşullarda ise Komünist Partilerinin yürütmek istedikleri tek savaş birinci ve ikinci maddelerde belirttiğimiz hazırlıklar ışığında iç savaşın kendisi olacaktır. Bu savaş, ayaklanma dışında olmayacaktır. Mao'nun dediği gibi ayaklanma ve savaş öylesine geliş güzel başlatılmayacaktır.

Özetlersek, bu gibi ülkelerde;

Burjuvazi, gerçekte çaresiz bir duruma gelinceye,

Proletaryanın büyük çoğunluğu silaha sarılıp savaşımaya kararlı hale gelinceye,

Ve köylük bölgelerdeki kitleler proletaryaya gönüllü olarak yardım edinceye kadar, ayaklanma ve savaş başlatılmamalıdır.

4. Böyle bir ayaklanma ve savaşı başlatmanın rotası şehirlerden köylük bölgelere doğru olacaktır. Yani, önce şehirler ele geçirilecek ardından köylük bölgelere doğru ilerleme rotası izlenecektir.

5. Sıralanan bütün bunlar kapitalist-emperyalist ülkelerde Komünist Partileri tarafından yapılmıştır. Rusya'da gerçekleştirilen Ekim Devrimi bütün bu tezleri doğrulamaktadır.

6. Yukarıya Mao'dan özetleyerek aktardığımız tezler sadece emperyalist ülkeler için geçerli değil,

aynı zamanda yarı-sömürge kapitalist ülkeler için de geçerlidir. Buralarda emperyalist ülkelere oranla en önemli sorun ve fark yürütülecek Sosyalist devrim mücadelesinin yarı sömürgecilikten dolayı (ek olarak) bir de anti-emperyalist yön taşıması gerçekliğidir. Daha açıkçası, kapitalist üretim ilişkilerinin (komprador da olsa) hakim olduğu yarı-sömürge ülkelerdeki mücadele, örgüt ve savaşın aldığı biçimlerle emperyalist ülkelerdeki mücadele, örgüt ve savaş biçimleri esasta aynıdır, aynı rotayı izlemek durumundadır.

Çünkü, bu gibi ülkelerdeki baş çelişkinin kendisi proletarya ile burjuvazi arasındadır. Gündemdeki devrimin kendisi ise Sovyetlerde ki gibi Sosyalist devrim olur. Bu ekonomik, politik nesnellikten dolayı da işçi sınıfı hem öncü hem de temel güçtür. Köylülükle temel ittifakı savunmak farklı şey köylülüğün temel güç olduğu gerçekliği ise farklı şeydir. **“Köylülüğün devrimde temel güç olduğu”** tezinin arka planında yatan toplumsal ekonomik olgunun, yani feodalizmin tasfiye olmadığı, dolayısıyla demokratik devrimin yapılmadığı; daha açıkçası feodalizmle Halk yığınları arasındaki çelişkinin baş çelişki olması ve bu çelişkinin özünü de köylülükle büyük toprak ağaları arasında çelişkinin oluşturması gerçekliğidir.

Bu nesnel gerçeklikten hareketledir ki kapitalist yarı-sömürge ülkelerde devrimin anti-emperyalist yön taşıması (sadece bundan) gerçekliği, bu ülkelerle emperyalist ülkeler arasında devrim yolu noktasında niteliksel boyutta bir farklılığı getirmez.

Burjuvazi her iki durumda da (ister emperyalist, isterse kapitalist olsun) askeri vb. konularda şehirlerde güçlüdür. Bu durum proletarya devrimi için dezavantaj oluştursa da ancak burada devrimin kaderini belirleyecek olan güçler dengesinin asıl gücü İşçi sınıfının gerek nitel gerekse nicelik açıdan (öncü ve temel güç olması) mevcut iktidar ve sistemi siyasal açıdan değiştirecek güce sahip olmasıdır.

Güçler dengesini sadece askeri, teknik vb. noktalara indirgemek niteliğe değil niceliğe önem veren sınıf işbirlikçisi sağ oportünist anlayışlardır. Bu teori güce tapma teorisidir; sınıfın ve devrimci halk kitlelerin devrimde tayin edici gücüne güvenmemektir.

Kısacası, bu gibi kapitalist ve emperyalist ülkelerde şehirlerdeki güçler dengesi genel olarak proletaryanın lehine iken burjuvazinin ve emperyalizmin aleyhinedir.

Yeri gelmişken Toprak devrimiyle Tarım devriminin bir ve aynı şeyler olmadığını da belirtmek isteriz:

Toprak devrimi, az önce de parmak bastığımız gibi feodalizmin hakim üretim biçimi olduğu ülkeler de köylülerin toprak sorununu çözmenin adı olan Demokratik devrimin özünü oluştururken, Tarım devrimi ise tarımda maki-nalaşma, modernleşme, vb. alanları kapsar. Bu tez, ancak kapitalizmin hakim olduğu ülkeler için geçerli olabilir. Aksi anlayışlar, yani hem feodalizm hakimdir diyeceksin hem de “tarım devrimi”ni esas alacaksın tezi, kendi içinde oldukça eklektik ve tutarsızdır. Toprak devrimine bağlı olarak tarım devrimini gündemine alabilirsin. Ama önce tarım devrimi sonra toprak devrimi dedin mi, bu, açık bir tutarsızlık olur. Ya da, “Tarım devrimi esastır” diyenlerin dürüst ve tutarlı olmaları için ülkeyi kapitalist olarak saptamaları gerekir. Aksi anlayış ve tutumlar dürüst değil. Bu tür anlayış sahipleri hiç sakınmadan ve demagoji yapmadan savunmak istediklerini açıktan savunmalıdırlar.

7. Yarı-sömürge kapitalist ülkelerin emperyalizme bağımlılık derecesiyle yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerin emperyalizme bağımlılık derecesi bir ve aynı değildir. Yarı-sömürge kapitalist devletlerin emperyalizme ekonomik ve politik bağımlılık derecesi yarı-feodal ülkelere oranla daha alt düzeydedir. Bunun temel nedeni ise kapitalist ülkelerin ekonomik olarak yarı-feodal ülkelere oranla daha ileri ve güçlü olmaları gerçekliğidir.

8. “Kapitalist-emperyalist” ülkeler ifadesini kullanmamızın esas nedeni, yukarıda tezler halinde izah etmeye çalıştığımız mücadele, örgüt ve savaş biçimlerinin kapitalist ve emperyalist ülkeler için de esasta aynı olması nesnelligidir.

Yunanistan, Portekiz ve İspanya gibi ülkeler az önce vurgusunu yaptığımız yarı-sömürge kapitalist ülkeler kategorisindedir.

B Yarı feodal Yarı sömürgelerdeki Devrim Modeli İçin Özet Tezler:

1. Bu ülkelerde kapitalizm değil feodalizm hakim üretim biçimidir. Feodal üretim ilişkileriyle kapitalist ilişkiler iç içedir, fakat feodal üretim ilişkileri hakimdir. Bundan dolayı ülke içerisinde demokrasi yoktur.

Dış ilişkilerinde ise emperyalizmin denetiminde, özellikle de ekonomik olarak emperyalizme göbekten bağımlı olduğu için tam bir milli bağımsızlığa sahip değildir. Bu gibi ülkelerde görünürde siyasi bir bağımsızlık söz konusudur.

2. Bu ülkelerde bu sosyo ekonomik yapıdan dolayı anti emperyalist mücadeleyle anti feodal mücadele iç içedir. Bir başka deyişle Demokratik Devrimle Milli Devrim iç içedir. Milli Demokratik Devrim diye ifade ettiğimiz söylem, bu iki devrimin bileşkesidir.

İşgalci koşullarda Milli çelişmeye bağlı olarak milli devrim öne geçerken, işgalin olmadığı koşullarda ise özü toprak devrimi olan Demokratik devrim öne geçer.

Bu gibi ülkelerde temel çelişki emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm ile geniş halk yığınları arasındadır. Baş çelişki ise işgalin olmadığı koşullarda feodalizmle geniş halk yığınları arasında iken, işgalin olduğu koşullarda emperyalizm ile ulus arasındadır.

Temel çelişki Milli Demokratik devrim süreci tümünden tamamlanmadan varlığını devam ettirirken baş çelişki ise az önce parmak bastığımız koşullara göre değişir.

Bu ülkeler, emperyalizm ve feodalizm hakimiyetinden dolayı burjuva demokrasisini yaşamamıştır. Bu ülkelerde genel olarak faşist diktatörlükler hüküm sürmektedir. Faşist diktatörlüğün hüküm sürmediği yerlerde ise aşırı gerici rejimler hükümünü sürdürmektedir.

3. Bütün bu farklı özellikler aynı zamanda bu ülkelerdeki mücadele, örgüt ve savaş biçimiyle kapitalist-emperyalist ülkelerdeki mücadele, örgüt ve savaş biçimini de farklı kılmaktadır.

Bu gerçeklikten hareketle yarı-feodal, yarı sömürge ülkelerdeki Komünist Partilerinin esas göreviyle kapitalist-emperyalist ülkelerdeki Komünist Partilerinin esas görevleri de farklılık göstermek zorundadır. Yoksa Marksizm-Leninizm-Maoizm’ den sapmış oluruz. Mademki Marksizm, somut şartların somut tahliliyse, o halde her ülkenin somut (sosyo ekonomik yapı) gerçekliğine göre de mücadele, örgüt ve savaş biçimi tespit etmek zorundayız. Aksi tutum ve anlayışlar dogmatizm ve şablonculuktur.

4. Buna göre, yani Çin gibi yarı feodal ve yarı sömürge ülkelerde mücadele,örgüt ve savaş biçimi kendisini şu şekilde gösterir:

Esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi parti önderliğinde ordu örgütlenmesi,

Kitle örgütlenmesi ve kitle mücadelesi gibi (demokratik kitle örgütleri, sendikalar, genel grevler, diğer legal olanaklar ve mücadele gibi) diğer mücadele biçimleri de önemlidir, fakat bunların hepsi de savaşa hizmet etmek zorundadır.

Bu tür ülkelerde savaş başlatılmadan önce bütün örgütlenme ve mücadele biçimleri savaşı başlatmak için hazırlık, savaş başladıktan sonra ise bütün örgütlenme ve mücadele biçimleri direkt veya dolaylı savaşın hizmetinde yürütülmek zorundadır.

5. Bu tür ülkelerde Savaş Uzun süreli olacaktır. Bu uzun süreli savaş devrim boyunca üç aşamadan geçmektedir:

Birinci aşama, düşmanın stratejik saldırıda bizim ise stratejik savunmada olduğumuz dönemi kapsar. Bu aşama itibarıyla düşman açısından taktik saldırılar tali, bizim açımızdan ise taktik saldırılar esastır. Bu dönemde savaşın esas biçimi gerilla savaşıdır. İktidarlaşmanın ana hedefi önce bir veya birkaç bölgede Kurtarılmış alanlar yaratmak ve ardından Kızıl Siyasi İktidarlar kurmaktır.

Bu dönemde ordu örgütlenmesi gerilla birlikleri şeklinde iken, hedef ise Kızıl Siyasi İktidarların kurulmasına paralel olarak düzenli orduya geçmek olmalıdır.

İkinci aşama, stratejik denge aşamasıdır. Bu aşamada düşman bir yandan kaybettiği toprakları yeniden ele geçirmek için mücadele edecek, öte yandan ise elindeki toprakları korumaya çalışacaktır.

Biz ise, kurtarılmış bölgeleri ve kurulan Kızıl İktidarları daha da genişletmek için yeni alanlar ele geçirip ve ardından stratejik saldırı aşamasına geçmektir.

Bu aşamada mücadele biçimimiz (savaş) esas olarak hareketli savaşla desteklenen gerilla savaşı olacaktır.

Bu aşamada Halk Ordumuz düzenli ordu şeklinde kurumlaşmış olacaktır. Düzenli ordunun oluşturulması demek hemen stratejik karşı-saldırıyı başlatacağımız anlamında yorumlanmamalıdır.

Bu aşamada Türkiye-Kuzey Kürdistan toprakları genel olarak üçe ayrılmış olacaktır:

“Birincisi, düşmanın üs bölgeleri; ikincisi, gerilla savaşı için bizim üs bölgelerimiz; üçüncüsü de her iki tarafın mücadele ettiği gerilla bölgeleri.” Yani ara bölgeler.

Başkan Mao’nun dediği gibi bu aşamanın süresi, *“düşmanla aramızdaki güç dengesindeki değişikliklerin ölçüsüne ve uluslar arası durumdaki değişikliklere bağlı olacaktır; genel olarak, bu aşamanın görece uzun bir zaman süreceğini kabul etmeye ve zorluklarına göğüs germeye hazır olmalıyız.”*

Bu aşama, aynı zamanda en fazla yıkımın olacağı dönem de olacaktır.

Bu aşamanın diğer bir önemli özelliği ise bütün ülkede Halkın Birleşik Cephesi Hükümeti'nin kurulmasının gündeme gelmiş olmasıdır. Bu konudaki politikayı kararlı ve ısrarlı bir şekilde savunmak şarttır.

Bilindiği üzere Devrimci Halkın Birleşik Cephesi hükümetinin sınıf bileşenleri proletarya ve köylülük başta olmak üzere şehir küçük burjuvazisi ve Milli burjuvazinin sol (devrimci) kanadıdır.

Üçüncü aşama, bu aşamada savaş, artık stratejik savunma biçiminde değil stratejik karşı saldırı şeklinde gelişecektir. Mao'nun işaret ettiği gibi "savaş artık iç hatlarda değil yavaş yavaş stratejik dış hatlara kayacaktır." Bu aşama, aynı zamanda uzun süreli Köylü savaşının son aşaması ve tüm ülkede iktidarın ele geçirilmesi anının yaklaşması demektir.

Başlıca mücadele (savaş) biçimi ikinci aşamadaki gibi yine esas olarak hareketli savaş olacak ama bu aşamada mevzi savaşı da önem kazanacaktır. Mevzi Savaşından kasıt esas olarak düşman mevzilerine karşı saldırı yapmak algılanmalıdır.

Bu dönemde gerilla savaşı, hareketli ve mevzi savaşının yanın da "destek sağlayacak" şekilde kullanılacaktır. Mao'nun dediği gibi "gerilla savaşı ikinci aşamadaki gibi başlıca mücadele biçimi olmayacaktır."

6. Tüm bu aşamalar boyunca ordu örgütlenmesini güçlendirmek ve tamamlamak için milis örgütlenmesini yapmak şarttır.

7. Bu gibi ülkelerin devrim mücadelesinde proletarya öncü güç, köylülük ise temel güçtür.

Bu gerçeklik, aynı zamanda Halk Kurtuluş Ordusunun sınıf bileşenleri içerisinde esas gücün (niceliksel) köylülüğe ait olacağını da gösterir.

Bu Savaş, Ordu ve nüfus yoğunluğu gerçekliğinden dolayı bu gibi ülkelerde Komünist Parti üyelerinin çoğunluğunu sınıf olarak küçük burjuvaziden gelenler oluşturacaktır.

Bu savaşı, Demokratik devrimin özünde top- rak devrimi olması; köylülüğün temel güç ve ordu bileşeninin esas gücünü oluşturması, gerilla savaşının birinci aşamada esas savaş, diğer dönemlerde ise tamamlayıcı savaş biçimi olması, yürütülen savaşın esasta uzun süreli bir köylü savaşı karakteri taşıması; dahası bu savaşın önderliğini Maoist Komünist partilerinin yürütmüş olması gerçek-liğinden hareketle, özellikle de içinden geçtiğimiz

aşama açısından Köylü Gerilla Savaşı olarak tanımlamaktayız.

Bu durum, Devrimci Halkın Birleşik Cephe- si'nin üzerinde yükseldiği iki temel sınıf olma gerçekliği için de geçerlidir.

Aynı durum kapitalist, emperyalist ülkeler için geçerli değil. Oralandaki birleşik cephe faşizme ve işgalciliğe karşı olur. Oysa bizimki gibi ülkeler- de faşizme karşı birleşik cephenin bileşenleriyle Halkın birleşik cephesinin bileşenleri aynıdır.

Bu gibi ülkelerde gerek anti-faşist birleşik cep- heye gerekse Halkın Birleşik Cephesine Komünist Partisinin politik önderliği şart iken ancak kapita- list ve emperyalist ülkelerde Faşizme karşı oluşturu- lan birleşik cephe Komünistlerin önderliği şart değildir. Yani, Komünistler, bu tür ülkelerde faşiz- me karşı birleşik cephenin kurulmasında kendi önderliklerini şart koşmazlar.

Kapitalist ve emperyalist, özellikle de emper- yalist ülkelerde milli burjuvazi diye bir sınıf yoktur. Bu gibi ülkelerde İki tür burjuvazi vardır. Bunlar; Tekelci burjuvazi ve küçük burjuvazidir.

Yarı-sömürge kapitalist ülkelerde ise var olan burjuvazi, işbirlikçi burjuvazi, milli burjuvazi ve küçük burjuvazidir. Bu gibi yarı-sömürge kapita- list ülkelerde milli kapitalizm, yarı-feodal ülkeler- deki milli kapitalizme oranla daha gelişkindir. Dolayısıyla bu kapitalizmi temsil eden sınıf, ikti- dara daha yakın ve gericidir. Bu burjuvazi, fiili işgal ve faşizm koşulları dışında, diğer dönemlerde demokratik devrim cephesi güçlerinin yanında saf tutmaz. Bu gibi ülkelerde devrimin dostu küçük burjuvazidir. İşçi-Köylü temel ittifakı siyaseti bu gibi ülkeler için geçerlidir, fakat bu ittifak Halkın Devrimci Birleşik Cephesi olarak anlaşılmama- lıdır. İttifak farklı cephe ise farklıdır.

8. Yarı-feodal yarı sömürge ülkelerde şehir- lerdeki nüfus oranının kırlara göre daha fazla olması Demokratik devrimin özünü değiştir- mez:

Demokratik devrim gündemde olduğu dönem boyunca köylülere dayanmak da esas olacaktır. Bu gibi ülkelerde feodalizmin zayıflığı toprak devriminin görevlerini azaltır veya sınır- larını daraltır. Dolayısıyla meseleye nüfusun şurada mı burada mı çokluğu temelinde yaklaştı- mak Maoist bir anlayış ve yaklaşım olmaz. Eğer demokratik devrim diye bir meselemiz yok ise, o zaman meseleyi Demokratik devrim diye bir sorun bu ülkenin gündeminde var mı yok mu temelinde tartışırız. Yoksa, "demokratik devrim gündemdedir" diye bir tespit yapıyorsak, o

zaman tutarlı olmak açısından da köylülüğe dayanmak esastır tespitini yapmak zorundayız. Aksi anlayışlar bizi oportünistlikten kurtarmaz. Çünkü Demokratik Halk Devrimi özünde bir köylü devrimidir. Kaldı ki bu gibi ülkelerde köylülüğün temel güç olması sorunu, başkan Mao'nun Demokratik Halk Devrimi teorisinin en temel meselesini oluşturmaktadır.

Demokratik devrim sorununu demokrasi meselesi olarak ele alan Hocacı orta yollardan bazı yapılar üst yapıyı değiştirmekle, yani meseleyi faşizme karşı mücadeleyle sınırlandırmaktadırlar. Onlara göre ülkede feodal üretim ilişkileri hakim değildir. Dolayısıyla gündemde toprak devrimi diye bir sorun ve görev de yoktur. "Demokratik devrimi" ise üst yapıda faşist diktatörlüğü yıkmakla sınırlandırıyorlar. "Anti-emperyalist demokratik devrim" tezini, savunmalarının arka planında yatan gerçeklik budur. Kaldı ki bu ara akımların gündemlerinde olan demokratik devrim değil sosyalist devrimdir. Bunun için de aslında demokratik devrim diye bir sorunları yoktur. Özünde bilinçleri bulandırmak için demokratik devrim tezini savunmaktadırlar.

Dikkatleri çekmek ve tartışmasını yapmak istediğimiz husus oportünist akımların bu tür konularda ne düşündükleri değil. Hatta bu durum, yani ülkeyi kapitalist olarak tanımlayan orta yolcu oportünist akımlar için (iç tutarlılıkları açısından) normal karşılana bilinir. Ancak aynı tutumu Demokratik Halk devrimi tezini savunanlar için göstermek mümkün olmaz. Üstelikte kendisini Maoist olarak nitelendirenlerin içine düştükleri bu eklektik oportünizm hiç mi hiç affedilecek bir anlayış ve tutum olamaz.

9. Yarı-feodal, Yarı-sömürge ülkeler için ileri sürülen mücadele, örgüt ve savaş biçimi tezleri yarı-feodal sömürge ülkeler için de geçerlidir.

Bu ülkelerde gündemde olan milli devrimdir. Bu, sömürge olmaları gerçekliğinden kaynaklanıyor. Dolayısıyla cephenin kendisi de milli cephe anlayışı üzerinden inşa edilir. Bu, Milli devrimle Demokratik Devrimin ayrı olduğu anlamına gelmez. Her ikisi de tıpkı yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki gibi kopmaz bir şekilde birbirine bağlıdır. Yarı-feodal ilişkilerden dolayı toprak devrimini gündemine almayan bu tür devrim mücadeleleri sınıfsal kurtuluş (sosyal) mücadelesi olarak değerlendirilemez. Ayrıca sadece milli devletin kurulmasıyla tam bağımsızlığa ulaşıldığı anlaşılmamalıdır. Örneğin, Yarı-sömürge ülkelerin milli devleti var, fakat bu devletler siyasi olarak

tam bağımsız değildir. Kelimenin gerçek anlamında Milli veya Demokratik Devrim ancak Maoist Komünist Partilerin önderliğinde başarıya ulaşır. Bunun dışındaki tüm devrim modelleri milli burjuva, küçük burjuva veya ezilen ulusun milliyetçi devrimcileri önderliğinde gelişen ulusal devrimlerdir. Bu savaşların hepsinde de ilerici, demokratik yön mevcuttur. Hepsi de özünde haklı savaşlardır. Fakat Halk Savaşları değildir.

Bir savaşın karakteri o savaşa önderlik eden sınıf ve partinin ideolojik ve siyasi çizgiyle orantılıdır. Daha açık bir deyişle savaş, siyasetin yoğunlaşmış ifadesi olarak başka araçlarla (silahlı) devamı ise, bu savaşa yön veren siyasette ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. O halde hangi amaç için ve kimin için, yani hangi sınıf ve sınıflar için savaş? İşte bir savaşın haklı mı yoksa haksız mı olduğunu belirleyen kilit nokta burasıdır.

G İşgal Altındaki Ülkelerin Devrim Yolu için Tezler:

İşgal altındaki ülkeler derken bununla birincisi, yarı-feodal yarı-sömürge statüde olan ama Çin gibi emperyalist devletler (Japonya) tarafından fiili işgale uğrayan ülkeler, ikinci olarak ise Fransa gibi II. Dünya savaşında işgale uğrayan emperyalist ülkeleri kastediyoruz.

Çin gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin fiili işgale uğraması durumunda nasıl bir devrim rotası izlendiği ve izlenmesi gerektiğini b şıkında genel hatlarıyla ortaya koyduk. Ve işgal durumunda ne tür değişiklikler olacağı konusunda özet açıklamalarda bulunduk. Dolayısıyla konumuzun ana temasını "Kır Şehiri Kuşatsın" teorisi oluşturmaktadır.

Öncelikle her bir Maoist kişi şu noktayı iyiden iyiye bilince çıkartmalıdır: "Kır Şehiri Kuşatsın" teorisiyle Halk Savaşı teorisi bir ve aynı şey değildir. Bu konuda hayli kafa karışıklığı mevcuttur. Ki bu kafa karışıklığı geçmişteki gibi olmasa da hala da devam etmektedir. Bugüne kadar gerek saflarımızda gerekse dünyadaki Maoist akımlar arasında Halk Savaşı teorisini sadece askeri savaş biçimine indirgeyerek ele alanlar "Kır Şehiri Kuşatsın"la özdeşleştirdiler. Özellikle de saflarımızda bu durum daha belirgin bir şekilde kendisini göstermekteydi.

Bu karışıklık kendisini daha çok Halk Savaşı teorisiyle "Kır Şehiri Kuşatsın" teorisini bir ve aynı olarak ele almaktan kaynaklanıyordu. Bilindiği gibi Yoldaş Kaypakkaya yarı-sömürge yarı-feodal ve

sömürge ülkelerde “Kır Şehiri Kuşatır” polemiğini D. Perinçek’le yürütürken bu teorisini güçlendirmek için fiili işgal altındaki emperyalist devlet Fransa’yı örnek olarak göstermiştir. İşte bu örnek bazılarımız tarafından “emperyalist ülkelerde de Halk Savaşı verilir” şeklinde yorumlanıyordu, yorumlanmaktadır. Gerçeklerden kopuk bu sığ ve geri anlayışın daha bir netlikle algılanması için Kaypakkaya’nın ortaya koyduğu tezleri özet olarak aktaralım:

“...Bizim ki gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin kırlık bölgelerden şehirlere doğru gelişmesinin iki nedeni vardır: Birincisi, demokratik devrimin özünün “toprak devrimi” olması, ikincisi de ülkemize hakim olan emperyalizmin ve onun uşaklığını yapan gericilerin (özellikle emperyalizmin) şehirleri ve ileri bölgeleri tamamen kontrolleri altına almış olmalarıdır. Emperyalizmin, yarı-sömürge olmamız dolayısıyla, ülkemiz üzerindeki boyunduruğu da, devrimin geri kırlık alanlarda üsler kurarak oradan şehirlere doğru gelişmesini gerekli kılmaktadır (bizde demokratik devrim, milli devrimle ayrılmaz bir şekilde birleşmektedir).

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede feodalizmin zayıflığı, toprak devrimini görevlerini azaltır veya sınırlarını daraltır, o kadar.

Emperyalizmin fiili işgali altında olan bir ülkede de devrim, kırlık bölgelerden şehirlere doğru gelişir. Bu ülke, ister feodalizmi tasfiye edememiş geri bir ülke olsun, isterse gelişmiş kapitalist bir ülke olsun. İşte, İkinci Dünya Savaşı’nda Fransa.

Üçüncü nokta:Çünkü emperyalizm ilk başta, ulaşım imkanlarının fazla olduğu şehirleri ve ana yolları ele geçirir,buralara hakim olur. Fakat geniş kırlık bölgeleri kontrol edemez. Yalnız bu durumda devrimin özü toprak devrimi değil, “milli devrim”dir. Eğer, işgal altındaki ülke aynı zamanda yarı-feodal bir ülke ise,”toprak devrimi” tamamen ortadan kalkmaz ama, ikinci plana düşer. Eğer, kapitalist bir ülke ise (Fransa gibi), toprak devrimi meselesi söz konusu değildir.”

Kaypakkaya, şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması teorisini bir başka makalesinde şu tezlerle güçlendiriyor:

“Şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması stratejisi, sadece feodalizmin mevcudiyetine ve köylülerin nüfusunun çoğunluğunu teşkil etmesine bağlı değildir. Aynı zamanda, emperyalizmin yarı sömürgesi veya sömürgesi olmaya bağlıdır.

Emperyalizmin fiili işgali altındaki bir ülkede milli devrim (o ülkedeki köylü nüfusuna ve feodalizmin mevcudiyetine bağlı olmaksızın), esas olarak kırlardan şehirlere doğru gelişir. Çünkü işgalci emperyalist kuvvetler, öncelikle ülkenin büyük şehirlerini, ana yollarını, ana haberleşme hatlarını vb... ele geçirir; fakat geniş kırlık alanları kontrol etmez.”

“Yarı-sömürge ülkeler, emperyalizmin yarı işgali altında olan ülkelerdir. Bu gibi ülkelerde emperyalizm hakimiyetini, esas olarak, yerli gerici sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle birlikte, kendisi de onlara üsleriyle, tesisleriyle, askerleriyle, filosuyla, silah yardımıyla çeşitli şekillerde destek oluyor. Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ‘şehirlerin kırlardan kuşatılması’ stratejisi, sadece feodalizmin mevcudiyetinden ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden değil, aynı zamanda emperyalizmin yarı işgalinden de ileri gelmektedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgü olan şey, feodalizme karşı özü toprak devrimi olan demokratik devrimle, emperyalizme karşı milli devrimin birleşmiş olmasıdır. Feodalizmin mevcudiyet derecesi ve köylülerin genel nüfusa oranı (ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir) demokratik devrimin programını etkiler, ama ‘şehirlerin kırlardan kuşatılması’ stratejisini değiştirmez.”

Alıntıyı bu denli uzun tutmamızın ana nedeni yoldaş Kaypakkaya’nın 30 yıl önce D. Perinçek’le yaptığı ideolojik polemiklerin bir benzerini bugün kendisini Maoist olarak tanımlayan bazı örgütlerin yapmış olması gerçekliğidir. “Nüfusun çoğunluğu şehirlerde, dolayısıyla şehirlerin önemi daha da artmış; toprak devriminin önemi azalmış, tarım devrimi öne geçmiş” vb. gibi tezleri farklı bir biçimde olsa da D. Perinçek’in kendisi de 30 yıl öncesinde dillendiriyordu.

Köylülük alanlardaki nüfusun azlığından hareketle demokratik devrim yerine tarım devrimi veya bununla paralel olarak şehirlerden kırlara doğru mücadele rotasını esas alanlara çok çarpıcı örnek oluşturması açısından Kolombiya’daki genel nüfus içerisinde şehir-kır oranlamasının ne düzeyde olduğunu öğrenmelerini tavsiye ederiz. Bilindiği gibi Kolombiya’da toplam nüfusun sadece %35’i köylük alanlarda yaşamaktadır. Halk çeşitli nedenlerle de olsa (politik, sosyal ve ekonomik) şehirlere göç etmiş veya zorla göçertilmiştir. Bir yandan nüfus oranlaması bu seviyede seyrederken ama öte yandan Kolombiya’da ne demokratik devrimin özü değişti, ne de kırsal alanlardan şehir-

lere doğru devrim stratejisi değişti. Kolombiya'da gerilla savaşı, hem de bütün dünyanın gözleri önünde kırlarda verilmekte olduğu açıktır. Devlet, esas darbeleri buralardaki gerilla savaşıyla almaktadır. Gerilla savaşına önderlik eden asıl güçler küçük burjuva devrimci hareketlerdir. Ancak bir gerçeklik var o da Kolombiya gerici diktatörlüğü yediği darbelerin esasını şehirlerde değil kırsal alanlarda yürütülen gerilla savaşı sonucu almasıdır.

Gerilla savaşının, özellikle de Halk Savaşının birinci aşamadaki özgün biçimi olan Köylü gerilla savaşını bizimki gibi ülkelerde reddedenler Kolombiya gerçekliğini kendileri için örnek almamalıdır. Bir 12 Mart ve 12 Eylül yenilgilerinin esas olarak şehirlerde alındığını görmeyenler, görmek istemeyenler, onlarca yıl da geçse bu ülke devrimini doğru rotasında yürütmesini beceremezler. Dolayısıyla Halk Savaşı üzerine söyleyecekleri sözler de boş sözler olmaktan öteye pratik bir değer taşımayacaktır.

Bunu söylerken, şehirlerin önemini küçümsediğimiz sanılmasın. Bizim önemle parmak basmak istediğimiz ana nokta köylük alanlarda ne kadar da nüfus azalsa yine de bu durumun Demokratik devrimin özünü ve kırsal alanların önemini ikinci plana düşürüp değiştirmeyeceği gerçekliğinin bilince çıkartılmasıdır.

Yeri gelmişken İbrahim'in "şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisi" sadece feodalizmin mevcudiyetine bağlı değil" belirlemesini, bazı anlayış sahiplerinin bu sadece sözünü esas olarak yarı-sömürgeciliğe bağlamalarının da hatalı bir yorumlama olduğunu belirtmek isteriz. Dahası işi ileri götürüp bu söylemi Halk Savaşı stratejisiyle özdeşleştirerek bütün kapitalist ve emperyalist ülkeler için uyarlamaya çalışanlar da var.

İbrahim, bununla, yani sadece söylemini, "kır şehiri kuşatsın" stratejisini yalnızca feodalizmden dolayı ele almak doğru değil, vurgusunu yapmak için kullanıyor. Bunun için de yarı-sömürgecilik ve işgalciliği örnek veriyor. Yoksa İbrahim, yarı-feodal üretim ilişkisinin hakim olduğu yarı-sömürgeler için "Kır Şehiri kuşatsın" stratejisinin esas nedenini, feodalizme bağlıyor. Bunu, alıntısını yaptığımız ilk makedalede açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Tersi anlayışlar, işi askeri stratejiye indirgemek olur ki bu da kapitalist ve emperyalist ülkelerdeki devrim tipiyle yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerdeki devrim tipi ve stratejisini karıştırmaktan başka bir anlayışa hizmet etmez.

Kapitalist ve emperyalist ülkelerde nasıl bir mücadele, örgüt ve savaş biçimi izlenmelidir, soru-

sunu yukarıda detaylarıyla ortaya koyduk. Dolayısıyla aynı şeyler üzerinde tekrar durmayacağız.

Burada dikkatleri çekmek istediğimiz bazı yanlış yorumlamalar ve İbrahim'in arkasına sığınarak yapılan tahrifatlardır.

Halk Savaşı nedir ne değildir noktasında açım-lamalarda bulunduk. Dolayısıyla sadece "Kır şehiri kuşatsın stratejisinden" hareketle bu tür savaşları da Halk Savaşı değerlendirmek, kesinlikle doğru bir anlayış değil. Bu, Halk Savaşının özünü boşaltmak ve revize etmek olur. Halk Savaşı stratejisi öncüsüyle, önderliğiyle, devrimin özü, temel gücü, ordusu, iktidarı, sınıf bileşenleriyle, mücadele, örgüt (özellikle de bu ikisi) ve savaş biçimiyle sadece ve sadece yarı-feodal yarı-sömürge ve yarı-feodal sömürge ülkeler için geçerlidir. Bunun dışındaki statüye sahip ülkeler için geçerli değildir. Evrenselliği bu ülkeler için geçerlidir. Bu anlamda bu ülkelerde Halk Savaşı savunulmadığı zaman Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmek hayal olur. Halk Savaşı stratejisinin fiili işgal altındaki ülkelerin savaş stratejisiyle bağıntısı savaş biçimi ve kır şehiri kuşatsın boyutuyladır.

Özcesi, "Kırlık bölgelerden şehirleri kuşatmak stratejisi" bütün yarı-feodal yarı sömürge ve sömürge ülkeler için geçerli olduğu gibi fiili işgal altında olan ülkeler için de geçerlidir. Bu tez, dün olduğu gibi bugün de doğrudur. Ve Maoist devrim stratejisidir. Fakat bu tezi Halk Savaşıyla aynılaştırmak yanlış ve hatalı bir anlayıştır.

Halk Savaşı Stratejisi Evrenseldir:

Halk Savaşının evrenselliği konusunda çok farklı görüşler söz konusudur. Bunlardan birinci görüş, "Halk Savaşı stratejisi dünyada ki tüm ülke devrimleri için evrenseldir" şeklinde iken, ikinci görüş ise "sadece yarı-feodal yarı-sömürge ve yarı-feodal sömürge ülkeler için geçerli olduğu" şeklindedir.

Bize göre doğru olan tez ikinci görüştür. Şimdiye kadar mücadele, örgüt, savaş, kızıl siyasi iktidar, Halkın birleşik cephesi, ordu, kır-şehir, temel güç-öncü güç ilişkisi, Demokratik devrimin özü vb. konulara ilişkin ortaya koyduğumuz tezler, bize, Halk Savaşı stratejisinin yarı-feodal yarı-sömürge ve yarı-feodal sömürge ülkeler için geçerli olacağını göstermektedir.

Evrensellikten, "illa da bütün dünya için geçerli olmalıdır," fikri, anlaşılmamalıdır. Bundan, dünyamızdaki bütün yarı-feodal yarı-sömürge ve sömürge ülkeler anlaşılmalıdır. Bütün dünya için evrensel olan tez, devrimin ZOR'la yapılacağı

tezidir. Yoksa bütün ülkeler için “genel ayaklanma (şehirlerden kırlara doğru)”, “kırdan şehire doğru devrim stratejisi,” veya “Halk Savaşı devrim stratejisi geçerli olmalıdır” tezleri değil, evrensel olan. “Şehirlerden Kırlara doğru iktidarın ele geçirilmesi” tezinin savaş stratejisi, esas olarak genel ayaklanma iken, “Kırlardan şehirlere doğru parça parça iktidarın ele geçirilmesinin” savaş taktikleri ise gerilla, hareketli ve mevzi savaşlarıdır.” Bu, aynı zamanda Halk Savaşının devrim stratejisinde izlediği askeri savaş taktikleridir.

1935’lere kadar bütün ülkeler için devrim stratejisi olarak genel ayaklanma stratejisi, yani iktidarın ancak şehirlerden kırlara doğru ele geçirileceği tezi savunuldu. Bu tez, Komünistler tarafından bütün ülkeler için genel geçer devrim stratejisi olarak savunuluyor. Ve bütün Komünist Partilerine Sovyet devrim modelini izlemeleri önerilmekteydi. Bu dayatma sonucu bir çok ülkede devrim mücadelesi yenilgiye uğradı, ağır darbeler aldı. Çin’de ise bu yanlış teori, Uzun Yürüyüşün arkasında yapılan Genişletilmiş Siyasi Büro Toplantısına kadar sürdü. Bu toplantı (Ocak 1935), tarihe ZUNYİ toplantısı olarak geçmektedir. Bu toplantı, aynı zamanda Çin gibi ülkelerde iktidarın şehirlerden kırlara doğru ele geçirme siyasetini alt etmenin tarihi başlangıcı da oldu.

Konumuzun daha açık bir dille algılanması için konuyla bağlantılı olarak bazı sorularla yanıtlamaya çalışalım yanlış anlayışları:

Kapitalist, emperyalist ülkelerin şehirlerinde İşçi-Köylü, Şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin devrimci (sol) kanadından parça parça halk iktidarı organları kurula bilinir mi? Bu tür ülkelerde, özellikle de emperyalist ülkelerde demokratik devrim (toprak devrimi) diye bir sorun var mı? İşçi Sınıfı öncü, köylü ise temel güçtür diyebilir miyiz? Şehirlerde kızıl ordu örgütlenmesine gidilebilir mi? Daha doğrusu bu tür ülkelerde Halkın Birleşik Cephesi ve Ordu, devrimin olmazsa olmaz iki temel silahıdır diyebilir miyiz? Şehirlerde kızıl politik iktidar kurulabilir mi? Şehirlerde ayaklanma anları dışında kurtarılmış bölgeler yaratılabilir mi? Şehirlerde devrim anı dışında uzun süreli gerilla savaşı yürütüle bilinir mi? Buralarda savaş, stratejik savunma, denge ve saldırı diye üç uzun süreli aşamaya yayılabilir miyiz?

Hepsine de hayır! Çünkü sorduğumuz bütün bu soruların hiç birisi de bu gibi ülkelerde yaşam hakkı bulmayacaktır. Ama tüm bu soruların

yanıtını yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler doğru bir şekilde vermektedir. Çünkü bu gibi ülkelerde bu tür durumlara yaşam hakkı vardır, yaşayabilir. Zaten bu tezlerin kendisi bu gibi yarı-feodal yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin devrim mücadelelerinden ortaya çıkmıştır.

Daha önce de önemle belirttik ki Halk Savaşı stratejisi ne tek başına halkın verdiği savaş, ne ulusal savaş, ne Maoistlerin önderlik ettiği bir genel ayaklanma ne de ulusal devrimcilerin önderliğinde yürütülen gerilla savaşıdır. Bu savaş, Maoist Komünist Partilerin önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ekseninde yürütülen özünde uzun süreli Köylü Savaşıdır. Başkan Mao kendi sübjektif istekleri için “Çin’de devrimci mücadelenin esas biçimi silahlı mücadeledir,” tespitini yapmıyor. Mao işi daha da ileri götürerek bu savaş için “Köylü Savaşı”dır, tespitini yaparak aşağıya aktardığımız net vurguları yapmaktadır:

“... Çin’deki silahlı mücadele, esas itibarıyla Köylü Savaşıdır ve Partinin köylülük ile köylü savaşı ile olan ilişkileri aslında özdeştir.”

“Çin Komünist Partisi’nin silahlı mücadelesi, proletarya önderliğinde bir köylü savaşıdır.” (Yeni Demokratik Devrim; Sf, 22-25)

Mao’nun Halk Savaşı için söyledikleri açık ve net. Burada işaret ettiği Halk Savaşı’nın kendisidir. Çin’de ki silahlı mücadelenin Halk Savaşıyla, bir başka deyişle Uzun Süreli Köylü Savaşıyla aldığı özdür. Yoksa, Silahlı mücadele ile Halk Savaşı aynıdır demiyor. Bu saptama, “kapitalist ve emperyalist ülkeler için Halk Savaşı teorisi geçerlidir”, anlayışını açıktan açığa alt edip çürütmektedir. Ki Kapitalist ve emperyalist ülkeler için nasıl bir mücadele, örgüt ve savaş biçimi geçerli olduğuna dair daha önce detaylara girdik.

Özcesi, Halk Savaşının neyi ifade ettiği ve neleri kapsadığına dair görüşlerimizi daha önce sekiz tez şeklinde ortaya koyarak Halk Savaşı bu sekiz tezin sentezidir dedik.

Halk Savaşı stratejisi yarı-sömürge ve yarı-feodal ve sömürge ülkelerin devrim stratejisi için geçerlidir. Bu bağlamda evrenseldir. Kapitalist, emperyalist ülkeler için evrensel olan devrim stratejisi ise devrim anında başlatılacak olan genel ayaklanma ile şehirlerden kırlara doğru iktidarın ele geçirilmesi stratejisidir. Bu strateji de bu tür ülkeler için evrenseldir.

Bu stratejilere uygun devrimin mücadele, örgüt ve savaş biçimini geliştiremeyen partiler, gerçek Maoist Komünist Partisi olamaz. Çünkü Maoistliğin ruhu somut şartların somut tahlilini

yapmak ve buna uygun pratik geliştirmektir. Maoizm, şablonculuk ve doğmatizm değil bir eylem kılavuzudur. O nedenle farklı nitelikteki sosyo ekonomik yapılara sahip ülkelerin devrim modellerini dünyanın her tarafına uygulamak anlayışını Maoizm reddeder.

Savaşta Tayin Edici Olan “İnsanın Bilinçli Dinamik Rolüdür:”

Son zamanlarda, özellikle de PKK’ nin silahlı mücadeleye ara vermesi ve yenilgi almasından sonra Türkiye-Kuzey Kürdistan’da bir çok küçük burjuva oportünist akım gerilla savaşına, daha çok da onun şahsında Halk Savaşı teorisine saldırdılar. Tabii ki bu saldırılar, özünde silahlı mücadele teorisine karşı geliştirilen saldırılardır. Elbette ki bu saldırılar yeni değildi. Daha önce de bu tür ideolojik saldırılar yapılmaktaydı. Fakat şu da bir gerçektir ki silahlı mücadele, özellikle de köylü gerilla savaşı karşısı küçük burjuva oportünist akımlar özlerindeki bu ideolojik kırılmayı PKK yenilgisiyle birlikte daha da artırmış oldular. Yoksa geçmişte de bir çok küçük burjuva akım “Halk Savaşı” dedinmi o da ne deyip uzak kaçıyor ve bu sözcüğü bile ağızlarına almak istemiyorlardı. Bunun ana nedeni de yine Halk Savaşı nezdinde Maoizme karşı yapılan siyasi-ideolojik saldırılardı. PKK yenilgisinde sorunun kaynağını yanlış ve hatalı siyasal çizgilerde aramak yerine gerçeklere saldırarak doğru yaptığını sananlar büyük bir ideolojik ve siyasi gaflet içerisinde olduklarının farkında değiller. Öyle ki bazıları bu kırılmalarını daha da ileri götürerek; “ordu güçlüdür”, “devlet güçlüdür”, o halde “stratejiyi de değiştirmeliyiz” vb. gibisinden görelî güce tapan sınıf uzlaşmacısı sağ oportünist teori geliştiremeye çalıştılar, çalışıyorlar.

Devletin ve ordunun teknik, silah vb. bakımdan bizden güçlü olduğu doğrudur. Fakat bunu, öylesine strateji ve taktik değiştirecek boyutta abartmak doğru bir yaklaşım olmaz. Bu abartılı yaklaşımlar eğer zamanında düzeltilmezse bu yanlış tezler zamanla siyasi kırılmalara da yol açar.

Devletin, başta PKK olmak üzere Maoist Partinin yürüttüğü gerilla savaşında önemli tecrübeler edindiği de doğrudur. Ancak şu da bilinmelidir ki bu savaşta belirleyici olan unsur silah ve teknik değil, İnsanın bilinçli dinamik rolüdür. Yani bir savaşta tayin edici olan faktör silah, para ve teknik değil doğru bir siyasi,örgütsel ve askeri çizgidir.

Bunu söylerken devletin görelî gücünü küçümsemediğimiz sanılmasın. Nasıl ki devlet ve beyaz ordunun gücünü olduğundan fazla abartmak öznelci bir yaklaşım ise öylede gücünü küçüm-

semek de öznelci bir yaklaşımdır. Düşmanlarımızı stratejik açıdan küçümsemeli ama taktik açıdan da ciddiye almak zorundayız. Kısacası, her iki anlayışta yanlış ve hatalıdır. Gerici ordunun gücünü abartmak, halk kitlelerinin ve haklılığın devrimdeki tayin ediciliğini görmezden gelen ideolojik kırılmadır. Maoistlerin köylü gerilla savaşı hususunda, özelliklede gerilla savaşında azımsanmayacak derecede savaş tecrübesi olduğunu da görmezlikten gelemeyiz. Hem de devletin PKK ile üst düzeyde yürüttüğü bir savaş ortamında (devlet, PKK’ nin gücüne göre savaşıyordu) yıllarca gerilla savaşı yürüten Maoist gerillaların savaş tecrübesini görmezlikten gelemeyiz. Bilindiği gibi Maoist gerillalar yürüttükleri Köylü gerilla savaşında çok ciddi askeri başarılar elde etti. Hem de sayıları yüzleri bile bulmadan bu askeri başarıyı elde ettiler. Ve hala da elde etmeye devam etmekte. Demek ki işin kudreti nicelikte değil tetik çeken parmakların niçin tetik çektiğini bilmesinde yatmaktadır. İşte nitelik denen şey budur. Kısacası, üç-beş kişilik bir gerilla birliğinin üzerine binlerce asker ve savaş gücünü gönderen bir ordu, stratejik olarak büyü-tülemez.

Konunun daha bir kapsamlı anlaşılması için başkan Mao’nun “İnsanın bilinçli dinamik rolü” ve savaşta tayin ediciliğine dair ileri sürdüğü tezleri aktarmakta fayda var:

“...Ama her şeyi yapacak olan gene insandır; uzun süreli savaş ve nihai zafer, insanların eylemleri olmaksızın gerçekleştirilemez. Böyle bir faaliyetin etkili olabilmesi için, nesnel gerçeklerden yola çıkarak düşünceler, ilkeler ya da görüşler bulabilecek, planlar, talimatlar, siyasetler, stratejiler ve taktikler öne sürebilecek insanlara ihtiyaç vardır. Düşünceler vb. öznel olduğu halde, yapılanlar ya da eylemler özneliğin nesnelliğe dönüştürülmesidir, ama her ikisi de yalnız insanlara özgü dinamik rolü simgeler. Bu türden bir dinamik rolü ‘insanın bilinçli dinamik rolü’ olarak nitelendiriyoruz ve bu, insanı bütün diğer varlıklardan ayıran bir özelliktir.” Bilinçli dinamik rolün belirleyiciliği için ise şunların altını çizmektedir:

“Savaşta zaferi ya da yenilgiyi, her iki tarafın askeri, siyasi, iktisadi ve coğrafi koşullarının, her iki tarafın yürüttüğü savaşın niteliğinin ve birinin sahip olduğu uluslararası desteğin belirlediği doğrudur, ama zaferi yalnız bunlar belirlemez; bütün bunlar kendi başlarına ancak zafer ya da yenilgi olasılığını sağlarlar, ama belirleyici değildir. Belirleyici olabilmeleri için öznel çaba,

yani savaşın yönetilmesi ve sürdürülmesi, insanın savaştaki dinamik rolü gereklidir.”

Kısacası, düşman ordusunun “güçlülüğü” niceldir ve görelidir. Düşmanın bu görelî üstünlüğü uzun süreli Halk Savaşı içerisinde param parça edilecektir. Düşmanın silah, teknik vb. gibi noktalardaki üstünlüğünü öne çıkartmak tekniğe ve güce tapan sağ oportünist görüşlerdir. Güce tapmak, maoistlerin işi olamaz. Aslolan doğru bir siyasal çizgiye sahip olmaktır. Bu devlet ve emperyalist haydutların, başta da dünya halklarının baş düşmanı ABD’nin gerek geçmişte gerekse günümüzde bir çok ülkede yürütülen Halk Savaşları, devrim hareketleri; devrimci halk isyanları, ulusal kurutuluş savaşları ve bütün ilerici savaşlar karşısında çok kez yenilgiler alıp, ağır darbeler yediğine insanlık tarihi tanıktır. **Mao’nun dediği gibi, “emperyalistler ve tüm gericiler kağıttan kaplandır.”**

Bu savaşın çok uzun süreceği gerçekliği de toplumsal ve tarihi tecrübeler sonucu ortaya çıkmıştır. Bu savaş, en az bir kaç on yıl daha sürecektir. Bundandır ki bizim ki gibi ülkelerde devrimin öylesine üç-beş yıl içerisinde gerçekleşeceği yönlü çabuk zafer beklentisine girenler ancak olsa olsa küçük burjuva hayalcileri olur. Nitekim geçmişte Maoist saflarda da bu türden hayal kuranlar çoktu.

Yeri gelmişken “ordu güçlüdür” yönlü tartışmaların yeni yapılmadığını da belirtmek isteriz. 1970’li yılların başında da bu tür tartışmalar yapılıyordu. Hem de işin başını D. Perinçek gibi dönemin revizyonistleri çekiyordu. Konuya ilişkin yoldaş Kaypakkaya’nın net ve açık görüşleri bugün yapılan benzer tartışmalara da yanıt niteliği taşımaktadır. Dolayısıyla bu konu üzerine söyleyeceklerimizi fazla uzatmadan sözü İbrahim’e bırakıyoruz:

“Şafak revizyonistleri, hakim sınıfların ‘devlet güçlüdür’ teorisinin gönüllü misyonerliğini yapıyor.

“Türkiye’nin nispeten güçlü bir merkezi devlet geleneğine sahip olması ve diğer yarı-sömürge ülkelere göre güçlü bir ordunun varlığı...” (Kızıl Siyasi İktidarın Kurulması Meselesi üzerine).

‘Merkezi devlet teşkilatının ve hakim sınıfların ordusunun rölâtif güçlü olması.’

‘Hakim sınıfların devletin merkezi olarak (?) ülkemizin özelliklerinden dolayı güçlü olması, bu maceraperestlerin devamlı olarak gözden kaçırmaya çalıştıkları bir gerçektir!’

Burjuva ajanlarının, dinibütün bir papaz gayretkeşliği ile misyonerliğini yapmaya giriştikleri fikirler bunlardır. Sıkıyönetim komutan-

larının bildirilerinden ödünç alınmış olan bu cümleler, hem son derece yanlış, hem de kesinlikle zararlıdır. Yanlıştır çünkü, bir ordunun güçlülüğünün ölçüsü, sadece insan sayısı değildir. O, ordunun silah gücü, diğer imkanları, moral gücü, kitle desteği, savaş tecrübesi ve yeteneği, saflarındaki birlik ve dayanışma, bütün bunlar, hepsi birden bir ordunun güçlülüğünün veya zayıflığının ölçüsü olabilir.” (Seçme Yazılar sf; 389-90)

Yoldaş Kaypakkaya’nın “devlet güçlüdür”, “ordu güçlüdür” teorisini yapanlara yönelik yanıt oldukça uzuncadır. Ancak aktardıklarımız yeterlidir. Yalnız, İdelojik kırılmanın siyasî olarak tasfiyecilik ve reformizme evrildiği günümüz koşullarında İbrahim’in “devlet güçlüdür”, “ordu güçlüdür” tezlerini yanıtladığı çarpıcı fikirlerinin defalarca okunmasını tavsiye ederiz.

Bu gibi koşullarda silahlı mücadelenin önemi her zamankinden daha fazla vurgulanmalıdır. Tarihi ve toplumsal tecrübeler göstermiştir ki Türkiye-kuzey Kürdistan proletaryası ve ezilen halkları ancak ve ancak Halk Savaşıyla kurtulacaktır. Öyleki bu tecrübeler silahlı güçlerimiz olmaksızın devrim sorunlarının çözülmeceğini bir çok kez göstermiştir. Bunun için her partili ve aktivist nerede faaliyet yürütürse yürütsün her dakikasını Halk Savaşına hizmet için harcamalıdır. Özellikle de savaş bölgesi dışında olanlar her an savaş bölgesine gidecekmiş gibi kendisini donatmalıdır. Yoksa yaşamı sömürü ve zulüm cendresine sıkıştırılan, o da yetmiyormuş gibi gerici savaşlarla katledilip boğazlanan halkımıza karşı suçlu oluruz. Emperyalist canavarların halkları boğazlamasında bu kadar pervasız davranmalarının bir nedeni de, hem de önemli nedenlerinden birisi halklarımızın örgütsüz olması gerçekliğidir. O nedenledir ki her bir aktivist bugün her zamankinden daha çok bilincini Maoizm ideolojisiyle donatmalı, adımlarını ise Halk Savaşına uygun atmalıdır. Ayrıca her partili ve aktivist savaş yasalarını ve tarihi mutlak bir şekilde, hem de sürekli olarak incelemeyi de unutmamalıdır.

Faaliyetlerimizi, özellikle de örgütsel ve kitle çalışmasını direkt veya dolaylı bir şekilde silahlı mücadeleye hizmet etme temelinde ele almayı da asla gözden kaçırmamalıyız. Daha açık bir deyişle silahlı mücadeleden kopuk parti veya kitle çalışmasının kof bir çalışma olduğunu bir anlık dahi unutmamalıyız. Her aktivistimiz **“politik iktidarın namlunun ucunda”** olduğu Maoist devrim teorisini, hiçbir zaman akıllardan çıkartmamalıyız.

Yine, politik iktidarı ele geçirmek istiyorsak, devrimin kaçınılmaz bir yasası olarak güçlü bir halk ordusuna sahip olmamız da şarttır. Bu da ancak Halk Savaşı içerisinde küçükten büyüğe doğru inşa edilecektir. Halk Savaşı ve Haklı savaşlar, özellikle de Maoistler önderliğinde yürütülen Halk Savaşı ve sınıf savaşları her şeye kadirdir. Bu gün daha yüksek bir sesle “devrimci, özellikle de Halk Savaşı’nın her şeye kadir olduğunu” haykırmalıyız. Haykırmaktan da öte bütün benliğimizle Halk Savaşı denizine atılmalıyız. Bu savaşta hem teorik hem de pratik olarak ısrar etmek her zamankinden daha bir elzemdir. Çünkü tarihi tecrübeler bütün dünyanın ancak devrimci savaşlarla değiştirilebilir gerçekliğini tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Yine dünyamızda emperyalist haydutlar ve gerici devletlerin sürdürdükleri bütün gerici savaşları ancak devrimci ve haklı savaşlarla ortadan kaldıracabiliriz. Yoksa savaşırsız bir dünya kurulamaz, kuramayız. Ki dünyamızda mevcut olan (görelî) sahte barışın yerine gerçek ve kalıcı barışın geçmesinin de yolu da bu tür savaşlardır.

Kısacası, başkan Mao’nun dediği gibi “savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabilir ve silahtan kurtulmak için silaha sarılmak zorunludur.” Dahası biz Maoistler, emperyalist haydutlar ve gerici devletler gibi savaş delisi değiliz; biz savaş delilerini ve bütün savaşların nedenlerini ortadan kaldırmak için savaşıyoruz, savaşmak zorundayız...

Bu savaşta önemle dikkat etmemiz gereken temel bir nokta da mümkün olduğu kadar çok müttefikle birleşmek olmalıdır. Yani “hedefi dar cepheyi geniş tut” ilkesini politik ve askeri taktiklerde şaşmadan uygulamalıyız. İktidarı parça parça ele geçirme stratejisini düşmanlarımızı tek tek yenmek için de kullanmalı, stratejik düşmanlarımız arasındaki çelişkilerden yararlanmasını bilmeli; taktik açıdan vurulması gereken ilk düşmanı doğru tespit etmeli ve tarafsızlaştırılabilecek düşmanları ise tarafsızlaştırma politikasını gütmeliyiz. Hedefi dar cepheyi geniş tut siyaseti ancak böyle yerine getirilir.

Sonuç Olarak;

Halk Savaşı stratejisi, ortaya koyduğumuz tezler baz alınarak değerlendirilirse ancak o zaman doğru bir senteze gidilir. Yoksa aksi anlayışlar, yani Maoist parti önderliğinde yürütülen her bir ülkenin sınıf savaşını Halk Savaşı’dır diye bir tez ileri

sürmek, sapla samanı birbirine karıştırmaktan başka bir pratiğe hizmet etmez.

Halk Savaşını, askeri bir stratejiye veya tek başına silahlı mücadele olarak algılamak Yarı-sömürge yarı-feodal ve sömürge ülkelerde gündemde olan anti-feodal ve anti-emperyalist millî demokratik devrimin politik özünü kavramamak demektir.

Maoist Partiler önderliğinde yürütülen Uzun Süreli Köylü Savaşında öncü sınıf işçi sınıfı iken temel güç Köylülüktür. Şehir Küçük burjuvazisi bu devrimin güvenilir müttefikidir. Millî burjuvazinin devrimci kanadı ise (sol) bu devrimin yedek gücüdür. İşçi sınıfı devrime öncülüğünü komünist partisi aracılığıyla yapar.

Bu Uzun Süreli Köylü Savaşında siyasi iktidarın ele geçirilmesi ancak parça parça ve Kızıl Siyasi İktidarlar yoluyla sağlanacaktır. Halk Savaşının politik özü de bu iktidarlaşmada yatmaktadır. Halk Savaşı, Maoist Partiler önderliğinde Kızıl Politik İktidarlar kurma yoluyla ülke genelinde iktidarı ele geçirme teorisidir. Bir başka deyişle Kızıl Politik İktidarlar, Halk Savaşı tezinin teorik-politik özü ve biçimini ortaya çıkartmıştır. Dolayısıyla kurtarılmış bölgeler ve Kızıl Politik İktidarlar perspektifinden hareket etmeyen bir devrim stratejisi gerçek bir Halk Savaşı olarak değerlendirilemez.

Bu devrim stratejisi genel olarak üç aşamadan oluşur. Bunlar; stratejik savunma, denge ve saldırı aşamasıdır.

Bu devrim stratejisinin geçerli olduğu ülkelerde ana mücadele biçimi silahlı mücadele, ana örgütlenme biçimi ise ordu örgütlenmesidir.

“Kırlardan Şehirleri kuşatmak” stratejisini sadece Halk Savaşı stratejisi olarak algılamak doğru bir anlayış değil. Bu strateji, yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkeler için geçerli olduğu gibi fiili işgale uğramış kapitalist-emperyalist ülkeler için de geçerlidir. Buna göre, yani her kırdan şehire doğru yürütülen savaş Halk Savaşı olarak değerlendirirsek, o zaman bu güne kadar yürütülen bütün millî bağımsızlık savaşlarını da Halk Savaşı olarak değerlendirmek gerekir. Bu da ideolojik kaostur. Çünkü, bu teoriyle Halk Savaşı stratejisi bir yandan ideolojik-siyasi içeriğinden boşaltılarak sadece askeri bir savaş stratejisine indirgenmiş olacak, öte yandan ise Halk Savaşının üzerinde şekillendiği sosyo-ekonomik zemin yadsınmış olacaktır.

ESKİ TOPLUM VE ESKİ DEVLETİ AŞMAK; AMA NASIL?

(Bu belge, I.Kongre belgelerinden alınmıştır.)

Eflatun filozofları ya da Roma devleti proletarya ve emekçilerin hiçbir şekilde hedefi olamaz. Sınıf karşıtlıklarının ürünüdür devlet. Sınıflı toplumların tarihsel bir zorunluluğudur. Nihai amacımız, her tür devlete, proletarya iktidarına da karşıdır. Nihai olarak devlete düşmanız. Tarihsel bir kategori olarak, demokratik, sosyalist, Kültür Devrimlerinde ve sonuçlarında bir zorunluluk olarak devlet atlanamaz. Zira, sosyalizm de sınıflı bir toplumdur. Devrimi sürdürmek, burjuvaziye baskı altında tutmak zaruridir. Şu da açıktır: Nihai amacımız açısından içerikte değil ama biçimde, şekli ne olursa olsun, proletarya devleti de bir yönüyle burjuvadır. İşte bura da, bunun ve dayandığı çelişkilerin halk açısından büyümemesi, sürekli geriletilmesi, halkı yönetilmeye muhtaç bırakan bürokratik bir aygıt değil, onları yönetime katan yönetim tecrübesiyle donatmaya hizmet eden, devleti pekiştirme değil, aşmanın koşullarını yaratmaya çalışan, yani Kültür Devrimlerini sürdüren bir devlet meselesi ortaya çıkar. Proletarya devleti, sosyalizmi pekiştirmenin değil, komünizme yürümenin, bu doğrultuda toplumun her alanda sürekli değiştirilmesi, ilerletilmesi zeminin de ele alınır, öze ilişkin görev, amaçlara uygun araç işlevi içinde olabilir. Aksi halde hiçbir vitrin onu temizleyemez. Hukuk, sınıflar üstü değildir. Klan'da töre, köleci-feodal-kapitalist toplumlar da, onların özelliklerine göre şekillenen bir hukuk olmuştur. Eflatun'un da, Roma'nın da bir hukuku vardı. Bir yanılsama ifadesi olarak hukuku "eşitlik-özgürlük" olarak tanımlamak, onu toplumun gelişiminin değişik aşamalarından soyutmuşçasına sunmak yanlıştır. Devleti ve her devletin içeriğine göre şekillenen hukuku, zorunlu tarihsel bir olgu olarak kabul etmemezlik durumunda olamayız. Bireyci anarşizm, nesnel yasaları hiçe sayar. Sistem dışına hiçbir

şekilde çıkamayan subjektif istemcilik, tarihin keyfi yorumuna dayanır.

Neo-liberal yaklaşım bu konuda bir başka keyfiyetçi çizgidir. Sayın Öcalan'ın yaptığı, eskiden savunduğu "sosyalizm" ve devlet anlayışının pratikte ispatlanmış yanlışlığını, bilinçli aşma değil, reaksiyoner çıkıştır. Modern revizyonizm, Maoizm'e rağmen desteklenmişti. İflas eden sosyalizm, Maoizm değil, Kruşçev'ci ve her tür modern revizyonizmdir. Öcalan demektedir ki;

"Amaç devlet kurma olunca, fark sadece birisinin bilimsel temelinin daha gelişkin olmasıdır. Öz, aynıdır. Devlet kurunca, onun üst yönetimi kaçınılmaz olarak ya Sümer örneğinde görüldüğü gibi rahipler grubu, ya da Eflatun'un devlet anlayışında görüldüğü gibi fizoloğlar yönetimi olacaktır." (AIHM Savunmaları. Cilt 2. Syf. 128)

Maoizm'in nihai amacı hiç bir zaman devlet ve sosyalizm olmadı. Devrimin başlangıcından itibaren Maoizm, amacını net ortaya koyar. Komünizm..! Devlet ve sosyalizm aşılmadan bu amaç gerçekleştirilemez. Proletarya adına devleti fetişleştirenler, bürokrat-modern revizyonistlerdi. Yeni burjuva nitelikleri gereği, Kruşçev-Brejnev'ler, komünizme düşmandılar. Sosyalizm vitriniyle icraa ettikleri sosyal emperyalizmdi. Proletarya devleti adına sürdürdükleri ise, sosyal faşist iktidar. Maoist'ler baştan itibaren bu gerçeğe işaret ettiler. Öyleyse Kruşçev'in yükünü sosyalizm adına niye üstlenelim ki! Sosyalizme niye fatura edelim ki! Maoizm, proletarya devletini, sosyalizmin sınıflı gerçekliğinin sonucu olan eşitsizliklerinin üstüne yatmak olarak ele alanları, yeni burjuvalar olarak değerlendirdi. Devleti, devrimi sürdürenin, devleti de ortadan kaldırmanın aracı olarak ele aldı. Evet, Maoizm'e karşı olanlar, "sosyalist" vitrinleri altında gerçekten de özde bir rahipler-aristok-

ratlar-filozoflar-bürokratlar yönetimi olarak boy verdiler. Bu yeni burjuva iktidarları, bilimsel sosyalizmin kaderi olarak göstermek, modern revizyonizmin ve ondan köklü olarak kopamayan hataların faturasını haksız olarak komünizme kesmektir. Yeni burjuva iktidarların günahından arınmak, Öcalan'ın dediği gibi olmaz. Diyor ki;

“.. genel olarak gereksiz ve dolayısıyla anlamsız olan devlet erkine karşı çıkmadıkça, cenneti de yaratsalar, eşitsizliğin ve tahakkümün aracı olmaktan kurtulamazlar” (age.Syf.129)

Peki, Türkiye Cumhuriyetinin içten dönüş-türülerek, demokratik cumhuriyet haline getirilmesi savunuculuğu ne oluyor? “Demokratik uygarlık çağı”nın bir gereği olarak, mevcut burjuva devlet cihazlarının, devrimci zor ile parçalanması yerine, devralınarak iyileştirilmesi biçimindeki devlet savunuculuğu ne oluyor? Kaldı ki, sınıflı toplumlar gerçeğinin nesnel yasaları hiçe sayılarak, bunun ürünü ve keyfi değil, tarihsel bir zorunluluk olan devlet, işlevsel olarak “karşıyız” demekle ortadan kalkmış olmaz. Sayın Öcalan’a göre, “bilimsel ve teknik devrimin 20. yüzyılın sonlarında varılan düzeyinde, (...) eski devlet ve sınıflı toplum yapısının gerekli olmadığı.” (age.syf.129) tercihi (!) yapılmaktadır.

Bilim ve teknikteki, gerçekten fevkalade gelişmeleri, emperyalizmin proletarya devrimleri arifesi olması misali, bu alandaki gelişmelerin, komünizm açısından egemenlerin iradesine rağmen, objektif katkılarını tahlil etmek gerekir. Bunun yerine, kimin neyin hizmetinde ele alındığına bakılmaksızın, yıkıcı ve insani kendisine daha çok yabancılaştıran yönünü atlayarak, “eski devlet ve sınıflı toplum yapısının gerekli olmadığı” sonucuna çıkmak, tamamıyla çarpıtmadır. Yaşanılanların anlattığı da budur. Bilimsel ve teknik gelişmeler, elbette kol gücünün rolünü eskiye oranla azaltmıştır. Şimdi çok daha belirgin bu gerçek, manifaktürden, makine eksenli büyük sanayiye geçişte de görülmekteydi. Fakat emek sadece kol gücünden ibaret değildir. Kullanım değeri üreten sadece fiziksel değil, zihinsel öge de, emek gücünün bir bileşenidir. Bilim ve teknolojideki gelişmelerin, kol gücünün rolünü ortadan kaldırma değil, azalttığı doğrudur. Bilim ve teknoloji ile üretimin Marks'ın deyimiyle kazandığı “bilimsel nitelik” sanayiinin gelişiminin ortaya çıkardığı somut bir olgudur. Ve şimdi bu muazzam bir gelişme düzeyindedir. Olgı, emek kapsamının dışında değildir. Keza o da artı-değer üretmektedir. Bu, sermayenin egemenliğinde sınıf farklılıklarını ortadan kaldır-

maz, derinleştirir. Sermayenin geliştirilmesinin hizmetinde ele alındığı gerçeğinin sonucu olan, derin kutuplaşma ve uçurumlar ortadadır. Sermayenin egemenliğinde bilim ve teknoloji, insanları makinenin daha çok kölesi haline getirmektedir. Kapitalist üretimin ruhu olan kar durumunu anlamak için yeterlidir. Yani sermaye egemenliğindeki teknolojik gelişme, çelişkileri hafifletmiyor, ortadan kaldırmıyor, kaldıramaz. Hem ezen ezilenler, hem ezenlerin kendi aralarındaki çelişkileri derinleştiriyor. Yaşanan gerçeklerin anlattığı da budur. Mevcut durumda, sermayenin tekelinde olması gerçeğine rağmen, teknolojik-bilimsel gelişmeye bu özelliği yadsıyarak, eski “sınıflı toplum yapısını gereksizleştirdiği” misyonu yüklemek boş bir ütopyadır.

Öcalan, insan unsuruna, üretimde insanlar arası ilişkilere değil, üretim araçlarına-teknolojiye vurguyu esas almaktadır. Teknolojik gelişme seviyesiyle, sınıflı toplumun-devletin geride kaldığı “**gerekli olmadığı**” düşününün temelinde, ekonomist üretici güçler teorisi yatmaktadır. Ekonomi politik biliminin başta gelen bilimsel özelliği, nesneler değil, insanlar arası ilişkileri, yani sınıflar arası ilişkileri konu almasıdır. Öcalan, üretim ilişkileriyle değil, makine ve teknoloji ile alakalıdır. İnsanlık, emek ve üretim dışında anlaşılamaz. Soyut anlamda insana çokça vurgu yapmak, bu gerçeğin yerine geçirilemez. İnsanlık tarihinin gelişimin de, üretimin ve bunun içinde insanların karşılıklı ilişkilerinin rolü yadsınamaz. Üretim ilişkileri, üretim sürecindeki insanlar arası ilişkilerin adıdır. İlişkileri tahlil ederek, senteze ulaşma yerine, Öcalan bilimsel ve teknolojik gelişme seviyesini, kendiliğinden sınıf farklılıklarını, devleti geride bırakmaya yetecek şekilde ortaya koyuyor. Siyasal iktidarın, devrimci zorla ele geçirilmesinin devrimin temel konusu olduğunu reddediyor. Üretim araçlarının gelişme seviyesini tek yanlı abartıyor. Üretim ilişkileri alanı, üretim araçları mülkiyetinin biçimini üreticiler arası ilişkileri ve ürünlerin dağılımı biçimini konu edinir. Mülkiyet biçimi, üretim araçlarının kime ait olduğu sorundur. Teknoloji ve bilimin kimin hizmetinde olduğuna bakmaksızın, devrimi atlayarak, motor olarak sunulması sadece bir Öcalan yanılgısı değildir. Üretim araçlarının mülkiyet biçimi, tek değil ama üretim ilişkilerinin başta gelen hususudur. Bu baş husus, üretim ilişkilerinin niteliğini tayin eder. Niteliği tahlil etmek de yetmez. Üretim de sadece insanlar arası değil, doğa ile de zorunlu bir ilişki vardır. Teknolojiyi, aracı öne çıkaran Öcalan tabii-

ki onları yaratanın da insan olduğunu bilmesini, bilmektedir de, yine de tekniği esas almaktadır. Oysa yapılması gereken, üretim ilişkilerinin tahlilini, üretici güçlerin tahliliyle birleştirmektir. Bunlar arasındaki ilişki edilgen değil, diyalektiktir. Revizyonist üretici güçler teorisi bu diyalektik ilişkiyi reddeder. Üst yapının, yani ideoloji siyasetin rolünü görmez. Gelişmeyi, tek yanlı alt yapısıyla sınırlandırır, yanıltır. Ekonomi politik, insanlar arası ilişkiyi incelemeyen sınıf mücadelesi bilimi olamazdı. Tarihsel materyalizm, diyalektik yöntemle incelenmez ve birleştirilemezse, kaba evrimcilik aşılamaz, devrimin kaçınılmazlığı anlaşılamaz. Bilimsel ve teknolojik gelişme, üretici emeğin somut şekillerinde değişikliklere yol açmıştır. Ancak zihinsel ya da bedensel olsun, öz, ortaktır.

Temel, insanın işgücüdür. Meta olan emek değil, bu iş gücüdür. Emek işgücünün kullanımıdır. Emek bizzat vereni tarafından satışa çıkarılamaz. Sermaye, onu gasbeder, emekçiyi emeğine yabancılaştırır, tekeline alarak satışa çıkarır.

Öcalan diyor ki;

“Proletarya diktatörlüğü gibi soyut ve her alana çekilebilecek bir devlet modeli kabul edilince, Marksizm kendini eski toplum ve devletin batağında bulmaktan ve boğulmaktan kurtaramadı.”

“(…) Reel sosyalizmin öğrettiği en temel ders, proletarya diktatörlüğünün hangi yorumu olursa olsun, zorunlu olan ve artık aşılması gereken devlet aracına son vermedikçe, kurulan sosyalist toplumun bir sapmadan öteye rol ve anlam ifade edemeyeceği.” (age.Sf.129)

Proletarya bilimine, başlangıçtan itibaren proletarya devleti konusundaki itiraz şimdi de “yenilik” adına Öcalan tarafından tekrar edilmektedir. Bulanıklığa, belirsizliğe izin verilemez. Aksi halde, revizyonizme kayış kaçınılmazdır. Sınıflı toplum ve bunun sonucu olarak, sınıf savaşımı keyfi bir tercih değil, objektif bir olgu mudur? Öyleyse nasıl reddedilebilir? Bu da yetmez. Proletarya devleti altında Kültür Devrimleriyle, komünizme kadar devrimi sürdürmek gereği de kabul edilmelidir. Öcalan, sınıf mücadelesini kabul etmeye dahi yanaşmamaktadır. Kaldı ki, sınıf mücadelesinin kabulü bile, burjuva siyaset sınırının dışına taşmaz. Fukuyama-Huntington gibi Pentagon “tarih otoriteleri” (!) dahi bu gerçeği reddedemediler. Marks çok önceleri demişti ki, *modern toplumda sınıfların varlığını ve mücadelelerini kabul etme şerefi bana değil, benden önce burjuva tarihçilere aittir.*

Sınıfların varlığının ebedi değil, tarihsel gelişimin belli aşamalarının ürünü oldukları ve bundan kaynaklanan sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceği, bu diktatörlüğün tüm sınıfları ortadan kaldıracak, sınıfsız topluma bir geçiş dönemi olduğuydu. Öcalan’a göre, bu, “batak” tır. Proletarya diktatörlüğü reddedilmelidir. Peki, proletarya iktidarını, devrimi sürdürmenin bir aracı olarak, tarihsel bir zorunluluk olarak kullanmak dışında, sınıfsız topluma nasıl gidilecek? Onu reddedince, burjuva devlette kendiliğinden otomatikman tarihe mi gömülecek? Hayır cevabını gerçekler ispatladı, ispatlamaktadır.

Sosyalizm ve devlet sorununda tabii ki Marks, Lenin seviyesinde kalamayız. Nasıl kalınmayacağı, Büyük Proleter Kültür Devrimi ile Maoizm aydınlatmaktadır. Artık proletarya diktatörlüğünü kabul edip, savunmak yetmez. Kruşçev-Brejnev-Enver Hoca gibi modern revizyonistler de proletarya diktatörlüğünü sözde savunuyorlardı. Temel ayırım şudur: Sınıf mücadelesinin sürdürülmesi, proletarya diktatörlüğü ile sınırlandırılmamalı. Daha da önemlisi, tüm sosyalizm geçiş dönemine tekabül eden proletarya iktidarı altında, sosyalizmin objektif bir gerçeği olan sınıf mücadelesinin anlaşılması, proletarya iktidarı altında devrimin komünizme kadar sürdürülmesidir. Proletarya diktatörlüğü böyle ele alındığında, emekçilerin çıkarlarından kopulmaz, halk üzerinde sopa haline getirilmez, yozlaştırılmaz! Tersi durumda kapı, niyet ne olursa olsun sosyal faşizme açılır.

Proletarya devleti tarihsel bir zorunluluktur. Kapitalist üretim ilişkilerinin analizinin kaçınılmaz bir sentezidir. Sınıf savaşımı, kaçınılmaz olarak buraya götürür. Sınıfsız topluma yürüyüşte, devrimci geçiş dönemine proletarya iktidarı tekabül eder. Bir geçiş dönemi olan tüm sosyalizm sürecinde de böyle bir iktidar ve bunun altında devrim sürdürülmeksizin komünizme ulaşamaz. Sınıflı toplum olan, sosyalizm gerçeğine rağmen, proletarya devleti nasıl görmezden gelinebilir?

Sadece Öcalan değil, görmezden gelme teorisyenleri eskiden de vardı. Hatta, lafta proletarya devleti sözde kabul de görüyordu. “BERN Enternasyonal”ı gibi! Tabii ki çarpıtılarak. Deniliyordu ki; burjuva devletin paramparça edilmesine gerek yok. Devlet içten çoğunluğu sağlamak kaydıyla fethedilip, dönüştürülebilir (!) Parlamento yolu ile ele geçirilebilir (!) Bu gerekçelerle, dönüşüm için parlamenter yol stratejisi çiziliyordu. Burjuvazinin üretim araçları mülkiyetine son verilmedikçe,

yönetimden dışlanmadıkça, sosyalizm ve komünizmin yolu açılmaz. Yolu açmak, burjuva cihazın devralınarak onarılmasını değil, parçalanmasını gerektirir. Gönül rızasıyla kim iktidarını devredebilir ki? Yeryüzünde, Öcalan'ın teorisinin zerrece bir kanıtı yoktur, olmayacaktır. Burjuva devlet cihazı, devrimle parçalanmadan proletarya ve emekçiler iktidar olamaz. Sınıflar üstü saf demokrasi anlayışı ile, proletarya ve emekçilerin bu ihtiyacını reddeden, soyut demokrasi anlayışı da, neo-liberal bir tahribattır.

Devlet bir baskı aracıdır. Proletarya iktidarı da burjuvazi üzerinde zoru içerir. Proletaryanın öncülüğü, sosyalizmin inşası, komünizm için sınıfların, parti ve devletin ortadan kaldırılması perspektifiyle devrimin sürdürülmesi bu iktidarın temel özelliğidir. Öcalan, devrim, devlet fikrini “*demokratik uygarlık çağında*” eskimiş ve terk edilmesi gereken bir doğma olarak reddetmektedir. “*Yeni bir teori*”ye (3. alan teorisini) ulaştığını söylemektedir. Oysa teorisinde hiçte “yeni” değildir.

Proletarya devrimi ve iktidarına reform savunuculuğuyla karşı çıkan, İngiliz işçi partisi içindeki FABIAN akımı, oldukça eskiye dayanır. Devrim değil, “değişimin derece derece olacağı”nı savunan Fabian akımının, gerçekçi politika adına savunulan Öcalan çizgisiyle ortaklığı açıktır. Fabian’da, devrimci zorun devrimin evrensel konusu olduğunu reddediyordu. Burjuva devletlerin yıkılması değil, reformlarla iyileştirilerek, demokratikleştirilebileceği savunuluyordu. Devrimci dönüşümlerle değil, kapitalizmin tedrici değişimlerle insancillaştırılabileceği, sosyalizme böyle de ulaşılacağı söyleniyordu. Avrupa merkezci bir yaklaşımla, batı uygarlığına methiyeler dizen Öcalan’ın yaptığı da aynıdır. Fabian’cı akım, Almanya’da Bernşteyn’le teorileştirildi. Bilinen geleneksel revizyonizm olarak ortaya çıktı. Revizyonizm, proletarya devrimi, devrimci zor ve proletarya iktidarına itirazdı. Burjuva parlamento-culuğuydu. Öcalan’ın “demokratik sosyalizm” teorisini de seslendiren Bernştein’di. Öcalan’dan neredeyse yüzyıla yakın bir dönem önce, Kautsky, “Tam bir rahatlıkla proletarya diktatörlüğü sorununu geleceğe bırakabiliriz” diyordu. Parlamento-da çoğunluk elde etmek, parlamentoyu devletin “efendisi haline getirmek”, devleti zorla parçalamak değil, içten fethederek iyileştirmek Kautsky siyasetinin ana temasıdır. Bu gerçeklere rağmen Öcalan’ın teorisinde “yeni” olan ne var? Revizyonizme biraz anarşizm bulaştırılmış o kadar...

Öcalan devam ediyor, dinleyelim; “...Bilimsel sosyalizm proletarya diktatörlüğü biçimleri de dahil, tüm devlet biçimlerini dağarcığından çıkarmak zorundadır. Şüphesiz toplumlar yönetimsiz, koordinesiz yaşamaz; ama ille bunu, devlet aracılığıyla tanımlamak mevcut bilimsel teknik çağda anlamını yitirmiştir.”

“(....) Demokratik yönetim (ve toplumların ifadesi olarak demokratik uygarlık) çağımızın ilerici dönemi olarak kavramlaştırılmayı hak etmektedir.” (age. Sf.130)

“Yeni” icat (!) devlet değil ama yönetim ihtiyacı. Yönetmek neyin sonucudur? Sınıflı toplumların. Sınıflar ortadan kalktığı zaman, yönetilen çelişkisi de, diğer tüm sınıfsal eşitsizlikler gibi ortadan kalkar. Sınıflı toplum da her bir sınıf, ileri kesimleri-kurmayları tarafından yönetilir. Eşitsiz gelişme yasasının bir sonucu olarak, her sınıfta her sınıfın kendisi içerisindeki bireylerde, aynı seviyede uyanmazlar, uyanamazlar. Öcalan devlet değil, “demokratik yönetim” demektedir. Devlet, yönetimden farklı mıymış? Zorlamalarla bilimsel olmayan fikir temizlenemez ki! “Demokratik uygarlık, demokratik yönetim” gibi tanımlar, yeni dünya düzeni sözde solculuğunun, yığınları aldatmadaki anahtar sözcükleridir. Aldatmacanın ötesinde neo-liberalizm, aslında devleti kutsayan, ebedileştiren, sözde “demokratik” cılayla kurtarmaya çalışan bir burjuva akımdır. Ne onların ne de Öcalan’ın projesiyle “karşıyız” denilen devlet zerrece yerinden oynatılamaz. Sistem dışına çıkmayan anarşizm de oynatamaz. Mülk dünyasına son verilmeden, burjuvazi mülksüzleştirilemeden, devleti ortadan kaldırma yoluna girilemez. İnsanlık bu yola proletarya devrimi ile girebilir. Devrimi rafa kaldırdıktan sonra, devleti yadsımak sadece sözde kalır.

Proletarya devrimi ile proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve onu sağlamlaştırma değil, komünizme yürüyüş için (başka değil) kullanması, devletin giderek yok olması sürecinin açılmasıdır. Bura da, proletaryanın devlet savunuculuğu, devletin nihai amaç doğrultusunda yadsınmasıdır. Devlete, komünizm son verebilir. Son vermek, bir araç olarak devleti kullanmayı da gerektirir. Devlete karşı olan anarşistler, proletarya devrimi ve proletarya devletine de karşı olmaları sonucudur ki, burjuva devletin parçalanması eylemine çıkamazlar. Niyetler bir yana sisteme çivilenirler.

Geçmişte önderliğe aşırı rol biçen (aslında şimdi de özde aynıdır) bırakalım parti ve devletin rolünü, kişinin rolünü diğer her şeyi hiçleştirerek “allah”

misali idealize eden Öcalan, aslında bunun yarattığı tahribatı unutturmak için pragmatistçe bir elini de, öncünün rolünün burjuva liberal çarpıtılması anlayışına uzatıyor.

Sınıflı toplumların gerçeğini anlamak hiçte zor değildir. Sınıf karakterleri gereği anlamamayı “avantaj” telakki edenlere rağmen, gerçekler şunlar değil midir?

Sınıflı toplumların sınıf mücadelesinin temelini oluşturduğu bilinen bir gerçektir. Bugün de proletarya ve emekçilerin, ezilen ulus ve halkların zulme karşı mücadelesi devam etmektedir, edecektir. Mesele burada değil, ezilenlerin çıkarlarını Maoist bilimsellik ile ifade edip, her koşulda mücadeleyi kesintisiz sürdürebilecek kapasite ve kabiliyette, olmazsa-olmaz önderlik boşluğundadır. Ezilenlerin mücadelelerinin saptırılmasının temel nedenlerinden biri, budur. Devrim eserinin gerçek yapıcılar olan kitleler, devrime doğru temelde Maoist öncünün yardımı sayesinde seferber edilebilirler. Kitlelerin motor olduğu doğrudur. Ancak bilinçli öncülükte gerektirir. İki ögenin biri birlerinin karşısına çıkarılması değil, birleştirilmesidir görev.

Sınıflara bölünen toplumlar da sınıflar, bu toplumların bir sonucu olarak, önce uyanmış-bilinçlenmiş, ileri kesimleri tarafından yönetilir. Sınıf, kurmayın bilinci ve tecrübesiyle doğru yolda yürütülüp, bizzat pratik içinde kendi tecrübeleriyle eğitilebilir. Kendiliğindenci değil, kendisi için bir sınıf olarak örgütlenip-sahneye çıkmanın, bilinç ve önderlik dışlanarak, mümkün olamayacağı da, ispatlanmış bir tecrübedir. Öncü, devrim için vazgeçilemez yığınların, harekete geçirilmesinde zorunlu bir araçtır. Amaç değil, sınıflı toplumların tarihsel bir zorunluluğudur. Öncü devrim yapmaz, yapamaz. Tarihte öznenin rolü-yeri vardır. Zemini olmadan, dıştan dayatmalarla tarih yapılmaz. Nesnel süreçler kavranıp-bilinçli müdahale ile denetim altına alındığından özgürlükler kapısına çıkıla bilinir. Özne, nesnel toplumsal yasaların, koşulların bilincinde ve uygun tasarım ve araçlarla değiştirilmesi temelinde önemli bir role sahiptir, başka değil. Tarihi kitlelerin yapacağı gerçeği, öncünün rolünü yadsımaz. Dönüşüm ve hızlandırılması açısından gerekli kılar.

Doğru olan şudur: Öcalan, PKK’nın doğuşun da “reel sosyalizm” dediği, sosyal emperyalist-modern revizyonist diktatörlüğü, sosyalizm için de değerlendirmiştir. Maoizm’e karşı olmuştur. Şimdi yapmaya çalıştığı ve oldukça iddialı olduğu, Avrupa merkezci, doğu-batı “sentezi”, geçmişte sosyal emperyalist Sovyet bloğu Saddam’lı, Esad’lı

Orta-Doğu birleşimli bir projenin rehber alınması biçimindeydi. Sayın Öcalan’da şunu kabul etmektedir: Demektedir ki;

“PKK’nın doğuşun da, bu devlet anlayışına bağlı sosyalizmin esas alındığı bir gerçektir. Burjuva milliyetçi etkiler ve feodal yaşam kalıntıları varlığını da sürdürmekle birlikte, doğuşuna damgasını vuran: Türkiye’nin 1970’ler döneminde özü tam konulamamış, sınırlı klasik kitaplarda anlatılan ve ilk kurucu grubun sempatizanlığı düzeyinde kavranmış bir sosyalizm anlayışdır.

(...) Sağlıklı bir Orta-doğu ve bu bağlamda Kürt ve Kürdistan tarihinin çözülmesinin çok sığ ve yanlışlarla dolu olması kaçınılmazdı. Milliyetçi ve reel sosyalist tezlerle eklektik bir tarih, toplum ve ulus anlayışına yol açılması da bu nedenlerle doğaldır.” (age.Sf.130-131)

Kruşçev’ci ve yine Öcalan’ın vurgusuyla, “Milliyetçi ve reel sosyalist tezlerle eklektik bir tarih, toplum ve ulus anlayışı” çıkmazın nedenleri olarak, açıkça itiraf edilirken yine de bilimsel sosyalizme saldırılmaktadır. Anlaşılmadığı, kavranmadığı, sınıfsal karakterleri gereği kavranmak istenmediği zaman başka da bir şey yapılamazdı. Proletarya emekçilere, yabancılaşmış, onlar üzerinde zulüm aracı olan devlet, bilimsel sosyalizmin değil, yeni burjuva Kruşçev’lerin devletiydi. Emekçilerin örgütlenme, iktidar icraa etmelerinin düşmanı, ayrıcalıklı yeni burjuva devlet ve halk üzerinde sopa olan yeni burjuva ordusunun sahibi modern revizyonizmdi. Kitle inisiyatifi boğan, kitlelere “hak” olarak sadece bürokrat sosyal faşist diktatörlüğe itaati dayatan, modern revizyonist yeni burjuvalardı. Kitlelerin denetimine imkan tanımayan, iktidardan dışlayıp zulüm altında tutan, kitlelerin örgütlerini, sendikalarını modern revizyonizmin emir kulları olarak gören, işçi ve emekçilerin ittifakını dinamitleyen yerine yeni burjuvaziyi geçiren, yığınların çıkarlarından kopan onların gereksinimlerini değil, bürokrat devlet burjuvazisinin ayrıcalıklarının bayrağı olan modern revizyonizmdi.

Siyaseti, ekonomiyi, insanı hiçe sayan temelde ele alan, kitleler değil, her şey burjuvazi için diyen, komünizme yürüme değil, gasbettikleri iktidarla toplumu karanlıklara, sosyalist vitrinlerle en acımasız sömürü ve baskıya mahkum eden onlardı. Öcalan, bu sonuçları sosyalizme çıkarmaktadır. Tamamıyla yanlıştır. Gerekli olan Maoizm’dir, Maoizm’in rehberliğidir. BPKD’dir. BPKD’nin, Sosyalizm-Kültür Devrimi-Komünizme yürüyüş

çizgisini anlamalı, uygulamalıyız. Anlatmaya çalıştık. Defalarca anlatmaktan da bıkmayacağız.

Kararsızlık ve önyargıyı bırakıp gerçeklere hürmet etmek bilimsel yöntemin önkoşuludur. Eskinin elbiselerini atmalı, bilimin kapısından cırlı-çıplak girmeliyiz. Proletarya bilimi ustalalarının söylediği de budur.

Proletarya partisi yöneticiliğin de, proletarya iktidarı sorunu da, yöneten yönetilen çelişmesini anlatan bir problemdir. İktidarın komünizm için mücadelenin bir silahı olabilmesi için Maoist ideolojik-siyasi çizginin tayin ediciliği tartışılmaz. Parti ve iktidar eskinin devrettiği işbölümünün sonucudur. Proletarya ve emekçilerin çıkarlarını ifade etse de ve kitleleri iktidar etme aracı rolü oynasa da, parti ve devlet bir yönüyle emekçilerin yönetilmesi gerçeğini de içermektedir. Kafa-kol, yöneten-yönetilen, kır-kent çelişmeleri sınıflı bir geçiş aşaması olan sosyalizmin gerçekleridir. Bunlar tesadüfî değil, iktisadi-sosyal temeli olan sonuçlardır. Yabancılaşmaya yol açan kaynaktadır. Proletarya iktidarı da hak ölçülerine uymaya zorlayan bir cihaz olarak burjuva bir yön içermektedir. Siyasi-iktisadi-sanatsal tüm diğer alanlarda devrimci dönüşümde ideolojik çizginin tayin ediciliği bu durum dikkate alındığında çok daha anlaşılabilir.

Burjuvazinin her türüne karşı mücadele bayrağıdır Kültür Devrimi..! Burjuvazi ve bürokrasiye karşı mücadelede kitlelerin seferber edilmesi, parti ve iktidarı denetlemelerinin sağlanması, öncü rehberliğinde kendilerini her alanda özgürce ifade etme ve örgütlenmelerine aracı olunması, canlı bir ideolojik, siyasi atmosfer içerisinde konuşma ve davranmaya cesaret etmelerinin teşvik edilmesi Maoist önderlik ve tecrübeleriyle yakaladıkları çok yönlü biçimlerle devrimi sürdürmeleri inisiyatiflerinin geliştirilmesi, Kültür Devrimleri perspektifiyle mümkündür. **Öncülük bilimsel, kitlelerin yolunu açmada araçtır. Yolu kapayan ve ikameci bir tarzda kendisini dayatan yeni burjuvazidir, bürokrasidir. Sınıflı toplumlar gerçeğinin bir zorunluluğu olan parti ve iktidar Kültür Devrimi perspektifiyle halka hizmetkarlar ordusu olur. Halkın inisiyatifini bürokrasi boğar. Öncü, zincirleri kırma işçisidir. Öncülük, talimat ve emir merkezi değil, mücadeleyi koordine edip, hedefe götürmeye yol gösterme mevzisi. Kısacası; ekonomi-felsefe-bilimsel sosyalizm gibi tüm bileşenlerin de bilimimiz Mao ile yeni-nitel bir aşamaya ulaştı. Mao, ne kuyrukçu ve ne de tepeden inmecici buyrukçuydu. Mao, ne ikameci**

ne de öncünün rolünü yadsıyan bir liberaldi. Ne kaba merkezi planlamacı ve ne de merkezi-birleşik önderliğin rolünü reddeden piyasacı-rekabet çizgisi de değildi. Merkeziyetçilik, ademi-merkeziyetçilik ilişkisine diyalektik yaklaşımı somut bir örnektir.

Bürokratik-merkeziyetçilik ve anarko sendikalizmin köklü ve radikal eleştirisiydi. Sosyalizmin karmaşık ekonomik sektörleri ve toplumsal siyasal gerçekliğini görüyor. Esas-tali ilişkisine berrak çözümlerle ekonomik merkezi planlama rehberliğinde, yerel inisiyatiflere değer veren-teşvik eden bir çizgi ile inşayı ele alıyordu. Ağır sanayiinin önemini vurgularken, hafif sanayi rafa kaldırmıyordu. 1 Milyarı aşan nüfuslu Çin’de, kaosa götürmeyen bu çizgi idi. Revizyonistler dahi eski kazanımlar sayesinde açlığa çare olmaya çalışıyorlar. Toplumdaki doğru-yanlış mücadelesinde, Maoist öncü önderliğinde kitlelere dayanma, onların konuşma-örgütlenme ve mücadeleye teşvik etme, yasaklayıcı-idari, tedbirci değil, ikna, dönüştürme çizgisini temel alma yönetimi üretime-üreticileri yönetime sokma çizgisiydi.

Halk Ordusu’na yüzü asık bir bürokratik gövde değil, dinamik-üretici bir güç, devrimin görevlerini parti önderliğinde icraa etme savaşçıları olarak yaklaşıyordu. Zira biliyordu ki, düzenli ordu amaç değil zorunluluktadır. Sopa olmaması için Maoist rehberlik gerektiriyordu. Bunun gereklerini yerine getirdi. Maoist önderlikli milis ve silahlı kitle temelini ihmal etmedi.

Büyük proleter kültür devrimi rehberliğinde seferber olmak tayin edicidir

Her demokrasi bir sınıf iktidarıdır. Her iktidar bir demokrasidir. Sınıflar üstü bir demokrasi ya da iktidar yoktur. Bu, demektir ki, her devlet temsil ettiği sınıflar dışındakiler üzerinde bir baskı aracıdır. Yani diktatörlüktür. Proletarya demokrasinin kim için demokrasi, kimler üzerinde diktatörlük ve neyi amaçladığı sorusuna cevabımız açıktır. Emekçiler için demokrasi, emekçilerin Maoist rehberlik altında iktidar olma ve iktidarı denetleme güvencesi, kaderlerini ellerine alma ve devrimi sürdürme mevzisi, burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlük hakkı. Ve nihai amaç olan komünizme yürüme silahıdır. Sınıf mücadelesinin sürdürülmesinde iktidar hayati sorundur. Komünizme yürümenin aracı olan sosyalizm de prole-

tarya iktidarı organlarında kimin olduğu meselesi çok daha önemlidir. Toplumun komünizm doğrultusunda dönüştürülmesi ve emekçilerin çıkar ve haklarının temsil edilebilmesi için, Maoist önderlik şarttır. Oportünizm ve revizyonizmin iktidarı kontrol etmesi, yönlendirmesi durumu, eskinin restore edilmesi yoludur. Proletarya iktidarının emekçi kitlelerce icraa edilmesi yönelimimizdir. Ama bu kendiliğindenci tarzda olmaz, olamaz. Komünist öncünün önderliğini gerektirir. Öncü ve kitleler ilişkisini karşı-karşıya getiren kaba materyalist felsefe ve ekonomist siyaset tarzı, Maoist öncünün önderliğini yadsıtmaktadır. Liberal, sözde sol, klasik kapitalizme secde eden eski sosyalist ülkelerdeki yeni burjuvazinin suçlarını, bilimimize sahtekarca fatura etmeye çalışmaktadırlar. Ve en çokta proletarya diktatörlüğü ve bu diktatörlüğün icrasında vazgeçilemez olan komünist partinin öncü rolüne veryansın etmektedirler. Bunlar dünya görüşleri itibarıyla kapitalizmden-komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizm de, kapitalizmin yaşayan özelliklerini ve devralınan çelişkilerini görmek istememektedirler. Doğası gereği bilimimize kestikleri fatura ile "Komünizm öldü-yenildi" noktasına getirilmektedir. Komünistlerin hataları elbette vardır ve es geçilemez. Sosyalizmin gerek çelişmelerinin, gerekse de sosyalistlerin bu ve diğer konulardaki hata ve zayıflıklarından çıkarılması gereken derslerin ne olması gerektiğini cevaplarken Mao, komünizme kadar devrimi sürekli devam ettirmenin yolu olarak BPKD'ine işaret ediyordu. Yıkılan burjuvazinin sosyalizmdeki dayanaklarını açıklıyordu. Yığınların yozlaştırılması için besledikleri eski fikir-eski alışkanlık ve eski değer yargılarına dikkat çekiyordu. Çözüm de gösteriyordu. Her alanda BPKD'de ısrar..! Ve görül-müştü ki proletarya iktidarında, burjuvazi çeşitli organlarda üstlenebilir, kontrolü elde tutabiliyordu. Üst yapının ve her alanın devrimcileştirilmesi şarttı. Partisiz, devrim olur mu? İşte bu noktada kitlelerin doğru temelde seferber edilmesi açısından öncünün rolü ortaya çıkmaktadır. Öncü, kitleler ilişkisini, materyalist diyalektik yaklaşımdan belli bir uzaklaşmayı ifade eden ve partinin yönetici rolünü tek yanlı öne çıkararak, motor olan kitlelerin gerçeğini yeterince vurgulamayan sosyalistlerin çeşitli hatalarını gerekçe eden liberal sol, aşırı kitlecilik vurgusuyla, bilimin-öncünün anahar yönlendirici rolüne sırt dönmektedir. Devrimci yığınların inisiyatifi, öncülüğü dışlamaz, ihtiyaç duyar. Varılması gereken sentez, komünist öncü

ile kitlelerin birliğidir. Birinin diğerinin karşısına konulması değil.

Biçim önemli ama özün önüne çıkarılamaz. Kruşçev, kamu mülkiyeti ve Sovyet tarzı iktidar biçimi üzerine oturmadı mı? Biçim önemsiz değil ama tayin edici olan öz"dür. Yani şu veya bu biçimi, Kruşçev-Deng örneklerinde gördüğümüz gibi revizyonistler de kullanabilir. Demek ki, Maoist çizgi ve öncü önderliği olmazsa, biçimle emekçilerin çıkarları garantiye alınamaz, temsil edilemez. Bürokrasiye karşı mücadele adına bunun reddi, burjuvaziye iktidarı teslim etme operasyonudur. Liberal sol, Paris Komünü örneğine sözde dayanmaya çalışmaktadır. Ama zayıf, aşılması gereken yanına. Oysa o, bu yanı teorileştiriyor, erdem olarak sunuyor. Anlaşılar bir şey, güçlü yanından öğrenecek değil ya! Zira, sınıf çıkarları elvermez. Komün'ün, komünist bir öncüden bu yönlendirme temelinde bir otoriteden yoksun oluşu onun zayıf yanıydı. Yenilgisinin nedenlerinden biriydi. Bu zayıflığı aşma değil, teorileştirmeyi salık verenlerin daveti, karanlık bir tünele giriş çağrısıdır. Maoizm, ıslıklı yolun güneşidir. Mirasımızın bilimsel olarak temsil edilmesinin adıdır. Komün nasıl savunulur gösterildi. Halk komünleriyle, parti önderliğinde kitlelerin nasıl iktidar icraa edeceklerini gösteren devrimci komiteler yöntemiyle, yöneticileri periyodik olarak üretime sokan pratiğiyle vb. Salık verilen anarşizmin söylemlerin ötesinde sistem dışına çıkması imkansız teori ve pratiğini, otorite ve öncülüğü yadsıma adına yığınları düzene çivileyen gerçeğini biliyoruz.

Dün de, bugün de Komüne anarşizan değil, Maoist'çe sahip çıkıyoruz. Bu sahip çıkışın emri şudur: Şimdi artık komünist olmak için proletarya diktatörlüğünü savunmak yetmez. Aynı zamanda proletarya diktatörlüğünü sınıf mücadelesini komünizme kadar sürdürmek için devrimi BPKD örneğinde gösterildiği gibi, sürekli devam ettirmenin nedenlerini görmek, gereklerini yerine getirmek için kavramak gerekmektedir. Burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlüğün amacı, budur. Diktatörlük elbette sadece şiddete indirgenemez. Biçimin şu veya bu tarzı olması, burjuvazinin şu veya bu haklardan men edilmesi (seçim vb.) tamamıyla özel koşullarla bağlantılı bir sorundur. Bir biçim sorunudur. Özel koşullar itibarıyla özde, içerikte değil, Sovyet ve Çin proletarya iktidarı biçimlerindeki farklılıklar bu çerçevede değerlendirilmelidir. İlke, devrimin devam ettirilmesi için proletarya diktatörlüğünden vazgeçile-

mezliğidir. Kapitalizmin toprağının tozlarının sosyalizmdeki mevcudiyeti yaşanan gerçeklerinde gösterdiği gibi somut bir olgudur. Proletarya devrimini devam ettirme zorunluluğu aşıkardır. Devrim Mao'nun dediği gibi, **"Yeri süpürmeye benzer, süpürgein erişemediği yerlerdeki tozlar hiçbir zaman kendiliğinden yok olmaz."** Demek ki, sınıfların varlığı ve mücadelesini kavramak yetmiyor. Bunun proletarya diktatörlüğüne götürceğini ve gereklerini yapmak da eksiktir. Mesele; proletarya diktatörlüğü koşullarında devrimi devam ettirmenin gerekliliğini anlamak-yapmak, komünizme bu perspektifle yürümektir. Ters, proletarya diktatörlüğü öğretisinin çarpıtılmasıdır. Komünist Partisi; proletarya iktidarı mevzilerine örgütsel olarak katılmış olsa da, dünya görüşü burjuva olan, toplumdaki eskilerden kuvvet alan, yani saflara ideolojik olarak katılmamış nice unsur vardır. Özellikle sosyalizmde, partinin yöneticilik olgusunu bir avantaj olarak kullanmaya çalışan bu gibiler sözde kızıl bayrak sallamaktan da geri durmazlar. Bu açıdan eski ve "yeni" burjuvazinin tümü üzerinde topyekün diktatörlük asla ihmal edilemez. Burjuva diktatörlüğü çerçeveli burjuva demokratizmi gözlüklerinden Büyük Proleter Kültür Devrimini değerlendirenlerin devrimle alt edilen yandaşlarına üzülmeleri damgalı saldırılarını anlıyoruz. Komünizme yürüyen, Maoist öncü rehberliğindeki kitlelere öfkelerini de..! Bizim açımızdan bu, değil, tersi suçtur. Devrim hak ve görevdir. Gericiliğe isyan meşrudur. Bu meşru hak ve görevin icrasını, emekçilere yönelik bir bastırma hareketi olarak göstermek tamamıyla çarpıtmadır. BPKD'ne çok yönlü saldırılar mevcuttur. Cehennem krallarını sarsan korkutan, Maoizm'in rehberliğindeki bu büyük siyasal devrime gericiliğin saldırması kadar doğal bir şey yoktur. Ne bekleniyordu? Kümelenedikleri iktidar koltuklarında, imparatorluklarına itaat mı? Gericiliğe karşı isyan hak ve devrim görevdir. Kültür Devrimi bunun ne olduğunu anlatır. Maoizm'in rehberliğinde devrimci kitlelerin kasırgasıyla taçları ile birlikte tepe takla edilen yeni burjuvalara yine sınıf karakterleri gereği arka çıkan, geleneksel emperyalist ve uşağı burjuvazinin feryadına, burjuva demokratizmi çerçevesindeki liberal sözde sol gözyaşları döküyorlar. Gericici zulüm makinalarının vahşetine diz çöken bu neo-liberal akımın, devrime küfrü ve BPKD'nin mahiyetini karartmak istemesi hayret verici bir şey değildir. Ezilenlerin zulümlarına isyanı böyleleri tarafından hep aynı saldırılarla karşılandı. Çin'de, büyük toprak ağalarına karşı isyan eden yoksul köylülerin, köylü birlikleri

örgütlerine ve iktidarlarına "ayak takımı" diye bağırın, barikat olmaya çalışanlar bunlardı. Çok uzaklarda aramaya gerek yok. Bu ortak ideolojik temel daha dün, 1996 1 Mayıs'ında devrimci önderlik sayesinde, sarı-sendika sözde solcu, düzenin liberal maskeli ayaklarının barikatını yapan devrimci kitlelere de aynı şekilde saldırı-mamışlar mıydı? Paris Komünü'ne karşı takındıkları tutum da aynıydı.

Mao'nun dediği gibi bunlar devrimi, "ziyafet verme-nakış işleme" zannediyorlar. Hadi canım sende! Bunu söylerken her devrimdeki siyasi-kriz ortamında yığınların hiç aşırılıkları olmayacak, eğitim diye bir görev yok demiyoruz. Bu durumların ortaya çıkmasının doğallığını kavramak lazım. Gericiliğe karşı amansız darbeler değil, boyun eğmek alicenap olmak suçtur. Kültür devriminde, kapitalist yolcuları kararlıca alaşağı etmek bir amaç değil, araçtı. Amaç çok açık ifade edildiği gibi dünya görüşünün değiştirilmesiydi. Kitlelerin, komünizme yürüyüş için bilinçlerinin ilerletilmesi, devrime sarılma temelinde her engeli aşma kapasitelerin derinleştirilmesiydi. Kültür devriminin 1 Nolu'lu hedefi olan Liu Şiao Şi, Deng Siao Ping'ler dahi öldürülmedi. Buna rağmen, rasgele şiddet-kan revan tablosu çizilmemektedir. Devrimci şiddetin içeriği karartılmaya çalışılmaktadır. Çokça tekrar etmiştik. Kültür Devrimi bilinçli bir siyasal devrimdi. Amaçlarla-aracılar arasındaki ilişkide itina, görmek istemeyenlere sadece göstermek açısından değil, komünistler için bir prensip sorunudur. Her devrimin öyle istendiği için değil sömürü dünyasının dayattığı zorunlu kanunu olan devrimci zoru çarpıtan burjuva hümanist pasifistleri gericici savaş makinaları karşısında dut yemiş bülbül yada alkışçı kesilebilmektedirler. Sınıf çıkarlarının emridir bu.

Yalnız bir şey belirtelim: Büyük bir Maoist olan önder Kaypakkaya hem 72 manifestosu ve hem de bu perspektifin birer parçaları olan Kürecik bölge raporu, İşçi-Köylü hareketleri yazılarıyla öğrenilmesi gereken hayati bir örnektir. Kitleler soyut çağrı ve talimatlarla seferber edilemezler. İktidar ya da onun hizmetinde şu veya bu hak mücadelesi kitlelere bağış olarak sunulmaz. İktidara mücadele ile kazanma bilinci ile ulaşılır. Sınıf mücadelesi vermeleri için kitlelerin doğru çizgi önderliğinde seferber edilmesi hiç bir şekilde göz ardı edilemez. Yeni Demokratik Devrim, iktisadi, siyasi, sosyal, devrim somut icraa edilir. Devrimci savaş bu icraanın aracıdır. Yeni Demokratik İktidar için, Yeni Demokratik Devrim ve bunun görevlerinin yerine

getirilmesi için Halk Savaşı diyalektik bir bağ oluştururlar. Halk Savaşı sadece askeri bir sorun değil ekonomik, sosyal, siyasal vs. her açıdan devrimin görevlerini yerine getirme ve sürdürmenin yoludur derken, anlatılan budur. Savaş, siyaset ilişkisi de bu gerçeği anlatır. Devrimci savaş, devrimci siyasetin sürdürülmesinin aracıdır. Devrimi yükseltme ve sürdürme perspektifiyle eksiklik ve zayıflıklarımızdan süratle kopmalıyız. BPKD'nin hazırlığı aşamasındaki, **“Dört eskiye karşı mücadele edelim”** gibi örneklerden öğrenmeli, somut durumumuzla birleştirebilmeliyiz. Başarı, zayıflık, güçlükler ve parlak gelecek karşıtların birliğidir. Doğru ele alındıktan sonra, çözümsüzlük için hiçbir neden yoktur. Eksikliklerini es geçen kibirliliğe ve nede problemleri görüp çözümlü göremeyen, örgütlemeyen, güne takılıp, parlak geleceği yakalamayan kötümserliğe düşülmelidir. Kültür Devrimi çaresizlik tanımaz. Yapılacak bellidir. Neyi, nasıl yapmalı, neyi yapmamalıyız? sorunlarını çözümüledir.

Saldırıları göğüsle!

Kautsky-Bernstein markalı saldırıların hedefi, proletarya ve emekçileri silahsızlandırma, proletarya iktidarını yadsımadır ve liberalizmin Kültür Devrimine saldırı kurşunları çürüktür. Olsa, olsa kendilerini vurur. Bu soyut demokrasi şakşakçılarının proletarya önderlikli emekçiler iktidarına övgüleri, rahat hareket edemeyen burjuvaların sınıf çıkarları için dökülen gözyaşlarıdır. Merhamet dilenciliğidir. Asla kabul edilemez. Proletarya diktatörlüğü ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirme gerekliliğini bugün, dünden daha iyi anlıyoruz. II. Enternasyonal partilerini nelerin çürüttüğünü de biliyoruz. Üretici güçler teorisi kaynaklı, yüksek ekonomik gelişme seviyesi ve proletarya çoğunluğu olmadan iktidara teşebbüs edilmemeli, sözde dersleri çıkaran Avrupa merkezci görüş açısının nasihatları kendilerine kalsın. Geriye dönüşleri bu tezle izah eden “uygarlık”çı cahiller, hayatlarında devrim göremeyeceklerdir. Sistem içi reformcu dönüşüm ve parlamenter yol artıkları devrim nasıl yapılamazın örnekleridir. Bunlar, tarihin kötü örnekleridir. Şimdi “yeni dünya düzeni”nin propagandistleri olmuş bu Neo Liberal Sol'un emperyalizmden şefkat bekleme çizgisi onlara kutlu olsun..! Sözde devrimci parolalarla gözlenen burjuva pratiğe karşı, **“Ne yapıyorsan onu savunuyorsun” çizgisi rehberimizdir.** Pratik bakış açısını esas aldık, alıyoruz. Yani Leninist yöntemi.

**Teori-pratik birliğini,
Sloganları değil, eylemin ne olduğunu,
Parti önderliğinde yığınların devrime hazırlanıp-seferber edilip edilmediğini,
Hatalara karşı cesareti ve tecrübelerden öğrenilip-öğrenilmediğini,
Komünizme yürünüp-yürünmediğini,**

II. Enternasyonal partilerinden radikal olarak kopan Leninist parti anlayışını savunuyoruz, ama yetinmiyoruz. O miras üzerinde yükselen Maoist parti anlayışına kapısı çıkmayan tökezler. Zira ancak onunla; Monolitik parti ve toplum anlayışına köklü meydan okuyan çizgi temsil edilebilir. Birlik-mücadele-birlik, mücadele-ikna-dönüştürme temelinde parti ve halk içerisinde iki yol ya da doğru-yanlış mücadelesi kavranıp, doğru hareket edilebilir. Tam birlik ve mücadelesiz pekişme çizgisi, parti ve sınıflı toplumlar gerçeğinde hiçbir zaman olmayacaktır. Bunu, anlamalıyız. Aynı şekilde gerek partide gerekse de sosyalizmde, irade-eylem birliğini ifade eden bir çizgi ile pratiğin koordine edilmesi gerektiğini de bileceğiz. Parti, kendi başına hükümdar ağalar topluluğu değildir. Federal beylikler ortaklığı değildir. Maoizm, partinin kitlelerle birliğini, öncülüğün kitleleri öncüleştirme işini, parti ve devletin-partisiz-devletsiz-sınıfsız topluma yürütme silahı olduğunu anlatır. Kısaca; sömürücü egemenler, haksız düzenlerinin yaşatılması için “her şey mubah” derler. Gerici pragmatist felsefe onların çürük silahıdır. Kültür devrimi nesli, nasıl olursa olsun parti-iktidar demediler. Bu mevzileri öncelikle ezilenler olmak üzere insanlığı özgürleştirilmesi eyleminin, sınıfsız toplum için dünyanın değiştirilmesinin silahı olarak kavradılar. Her zaman, her yerde, halkların çıkarları esastır. Bunun üzerine hiçbir şey, hiçbir mazerette çıkarılamaz. **“Kedi fare yakalasın, beyaz-siyah olması fark etmez” diyen Deng Siao Ping'lerle neden mücadele ediliyordu.** “Mao desin nasıl derse desin” diyen sözde Deng karşıtı aslında Deng'çi Lin Biao'ları topa tutan kızıl muhafızlara yön veren çizgi ne idi?

Her devrimin temel sorunu siyasal iktidarın ele geçirilmesi yönündeki seferberlik, proletarya biliminin yönlendiriciliği altındadır. **Yığınların dönüştürülmesi için ideolojik çalışma asla ihmal edilemez.** Biliyoruz ki, her toplumda egemen kültür egemen sınıfların kültürüdür. Ve devrimci kitlelerin bu durumdan etkilenmesi için koşullar son derece elverişlidir. Bu elverişlilik sayesinde, burjuvazi ideolojik bombardımanıyla, yığınların

bilincini dejenere etme avantajına sahiptir. Kültür Devriminin, eski fikir-alışkanlık ve değer yargılarına karşı mücadele parolası, bunun bilincinde olan ve yığınları sistem dışına gerçek anlamda çıkaracak Maoist bilinç yönelimini ifade ediyordu. Kültür Devriminin, “revizyonist kaleleri ateşe verin”, “burjuva karargahları bombalayın” parolarının mahiyetini sınıf özellikleri olan hile ve yalandan ötürü çarpıtan burjuvalara kargaların gülmemesi için bir neden yoktur. Öyle bir görüntü çiziyorlar ki, her yer Madımak oteli misali yakılmış, Paris metroları misali amaçsız-hedefsiz kör teröre maruz kalmış. Devrimci eylem kitlelerin çıkarlarının icrasındır. Amaçsız-hedefsiz veya olsun da nasıl olursa olsun misali değildir. Emperyalist ve uşağı çeteler, Kültür Devriminin canavarları süpürme eylemini, kitlelere yönelmiş göstermektedirler. Dost ve düşmanı ayırt etmek, bunun bulanıklaştırılmasına hiçbir şart altında izin vermemek, dostların hatalarına karşı mücadeleyi dışlamadan ve komünizme yürümek amacıyla düşmanı alt etmek için birleşmek, her şeyde sınıf çizgisi uygulamak bir ilke sorunudur.

Seçme-denetleme ve görevden almanın en ileri uygulamasıdır Kültür Devrimi. Bırakalım bunu, alt edilen revizyonistler dahi dünya görüşlerinin değiştirilmesi, yeniden eğitilmeleri için üretime sokuluyorlar, ideolojik dönüşümleri için kitle denetimine alınıyorlar, değerlendirme toplantılarına çekiliyorlardı. Zira önceden de devrimin amaç değil, araç olduğuna işaret etmiştik.

Kitlelere ve hata yapan insanlara gelince; iyileştirmek için hastalığı tedavi etmek, hataları yapanlara koz olarak değil, öğrenmenin aracı yapmak, Maoist kültürün önemli ayırt edici özelliklerinden biridir. Maoist’ler iflah olmazlar dışındakilere “doktor” ihtimamıyla yaklaşırlar. Hasta oldukları için doktorun hastalarına kızma-kovma hakkı var mıdır? Böyle doktor, görevini bilmeyen aptal doktordur. Görevi nedir? Hastalığı nedenleriyle teşhis etmek ve onu iyileştirecek tedaviyi gerçekleştirmek. Nitekim bundan ötürüdür ki, bazı hotzotçular, bazı otorite dayatma sevdalıları, Mao’ya bolca “liberalizm” eleştirisi getirdiler. Oysa hiçbir zaman yanlışla karşı mücadele savsaklanmıyordu. Parti ve halk içi çelişkilerin ele alınışında, birlik zemininden hareket ediliyor, mücadele yoluyla daha ileri birliklerin tesis edilmesine çalışılıyordu. Parti ve kitlelerin %95’ine güven yaklaşımını, kibirli bürokratlar tabii ki anlayamazlar. Hataların sebepleri onlara ne? Toplumun gerçekleri onlara ne? Bu, kendilerini yanılmaz otorite sanan peygamberlerin şahsi

iktidar hırsları herkese düşman olma ve pervasız saldırı çizgisini davet eder. Aslında birinci derecede yanlış olan kendileridir. Lin Biao bu tipin somut örneğiydi. Deng söylemine rağmen onlara hizmet ediyordu.

“Yakın-yıkın” sloganları sözde “yaman Mao’cu” maske altında uygulanan şahsi iktidar tekeli için hile-entrika-dolaptı.

Parti ve halk içerisindeki çelişkileri ele alma ve çözmede ne yapmalı, ne yapmamalıyız? sorusunu bilimimiz şöyle cevaplar: “Revizyonizmi değil, Marksizm’i uygula, bölünme-birleş, hile ve entrika ile uğraşma açık ve dürüst ol.”

Niteliği gereği özel mülk dünyası ve kişiliği Marks’ın ifade ettiği gibi; “..her zaman korkaktır. Zira onun için kalp ve ruh, her an elde gidebilen ya da bozulan dış nesnedir.”

Şimdi artık sınıf mücadeleurinin ve tarihin sonu mu?

Bilimsel ve teknolojik “devrim”in gücüyle sayın Öcalan, eski sınıflı toplumların, devletin ve proletarya diktatörlüğünün “sonunu” getirmiş, “Demokratik Uygurlik çağı” adlı sözde “yeni” bir tarihi dönem (!) başlatılmış durumdadır. Savlarını ve gerekçelerini anlatmaya çalışmıştık. Anlaşılan Huntington’cu tarih anlayışının tahribatı oldukça etkilidir. Bu vesile ile, bu tarih anlayışı üzerinde partimiz yazılarında, Maoistlerin gündeme getirdiği eleştirileri aktarmakta yarar olduğunu düşünüyoruz.

Samuel Huntington gibi emperyalist teorisyenlerin tarihsel süreç ve gelişmeleri, “farklı kültür ve uygarlıklar çatışmasının sonuçları” olarak göstermeleri son derece bilinçli emperyalist tercihlerdir. Diyalektik tarihi materyalizme karşı iflası açık idealist-gerici tarih anlayışının hortlatılmasıdır.

Tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğu bu yolla çarpıtılmak, bilinçler dejenere edilmek istenmektedir. Gerçekten de demokratik dönüşüm ve kazanımlar iddia edildiği gibi batı medeniyetinin ürünü müydü? Hayır! Ezen ve ezilenler biçiminde bölünmüş özel mülk dünyasının gerçeği olan ve olacak olan sınıf mücadelesinde ezilenlerin başkaldırısının sonuçlarıdır. Bu gerçek dışında ezilenlere, emekçilere lütfedilmiş bir tek kazanım yoktur. Huntington’cu “kültür ve dinler değişmez, tarih ötesi” tezleri safsatadır. Çelişki ve bu temelde mü-

cadele-değişmeyen tek şeydir. Tarihin öğrettiği de budur. Toplumsal koşullardan, tarihsel süreçlerden muaf soyut bir kültür-medeniyet ne görül-müşdür, ne de görülecektir.

Fukuyama gibi gerici sözde profesörlerin “tarihin sonu geldi” tezlerini sömürücü egemen sınıflar her tarihsel dönemde tekrar ettiler. Köle sahipleri, feodal despotlara, kapitalistlere göre hep tarihin sonu gelmemiş miydi? “Bundan başka dünya ve düzen yok” hepsinin ortak görüşüydü. Oysa sınıf mücadeleleriyle toplumlar değişti, değişecek... Tarihin bu durdurulamaz akışını bilimsel-ispatlı gerçeğini profesör kılıklarla çarpıtmak bir cehalet örneğidir. Cehaletlerin ortaçağ zihninin neo liberal, post modern üretimini büyük bir entelektüel çıkış ve düşüncede devrim olarak alkışlamak, düşünce fukaralarının işidir. Köleci toplum-feodal toplum nasıl kalıcı değil, bir tarihsel dönemin sonuçlarıydıysa, kapitalizm de insanlık tarihinin geldiği bir son değil, aşılması kaçınılmaz tarihsel geçici bir momenttir. ABD patronluğundaki emperyalist Yeni Dünya Düzeni’nin teorik rehberi Fukuyama’ların iflası sabit tarih tezleri beklendiği gibi kof çıktı.

Varşova paktının çöküşünü, batı demokrasisi ve serbest piyasanın ebedi zaferi, insanlık arayışının neticelendiği son nokta argümanlarıyla “**Tarihin sonu**” teziyle formüle eden Fukayama daha baştan itibaren çökmüştü. Fukamayacı emperyalizmin çelişkileri ve krizini örtme gayretini, Körfez-Balkanlar-Kafkasya gibi çatışmalar boşa çıkarmıştı. Fukamaya’nın emperyalist sözde ebedi barış dünyası hülyasının iflasını Huntington doldurmaya çalıştı. Sınıflar mücadelesini gizlemek için o da “ekonomik-ideolojik çatışma dönemi bitti”, “kültürler çatışması dönemi başlıyor” dedi. Yeni Dünya Düzeni’nin kriz ve düzensizliği gizlenemez bir çıplaklıktı. Düzensizlik ve çatışma kabul edildi ama bunun sınıf mücadelesi olduğu gerçeği reddedilerek. Kültürler çatışması gibi sunulurken, “medeniyetler çatışması” teorisiyle Huntington, proletarya ezilen ulus ve halklara yönelik emperyalist saldırı ve müdahaleleri, “Batı’nın insani-demokratik değerlerine direnen, insan haklarını tanımayan otantik-yerelci barbar kabile kültürlerine karşı insanlığı aydınlığa götürmek” olarak gösteriyor. “Yerel medeniyetler krizlerin kaynağıdır” diyerek emperyalizmin çelişkileri ve suçlarını tıpkı Fukayama gibi gizlemek istiyor.

Yugoslavya, Kafkasya, Afganistan örneklerinde görülebileceği gibi emperyalist çıkarlar için bizzat emperyalistler tarafından beslenen-kışkır-

ılan etnik bağnazlık, fundemantalizm kendilerinden bağımsız bir olgu değildir. Sınıflardan bağımsız sadece din eksenli bir kültür açıklaması yanılmasıdır.

Özünde aynı ideolojiye sahip olmasına rağmen Huntington’un Konfüçyüs ve İslamı hedef göstermesi, emperyalist çıkarlar gereğidir. Hedef gösterilen odaklar, gerici çıkarlar temelinde olsa da YDD stratejisini zora sokmaktadırlar. Barbarlık damgasını yemelerinin nedeni, bu. Proletarya, ezilen ulus ve halklara gelince emperyalistlere göre onlar, her zaman zaten “şer güçleri” olagelmıştır. Sınıf mücadelesini keşfedenler ne Marks ne de Marksistlerdir. Marks’tan önce burjuvalarda bu gerçeği ifade etti. Marks’ın yaptığı bunun kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne götürüleceğiydi. Ve bu da yaşanmış ispatlı bir olgudur. Yaşanan ve yaşanılacak olan sınıflar olduğu müddetçe sınıflar mücadelesidir. Bu gerçeği, 8 farklı grup tasnifiyle “Medeniyetler Kavgası” gösterip insanlık tarihini nihai safhası olarak sunan Huntington’un derdi stratejik düşmanı. Komünizmdir. Huntington’culuk insanlığın komünizme kaçınılmaz yürüyüşünü engelleyemeyecektir.

Emperyalist ideologların “batı Medeniyeti” örtüsüyle yücelttikleri, vahşi-ırkçı bir tür Nazi versiyonudur. Hiçbir sistem, siyasi-iktisadi kriterlerin, temsil ettiği sınıflar olgusunun dışında tanımlanamaz. Emperyalist gerici fetih ve talanı medeniyet maskeleriyle meşrulaştıran Huntington’lar, oryantalizmde ortaklarıdır. Tarihi gerici çıkarları temelinde keyfi yorumlayan, emperyalist pragmatizme göre istedikleri gibi düzetenleri tanıyoruz. MLM’ler; kültürelcilğin çeşitli biçimleri olan Avrupa Merkezci ve Oryantalist (Konfüçyüsçü-İslamcı-Budist vb.) görüşün karşındadırlar. Emperyalist çıkarlar için tarihi Helen eksenli Batı medeniyeti ile izah edenlere rağmen gerçekler vardır. O, yıllarca Mısır’ın bir kolonisiydi. Dilden tutalım her konuda, Mısır ve Fenike etkisi objektif bir olgudur. Ezilen ulus ve halkları barbar göstermek için uygarlığı ezen ülkelere has bir karaktermiş gibi iddia etmektedirler. Siyasal entelektüel merkez olarak Atina’nın parlak döneminden önce, küçük Asya, İskenderiye-Asya’ya ne diyecekler. Mısır piramitlerine rağmen, Geometride de her şey gibi ilk buluşlar uygar Avrupa’nın mıdır diyecekler. Fenikelilerin, Mısırlıların denizciliği yok. Onu da her şeyi de Ari-beyaz ve ona has yüce Hristiyanlığın işi olarak göstermelerini anlıyoruz. Bizim derdimiz, ırklar-diller-kültürler arası bir yarış değil, insanlığın

büyük tarihsel yürüyüşünün yarattığı değerlerden ileri ne varsa sahipleniriz. Bizim davamız, ulus-dil-sınıf cins eşitsizliklerini aşmış komünist insanlık alemidir. Hani globalcilerdi (!) uluslar, ulus devlet ve sınıflar tarih olmuştu. “Çağdaş” bayların kültürelcilik ve medeniyetler aşkı, ortaçağ kimliklerinin de ispatıdır.

Milli meselenin ekonomik özü ve bazı hatalar

Her toplumsal meselenin, ekonomik-siyasi-kültürel bir özü vardır. Toplumsal bir sorun olan Milli Meselenin anlaşılmasında, ona yol açan ekonomik temelin ortaya konulması, özellikle önemlidir. Bilinmektedir ki, Uluslar, kapitalizmin şafasında oluştu. Kapitalist üretimin gelişmesi, pazarları birleştirdi ve bu temel üzerinde ortak yaşam, ortak dil-kültür-ruhi şekillenme birliğini belirginleştirdi.

Ulus, bu gelişmenin ekonomik-tarihsel bir olgusuydu. Anlaşılacağı gibi, ulus, kapitalist pazarda doğdu. Burjuvazi, iç pazarların birleştirilmesi temelinde yükselen, milli hareketlerin öncü gücüydü. Feodal ekonominin kapalı gerçekliğinin sonucu olan, kabile-kavim gibi bölünmeler, iç pazarların kapitalizm sonucu birleştirilmesiyle, ulusal topluluklara da dönüşmüş oldular. Ulusal birlikler ve Milli Hareketler, meta dağıtımı için gerekli olan pazarların birliğinin sonucu olan öğelerdi. İktisadi temel buydu. Batıda, feodalizmi tasfiye için ayağa kalkan, burjuvazi önderliğindeki, milli hareketin üzerinde yükseldiği ekonomik temel pazardı. Bu temeldeki uluslaşma süreci Batı Avrupa’da, merkezi devletlerin kurulmasına götürdü. Doğu Avrupa ve Asya’da ise, merkezi devletler feodalizm döneminde oluşmuştu. Burarlarda da ortaya çıkan milli hareketlerin ekonomik kaynağı pazardı, ancak merkezi devletlerin oluşum süreci değişiklikler içermekteydi. Batı Avrupa’da, iç pazarların birleştirilmesinde, burjuvazinin önündeki engel feodalizmdi. Bu engele karşı, burjuva demokratik devrimler yükseldi, kazandı. Doğuda ise, daha önce oluşan merkezi devlette ipleri ele geçiren, ezen ulus egemenleri, ezilen ulus ve azınlıklara milli baskı siyasetinin karargahı durumundaydılar. Buralardaki milli hareketler, egemen ulusun hakim sınıflarına karşı birleştiler. Egemen ulus hakim sınıflarının kontrolündeki pazarı denetime almak yine başlıca amaçtı. Yani kavganın ekonomik temelini, hem batı ve hemde doğu da pazar oluşturmuyordu. Göz ardı edilmemesi gere-

ken gerçek şudur: Batıda da, doğuda da, Milli Meselenin ekonomik temeli aynıydı. PAZAR... Tarihi ve somut koşullarda farklılıklar vardı. Ve elbette bu farklı siyasi mücadeleleri kapsadı. Buraya kadar vurguladıklarımız, rekabetçi kapitalizm dönemine yani burjuva demokratik devrimler çağına özgü gerçeklerdi. Kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşması, proleter devrimler çağına başlaması ve 1917 Ekim devrimi sonrası, milli meselenin kapsamı ve muhtevası gelişti. Meselenin siyasi-sosyal içeriği, ele alınışı ve çözülüşünde önemli değişiklikler söz konusu oldu. Mesele artık siyasi alanda, emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası haline geldi.

Proletarya biliminin öğretmenleri, üç döneme ayırarak bunu açıklamışlardı. Batıda, burjuva demokratik devrimlerle feodalizmin tasfiyesi birinci dönemdir. Doğu’da durum farklıydı, bunu, ılah ettik. Emperyalizm, 2.dönemdi. Ekim devrimi sonrası ise, 3. dönem. Ekim devrimiyle başlayan, emperyalizm ve proleter devrimler çağıyla birlikte Milli Meselenin ele alınışı, çözümü, sınıfsal ve siyasi özü değişti. Meselenin değişmeyen, ortak-ekonomik bir özü de vardı. PAZAR ...! Ekim devriminden sonra da, milli meseleleri var eden ekonomik temelin kapsamı genişlemesine rağmen değişmemişti. Soruna yol açan ekonomik öz, yine pazarı elde tutma idi. Kapitalizmin emperyalizm aşaması ve 17 Ekim devrimi, milli meselede köklü siyasi-sosyal ve çözüm farklılıklarına yol açmıştı. Ekonomik öz meselesi ise genişlemesine rağmen yine pazardı.

1917 Ekim devrimi öncesi, Milli Meselenin siyasi özü, rekabet mücadelesi olarak tesbit ediliyordu. Rekabet mücadelesi tespiti, siyasal bir kategoridir. Peki bu hangi ekonomik özün sonucudur? Ortak ekonomik öz olan Pazar’ın değişik somut koşullarda yol açtığı farklı siyasal mücadelelere, doğu-batı Avrupa ayırımında işaret etmiştik. Doğu Avrupa ve Asya’da bu siyasal içeriğin, ezen ezilen ulus burjuvazisi arasındaki rekabetten müteşekkil olduğunu vurgulamıştık. Batı Avrupa da ise siyasal içerik, feodal aristokrasiyi devirme mücadelesiydi. Sebep ve sonuçlar karıştırılmamalıdır. Ezen-ezilen ulus burjuvazisi arası rekabet, yada feodal aristokrasiyi devirme mücadelesi siyasal mücadelenin içeriğine ilişkindir. Ayırım yapılmalıdır, yapılmaktadır. Siyasal içeriği itibarıyla bu farklılıklara rağmen, milli meseleye yol açan ekonomik temel, pazarın dışında başka bir şey midir? “Evet” diyenler bu ekonomik özü lütfen açıklasınlar. Zorlamalarla sözde açıklama

gayretleri, çokça görüldüğü gibi, bir safsata olmaksızın öteye gidememektedir. Çağımızda milli meselenin sosyal özünün bir köylü meselesi olduğu da bir gerçektir. Siyasal ve sosyal özü itibarıyla milli mesele, köklü değişiklikler geçirmiştir. Ancak bu değişiklikler, ekonomik öz olarak pazar dışında başka bir iktisadi temelde cereyan etmemiştir. Örneğin, emperyalizm döneminde milli mesele siyasal özü itibarıyla mesela Batı Avrupa’da eskide olduğu gibi feodalizme karşı bir mücadele sınırını aşmıştır. Emperyalizme karşı mücadelenin de bir parçası haline gelmiştir.

Ulusal devlet ve Ulusal pazar, kapitalizmin çerçevesini aşmayan olgulardır. Ve ancak, en radikal devrimci milli hareketlerin hedefi olabilirler. Milli hareketler, dünyanın şimdiki gerçekliğinde, bu hedeflerini de buzlu sulara gömmüşler, “çözüm” de emperyalizmden icazet yoluna girmişlerdir. Bunu besleyen sebepleri ve devrimci komünist alternatifi ayrıca ele alacağız. Yeniden tartıştığımız meseleye, milli meselenin ekonomik özü nedir? konusuna dönelim.

Bir kıyaslamanın açıklayıcı olacağı inancındayız. Örneğin; Demokratik Devrim, Ekim devrimi öncesi ve sonrası temel değişiklikler içerir. 17 Ekim öncesi, Demokratik Devrim burjuvazinin göreviydi. Sonra, burjuvazi devrimci barutunu tüketti. Görev artık proletaryanın omuzlarındaydı. Proletarya bu görevi, eski tip burjuva devrimler perspektifiyle mi omuzlayacaktı? Hayır!.. Yeni tipte. Demokratik Devrim artık proletarya devrimlerinin bir bileşeni olarak Üstlenile bilinirdi, üstlenildi. Sınıfsal, sosyal, siyasal bu köklü değişikliklere rağmen, Demokratik Devrime götüren ekonomik sebepler kapsamındaki farklılıklara rağmen değişmemiştir. Proletaryanın önderliği, hedef ve amaçlarda, sorunun ele alınışında, nitel değişiklikler içermesine rağmen, demokratik devrime götüren temeldeki ekonomik sebepler, kapsamında değişimler olsa da özde aynıydı. Toprak sorunuydu.

Ulusal sorunun değişmeyen ekonomik özünü anlayamayanlar, meselenin ele alınışında müthiş savrulmalar içinde olmuşlardır, olmaktadırlar. Örneğin; bazılarına göre (eskilerdeki TDKP’ ye göre) Milli Mesele, bir köylü toprak devrimi meselesiydi. Ülkemizde devrimci harekette yaygın bir anlayıştı bu. Kemalist resmi ideolojiden kopamayış, bu teorik yanlışlıkla birleşince şovenizm daha da kökleşiyordu.

Milli Meselenin ekonomik özünü toprak meselesi ve devrimi ile özdeşleştirmek yanlıştır. Daha

önce ifade ettiğimiz gibi, milli meselelere yol açan iktisadi temel toprak sorunu değildir. Ekonomik öz, köylü meselesi de değildir. Köylü toprak meselesi, feodal toplumda da vardı. Fakat bu dönem ne ulus ve ne de ulusal meselelerden bahsedilemez. Ulus ve uluslararası eşitsizlikler ve bunu ifade eden ulusal meseleler, kapitalizmin şafağında doğdu. Feodalizmde değil. Oysa, köylü-toprak sorunları feodal dönemin de meseleleriydi. Eğer gerçekten ulusal mesele, ekonomik olarak köylü-toprak sorunu olsaydı, feodal toplumlarında olması gerekirdi. Ancak yok. Aksine, çağımızda da dahil milli meselenin ele alınışında, ezilen ulus feodallerinde rol oynadıkları objektif bir olgudur. (Afgan Emiri, Şeyh Sait vb. Kürt isyanları gibi) Ekonomik özü, köylü ve toprak sorunu teşkil etseydi, toprak meselesinin başlıca hedefi olan feodal beyler, böyle bir meselede “çözüm” için neden bazen önder rol oynasınlar ki? Ne Afgan emiri, nede Şeyh Sait toprak devrimi ile kesinlikle alakalı değillerdi. Aksine böyle devrimlerin engeli durumundaydılar. Ancak Milli hareketlere önderlik ettikleri de bir gerçektir.

Milli Mesele ekonomik olarak, “köylü-toprak sorunu” olarak tanımlandığında, feodal önderlikli milli hareketlerin, egemen ulus, egemen sınıflarının milli imtiyazlarına kendi sınıf çıkarları gereği de olsa yönelen hareketlerinin bağrında taşıdıkları demokratik yön görülmez. Feodal önderlik gereğiyle toptan hedeflenir. Resmi Kemalist ideoloji ve milli meselenin ele alınışındaki hatalı anlayış yüzünden TKP şovenizmi öğretici olmalıdır. Milli hareketleri destekleyip desteklememeyi, toprak devrimine ne kadar yakın olup-olmadıklarıyla ele alan yaklaşım, ne milli meseleyi, ne de milli hareketleri kavramıştır. Toprak devrimine zerrece yakın olmadığı halde, feodal önderlikli bazı milli hareketler, pekala emperyalizme darbe vuran bir rol oynayabilir. Kralcı niteliğine rağmen Afgan Emri’nin İngiliz emperyalizmine objektif olarak darbe vuran rolü gibi. Emirlerin milli hareketi, feodal önderlik karakterleri gereği, toprak sorununun çözmedi, çözemezdi, ama bu hareket, milli meselede kısmi feodal çözüme de götürdü.

Milli Meselede, halkçı-köklü çözümü proletarya devrimi sağlayabilir. Proletarya devrimi, milli hareketlerden nitel olarak farklıdır. Proletarya dışında, ezilen ulus burjuva-feodallerinin de kendi sınıf çıkarları temelinde, bu milli denilen soruna yönelik bir müdahale programları olur, olmuştur. Onların sınıf emellerini, imtiyaz ve üstünlük sağlama hareketlerini ısrarla deşifre ederken, onların

önderliğinde de olsa, ezilen ulusun milli hareketinin tarihi olan meşruiyetini, bağrında taşıdığı ileri bir yönü görmezden gelemeyiz. Milli hareketleri, proletarya ve halk hareketleriyle karıştırıp, aynı özellikleri göstermiyor-toprak devrimine vb. götürmüyor gerekçeleriyle topyekün saldırıya tabii tutanlar, milli meselenin niteliğini anlamamışlardır. Proletaryanın asli görevi elbette ezilen ulus milli hareketlerinin bağrında taşıyabilecekleri ileri yönü desteklemekten ibaret değildir. Esas görevi, proletaryanın çözümünü bayraklaştırmak, emekçilerin sınıf mücadelesini yönetmek, yürütmektir. Ezilen ulus hareketinin devrimci-demokratik yönünü desteklerken komünistler, ezen ulus hakim sınıflarının, ezilen ulus ve azınlıklara uyguladığı milli baskının her biçimine kararlı karşı çıkarlar. Ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız-şartsız savunurlar. Aynı zamanda, ezilen ulus milli hareketinin başını çekme durumunda olduklarında burjuva-feodal önderliklerin imti-yazlarına karşı, ezilen ulus emekçilerini uyandırır, proletarya bayrağı altında birleştirerek devrime seferber etmeye çalışır. Emperyalist sözde çözüm projelerinin aldatmacalarını deşifre eder.

Globalizm ve Maoist çözüm

Milli meselenin ekonomik kapsamının genişlediği, siyasi-sosyal içeriğinde, emperyalizm, öncesi ve sonrası, özellikle de, 17 Ekim devrimi ile köklü değişiklikler içerdiği de açıktır. Ekonomik özü oluşturan pazar sorunu ise, genişlese de değişmedi. Evet, pazarların ele geçirilmesi ilişkisi, devlet içi bir mesele olmaktan çıkıp, uluslararası bir karakter aldı. Emperyalizm, bir dünya sistemidir. Özde aynı olsa da şimdi, sermayenin alabildiğince yoğunlaşması, merkezileşmesi ortamında “Global” denilen sistemde, her şey “küresel kapitalizm”in ihtiyaçlarına göre şekillendirilmektedir. “Küresel” olarak ifade edilen, bu emperyalist-kapitalizm dünyasında, mücadele hiçbir şekilde lokal sınırlara hapsedilemez. Çok daha yoğun, dünya çapındaki mücadelenin bir parçası olduğu ve olarak düşünülmesi gerektiği durumdadır. Gündeme gelen değişiklikleri tahlil edip, senteze ulaşırken, proletarya bilimini yadsıyan tanınmaz hale getirmeye çalışan neo liberalizme karşı, MLM bayrağı yükseltilmelidir. Bazı temel kavramların içi boşaltılmak istenmektedir. Mesela, deniliyor ki, “Global” kapitalizm koşullarında, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı eskilerde kalmış, ölü bir sözcüktür. Emperyalizmin değişmeyen başlıca

çelişmelerine ve de dünyanın bugünkü emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen ulusları arasındaki baş çelişmesine rağmen, bunu söyleyenler, anti-emperyalist mücadeleyi “küresel” gerekçelerle, rafa kaldırmak istemektedirler. Küresel düzenlemenin ihtiyaçları temelinde, ulusal farklılıkları bizzat emperyalizmin çözdüğünü söylemektedirler. Ulusal gibi sorunlarla uğraşmanın “eski milliyetçi burjuvazinin” geride kalmış meseleleri olduğunu teorileştirmektedirler.

Dünyanın ezen-ezilen uluslar biçiminde bölünmüşlüğü, bu dünyanın da gerçeği değil midir? Emperyalist boyunduruk bugün çok daha derin değil midir? “Küresel” denilen, eskiden özden farklı olmayan bu emperyalizm de, çeperlerin emperyalist merkezlerin ihtiyaçlarına göre daha yoğun şekillendirildiği, “ulusal” olan ne varsa her şeyin yıkıldığı gerçektir. Bugünün küresel denilen emperyalizmde ezen-ezilen uluslar ne var ki tarihte kalmıyor, çok daha derinleşen çelişkilerle canlı bir olgu. Sözde bağımsız, özünde iktisadi-siyasi-askeri her alanda emperyalizme bağımlı yarı-sömürgelerdeki uşak devletlerin, sözde bağımsızlıklarının da emperyalizmin ihtiyaçlarına göre, ekonomik-siyasi hukuki her alanda restore edildiği bir olgudur. Bu olguları, derinleşen emperyalist boyunduruğu, demokratikleştirme projesi olarak mideye indiren, burjuva-liberal solculuğa tav olma gerekçesi haline getirenlerde vardır. Global denilen emperyalizmin sözde solcularının yaptığı budur.

Diğer reddedilmesi gereken bir akım da, küreselciliğe karşı mücadele adına, MHP’nin Perinçekli İşçi partisinin, “ulusal pazar-ulusal devlet” vitriniyle gösterdiği, çıkarlar dalaşı, zeminli reaksiyonudur. Devrimci proletarya açısından bunların hiçbirini tercih olamaz. Coğrafyamız açısından konuşursak ne AB’cilik (Avrupa Birliği) ne de “ulusal” sözde “solculuk” a evet denilemez. Alternatif, proletarya devrimidir. Ulusal sorunda alternatif, tüm uluslar için tam hak eşitliği, Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı, proletarya ezilen ulus ve halkların birliğidir. UKKTH, ayrı devlet kurma hakkıdır. Bizzat ayrı devlet kurma meselesini, devrimci proletarya, sınıf mücadelesinin çıkarları temelinde ele alır. Proletaryanın halkın çıkarlarına zıt görüp, desteklememe tutumu içinde olduğunda da, ayrı devlet kurmanın önüne zoru çıkarmaz. Alternatif özgürce propaganda eder, kitleleri uyarır, doğru alternatife kazanmaya çağırır; kazanamamışsa, ezilen ulusun iradesine yine de saygı gösterir.

Ayrı devlet kurma hakkı, mutlak ayrı devletle özdeşleştirilemez, kabul edilemez olan zorunlu evliliklerdir. Eşit ve özgür birliği tehdit eden imtiyazlardır. Birliğe, eşitlik götürür. Ayrıcalıklar ise kemirir. Komünistlerin UKKTH'ını savunmadaki ısrarlarının nedeni budur. Bunu savunurken komünistler, coğrafyamızın, iki başlıca ulusu olan Kürt ve Türk milletinden ve çeşitli azınlıklardan proletarya ve emekçilerin çıkarlarının ve komünizme yürüyüşte doğru alternatifin neyi gerektirdiğinin de bilincindedirler. Tam hak eşitliği temelinde, proletarya önderliğinde Demokratik Halk Cumhuriyeti, asgari programımızın, siyasal iktidar hedefidir. Bölgesel özerklik temel çözüm yoludur. Milliyetlere göre örgütlenme, milli kültürel özerklik burjuva milliyetçiliğidir. Springer-Brauer gibi önde gelen milliyetçi teorisyenlerin, eğitimi, örgütlenmeyi siyasal iktidarı, milliyet temelinde göre ele alan yaklaşımı ile bölgesel özerklik karıştırılmaz. Bölgesel özerklik, ulusal-sosyal-kültürel nüfusun mahalli birleşimi gibi özellikleri hesaba katan bir plandır. Bu plan coğrafyamızda, her millet ve milliyetten proletarya ve emekçilerin ezilenlerin Demokratik Halk Cumhuriyeti ortak hedefini ilan eder. Aynı şekilde ezilen ulusun ayrılma hakkını, hiçbir gerekçeyle sınırlamaz.

Proletaryanın çıkarları adına geçmişte Rusya, Yugoslavya önderliğindeki sınırlandırmaların (Lenin yoldaşın Finlandiya konusundaki örnek tutumuna rağmen) yarattığı patlamaları gördük. Zorunlu evlilikleri tamamıyla aşmayan birlikler dağıldı. Emperyalizmin marifeti ve kışkırtmasıyla bu gelişmeler tek yanlı izah edilemezler. Ekim devrimi ulusal eşitsizliklere son vermede köklü bir atılımdı. Fakat bu hamle ilerletilemediği için ayrıcalıklar çeşitli biçimlerde sürdü. Emperyalizm tabii ki bu çelişkiyi kaşıyacaktı ve yaptı da. Diğer bir sorun ve onun kaşımaya zemin sunan toplumsal gerçeklikti. Bundan öğrenmeliyiz.

Öğrenmek, Demokratik Halk Cumhuriyeti de, ezilen ulusun ayrılma hakkını garantiye almaktır. Güçlü birliklere, eşit-gönüllülük götürür. Demokratik Halk Cumhuriyeti, iki eşit cumhuriyetin gönüllü birliğini ifade edecektir. Bu cumhuriyetler içinde, özerk-yerel kendi kendini yönetim bölgeleri de olacaktır. Herhangi bir dil ve kültüre özel bir imtiyaz olmayacaktır. Halk topluluklarına her türlü zorla dayatmayı aşmak böyle mümkündür. Örneğin kendilerini Kürt veya Türk görmeyen topluluklara, zorla "siz öylesiniz" denebilir mi? Sizin dilleriniz, Türk-Kürt dillerinin bir parçasıdır.

Bunu kullanmalısınız dayatması yapıla bilinir mi?

Kısacası hiçbir resmi dil ve kimlik dayatılamaz. Dayatmak bölmenin ve halkları birbirine kışkırtmanın zeminini yaratır. Böyle zeminlerde ise, egemenler yararlanır. Halkların mücadele birliğini böler. Öğrenmek için yeterince neden vardır, öğrenmeliyiz.

Öcalan'ın söylemlerine dair kısa bir değerlendirme

Filistin sorunu gibi, Kürt sorunu da Orta-Doğu'nun başta gelen ulusal sorunlarından biridir. Etkileri dünya çapında önem taşıyan bir dinamizme sahiptir. Komünist önderliğin tesis edilememiş olması, buralardaki devrim için muazzam fırsatların, burjuva önderlikler tarafından kullanılmasına ve saptırılmasına yol açabilmiştir. Devrimci dinamizm önderlik boşluğu yüzünden tahrif edilebilmiş, uzlaşma ve reformizmden medet umula bilinmiş, emperyalizmden iyimserlik beklenmiştir. Dünya da bir sosyalist devletin, güçlü proleter sosyalist güncel alternatifin olmayışının da, genelde ulusal hareketlerin, özelde Kürt ulusal hareketinin, emperyalizm ve ezen ulus egemenleriyle pazarlıklar-anlaşmalar yoluyla yürüme arayışlarına girmesindeki rolünü görme durumundayız. Eleştirilen, sorumluluklarımızı da daha sıkı sarılma, hata ve yetmezliklerimizi kararlıca aşmayı unutmamalıyız.

Geçmişin nice sosyalist hareketi ve önderlerinin savrulduğu günümüz dünyasında, milli hareketlerin içine girdiği mecranın nedenlerini çok yönlü tahlil etmeliyiz. Zaten burjuva niteliği aşmayacak, milli hareketlerin savruldukları reformizmi besleyen tarihsel süreci anlamaz, görevlerimize bilinçle sarılarak müdahale etmezsek, doğru yolda yürümüş olmayız.

Öcalan, bağımsız bir devlet için savaşmayı "bilimsel sosyalizme (..) dogmatik tarz yaklaşımın" bir sonucu olarak görmekte ve reddedilmesi gerektiğini söylemektedir. Gerçek tabii ki, bu, değildir. Bilimsel sosyalist öğretiyi Öcalan dün de savunmamıştı, bugün de... Kibleyi şimdi daha net, çizmektedir.

Demektedir ki;

"Dünyanın en güçlü devleti olarak ABD'nin federal niteliği, Avrupa'nın tümünde benzer biçimde AB federalizmine doğru yol alınması bu yeni doğrultuyu göstermektedir. Bu durum (...)

Kürtlerin yaşadıkları devletlerle demokratik birlikteliğe dayalı çözüm yollarına olanak taşımaktadır. Geniş bir sivil toplum projesine dayalı olarak oluşturulacak demokratik siyaset araçlarıyla (...) barışçıl yöntemlerle çözüme gidilebilir. (...) Dünyanın giderek esas aldığı çözüm olmaktadır. (AIHM Savunmaları Cilt.2. Sf. 24)

Kürt meselesinin olduğu devletlerde, bu devletlerdeki sosyo-ekonomik gerçekliği yadsıyarak, siyasal iktidarın bu gerçeklik içinde aldığı biçimi yok farz edersek, devrimsiz demokratik birlik boş bir ütopyadan öteye gidemez. ABD'nin federal niteliği, AB'nin de buna meyletmesinin ekonomik-sosyal-siyasal-tarihsel koşullarını hiçe sayıp, ABD ve AB sayesinde soruna "demokratik çözüm" beklentisi de, emperyalizmi aklamaktır. Gericiliğin faşizmin şimdiki kaynağıdır emperyalizm.

"Sivil toplum" projesi ise, yeni değil burjuva liberalizminin kitleleri yanılsamalara sürüklemekte, öteden beri kullandığı ve ezilenler açısından hiçbir yerde kazanmaya götürmemiş, götürmeyecek aksine izlendiğinde kaybettiren yenilgileri sindirtiren bir teoridir.

Öcalan, ayrı devlet kurma hakkı ve bunun için mücadeleyi "bir abartma ve sapma" olarak değerlendirmekte, "ülkesel birlik" ve "ortak ulusal değerler yaratmak" perspektifine vurgu yapmaktadır. (age. Sf.37)

Klasik milliyetçilikten ulusal bayrak, ulusal kültür, ulusal imtiyazlardan bir vaz geçiş değil, ulusal devlet gerçekleşmesi zor bir düş değerlendirmesinin sonucu olarak pragmatist sözde "yeni" bir yol arayışdır söylenenler. Ulusal devlet-ulusal bayrak hiçbir zaman Maoist'lerin anlayışı olamaz, olmadı. Maoistler her ayrıcalık gibi, ulusal eşitsizliklere de kararlıca karşı oldular, savaştılar. Atatürk'te demişti ki, ve şimdi de Türk egemenleri demektirler ki, Türkiye, Türk ve Kürt'lerin ülkesel birliğidir. Türk, hepsinin ortak ulusal değeridir. Kürdü inkar eden, iradesini hiçe sayan, "vatanın-milletin birliği" adına Kürdistan'ı siyasi ve askeri olarak ilhak eden Türk hakim sınıflarına karşı, Öcalan perspektifiyle devrimci anlamda meydan okunamaz.

Her millet ve milliyetten işçi-emekçi ve ezilenlerin birliği mi? Bu, eşit-özgür ve gönüllü temelde sağlanabilir. Sağlayacak olan da devrimci proletaryadır. Zulüm ve sömürü düzeni ekseninde bunun sağlanması yani demokrasi, demokratik birlik, halk için mümkün değildir. Ayrılcı, inkarı, imhayı dayatan Türk egemenleridir. Öcalan, milliyetçi temelde olsa da geçmişte kendisinin

önderlik ettiği meşru ve demokratik bir yönü olan ayrı devlet kurma hakkı mücadelesini şöyle yorumluyor:

"Ayrılcılık bir anlamda yoksullaşmadır, tek renkliliktir, yalnızlıktır. Tabii bunda da ideolojilerin dogmatik yorumlanması, özellikle milliyetçilik çok etkili olmuştur. (...) reel sosyalizmde de ulusal sorunun başlıca çözüm biçimi ayrı devlet kurma olarak anlaşılmıştır. Özünde her ikisi de burjuva Ulusçuluğunun gelişmiş biçimleridir." (age.Sf. 37)

Milliyetlere göre örgütlenme planını, ulusal devlet ve ulusal bayrağı baştan itibaren Maoist'ler reddetti. Bunun, emekçileri sömürücü güçlere alet edeceğini vurguladı. Proletarya ve emekçilerin olmazsa olmaz birliğine işaret etti. Proletarya enternasyonalizmini savundu. Öcalan burjuva ulusçuluğunu savunuyordu. Şimdiki kopuşu, proleter enternasyonalist değil, gerçekleşebilir pragmatist özelemler eksenlidir. Koparken, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını da çığnemeyi kendisinde bir hak olarak görmeyi ihmal etmemektedir. Bu tutum, egemen ulus, egemen sınıflarına objektif olarak bir hizmettir. Gerçekten de; Kürdistan coğrafyasındaki ağır feodal ilişkiler aşiretsel bölünmüşlükler ulusal hareketi olumsuz etkileyen faktörlerdir. Perspektifi, ulusal pazar ve ulusal devletler için şekillenmiş ulusal hareket açısından bu faktörler yüzünden pragmatist sonuç alma açısından başka arayışlara sürüklemektedir. Ancak, devrimci proletaryanın ulusal meseleyi ele alışı çözümü nitel olarak farklıdır. Bunu, izah etmeye de çalıştık. Öcalan'ın çözüm için çizdiği yol şudur:

"Özellikle esas çözümleyici alan olarak Türkiye Cumhuriyeti'nin reformlar temelinde yeniden yapılanmasından yararlanarak, Kürt gerçekliğini güç kaybettiren bir yapıdan çıkarıp büyük güç kazandıran bir düzenlemeye tabii kulması." (age. sf. 40)

Reformlarla Türkiye'yi Demokratik Cumhuriyete dönüştürmek, Kürt meselesini bu yolla, Türkiye'yi güçlendirme olgusu haline getirmek... Öcalan'ın perspektifi bu. Reformizmin 80 yıldır sözde mücadele ettikleri, Türkiye de bu yolla gerçekleştirebileceğini zannettikleri rüyanın akıbeti ve Türk hakim sınıfları gerçeği, Öcalan perspektifi üzerinde yoğun olarak durmayı gereksiz kılmaya yeterlidir.

Öcalan'ı kesinlikle küçümsemiyoruz, küçümsemez. Önemiştir ve eleştiriyoruz. Eleştirirken onun Kürt milli hareketindeki önemli rolünü

de görüyoruz. Oynadığı devrimci rolü bertaraf etmek, Kürt hareketini bastırmak için emperyalizm ve uşaklarının ona dayattığı uluslararası komploya başta Maoistler kararlı karşı çıktılar. Ulusal hareketle eylem birliğine önem verdiler. Bugün de vermektedirler. Öcalan'a dayatılan idam tehditleri ve tecridin baş düşmanlarıdır. Öcalan'ın mevcut çizgisine rağmen onun önderliğindeki Kürt hareketine Maoist'ler yine kayıtsız değildirler. Devrimci-demokratik muhtevasını desteklemeye devam etmektedirler, edeceklerdir de.

Eleştiri, dostça yanlışları göstermek, düzeltmek amacıyla yapılıyor. Kürt emekçilerini doğru çizgiyle birleştirmeye yardımcı olmak için yapıyoruz.

Partimiz kuruluşu döneminde netti. Öcalan şöyle demektedir:

"Anadolu da Mustafa Kemal önderliğinde gelişen ve esas olarak Türk ve Kürt halklarının ortak iradesine dayanan ulusal kurtuluş savaşı ilerici ve kalıcı yönü ağır basan (..) bir öze sahiptir." (age.sf.102)

Çıkışımızda eleştirdiğimiz bu teoriyi yeniden ele almayacağız. Ancak, Kemalist ideolojiyle geçmişteki Öcalan çatışmasının ideolojik değil, konjoktürel ve politik eksenli olduğu bu sözlerle de açıktır. Bir "ilericilik" bayrağı olarak, Kemalizm, Öcalan'ın "Sümer Rahip devletinden Halk Cumhuriyetine doğru" adlı kitabında da yerini almaktadır. Kemalist faşist diktatörlüğü "gericilik ve tutuculuk arz eden eğreti ve geçici öğelere karşı çıkmakta ne kadar haklı ve başarılı (..) feodal kalıntıların aşılmasında olumlu rol oynarken." (age.sf.102) betimleriyle öven Öcalan, Kemalist Cumhuriyetin kusurunu ise, "demokratikleştirmeyi gerçekleştirememesinde" bulmaktadır.

Oysa, emperyalist işgale karşı Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının sınıf çıkarlarının tehdidine karşı anti-emperyalist olmadığı halde, objektif olarak oynadığı güdük anti-emperyalist rolün ötesinde, Kemalist hareket ve Kemalist Cumhuriyet doğasını konuşturdu. Emekçilere düşmanlık. Ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara düşmanlık. Koyu bir şovenizm ve katliam makinası. Açık olan bu gerçekleri reddeden Öcalan'a ne diyelim ki? Öcalan neredeyse tamamıyla Kürt isyanlarının bastırılmasında da Kemalist diktatörlüğü anlayışla karşılama durumuna girmektedir. Dediği şunlar:

"Kürtler, özellikle İngilizler açısından Türk, Acem ve Arap yöneticilerin sırayla kendisine bağlanmaları için bir manivela rolünü oynayacaklardı." (age.sf.105)

"19. ve 20. yüzyılda kapitalist sömürgeciliğin gölgesinde gelişen tüm Kürt isyanları üzerinde bu oyunlar oynanmış ve başarılı da olmuşlardır. İsyanların haklı nedenleri pek anlam ifade etmemektedirler."

"İngilizler 19. yüzyılın ilk yarısında (..) Kürtleri kışkırttı."

"En acı olanı ise, 1925 Şeyh Said önderlikli isyan olacaktır. (..) İngiliz sömürge oyunu yine devreye girer (..) (..) Kürtlere yardım edeceğine dair heveslendirir." (age.sf.106,107)

Anlatılanların özü şu; Kürt isyanları emperyalizm kışkırtmalıdır. Kemalizmi zor uygulamaya bu kışkırtmalar itmiştir. Emperyalizm bu yolla Kemalist iktidarı da kendisine yakınlaştırmıştır. Eleştirisini yaptığımızdan ötürü tekrar etmeyeceğiz. TKP'nin şoven tezlerinin bilinen tekrarıdır Öcalan'ın söyledikleri.

Öcalan'ın söyleminde vurguladığı; Kürt isyanlarının "uşak" olduğudur.

"1920-1925 döneminde aynı politik oyunlar İran ve Irak üzerinde denenir."

"İsmail Simko her gücün denediği bir piyon"

"Mahmut Berzenci önderliğinde de sonuç aynıdır."

"Bu tür senaryoların son sahnelenmeleri, ikinci dünya savaşından günümüze kadar (..) KDP adlı partiler, geleneksel uşaklıkla çağdaş işbirliği." (age.sf.107-108)

Şunu söylemek isteriz: Kürt ulusal isyanlarının tarihi meşrutiyetini, emperyalist oyunlar tesbitleriyle reddedemeyiz. Emperyalizm oyunlar oynar, oynamaktadır. İsyanlara burnunu da sokar, sokmaktadır. Teşhir etmek doğrudur. Lakin, ezilen ulusun isyanlarını emperyalist oyunlar olarak sınırlandırmak, isyanlara yol açan sebeplerin meşrutiyetini reddetmek kabul edilemez. Balkanlar ve diğer yerlere nazaran Osmanlı imparatorluğu sınırlarında, ulusal hareket Kürdistan'da geç başladı. Kürdistan'a kapitalizmin geç girişiyle ilgili bir sorundur bu. Örneğin; 1835'lerde yükselen Rewanduz ayaklanmasının gerçeği neydi?

Mehmet Paşa önderliğindeki bu isyan, Osmanlı'yı ve İranı'da hedeflemişti. Zorda da bırakmıştı. İsyan, İngiliz, Osmanlı, İran ittifakıyla bastırıldı. 1844-1847 Bedirhan Bey Hareketi de İngiliz-Osmanlı ittifakı ve içten parçalanmalarla, Amerikan-İngiliz yardımıyla Nasturilerin Kürtlere karşı kışkırtılmasıyla vahşice boğulmuştu. Emperyalizm de, Osmanlı da diğer egemenler de oyun boldur.

Bunları anlatmak ayrı, Kürt isyanlarını bir emperyalist kışkırtma ürünü olarak, sanki dıştan dayatılmış suni bir “provokasyon” olarak adlandırmak ise başkadır.

Kaypakkaya güzergahında ısrar etmek

Milli Meselenin ekonomik özünün, kaypakkaya'nın berrak-bilimsel teorik güzergahına rağmen, kavranamaması ve kırılmalar, partimiz saflarında da önemli olumsuzluklara neden olmuştur. Milli baskı, sınıfsal baskıyla, milli hareket, halk hareketiyle pratikte karıştırılmıştır. Milli hareketin, toprak devriminden doğası gereği hiçte şaşırtıcı olmaması gereken uzaklığı, burjuva feodal çerçeveyi aşmayan, aşması aslında mümkün de olmayan sınıf karakteri ve taleplerinin devrim açısından güdüklüğü gerekçe gösterilerek, ezilen ulus hareketinin mücadelesinin devrimci-demokratik yönünün desteklenmesinde gerekli duyarlılık gösterilememiştir.

Kaypakkaya örnek alınmalıdır. Adı değil, çizgisi savunulup-uygulanmalıdır. Mustafa Suphi önderliğinde TKP'nin kurulduğu 1920'ler dönemi, Kürt coğrafyasında, Kuzeyde Koçgiri, Güneyde Mahmut Berzen'ci önderliğinde Kürt isyanları mevcuttu. Uluslararası komünist hareket, 1920'de “Doğu Halkları Kurultayı”nı toplamıştı. Doğu Halkları Kurultayı'nda, TKP'de, Kürt isyanlarına gerekli ilgiyi göstermemişlerdi. Çünkü onlar açısından, komünist hareket ve Kemalist Türkiye tartışmasız bir devrim ocağıydı. (!) Nitekim, T.C.'nin kuruluşundan sonra, patlayan Şeyh Sait isyanı bağintısında çizgiler berrak beyan edildi. Komünist enternasyonal Yürütme Kurulu şöyle diyordu:

“Devrimle iktidara gelen ve hakimiyeti elinde tutan Kemalist'lerin burjuva Cumhuriyetçi Partisi, başını Şeyh Sait'in çektiği Doğu'daki ayaklanmayı alt etmeyi başardı. Kürt ayaklanmasının bastırılması, Türk hükümetinin saygınlığını ülke sınırları içinde ve dışında önemli ölçüde arttırdı. Şeyh Sait'i destekleyen İngiliz emperyalizminin yeni Türkiye'nin milli iktidarının zayıflayacağı yolundaki hesapları boşa çıktı.” (Türkiye Komünist ve İşçi Hareketi sf. 155)

Tercümeye gerek var mı? Türkiye de burjuva devrim yapılmış. Devrimci iktidar Kürt isyanını bastırarak, ülke ve dışında saygınlık kazanmış. İngiliz emperyalizminin hesaplarını boşa çıkararak, emperyalizme darbe vurmuş ve devrimci

milli iktidarı güçlendirmiş. Çizgi yanlış!.. Kemalistleri desteklemek, Kürt isyanlarına karşı çıkmak, bu çizginin temel özelliğidir. Komüntern'in bu çizgisinde TKP'nin rolü ciddidir. TKP, olumsuz çizgiyi daha da sistematize ederek yürüdü. Vatan ve milletin bu “bölünmezliği” ilkesinin aşıklarına ilk Maoist merhamet darbesini vuran Kaypakkaya oldu. Kürt isyanlarının tarihi meşrutiyesi, demokratik yönünü ortaya koyan ve bu yanını destekleyen Kaypakkaya idi.

Şimdiki durumda Öcalan'da o dönemin Kürt isyanlarını, İngiliz emperyalizminin planı ile ilişkilendirmekte, genç Türkiye Cumhuriyetinin demokrasiye yürüyemeyeceğinin nedenini de buna bağlamaktadır. TKP, Perinçek, resmi ideoloji çizgisinin bu savunusunu ayrıca ele alacağız.

“Böl-parçala-yönet”, emperyalizmin bilinen politikasıdır. Deşifre etmek görevdir. Ancak “emperyalist oyunlar” gerekçesiyle, ezilen ulusun katledilmesine seyirci kalınmaz. Haklı demokratik yön ve istemleri görmezlikten gelinemez. Maoist'lerin yaptığı, “kuyrukçuluk” olarak değerlendirenlere cevabı İbrahim versin:

“Birde Şeyh Sait ayaklanmasının arkasında İngiliz emperyalizminin parmağı olduğu iddiasıyla, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasını savunmaya yeltenen sözüm ona ‘komünistler’ var.

(..) Şeyh Sait isyanının arkasında İngiliz emperyalizminin parmağının olduğunu varsayalım. Bu şartlarda bir komünist hareketin tutumunun nasıl olması gerekir?

Birinci olarak; Türk hakim sınıflarının Kürt milli hareketinin zorla bastırma ve ezme politikasına kesinlikle karşı çıkmak, buna karşı aktif bir şekilde mücadele etmek, Kürt milletinin kendi kaderini tayin etmesini istemek, yani ayrı bir devlet kurup kurmamaya bizzat Kürt milletinin karar vermesini istemek. Bu, pratikte dışarıdan müdahale edilmeksizin, Kürt bölgesinde genel oylama yapılması, ayrılma ve ayrılmama kararının bu yolla ve buna benzer bir yolla verilmesi anlamına gelir. Kürt hareketini bastırmak için yollanan bütün askeri birliklerin geri çekilmesi, her türlü müdahalenin kesinlikle önlenmesi, Kürt milletinin kendi geleceği hakkında kendisinin karar vermesi, komünist hareket birinci olarak, bunun için mücadele eder ve Türk hakim sınıflarını kitlelere teşhir eder, ona karşı aktif olarak savaşırdı.

İkincisi; İngiliz emperyalizminin milliyetleri birbirine düşürme politikasını, Bunun, her milliyetten emekçi halka, bunların birliğine verdiği

zararı kitlelere teşhir eder, İngiliz emperyalizminin müdahale, işlere burnunu sokma, politikasıyla aktif olarak savaşırdı. (İK:BY:Sf. 219-220)

Şovenizm şimdide “emperyalist parmak” gerekçesiyle, özelde Kürt ulusu genelde dünyadaki diğer ezilen uluslara uygulanan milli baskılara kısıt-lama ve katliamlara seyirci kalmakta ve hatta desteklemektedir. Örneğin, Irak Kürdistan’ı (Güney Kürdistan) Kürt hareketinin, emperyalizme karşı uzlaşmacılığı, Amerikanın Saddam’ı devirmek için bir Kürt devleti planına işaret ederek, Türk ordusunun bölgeye operasyon ve işgallerine Doğu Perinçek açıktan destek vermekte ve ordunun şaşakçılığını yapmaktadır. Türkiye’de de Kürt bölgesindeki katliamlara aynı anlayışla alkış tutulmaktadır.

Devrimci harekete gelince, Perinçek gibi, Türk ordusuna destek sunmasalar da, aynı gerekçeleri kullanarak, Kürt hareketine uzak durmakta demokratik yönünü-meşru taleplerini desteklemekte eleştiri ile yetinmekte, teşhir yürütmektedirler.

Ne diyordu Kaypakkaya? Meseleyi en uca çekerek, emperyalizmin parmağı olsa dahi diyordu, ezilen ulus hareketinin bastırılmasına karşı mücadele etmeliyiz.. Ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı gibi tezler, “reel politika” adına modası geçmiş-eski fikirler olarak terk edildi. “Meşru savunma düzeni” adına, devrimci savaşın gereksizliği teorize edildi. Liberal sivil toplumcu çizgi, eskiden de yanlış olan çizgilerinin yerine-eski çizgideki devrimci yönler iyice törpülenerek ikame edildi. (eski ve yeni diye tabir ettiğimiz, dönemler ayırımıdır. Çizgi aslında özü aynı olan biçimde değişiklikler gösteren iki farklı versiyondur.)

PKK ve KADEK’in yanlış çizgileri elbette eleştirilmelidir, eleştirilmektedir. Ancak bu yanlış çizgi, Kürt milli hareketinin, Türk egemen sınıflarının milli baskı siyasetine yönelen demokratik yanının desteklenmemesi nedeni haline getirilmemelidir. Oysa getirenler vardır. OHAL’in kaldırılması, Kürt dili üzerindeki yasakların kaldırılması, gibi taleplere genelde seyirci kalınılmaktaydı. Emperyalizmin Kopenhag kriterleriyle şekillenmiş paketler olarak görülüp, karşı pozisyon alınmaktadır. Evet emperyalizmin de kendi çıkarlarına göre sözde çözüm planı var. Bu planın dayandığı emperyalist çıkarları aktif bir şekilde teşhir etmeliyiz. Fakat yine ünlü emperyalist parmak teorileriyle, Kürt milli hareketinin demokratik yönünü görmeme-desteklememe tutumu içinde de olmamalıyız. Kendi bağımsız ideolojik-

siyasal çizgimiz temelinde, UKKTH’nı savunmalı, dışarıdan müdahaleleri reddetmeli, Türk ordusunun Kürdistan’daki işgalini kınamalı, çekilmesi için mücadele etmeli, her türlü milli imtiyaza karşı çıkmalıyız. Kaypakkaya güzergahının gerektirdiği budur. Maoist’lerin yapmaya çalıştıkları da buydu.

Ezilen ulusun, milli hareketi karşısında sergilenen şoven tutumların teorik tarihi kökleri vardır. Mesela; Rosa Lüksembourg burjuva bir çözüm gerekçesiyle, UKKTH’nı eleştiriyordu. UKKTH’nın karşısına Buharin’de, halkların kendi kaderini tayin hakkını çıkarıyordu. Proletarya ve emekçilerin çıkarı adına savunulan bu görüşler, milli meseleyi anlamaktan uzaktı. Dolayısıyla, ezilen ulus milli hareketlerine olumsuz yaklaşım göstermişler, onu ezilen sınıfların hareketiyle karıştırmışlar, yani halk hareketi rolü oynayamayacak gerçekliğinden ötürü, bırakalım desteklemeyi, reddedebilmişlerdir. Ezilen sınıfların hareketi yani halk hareketi, toplumların sınıflara bölünmesiyle birlikte çeşitli talepler temelinde hep varola gelmiştir. Milli hareketler, kapitalizm şafağında gündeme geldi. Doğu’da da, Batıda da ortak ekonomik temel olan pazar üzerinde yükseldi.

1789-1871 döneminde Batı Avrupa’da, eşitlik-özgürlük sloganlarıyla burjuvazi önderliğinde, feodalizm tasfiye edilerek burjuva ulusal devletler oluşturuldu. Batı Avrupa’da iç pazarın birleştirilmesinin önündeki engel feodalizmdi. Doğal olarak hareket siyasal alanda bunları hedeflemişti.

Doğuda ise, daha önce oluşan merkezi devletlerde ipleri elde tutan ezen ulus egemenleri, milli hareketin baş hedefi haline gelmişlerdi. Ama her iki yerde de, iç pazarın birleştirilmesi bu hareketlerin başlıca amaçlarıydı. Milli hareketler, kapitalizmin ihtiyaçlarını karşılamak için sahneydiler. Ulusal devlet, bu ihtiyacı karşılayanın modeli olarak yükselmişti. Bir burjuva özem olmuştu. Öyleyse, bu hareketlere burjuvazinin damgasını vurması kadar doğal bir şey olamazdı.

Sonuç olarak; Pazar olmasaydı, ne ulusal hareketler ne de ulusal sorun olurdu. Ulusal sorun pazarda oluşmuştu. Ulusal hareketler de bu sorun temelinde gündeme geldi. Bu hareketlerin burjuva doğasını anlamak yerine onlardan sınıfsal kuruluş hareketleri rolü beklemek, göremeyince de damgalayıp karşıya almak, milli meseleyi kavramamaktır. Şimdiki de, sınıf devrimciliği, enter-nasyonalizm, proletarya devrimi sözcüklerini kavramların yerine geçirerek, meseleyi karartacaklarını zannediyorlar. **Ecevit’te, “Kürt sorunu yok” ve “geri kalmışlık-feodalizm sorunu var”**

diyerek, Kürt milli meselesini reddetmiyor mu? Türk egemen sınıflarının anlayışlarından köklü olarak kopulmalıdır.

Türkiye Devrimci Hareketi, ulusal hareketin, bu ikili niteliğini yeterince görmüyor ve hatta milliyetçi yönünü tek yanlı abartıyor. Ezilen ulusun milliyetçiliğinin oynadığı ilerici role sırt dönüyor. Hakim ulus milliyetçiliği ile karıştırmanın ötesinde, Türk şovenizminin etkisinde kurtulamayan bir tutum sergiliyor.

Diğer bir mesele de, Kürt ulusal hareketinin talep ve politikalarını benimsememe gerekçesiyle, fiili dayanışmanın gösterilememesidir. Bu noktayı da mahkum ediyoruz:

Şöyle ki; Ulusal Hareket, her zaman aynı taleplerle ortaya çıkmaz. Taleplerin ileri-geri, radikal ya da kısmi olması, ulusal hareketin desteklenip, desteklenmemesinin kriteri yapılamaz. Örneğin; Şeyh-Sait önderliğindeki ulusal harekette söz konusu olan din ögesi gerekçe yapılarak, topyekün karşıya alınabilir mi? Yada kayıtsız kalınabilir mi? veya Şeyh Sait'in arkasında İngiliz parmağı var savıyla Kürt ulusunun katliama uğramasına seyirci olunabilir mi? Geçmişte TKP bu gerekçelerle Kemalizm'e arka çıktı. Ulusal hareketi karşısına aldı. Seyit Rıza önderliğindeki Dersim Hareketine de "feodal karakteri" gerekçesiyle tutum alındı. Zilan-Koçgiri Kürt isyanları da öyle karşılandı! Biz buna doğru değil diyor ve Türk şovenisti politikaları mahkum ediyoruz. Sözde değil, gerçekten mahkum etmeliyiz. Eğer böyle yapacaksak, ulusal hareketin formüle ettiği taleplerin radikal yada güdük olması (radikal olması çok daha iyi ve biz bunu daha kararlı destekleriz.) Ulusal hareketin desteklenip desteklenmemesinin kriteri yapılamaz. Biz ulusal harekette, ezen ulus egemenlerinin ayrıcalıklarına yönelen ve talebi din-otonomi-bağımsızlık olsa da, (tabii ki en ileri talep arzumuzdur ve ona yönlendirmeye, doğru güzergaha çekmeye çalışmayı savsaklamadan devrimci-demokratik bir muhteva içeren yanının destekçisiyiz.

MLM'ler; Demokrasinin en tutarlı savunucusudurlar. Ezilen ulusun, demokrasinin en tutarlı savunucusudurlar. Ezilen ulusun, ulusal-demokratik hakları, demokrasi mücadelesinin birer unsurudurlar. Ezen ulus devrimcileri, kendi uluslarının birer unsurudurlar. Ezen ulus devrimcileri, kendi uluslarının ezme ve imtiyazlarının kölecilik olduğunun ve kendilerini de prangaladıklarının bilincinde olmalı, bu zincirleri kırmaya çalışmalı,

kırılması mücadelesinin emekçilerin özgürlüğü yürüyüşüne katkı yaptığını artık anlamalıdır.

Emperyalistlerin milliyetleri birbirine düşürme "böl-parçala-yönet" perspektifiyle milli boğazlaşmaları kışkırtma siyasetini teşhir etmek, emperyalistlerin sözde çözümlerine bel bağlayan uzlaşmacı siyaseti reddetmek elbette görevdir. Emperyalistlerin eskisinden başka bir şey olmayan "Yeni Dünya Düzen"lerinin yörüngesine oturtulmak, dejenere edilerek, kontrole alınmak istenen ulusal hareketleri uyarmaktan vazgeçilemez. Fakat her şeye rağmen ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız-şartsız desteklenmesi, hiçbir gerekçe ile sınırlandırılıp gündemden çıkarılamaz.

Ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişme başlıca çelişmeler arasındadır

Kürt ulusal sorunundan bahsedip, coğrafyamızda ezen ulus (Türk) burjuvaziyle ezilen ulus (Kürt) burjuvazisi arasındaki çelişmeyi başlıca çelişkiler kategorisi içinde saymamak doğru değildir. Proletarya önderliğinde, Yeni Demokratik Halk Devrimiyle gerçek anlamda çözüme kavuşturulacak bu mesele, konjunktürel-taktik bir sorun değil. Dolayısıyla ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişme, öyle basitçe üzerinden atlanılacak, tesbit edilse de-edilmese de olur türünden yadsınacak veya başlıca olmayan onlarca irili-ufaklı çelişki çerçevesinde izah edilecek bir çelişme değil.

Devrimimizin başlıca çelişmelerinden biridir. Egemen güçlerin kendi aralarındaki çelişmeyi doğru olarak başlıca çelişmeler içinde değerlendiriyoruz. Peki Kürt sorunu ile ilgili çelişki bundan daha mı önemsizdir?

Bu sorun partimiz de çeşitli dönemler tartışılmış ancak kongreye kadar doğru sonuçlara gidilememiştir.

Sorunu, I. Konferansımız da ele almıştı. Konferans çoğunluğunun görüşü olarak şuna işaret edilmişti:

"Konferans milli çelişmenin önemli bir çelişme olduğu görüşünde birleşmiş ancak bunun başlıca çelişmeler içinde yer alıp, almayacağına araştırılmasını kabul etmiştir." (Komünist 1. Sf. 99)

Çelişkiler keyfi tespit ve icat edilmez, varsa da reddedilemez. Her karmaşık sürecin içinde var-

dırlar. Objektif olarak tahlil edilmeli, süreçteki yerleri-rolleri ortaya konulmalıdır.

Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasında başlıca bir çelişme yok ise, Kürt ulusal sorununda bahsetmede neyin nesi? Türk egemenlerinin ezilen ulus ve azınlıklara uyguladığı milli baskının bu başlıca çelişmeyi yok farz etmelerle ayakları havada kalmaz mı?

Bu başlıca ve kendine özgün niteliği olan çelişkiyi, başka bir torbaya koyup yadsımak, hem Kürt ulusal meselesine, hem de genel olarak milli meseleye, onu var eden nedenlere, bu meselenin kendine özgün ekonomik-sosyal-siyasal niteliğine doğru yaklaşmamak olur. Milli hareketle, halk hareketi, sınıfsal baskı ile milli baskı, milli mesele ile toprak sorununu karıştırmaların bir ve aynı şeyler olarak göstermelerin, UKKTH’nda savruların, dayandığı önemli hatalardan biridir bu!.

Ezen ulus burjuvaziyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmeyi, feodalizmle halk yığınları veya emperyalizmle halk yada burjuvazi-proletarya, egemen güçlerin kendi aralarındaki çelişkiler içinde gösterebilir misiniz?

Farklı nitelikteki çelişkileri diyalektik bir yaklaşımla birbirleriyle olan ilişkilerini de kavrayarak, özgüllükleriyle de ayırt etmek şarttır. “Bir torbaya doldurulmamalı”, dedğimiz, işte budur.

Örneğin; geçmişte ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmeyi emperyalizm ile bütün milliyetlerden halkımız arasındaki çelişme çerçevesinde ele alanlar vardı.

Buna göre, yani ezen ulus burjuvaziyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişki, emperyalizm ile çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişme kapsamında gösterildiğinde, neler karıştırılmış ve hangi gerçekler çarpıtılmış olur? Buna bakalım:

Birinci olarak; emperyalizmin desteğinde ve ona uşaklık zemininde olsa da Türk egemen güçleri, hedeften çıkarılmış olur. Doğu Perinçek’in işçi partisinin, üç dünya teorisi rehberliğinde sistematik bir teori olarak bunu nasıl bayraklaştırdığını bilme durumundayız. Türk devlet ve onun temel direği ordu savunuculuğunun, ideolojik sözcüsü rolü icraa ettiğini görme durumundayız. Parti saflarımızda hiçbir yoldaşımızın böyle bir pozisyonu yoktur. Ancak köklü kopuş için hatalı yaklaşımların-yetersizliklerin aşılması şarttır.

İkinci olarak; birbirleriyle ilişkili ancak özgün nitelikleri itibarıyla ayrı ve farklı olan bu çelişmeleri, yukarıda ifade ettiğimiz gibi aynı çuvalda ele almak, Türk egemen sınıflarının coğrafyamızdaki milli baskının esas uygulayıcısı olduğunu

niyet ne olursa olsun gizlemeye objektif olarak hizmet etmektir. PDA revizyonizminin geçmişte yaptığı buydu. Bugün de emperyalizme karşı mücadele adına, Türk devletini devrimin mevzisi, Türk ordusunu devrimin ileri kalesi olarak addedip sistemleştirip, sorunu emperyalizmin “günahı” olarak gösterip, Türk devletini akladığı yürüyüşüne, katmerli bir şovenizmle devam etmektedir.

Kaypakkaya, keskin anti-emperyalist maske ile örtülme istenen bu Türk şovenist yüzü açığa çıkarmıştı. Bütün yazılarında, milli baskının asıl uygulayıcıları kimdir, kimlere uygulanmaktadır, mahiyeti nedir konularını diğer temel görüşleriyle birlikte yeniden yeniden ciddi bir şekilde incelemelidir. Uzatmamak için, alıntılarını aktarmadık.

İncelendiğinde görülecektir ki Doğu Perinçek’in görüşü şöyleydi: “Türkiye de milli baskının asıl şampiyonları emperyalistlerdir”: “Türkiye de ırkçılık politikası emperyalistlerin politikasıdır”.

Emperyalizmin, Kürt-Türk gibi bir derdi yoktur. Sermayenin çıkarlarıdır aslolan. Bu çıkarlara hizmet etmesi temelinde soruna yaklaşır. Yerli egemenlerin ırkçılık politikasını çıkarlarına denk düşüğünü destekler. Teşvik eder. Coğrafyamızda ezilen ulus ve azınlıklara milli baskı politikasının asıl sahipleri ve uygulayıcıları olan Türk egemenlerini, emperyalist çıkarların bekçileri olmaları itibarıyla, emperyalistler elbette desteklemişlerdir, desteklemektedirler. Varlığı emperyalizme borçlu olan Türk egemen güçlerinin, milli baskının Türk ırkçılığının asıl sahip ve uygulayıcıları oldukları ne kadar doğruysa, bunlara karşı mücadelenin emperyalizmden kopuk ele alınamayacağı da o kadar doğrudur.

Zira, çağımızda çoktan beri milli mesele, siyasi olarak emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası haline gelmiştir. **Gerçek çözüm** proletarya devrimi dışında düşünülemez. Milli hareketler sınıf karakterleri gereği ve özellikle de devrimci proletaryanın güncel alternatif olamadığı koşullarda, emperyalizmle uzlaşmaya çok belirgin bir şekilde meylenmektedirler. **Şurası açıktır ki, ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçekten sonuca götürülmesi, çözülmesi meselesi sosyal kurtuluş mücadelesi gibi devrimci proletaryanın omuzlarındadır.**

Proletarya, ulusal kurtuluş mücadelelerine hiçbir zaman ilgisiz olamaz. Bu sorunları, milliyetçi burjuvaziye havale edemez. Kendi bağımsız denemiş sancağını yükseltmekle, gerçek çözüm alternatifini göstermekle yükümlüdür. PKK ve KADEK’in sözde bazı dostları, Kürt mesele-

sindeki sorumluluklardan kendilerini azat etmişlerdir. Bu sorunu, Milli Hareketin mutlak el atılamaz sahası olarak görmek, pratiklerinin başta gelen özelliğidir. Kendilerine biçtikleri rol, hiçte pratikte varolmayan hamasi destek söylemidir. Egemen ulus devrimciliğinin kabulüdür.

Maoist Parti, Kürt ve Türk partisi değildir. Enternasyonal proletaryanın bir parçası olan Türkiye denilen siyasi coğrafya sınırlarında, her millet ve milliyetten proletaryanın öncü birliğidir. Amacı komünizmdir. Buna ulaşmak için MLM'i rehber alır. Bulunduğu halkada, koşullar açısından farklılıklar içeren görevleri ele alırken enternasyonal proletaryanın görevlerinin özde ortak olduğunun bilinciyle hareket eder. İçeriği açısından değil, her halkanın farklı koşulları yüzünden, proletaryanın mücadelesi biçiminde bu farklılıklar gereği, değişik biçimler alacaktır, almaktadır. Lenin yoldaşın dediği gibi "Herkes için aynı olan uluslararası sorunu" her bir somutta özel olanla birleştirmektir görev. Proletarya enternasyonalizmi budur. Troçkizmin "komünizm" adına bunu atlayan, köylü, ulusal vb. gibi sorunları keskin sosyalist tek tip devrim çıkırtkanlığıyla burjuvaziye havale eden, aslında devrime sırt dönen, Çin devrimine aleyhtarlığında gösterdikleri gibi, Yeni Demokratik Devrimi yadsıyan, burjuva diye damgalayan Avrupa merkezci anlayışını Maoistler her zaman kararlıca reddettiler. Reddediyoruz. Sınırlar mutlak değil, ancak mevcut durum dünyamızın reddedilemez objektif bir olgusudur. Proletarya, örgütlenmesinde bunu yok sayamaz. Her bir halde de somut koşullar açısından farklılığı, bu açıdan görevlerinin biçimde zorunlu olarak alacağı somut şekli görmezden gelemez.

Devlet sınırları açısından proletarya meseleye nasıl bakar? Ayrı milletlere göre ayrı milli örgütlenmeleri reddeder. Her millet ve milliyetten işçilerin, ulusal değil, sınıf örgütü olan partide kenetlenmesini savunur. Bunu yaparken, ulusal eşitsizlikler, bölgesel farklılıkları görmezden gelmez. Her bir yerdeki özgül görevleri saptar. MLM rehberliğinde onu somutla birleştirerek üstlenir.

Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmeden bahsettik. Görevler açısından bu anlamsız mıdır? Coğrafyamız, genel olarak Yeni Demokratik Devrim süreci içinde bulunduğumuzu göstermektedir. Sadece azami değil, çeşitli özgül farklılıklar bu temelde bazı özgül görevler içerse de, Yeni Demokratik Devrim coğrafyamızın asgari alanda da genel ortak programıdır.

Kürdistan sömürge değil ama siyasi ve askeri olarak ilhaktır!

Sömürgecilik ezen-ezilen uluslar ilişkisinin tek değil, biçimlerinden biridir. Bağımlılık, boyunduruk ilişkisinin ne olduğu, bilimsel analiz gerektirir. Sömürgecilik sadece kapitalizm ve emperyalizm dönemine özgü değil, tarihi eskilere dayanan bir olgudur. Toplumun sınıflara bölünmesiyle birlikte, tarih sahnesinde yerini almıştır. Köleci toplumda görülebilir. Sömürgeciliğin de tek bir biçimi yoktur. Tarihi toplumsal koşullara bağlı olarak değişik biçimler almıştır. Köleci sömürgecilik, köle tekeline dayanıyordu. İşgalci, yerli topraklara yerleşiyor, yerli halkı köleleştiriyor, bu topraklara dışarıdan nüfus yerleştirme yoluyla koloni oluşturmuyordu. Sömürgeleştirilenler ekonomik, siyasi, kültürel, askeri ve diğerlerine nazaran daha üstün güçleri sayesinde bunu gerçekleştirebiliyorlardı. Başka türlü mümkün de olamazdı. Feodal toplumda farklı ekonomik, siyasi, toplumsal koşulların bir sonucu olarak farklı biçimler aldı. Bu feodal sömürgecilik; feodal toplumun temel üretim aracı olan toprağı ele geçirme, yerli halkı dışlayarak, işgalcilerin kontrolüne verme, yerli ekonomiyi dağıtıp, işgalcilerin ekonomisine göre şekillendirme, yerlileri angarya unsuru haline getirme özelliklerini içeriyordu. Esas olarak bu öğeleri gerçekleştirecek, koloni yerleştirme temeline yükseliyordu. Her koloni yerleştirme, amaç öyle de olsa sömürgeleştirmeye yetmez. Örneğin; siyasi, askeri ilhaka rağmen, ekonomik ilhak gerçekleştirilemeye bilinir. Sömürgeleştirme amacı güdenler, ekonomik, kültürel vb. askeri üstünlük ve boyundurluk altına alma otomatikman ekonomik ilhakı da getirmeyebilir. Sömürgecilik, siyasi, askeri ilhakin yanı sıra, ekonomik ilhakı da şart koşar. Yerli ekonominin tasfiyesi, ekonomik olarak da ilhakçı egemenlerin ekonomisine bağlanmasını, sadece siyasi-askeri değil, yerli egemenlerin ekonomik kontrolde de saf dışı edilmesini gerektirir. Feodal klasik sömürgecilik budur.

Osmanlı imparatorluğunun fetihleri bu kriterlerle değerlendirildiğinde, durum nedir? "Doğu sorunu" adlı eserinde Marks'ın da ifade ettiği gibi, Afrika, Avrupa, Asya "Türkiye"sinde durum şöyleydi:

Askeri siyasi hakimiyetine rağmen Afrika'nın boyunduruk altında tutulan kesimleri, ekonomik olarak Osmanlılardan ziyade başka imparator-

luklara bağlıydılar. Osmanlılara en bağımlı durumundaki Mısır dahi İngiltere'ye daha fazla bağımlıydı. Güçlü oldukları Asya'da da Osmanlıların durumu (ekonomik alanda) farklı değildi. Kontrolünde tuttuğu toprakların, ekonomi de dışlamaya gücü yetmediği, Ermeni ve Rum tacirleri ekonomik açıdan İngilizlere bağımlıydı. Kürdistan topraklarında da gerçek böyleydi. Keza, Osmanlı kontrolündeki Avrupa topraklarında da, Osmanlılar ekonomik ilhakı gerçekleştiremiyorlardı. Yerli Rum, Ermeni tüccarları bu topraklarda yine Osmanlıdan ziyade, İngiliz kontrollüydüler. Liman kentlerini bu kontrolle, Rum, Ermeni tüccarları elde tutuyorlardı. Doğu sorunu eserinde Marks bunu etrafıca açıklar. Alıntılarla uzatmak istemedik. Araştırıldığında görülecektir ki, Osmanlı imparatorluğu, hakimiyeti altına aldığı yerlerden ekonomik olarak dahi geri, ama askeri gücü "üstün" bir imparatorluktur. Doğu Sorunu eserinde Marks, Osmanlıların boyundurluk altına aldığı topraklarda Türklerin Hristiyanlara çalışarak geçimlerini temin ettiğini, somut örneklerle anlatır. Demek ki; Osmanlılar istila ettikleri yerlerin, yerli ekonomilerini dağıtmak istemedikleri, bazılarınca hoşgörülü-çoğulcu oldukları için değil, bu güce sahip olamadıkları için dağıtamamaktadırlar. Osmanlılar fethettiği topraklara askeri koloni yerleştiriyorlar, ama ekonomik ilhakı gerçekleştiremiyorlar. Zmala olarak bilinen askeri koloniler somut bir örnektir. "Kapitalizm Öncesi Ekonomi Biçimleri" adlı kitabında Marks bunları açıklar. Bunların, ayaklanmalar için korunma amaçlı olduklarını anlatır.

Sonuç şudur: Osmanlı ekonomik gücü, ilhak ettiklerinden üstün değildir. Üstünlük askeri alandadır. Fethettikleri topraklarda, askeri üstünlüklerini kurdular. Askeri ilhak gerçekleştirebildiler ama ekonomik ilhakı değil! Ayrıca Osmanlı imparatorluğu, millet değil dini temelde yükselen bir imparatorluktu. Marks'ın deyimiyle, "egemen din ile egemen sınıf özdeşleşmişti". Müslümanların devletiydi Osmanlı. Fakat, Türkler ekonomide, ya da her konuda Marks'ın dediği gibi imparatorluğun yönetici gücü değillerdi. Osmanlı, istila ettiği ülkelerde, ekonomik ilhakı gerçekleştiremiyor, özel yapıları dağıtamıyordu. Hindistan somut bir örnektir. Marks'ında belirttiği gibi; Osmanlılar Hindistan'ı fethetti. Ancak, yerli ekonomiyi, "yüksek Hint Kültürü"nü, yerli köy topluluklarını, Hint tüccarlarının ekonomik kontrolünü dağıtamamışlardı. Ekonomik, kültürel güç meselesiyle ilişkili bir sonuçtu bu. İleri Hint kültür karşısında kendileri Hintleşmişlerdi.

Kürdistan açısından durum neydi?

Osmanlıların gücü Kürdistan'ı sömürgeleştirmeye yetmemişti. Somut incelendiğinde göreceğiz ki, Osmanlı barbar ordularının vahşi saldırı, askeri bastırmalarına rağmen, Kürdistan TC. dönemine kadar dahi, 1925 yılına kadar Diyarbakır-Siirt, Van, 1938 yılına kadar Dersim, 1928 yılına kadar Kars gerçekliğinde olduğu gibi özerk yapılara sahipti. Bir Osmanlı lütfü değil, atlanamaz nesnel yasaların zorunlu sonucu bu. Osmanlı hakimiyeti altındaki Kürdistan'da, yerli bey ve aşiretler temel üretim aracını elinde tutabilmektedir. Yerli halk doğrudan yerleştirilen istilacı kolonilere değil, yerli despotlara angarya çalışma durumundadırlar. Yerel yönetim yerli ağa ve beylerin elindedir. Osmanlı devleti her yıl vergi ve savaşta da asker almaktaydı. Duygusal-hamasi değil, gerçekliğe bilimsel bakılacaksa bu statüye, klasik sömürgecilik denilemez. Merkezi feodal Osmanlı imparatorluğunda Osmanlı hakimiyeti altındaki Kürdistan, beyliklerden oluşuyordu. Bu, "Asya Tipi Üretim Tarzı"nın "hoşgörülüğü"nü keşfeden, Osmanlı "solcu"larının iddia ettikleri gibi, imparatorlukta "demokratik bir kültür"den gelmiyordu. Barbarlık diğerleri gibi bu imparatorluğunda özelliğiydi. Mesele başkaydı. Osmanlı imparatorluğu, emperyalizm öncesi ilkel birikim ve manifaktür dönemini tamamlamaya yetecek bir yaşam süreci içinde olamamıştı. Dolayısıyla, serbest rekabetçi kapitalizm döneminde de geri ekonomik gücü yüzünden, hakimiyeti altındaki yerleri, sömürgeleştirmeye yetmedi, yetemezdi. Aksine bu alanları ekonomik alanda, kendi gücünden daha üstün bir güç olan yabancı kapitalistlere kaptırdı. Serbest rekabetçi kapitalizm döneminin temel özelliği meta ihracıdır. Meta ihraç eden bir sanayiden Osmanlı uzaktı. İlkel birikim döneminde, kendisi yabancı kapitalizmin ağına düşmüş Osmanlı imparatorluğu, sanayii aşamasına başarıyla geçemezdi. Osmanlı imparatorluğu meta ihraç eden değil, meta ihraç edilen bir pazar durumundaydı. Avrupa da durum farklıydı. 14.15. yüzyıldan kapitalist gelişme sürecine giren Batı Avrupa'da gelişen ticaret burjuvazisinin dış pazar ihtiyacı doğal olarak daha da acilleşiyor, derinleşiyordu. ABD, Hindistan yollarının keşfedilerek sömürgeleştirilmesi, bu durumdan ayrı düşünülemez. Artan sermaye birikimiyle, ticaret burjuvazisi güçlendi. Ticaretin önemli yer tuttuğu bu dönemin en büyük deniz filolarına sahip olan Hollanda-

Portekiz-İspanya, başta gelen sömürgeci ülkelerdi. Gelişim, manifaktür üretimi doğurdu. İngiltere, modern vergi-sanayinin himayesi-kapitalizmin ihtiyaçlarını karşılama yönündeki çok yönlü vahşi uygulamalar sayesinde tüm rakiplerinin önüne geçti. Sömürgeci güçler içinde o dönem başı çekti. Manifaktür üretim, sömürgelerde rekabeti derinleştirdi. Rekabetin boyutları; İngiliz-İspanya, İngiliz-Fransız savaşlarında ortadaydı. 18.yüzyıla sanayi kapitalizmi dönemine girilmişti. Sömürgeler artık hammadde kaynaklarıydı. Manifaktür dönemde ise sömürgeler, Avrupa mamul maddelerinin sürüm alanlarıydı. Kapitalist gelişmenin ihtiyaçlarına göre şekillenmeydi bu. Osmanlı ne mamul madde üretimi, ne de, kendisi sanayii atölyesi olan bir ekonomiye sahip değildi. Boyunduruğu altında tuttuğu alanları bu vaziyetiyle ekonomik olarak ilhak edemezdi, edemedi. Yani sömürgeleştirmeye gücü yetmedi. Tarihi gerçekler bunlardır. Selçuklu-Anadolu Türk egemenliğinde, Kürdistan'da Kürt yerel feodal beylikleri, yerel Kürt iktidarları somut bir olgudur. Tabii bunun ekonomide güç dengelerinin ötesinde başka sebepleri de vardır. Abbasilerle çatışmada Türk beylerinin, Kürt beyliklerine ihtiyacı vardır. Hoşgörü değil, Türk beyleri amaçları için, Kürt yerel iktidarlarının imtiyazlarını kabul etme durumunda kalmışlardır, kullanmışlardır. 1071 Malazgirt savaşı ile üstünlük böyle sağlanmıştır. Mustafa Kemal'de Türk şovenisti niteliğine rağmen, pragmatist çıkarlar gereği, kürtleri okşayan söylemlerle kullanma siyasetini başarı ile icraa etmiştir. Bu başka yollu yorumlanamaz.

Öcalan yorumlamaktadır. Osmanlı imparatorluğunun Kürdistan'ı sömürgeleştiremediği, çıkarları gereği bazı uzlaşmalara gittiği doğrudur. Ancak Osmanlı boyunduruğunu ve tepkiyi atlayarak, Kürt isyanlarını Batı'nın kapitalist sömürgeciliğinin sonucu göstermesi yanlıştır. Denilenler şöyle:

"19., 20. yüzyılda kapitalist sömürgeciliğin gölgesinde gelişen tüm Kürt isyanları."

"İngilizler 19. yüzyılın ilk yarısında (...) Kürtleri kıskırttı." (AIHM Sf.106) diyerek, Osmanlı zulmünü devreden çıkaran ve Bedirhan bey Cumhuriyet döneminde de Şeyh Sait, İran ve Irak'ta İsmail Simko, Mahmut Berzenci önderliğindeki Kürt isyanlarını bir emperyalizm oyunu olarak değerlendiren yaklaşımı, geleneksel hataların tekrarıdır. Emperyalizmin oyunları yokmuydu? Vardı. Osmanlı'larla ve sonra çıkar çatışmaları vardı. Böl-parçala-yönet-kullan siyasetleri vardı.

Yaptılar da. Ancak, isyanlar bu zeminle tek yanlı açıklanamaz. Haklı yönleri görmezden gelinemez.

Feodal önderlikli isyanlara Öcalan şöyle bakıyor:

"Kürtlük adına hareket edilmek istendiğinde, geleneksel aşiret ve dini bağlar esas alınmaktadır. (...) 19.20. yüzyıl boyunca çok sayıda isyan hareketinin karakteri bu temelde olmuştur. Kürt halkına tarihinde en büyük darbeyi bu hareketler vurmuştur." (AIHM Savm. Sf. 119)

Geleneksel aşiret ve dini bağların esas alınması, toplumsal gelişmenin o günkü gerçekliğinin bir sonucuydu. Anlaşılabilir. Feodal-dini imtiyaz ve hükümlerlikler isteği deşifre edilir, edilmelidir. Ancak, boyunduruğa yönelen diğer yön görmezden gelinemez. Boyundurukçular yerine Kürde "en büyük darbeler" ve suçlar, bu isyanların önderliklerine çıkarılamaz. Öcalan son noktayı Simko-Berzenci-Şeyh Sait isyanlarında şöyle koymaktadır:

"Çoğunlukla emperyalist ajanların basit oyunlarını ilişki sanıp oyunlarına alet olmuşlardır. Onca çabaları ne kendileri ne de halk için bir kazanca dönüştürebilmişlerdir. Miras olarak sadece ailelerini bırakmışlardır. Bu aileler üzerine kurulan kontrol ise, yine halk üzerinde denetim aracı olmaktan öteye bir anlama sahip olamamıştır." (age. Sf. 120) Atatürkçülüğe yaklaşımı da şu:

"Cumhuriyet döneminin Atatürk milliyetçiliği daha farklıdır. Irkçı değildir. Tüm Anadolu uygarlıklarını kendine kaynak almakta ve saygı duymaktadır. (...) 'Ne Mutlu Türküm Diyene' sloganını kullanmıştır. Burada da ırkçı bir yön değil, ortaçağ boyunca sultanlarca hor görülen Türk halkının uluslaşması hedeflenmiştir." (age.Sf.163)

"Atatürk, Batı milliyetçiliğinden sınırlı olsa ilerici çağında yararlanmıştı. Bu anlamda da çağdaştı." (age.Sf.164)

Kürt isyanlarının tarihi meşrutiyeti, emperyalist oyunlar yüzünden reddedilmekte, bıraktığı miras ise sadece karşı devrime hizmet olarak değerlendirilmektedir. Büyük bir inkarcılıktır bu.

Partinin, doğru-bilimsel Kemalizm tahlilleri zaten Öcalan'ın Atatürkçülük sevdasını cevaplandırma durumundadır. Uzatmamak için tekrara gerek yok. Perinçek tezlerinin tekrarı olan bu savunuda. gerçeklerin inkarıdır. Kemalizm'in temize çıkarılmasıdır. Sömürgecilik meselesine yine devam edelim.

Emperyalizm döneminde sömürgecilik

Meta değil, sermaye ihracı emperyalist sömürgeciliğin baş özelliğidir. Emperyalizmle sömürgecilik derinleşti, genişledi. Mali sermayenin vazgeçilmez ihtiyacıydı sömürgecilik. Emperyalizmin ayırt edici bir özelliğiydi. Emperyalizm döneminde, dünya, emperyalizm tarafından bölüşüldü, paylaşılmadık tek bir toprak parçası kalmadı. Daha önce paylaşılmış toprakları, emperyalizm yeniden paylaştı. Güç, paylaşımında esas öğeydi. Emperyalizm öncesi, bazı avantajlarıyla sömürge, edinen küçük devletler emperyalist güç karşısında, sömürgelerini kaybettiler. Emperyalist güç karşısında sömürgelerini kaptırarak yenildiler. Zira dünyanın paylaşılmasında güç esas faktördü. Kapitalizmin en üst aşaması ve bir dünya sistemi olan emperyalizmde sömürgecilik, dünya egemenliğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Şimdi her ülkedeki sektörler, emperyalist kapitalizmin ihtiyaçlarına göre nizam veren, nefes alış verişlerini dahi neredeyse kontrol eden, hangi toprakta neyin nasıl ekileceğine, hangi işte ne kadar insan istihdam edileceğine bile karar veren, Globalizm denilen emperyalist dünyanın canavarlığında, sömürgecilik terk edilmiyor, değişik biçimlerde daha vahşi bir şekilde sürüyor. Hakimiyet ve kontrol derinleşiyor.

Düyun-u Umumiye'yi neredeyse aratan Türkiye'deki IMF kısıkağı somut bir örnektir. Hükümetler IMF memurları olmasının ötesinde fazla bir anlam ifade etmemektedirler. Zaten yapısal bir özellik olan Türkiye gibi ülkelerin krizi depremler biçiminde patlak vermektedir. Türkiye üzerinde hakimiyet konusunda ABD-AB rekabeti bilinen bir olgudur. ABD kontrolü elde tutmaktadır. Türk devletinin AB'ne alınmamasında çıkarılan zorlukların başında, ABD'nin adeta bir polisi gibi olması gelmektedir. Irak'ı işgal ve sömürgeleştirme planında ABD safında yer alması onun polisi olduğunu bir kez daha somutladı. Özellikle siyasi alanda ABD hakimiyetine rağmen, ekonomik alanda AB, Türk devletini denetlemede önemli bir güçtür. Emperyalistler çıkarlarının garantisini için istikrarsız TC'ne çeki düzen verme gayretindedirler. Avrupa hukuku, Kopenhag kriterleri gibi projeler halk için demokrasi değil, emperyalizmin çıkarlarına göre nizam verme amaçlıdır.

Sistemin eski biçimiyle sürdürülmesinin olanaksızlığı, ona özde değil, "yeni bir biçim vermeyi dayatmaktadır. Yeniden yapılandırma denilen

emperyalist operasyonun mahiyeti budur. Öcalan gibi bazı yaklaşımlar bu gidişatı, dünyada demokrasinin zaferinin karşı konulamaz gidişatının Türkiye'yi "demokratikleşme" sürecine sokması, "çağdaş uygarlık" gibi gösterebilmektedirler.

Dün de bugün de emperyalist sömürgeciliğin kapısında olan, ve TC. denilen devletleriyle aslında her alanda emperyalizme bağlı, bir yarı-sömürge durumunda bulunan ve bugün bağımlılığı daha da derinleşen bir Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçeğiyle yine karşı-karşıyayız. Emperyalist sömürgecilik sermaye ihracı temelinde yükselmisti. Eskiden de kendisi sermaye ihraç alanı olan Türkiye'nin, Kürdistan'ı siyasi-askeri ilhakını ekonomik ilhakla tamamlaması tabii ki zordu. Emperyalizm öncesi dönemde bırakalım Kürdistanı, Türkiye'nin ekonomisinin Kaptanları da yabancı kapitalistler, Ermeni ve Rum tacirleriydi. Emperyalizm döneminde emperyalist devletler Kürdistan pazarını uşakları Türk komprador patron ve büyük toprak ağalarına kaptırmayacakları, kaptırmadıkları anlaşılırdı. Sömürde uşaklara kırıntılar verildiği, dolaylı emperyalist hakimiyetin yerel ayakları olarak mevzilendirildikleri doğrudur. Bu gerçeklere açıktan karşı çıkamayanlar, Kürdistan'ın Türkiye'nin sömürgesi olduğunu ispatlamak için Troçkizmin bilinen alt emperyalizm teorisine sarıldılar. Yarı-sömürge Türkiye'yi, gerçeklere rağmen sosyo-ekonomik-siyasi yapısıyla emperyalizm seviyesine çıkardılar. Bu yanlıştır. Peki emperyalizm döneminde, yarı-sömürgelerin sömürge edinebilmeleri hiçmi mümkün değil diye mutlak bir yaklaşım olabilir mi? Mutlaklaştırma elbette doğru değildir.

Emperyalistler esas çelişkilerin çıkılamaz derinliğinde genel değil, istisna olarak bağımlı devletlerin sömürge edinmelerinin muhtemelliğinden Lenin'de bahseder. Ancak Türkiye açısından böyle bir durum olmamıştır. Türk egemenleri, Kürdistan da siyasi ilhakı gerçekleştirmişlerdir. Emperyalizmin desteğinde siyasi ilhakın asıl sahibidirler.

Genel tanımlama ile sömürgecilik siyasi ve ekonomik ilhaktır. Kürdistan'da siyasi ilhakı gerçekleştiren Türk egemenleri, zayıf ekonomik gücü yüzünden ekonomik ilhakla birleştirememiştir. Osmanlı, feodal ve dini esaslar zemininde bir ümmet imparatorluğu idi. Bu dönem Kürdistan'ın durumunu kısaca tahlil etmiştik. Türkçülük unsuru 20. yüzyıl başlarıyla birlikte, imparatorlukta sahneye çıktı. Kapitalizmle ilgilidir bu. Jenositler (Türk olmayanlara karşı) Ermeni'lere yapıldığı gibi artık güncelleşmişti. "Gayri Müslim" lere karşı bu politika da çelişkilerden yarar-

lanılıyordu. Hamidiye alayları örneğindeki gibi Osmanlı Türk jenositlerine Müslüman başka halklarda alet edile biliniyordu. Kapitalizmin girişi Osmanlı imparatorluğunda diğer ulusal hareketler gibi Kürt aydınlarında da hareketliliğe yol açtı. Örneğin 1908, Kürdistan ve diğer bazı Kürt basını, ve örgütlenmeleri görülüyordu. İttihat-Terrakki'ciler, sürgün-katliam, Türkçe dışı yayın yasağı, gibi ırkçı-şoven politikalarını yoğunlaştırdılar. Enver-Talat paşaların, Turan hayali ile koşuluuyordu. 1. Dünya savaşı gelmişti. Osmanlılar sömürge edinme ihtiyacıyla savaşa daldırlarsa da kaybettiler. Osmanlı kontrolündeki Kürdistan topraklarını da İngiliz-Fransız emperyalizmine kaptırıyorlardı. Dahası Anadolu'da işgal edilmişti. Osmanlılar Sevr-i imzalamışlardı. Bu antlaşma çerçevesinde Kürdistan'da bir Ermeni devletin kurulması da öngörülüyordu. Aslında mesele, emperyalist hakimiyetin garantisi için halkları birbirlerine kırdırmaydı. Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının temsilcisi ve sözcüsü olan Mustafa Kemal, Misak-ı Milli bayrağıyla sahneye çıkmıştı. Kemalist harekete baştan itibaren Kürtlerin iradesine zerrece saygı yoktu. Onları ortak bir "cumhuriyetin" kurucu gücü olarak görme kesinlikle yoktu. Kemal, din olgusunu kullanarak aldatmacalarla Kürt desteğini arkasına alabilirdi. Bazılarının zannettiği gibi, Kemal devleti ele geçirdiğinde nitelik değiştirmemişti. Mustafa yine eski Mustafa Kemal'di. Gerçek yüzüyle sahneye çıkıyordu. Koçgiri isyanında katliamcı şoven yüzünü gösteriyordu. 1925 Şeyh Sait isyanında da. İsyân kanla bastırıldı. Şeyh Sait ve diğer 47 aşiret reisi idam edildi. Harekette dini motifler egemendi. Bunu, hareketin milli özelliğini yadsımaya götürenlere idam sehpasındaki Şeyh Sait'in sözlerini, Türk egemenlerinin mahkemelerinde zapta geçen ifadelerini hatırlatmak isteriz. On binlerce Kürt katledilmişti. Kemalistlerin karşı olduğu bazılarının iddia ettiği gibi, toprak ağalığı değildi. Feodal-dini önderliğine rağmen hareketin Kürt damarıydı. Ağrı Kürt isyanı da öyle. Türk egemenleri bu isyanı, İranlılarla yaptıkları "Tashihi Hudut" anlaşması temelinde yardımlaşmayla, karşılıklı bazı ödünler vererek bastırabildiler. Katliamları, 1934'te çıkarılan "mecburi İskan" adlı sürgünler izledi.

çkarılacak ders şudur:

Bölge devletleri aralarındaki çelişkilere rağmen bir Kürt devleti ihtimali karşısında hep birleşmişlerdir. Aynı zaman da Emperyalist devletlerin tam desteğiyle...

Ağrı'dan sonra bazı isyanlar yine yaşandı. 1936-1938 de, Dersim de geniş çaplı bir isyan patladı. Dersim 1936 öncesi de ayaktaydı. İşgale boyun eğmemiş, mücadele ile kırmış, istilacıları kovmuştu. Dersim'e, Osmanlıda TC. de boyun eğdirememişti. M. Kemal bu iş mutlaka bitirilmeli diyordu. Seferberlik ilan edilmişti. Türk egemenlerinin ordusu Dersim'i işgale girişti. Yine on binlerce Dersim'linin katliamıydı yapılan. Komünist Enternasyonal dergilerinde dahi R. Davos imzalarıyla İsmail Bilen'ler, TKP'ler, Dersim İsyanını "gerici-feodal, emperyalizm maşası" olarak göstermiş, Kemalistleri desteklemişlerdi. Ağdatlı Seyit Rıza'nın nasıl emperyalistlerle "içli-dışlı" olduğu senaryoları üretilmişti. İspatsız suçlamalar bunlar.

türk egemen sınıfları sisteminin her biçimine hayır!

Kürt ulusunun inkarı, imhası Türk egemenlerinin ayırt edici özelliğidir. Sömürgelerde dahi ulus gerçekliği reddedilmez. Dayatılan sömürge boyunduruk statüsüne rağmen bu böyledir. Türk egemenleri devletinde ise, geleneksel politika "Kürt yoktur, hakları da yoktur" sömürgeci dahi beter bir durumdur.

Şunu vurgulayalım: Ezilen ulus burjuva milliyetçiliği, "sömürgecilik" tezini, uluslara göre örgütlenme, otonomi, ulusal devlet anlayışlarına gerekçe yapmışlardır. Ezilen bağımlı ulus tezini de bazıları, Kürt meselesine kayıtsız hatta sosyal şoven tutumların, çizgilerin gerekçesi haline getirmişlerdir. Kürdistan'ın statüsünün ne olduğundan ziyade, burada temel mesele, burjuva milliyetçi sosyal şoven yanlış çizgilerdi. Sömürge tezi ayrı örgütlenmenin, burjuva ulusal bayrağın, diğeri de sosyal şovenizmin gerekçesi olamaz. Problem yanlış çizgidedir. Nasıl aşılabileceğinin güzergahı da Kaypakkaya'dır. Bilimselliği pratikte de ispatlanmıştır. Tarihteki Kürt milli hareketlerinin arasında en ilerisi durumunda olan PKK ve onun önderi Öcalan şunları ifade etme durumundadır:

"Kürt ulusunu bir ulus, bir sömürge veya yarı-sömürge olarak değerlendirmenin hafif kalacağını, ondan öte bir statünün kurbanları durumunda olduklarını belirten bir genelleme yapıyoruz." (AIHM Savunm. SF. 109)

Sömürge biçimindeki eski tespit, strateji-örgütlenme gibi konulardaki düşüncelerinin de bilimsel değil-duygusal olduğunu şöyle ifade ediyor:

"1970'lerde Kürt ve Kürdistan olgusuna duygu yüklü ve ancak dogmatik düzeyde ideolojik yak-

laşımınla bazı tesbitler yaptığımızı uzun bir pratikten sonra geriye dönüp baktığımızda daha iyi görebilmekteyiz.” (AIHM Sav. Sf. 112)

Sömürge Orta doğuya Osmanlı imparatorluğunun çıkmasıyla girdiğini söyleyen Öcalan şunları belirtir:

“Birinci dünya savaşında (...) Osmanlı imparatorluğunun dağılmasını da kaçınılmaz kılmıştı. Ortadoğu tümüyle tam sömürgeleşme koşullarıyla yüz yüze geldi.” (age. Sf. 101)

Osmanlı imparatorluğu ve sonrası TC. değerlendirmelerimizin, Kürdistan tahlillerimizin önemi, ona en çok karşı çıkanların değerlendirmeyle de ortadadır. Karşı çıkanların dün de bugün de çizgileri yanlıştır. Ancak bazı gerçekler, kendisini kabul ettirmiştir. Reddedilse, reddedilmiş olduğunda da gerçek, gerçek olmaktan çıkmaz ki! Türk egemen güçleri, askeri güçleri sayesinde Kürdistan’ı siyasi olarak ilhak etmişlerdir. Bu gerçeğin bilincinde olarak devrimci proletaryanın UKKTH’ını, Kürdistan’da bu ilhaka karşı daha somut politika ve görevleri gerekli kılar. Somut ve özgül görevler denilince bununla “seksiyon” vb. gibi örgütlenmeler, anlaşılmamalıdır. Bu, UKKTH’nın savunulması için daha güncel somut-taktik görevleri içermelidir. Yoksa öylesine uzakta durup “seksiyon” gibi dar milliyetçi örgütlemelerin savunusunu yapmak veya kuru ajitasyonlarla UKKTH, gerçek anlamda savunulmaz, savunulamaz.

Kaypakkaya gerçekten doruktu. Sonrası partimiz bu rolü yeterince temsil edemedi. Kürt sorunu coğrafyamızın ve Orta-doğunun temel sorunlarından biridir. Öcalan’ın tesbitleri yanlıştır. Diyor ki;

“Cumhuriyet büyük bir değişim geçiriyor. Eski temelleri hızla aşıyor. Yenilik en güçlü tutku halini almış bulunuyor. (...) Türkiye tarihinde milliyetçiliğin, isyan ve tenkilin, bastırmanın maddi zemininin kalmadığı ve işlevini tamamladığı bir süreç yaşanıyor. Milliyetçilik, isyan ve teşkil dönemi sona eriyor.” (age. Sf. 168)

Emperyalizme onun “globalizm”ine duyulan iyimserliğin söylediği sözlerdir bunlar. Emekçi sınıflar ve Kürt sorunu orta yerde duruyor. Türk egemen sınıfları devleti devam ediyor. Türkiye’nin eski sosyo-ekonomik-siyasi gerçekliği sürüyor. Bunlara rağmen nasıl oluyor da “milliyetçilik-isyan-tenkil dönemi sona erebiliyor”? Gerçeğin tahlili, nasıl değiştirileceği değil, keyfi bir yorumdur. Değiştirme sorumluluğunu devlete havale etmektir, bu. Hayır. Hayır. Yeni Demokratik

Devrim çözüm için egemenlere merhamet darbesi indirecek gerçek alternatif çözümdür. MLM öncü, ne burjuva-feodal imtiyazlarla sınırlı otonomici, ne de burjuva ulusal devletçi değildir. Proletarya önderliğinde her milliyetten halkımızın demokratik halk iktidarı sosyalizm ve komünizme yürüyüş için sahnededir. Evrimci demokratikleşme şeklindeki ham hayallerin karşısındaki demokrasi (halk için) devrimle gelecektir. Başka ve hiçbir şekilde değil. Öcalan’ın çözümü ise şudur:

“Türkiye de yaşanan 2000’li yıllar bunalımın devlet, toplum ve siyasi yapıların demokratikleşmesiyle aşılabileceğine ilişkin genel bir konsensus oluşmuş durumdadır.

(...) Bunun için yeni bir anayasa gerekmektedir. Bu anayasanın açığa çıkmış halk iradesini esas alması, demokratikliği açısından şarttır. Demokratik bir siyasi partiler ve seçim yasası, siyasetin demokratik bir yapı kazanması için zorunludur. Anayasa, devleti demokratikleştirirken, siyasi partiler ve seçim yasaları siyaseti demokratikleştirir.” (age. Sf. 169)

Silahlı mücadele yürütülürken de yapılan devleti pazarlıklara-reformlara razı hale getirmektir. Değişen ise mücadelenin biçimidir. Özde aynı olan çizginin parlamenter mücadele yoluyla sürdürülmesidir. Devleti, anayasa ile saptanmış önlemler demokratikleştirmez. Anayasa ve yasalar her toplumda egemen sınıflar sisteminin çıkarlarını gözeterek düzenlenir ve temsil edilir. Türk egemen sınıfları sistemine rağmen, anayasal özelemlerle gerçek demokrasi beklemek boş bir ütopyadır. Demokratik talepler için mücadele, demokrasinin devrimle kazanılacağını yadsıyor, önüne çıkarılıyorsa, girilen yol, sistemi onarma yoludur.

Yapılan da budur. Kuzey Kürdistan’ın siyasi ilhakı olan Türk egemen güçlerinin üniter devlet projesi de bazı kültürel haklar kaydıyla Öcalan tarafından kabul görüyor.

Diyor ki; *“Benim bu konuda ortak bir konsensus olarak belirtmek ve önermek istediğim bir husus, birçok ülkede görüldüğü gibi, tek ulusu ülke adıyla anmak biçimindedir. Örneğin; İsviçre, Belçika, İspanya (...) gibi”*

İyide buralar, ulusal sorunu anayasal önlemlerle sistemi onarmayla mı çözdüler? Avrupa’da böyle mi oldu?

Burjuva demokratik devrimlere rağmen mi çözüm yakalandı? Değil diye kabul edilecekse, Türk egemen sınıfları sisteminde “çözüm” nasıl mümkün olacak? Açıktır ki, olamayacak. *“Türkiye ulusu olarak tek ulusta mümkündür.” (age.*

Sf. 172) Diyen Öcalan'a hatırlatırız. Biz ulusçu - ulus sevdacısı değiliz. Ulusal eşitsizliklere, diğer ayrıcalıklar gibi karşıyız. Birlik, birinin ayrıcalığı temelinde değil, eşit ve özgür temelde olur. Türk egemen sınıfları ayrıcalıklı bir Türkiyelilik değil, Yeni Demokratik Türkiyelilik kimliği, Demokratik Halk Devrimiyle kazanılabilir. Sistem içinde "tek bir Türkiye Ulusu", ulusal etkinlikleri perdeleme siyasetidir. Öcalan'ın "demokratik cumhuriyet" perspektifi, bu perdelemeyi aşmamaktadır. "Çözüm ne ayrı devlet, ne inkar, ne askeri seferlerdir. Demokratik cumhuriyetin her konuda eşit hak sahibi özgür yurttaşlarının bilinçli örgütlü tercihidir." (age. Sf. 172) diyor- Öcalan. Demokratik Cumhuriyet ve onun özgür yurttaşları olmak bu sistem içinde değil, onu aşacak devrimle mümkündür.

Devlet kurma hakkını Türk egemenlerinin imtiyazı gören, Kürde bu inkar temelinde uysal kalmayı örgütleyen bir anlayıştır bu. Üniter Türk egemen sınıfları devletini Öcalan kabul etmektedir. Beyanına bakalım:

"Dikkat edilirse, bu çözümde ne sınırların değiştirilmesinde, ne otonomiden, ne ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi hakların ayrı bir listesinden bahsedilmemektedir. (age. Sf. 173)

"Kürt sorunun bu mütevazı çözümünün Türkiye'nin bütünlüğü kadar devletin birliğine de gerçek bir güçlenmeyi vereceği açıktır." (age. Sf. 173)

Türk egemenlik sistemi içinde tüm uluslar için tam hak eşitliği mümkün olmaz, olamaz. Öcalan sadece olabilirlikle yetinmiyor, Türk egemenlik sistemini bu yolla, "AB'ye üyelikten orta-doğu, Kafkaslar, Orta Asya, Balkanlar ve çok sayıda ülkeyle ilişkilerinde" kazanma, "bölgede önder güç haline gelme" (age. Sf. 173-174) yolu olarak da bunu öneriyor. Türk egemenlerine eğer kaygı duyuyorlarsa, bazı koşullarla gerillayı dağıtmaya hazır olduğunu da şöyle belirliyor:

"PKK'nın meşru silahlı savunma durumu sorun teşkil edebilir. Bunun aşılması, yerine getirilmeyecek talepler yüzünden engellenmektedir. Getirilecek genel af ve hoşgörölü yaklaşım bu sorunun rahatlıkla aşılmasına yol açabilecektir. (age. Sf. 175)

"Genel af ve "hoşgörü" ile, sınır ötesi gerillayı da dağıtmaya Öcalan hazırdır. Doğrudur. İnat eden Türk devletidir. PKK ve şimdi KADEK sistem içinde yer almaya hazırdır. Çizgi ve örgütün bu temelde restorasyonu, entegre mesajlarına, Öcalan şimdi gerekli cevabı alamamak-

tadır. Sistem içine girme kararlılığını Öcalan'dan dinlemeye devam edelim:

"Sosyalizm anlayışını Sümer rahip devleti ve onun günümüzdeki somut biçimi olan kapitalist devlet eleştirisine dayandırarak geliştirmemizin ciddi yanlışlıklar ve eksiklikler içereceği kaygısını taşıyorum. Marksizm'in temel eksiğinin ve hatalarının bu tarz bir sosyalizm modelinden kaynaklandığı kanısındayım." (age .sf. 136-137)

Ezilen Kürt milli hareketinin bir önderi olarak Öcalan'dan, niye kapitalizmin köklü bir eleştirisiyle onun dışına çıkmıyor gibisinden bir beklentimiz yok. Böyle olamıyor diye onun önderliğindeki hareketin egemen ulusun hakim sınıflarının milli baskısına yönelen ilerici yönünü görmeme körlüğümüz de yok. Alıntı olarak aktardığımız sözlerde dile getirilenler bir lapa olarak yutulamaz. Kapitalizmin eleştirisi ve reddine dayanmayan, bir sosyalizm anlayışı-sosyalizm olmaz.

Öcalan kapitalizmi aşmayan sözde bir sosyalizm anlayışındadır. Böyle bir sosyalizm olmaz olmayacaktır. Aslında Öcalan çizgisi, sosyal demokrasiyi salık vermektedir. Yine dinleyelim. Sovyet bloğunda, sosyalist vitrinle değil, kapitalizmi açıktan savunanların yaklaşımına bakalım:

"Proletarya diktatörlüğünün sosyalist toplumun aracı olarak kullanılamayacağı kanıtlanmıştır. (...) Bazı devletler ve sosyalist partiler, kapitalizmi esas alan eski sosyal demokrat modelde yenilmesini gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

(...) eskide ısrarlı sınırlı kesimler birer tarikat gibi ayakta kalma çabası bulunuyor." (age. Sf. 136)

Proletarya diktatörlüğünün reddi, kapitalizm çerçevesinde sosyal demokrat aşkı Kautsky'nin bilinen nakaratıdır. Tekrar etmeyeceğiz, devlet-devrim konusunda irdelerken, görüşlerimizi genel yönleriyle ortaya koymuştuk. Proletarya devletini bir geçiş dönemi olarak (komünizmi) yadsıyan bir sosyalizm, Öcalan "sosyalizmi" dir.

Devrimci savaş ve Öcalan'ın "yeni" uygarlık sentezi

Emperyalizm için Ortadoğu, dünya egemenliği açısından her zaman önemli bir alan olagelmıştır. Neden, gayet net. PETROL!.. Bu önemli zenginliğin kontrolü, emperyalistler açısından stratejik bir meseledir. Diğer emperyalist gerici rakiplerle rekabette vazgeçilmez önemde bir avantajdır. 2. dünya savaşı öncesi, bu avantajın kontrolörü

İngiliz emperyalizmiydi. Çok yönlü politika ve araçlarla, İngiliz emperyalizmi, inisiyatifi elde tutabildi. “Böl-parçala-yönet” emperyalist İngiliz siyasetinin, önemli bir unsuruydu. Emperyalist boyundurluk için “ayak işleri” yerli egemenlere lütfediliyordu (!) Uşaklığa rıza, yerli egemenlerin tek çaresi olarak dayatılıyordu. 2. dünya savaşı ile emperyalist güçler dengesi ciddi olarak değişti. ABD öne çıkıyordu. Güç konuşuyor, bölgenin İngiliz-Fransız emperyalist eski hakimleri dizginleniyor, ABD inisiyatifine alınıyordu. Emperyalist kontrol, dünyanın diğer alanlarında da, ABD’nin öne çıkma gerçeğine göre değiştiriliyordu. Bölgenin (Ortadoğu) Nasır gibi milliyetçi itirazcı güçleri, zorla hizaya getiriliyordu. Egemen yerliler “eli mahkum” misali, en fazla emperyalizmin bölge polisi rolü ile görevlendiriliyordu. TC. ve İsrail devletleri, imtihanı geçmiş durumdaydılar. Ve bunlar, emperyalizmin bölgedeki stratejik silahları oldular. Bugüne kadar ABD’ye uşaklıkta kusur da etmediler. Emperyalist askeri donanım ve diğer her yönlü uşaklık hizmeti karşılığı, destekle ödüllendirildiler.

Ciltler dolusu hikayenin özü bu. “İnsan hakları” maskesiyle, emperyalist boyunduruğun günümüz gerçeği de aynen bu! Filistin, Kürdistan bu emperyalist çıkar ve çok yönlü dolapların kurbanıdır. Yerli egemenlerle birlikte, kurbanlık senaristi emperyalistler, elbette göz ardı etmemeli, mücadelenin hedefi olmaktan dışlanmamalıdır.

Birinci dünya savaşı ve öncesi, Alman emperyalizmi müttefiki durumundaki Osmanlı imparatorluğu, emperyalist dünya savaşında yenilen Almanya ile birlikte iyice sarsıldı. Çok daha önce başlayan çöküş süreci derinleşti. Dağılmayla karşılaştı. Öcalan bunu, “*Avrupa uygarlığının geleneksel uygarlık değerlerine karşı kazandığı üstünlük bir gerçek olmakla beraber, bu tümüyle olumsuzluk ve yenilgi anlamında değerlendirilemez*” (AIHM Sav. Sf. 101) olarak değerlendirmektedir. “Medeniyetler çatışması” biçimindeki, yanlış tarih anlayışının diliyle burada yine karşı-karşıyayız. Emperyalist rekabet çatışmasını, “Avrupa-Ortadoğu uygarlık çatışması” olarak sunan Öcalan yaklaşımı çıkış için bir sentez olarak da, Kemalizmi işaret etmektedir. Ancak, “*Batı uygarlığı (...) tüm toplumsal sorunların çözüm anahtarlarını sunmaktadır. (...) Şimdi de dünyaya öğretmektedir.*” sözleriyle, emperyalizme selam durmayı da ihmal etmemektedir. (age. Sf. 159)

Amerika ve Avrupa emperyalist müdahaleciliği ve onlar yörüngesinde, Kemalizm gibi bölgesel

“çıkış” sentezi ile karışık, “uygarlık” teorisinin ne getirip götürdüğü tecrübelerle sabittir. Kürt milli hareketini kuşatan bu ablukanın parçalanması, gerçek özgürlük yürüyüşü için elzemdir. Ki, bu abluka yüzündedir ki Öcalan, tarihteki Kürt isyanlarını zayıflıklarını-hatalarını uzlaşmacı niteliklerini, kendi hükümlerlikleri için imtiyaz çizgilerini vb. eleştirme değil, meşru yönlerini de hiçe sayarak hedefleme-mahkum etme yoluna girebilmektedir.

Emperyalizmle aslında onun yönlendirme ve desteğindeki bölge egemen güçleri resmi ideolojisini birleştirme gayreti içindedir. Bu sentezle, emperyalist dünya sisteminin kapısına çul sermekten öteye nasıl gidilebilir? Milliyetçi kararlılığın, emperyalist taktik güç üstünlüğü karşısında, zorunlu boyun eğiş çizgisidir sergilenen. Milliyetçi madalyonun iki yüzü. Biri, sistemi aşmayan kavga, diğeri barış!.. Görülen hep bu oldu, Filistin-İrlanda milli hareketleri de bunu anlattı. Ve hep bunu anlatacaklar. Yaşananlar, kitlelerin kahramanca mücadelelerinin, Maoist öncüye ihtiyacını, aksi halde, sisteme entegrasyonun hiçte zor olmaya-çağını anlatır.

Emperyalist Madrid-Oslo komplolarının sürüklediği yer bellidir. Dayatılan, emperyalist “uygarlık”a entegrasyondur. Devrimci proletaryanın cevabı, DEVRİM’DİR. Realiteye teslim olmak değil, devrimcilik, gerçekleri görüp imkansız denilen aslında kazanılabilecek, imkansız gerçekleştirmektir. Nepal halkı bunu yapıyor. Bütün halklar yapabilir. Halk Savaşı ile yapılabilir. MLM’in rehberliğini, KP’ si önderliğini, komünizm için bir araç olarak, proletarya iktidarını hedeflemeyen, konjoktürel olarak devrimci olsalar da, silahlı mücadelelerin zemininin problemlerine sayın Öcalan’da işaret etmiştir. Kendisini eleştirme, gerçekten yeni ve önemlidir.

Diyor ki; “*Kuralların gücüne güvenmişim. İnsanı somut gerçekliği içinde anlamaktan uzak-tım. Eğer karşı tarafın kuralı içindeyse, melek de olsa, ona ne yapılırsa haktır. Bu da egemenlerin lanetli geleneğinden kalma bir inanıştır.*” (age. Sf. 383)

Devrimci, demokratik yönü var ama, bu Halk Savaşı değil derken anlattığımızın önemi, Öcalan’ın bu özeleştirisinde de vardır. Kurallar değil, Halk Savaşına MLM ideolojisi yön verici kurallar bunun hizmetindedir. İnsan, karşıdevrimci de olsa insan olarak ele alınır. Savaş adına her muamele ona mubahtır diye bakılmaz. Başta, halka düşman gibi davranılamaz. Ters durum, buna yol açan bir

çizgi söz konusudur. Öcalan bu çizgiyle uğraşmak yerine, suçu yine “doğmatizm” diye adlandırdığı, bilimsel sosyalizme atmaktadır. Kimse böyle yollarla temizlenip, kurtulamaz ki!...

Öcalan problemi, kendisinin “tartışılmaz” olduğu otoritede görmüyor. “*Yapı çok duyarsız ve yetersizdi. Beş bin yıllık doğmatizmin narkozunu yiyenler çılgınlıklarına yanıt alamıyorlardı.*” (age. Sf. 385) diyerek başkalarına atıyor.

Sayın Öcalan; böyle değildi, hiçte böyle değildi. Çeteciliği, savaşı ikbal kapısı gören rantçı ağalığı, MLM yenebilir!.. MLM ideolojiyi savunanlar zorlanmazlar. Kitlelere inan-onlara güven, nazik davran, hakaret-baskı yapma vb. biçimindeki Maoist sözleri anlamak uygulamak çok mu zor? Doğru çizgi uygulandığında zor değil. Zira, gereği yapılmıyorsa, Halk Savaşı değil, başka bir sınıf-başka bir çizgi savunulup-uygulanıyor demektir. Tüfekte, düşmana değil-halka “küheylan” kesilmenin, Maoizm’de yeri yoktur. Yeri vardır diyenlerin pratiği, niyetlerinin ötesinde objektif olarak düşmana hizmet etmiştir.

“PKK içinde bazı kişi ve gruplar hem kendi yoldaşlarına, hem sivil halka, hem de devletin şiddet dışında kalan bazı kurum ve kişiliklerine şiddet yöneltmişlerdir.” (age. Sf. 313)

Bu eleştiriyi yöneltirken, Öcalan kendisinin önderlik çizgisini işin dışında tutmaktadır. Gerçek, bu değildir. Öcalan; PKK önderliğinde savaşın, hareket içinde önderliğin tartışılmaz rehberiydi. Önderlik olarak, kendisini sorumluluklardan muaf tutmak, hataları kadro-savaşçı ve kitlelere yıkarak, önderliği tanrılaştıran, ilahileştiren, erişilmezlik katına çıkaran dinsel bir düşünüş tarzıdır. Zira “peygamber sel çıkış”, “kılan ve kavimi halklaştıran Apo kimliği” kutsallık, tanrı, tanrıça kültürü gibi sentezler de anlatılan bu düşünüş tarzıdır.

“Kendi pratiğime esas damgasını vuran gerçekliğin, peygamberliğin yenilenmiş, güncelleşmiş biçimi olduğu daha ağırlık kazanmaktadır. Benim, dolayısıyla PKK’nın 20. yüzyılla fazla ilgisi yoktur.” (age. Sf. 428)

Bilimsel sosyalizm denilen Öcalan’a göre “doğma”lardan ziyade, PKK’nın bu tarihi düşünsel köklerden beslendiği, Öcalan’ın da tahlilidir. Tarihe önem verme, incelemede, Öcalan’ın güçlü bir gayreti vardır. Bu, iyidir. Kötü olan, idealist yorumlayışı ve dolayısıyla ulaşılan yanlış çizgidir. Önderlik konusunda yanlış çizgi, peygamberlik yaratmakta, doğal olarak da kutsallaştırmaktadır. Önderlik “peygamber”lik olunca, tabii ki onda hata aranmaz. Öcalan’ın kendisini, PKK’de

eleştirdiği konuların dışında tutması zannederiz anlaşılmıştır.

Öcalan devam etmektedir. Kendisini bir yönüyle de Hazreti Musa’ya benzetmekte, “lanetli kavmi birleştirmek için kırk yıl dağda-çölde haykır”ması, ama “kavmin yine bildiğini okuması” ile kendisini kıyaslamaktadır. Böylece önderlik tarzına gelinmediği, temelinde PKK kadro ve ulus eleştirilmektedir. Önderlik elbette önemli bir husustur. Gerçekten önderlik çizgisi ve stili ciddi bir konudur. Önderlik meselelerine ilişkin görüşlerimizi daha önce yazmıştık. Problem, önderliğin bilimin üstüne çıkarılması, bilimsel eleştiri dışında tutulması, her şeyin üstünde tanrılaştırılmasıdır. Hatalar, parti-kadro ve halkın hanesine yazılacaktır. Öcalan yazmaya şöyle devam ediyor:

“*Dağın ilkelleştirici koşulları ve denetim zayıflığı önderlik terbiyesinden yoksun birçok iki yüzlü tipin gelişme şansını yakalamasına yol açmıştır. (..) Çizgi dışı kadınlı, çocuklu öldürmeler esas olarak bu kaynaktan besleniyordu. (..) yozlaşmanın temellerini atıyorlardı. (..) değerli bazı partilileri katletmeye kadar işi ilerlettiler.*” (age. Sf. 256)

Savaşın objektif koşulları; Önderlik boşluğu, denetim zayıflığı elbette, Maoist Halk Savaşında da, Maoist çizgi dışı sonuçlara yol açabilir ve açmıştır da. PKK açısından sorun burada değil, önderliği “peygamber”, partiyi peygamber hareketi, halkı ise objektif olarak hiç gören, sopayla terbiyeyi savunan ideolojik-siyasi-askeri çizgisindedir. Devrimci bir rol oynayan ancak Halk Savaşı olmayan çizgisindedir. Faşist orduya bu kadar yedek bir korucu ordusunun eklenmesinde sadece Türk egemen güçlerinin özel harbinin (kontrgerilla-düşük yoğunluklu savaş) başarılı (!) marifeti tek başına yol açmadı. Suçlu Türk egemenleridir. PKK önderliğindeki savaş meşruydur.

Mazlumların isyanı haklı ve gerekliydi. Öcalan bu haklılık ve gerekliliği de sorguluyor, eleştiriyor, haklı olduğu için zaten savunma savaşı olan devrimci, ilerici savaşları yeni dediği kendi “meşru savunma” çizgisiyle, gereksiz ilan ediyor. Oysa gereksiz olan bu değil, ezilenlerin çıkarlarından kopan, halkın vicdanında meşruiyet kazanmayan, doğru bir çizgi önderliğinde ve haklı bir temele dayanmayan, dost ve düşmanı ayırt etmeyen, yanlış eylem çizgisidir. Tüfegi doğru ideolojinin rehberliği, silahı MLM siyasetin yönlendiriciliğinde ele almayan, “neylerse iyi eyler” misali rasgele devreye sokan anlayıştır. Yani kumanda da MLM’in olmaması, başka hatalı çizginin uygulanmasındadır. Böyle olunca, devrimci eylemle, tersi karışır.

Savaş dejenere olur. Savaş ağalığı, rantçılık büyür. Düşman da bunları tabii ki kullanır, kullandı. İnsanı “kul”, basit bir alet görmemek için gerekli olan Maoizm’dir. **Devrimci savaşı yadsıyan, üçüncü alan teorileri değil, halka zulmetmemeyi, halkın gönüllü seferberliğini Maoizm, Maoist Halk Savaşı sağlayabilir.**

Nasıl olursa olsun değil, Maoizm’in rehberliği proletarya ve halk için komünizme yürümek için berrakça yol gösteren ve çözen bir askeri çizgiye sahip olunması gereklidir. Tesis edilmesi gereken önderlik budur. Kısır bir çekişme değil, PKK tecrübesinden öğrenmek için eleştiriyoruz. Önemsiyoruz. Kavgasının haklılığını biliyor, sahip çıkarken, yanlış çizgisini de eleştiriyoruz.

Partimiz açısından ders çıkarırken bir kez daha şunlara işaret etmek isteriz.

Esas değil, Tali Olarak Partimiz de bazı hatalara düştü. Partimizi var eden ideoloji ve siyasetin değil, ondan bazı kopuşların devrimci savaş adına, halka zarar veren yanlar oldu. Eleştirdik bu noktaları, bir daha tekrar olmasın. Bu yanlar açıktır ki, Halk Savaşı değil, ona yabancılaşmadır.

Öcalan “PKK 1987-97 döneminde, aslında Özünü de, biçimini de önemli oranda yitirmişti..” (age. Sf. 134)

Nedenlerine ise yanlış cevap veriyor. Sınıf niteliği gereği izlediği komünist olmayan ve olması da mümkün olmayan çizginin sonuçlarıydı yaşananlar. Bu çizgide, MLM’in rehberliği, KP önderliği yoktu. Savaşı yöneten çizgi halkın gücüne güven değil, devletlerarası çelişkilerden Türk egemenlerinden anlaşılmaya yanaşması beklentisinden, emperyalizmden “çözüm” sorununa el atmasından medet umuyordu. MLM’in yönlen-dirdiği bir Halk Savaşı değil, haklı meşru bir savaş olsa da, “kurşun adres sormaz” biçiminde formüle edilen dost düşmanı karıştıran, halk için ne getirip-götüreceği hesaplanmayan bir şiddet anlayışı savunuluyordu. Problem kendi çizgilerindeydi. Öcalan ise herkesin bildiği bu gerçeğin yükünü sosyalizme yıkmaya çalışmaktadır.

“PKK’nin (...) ideoloji ve eylem yapısında ortaya çıkan yetersizlik ve sapmaların temel kaynağı esas olarak devlet anlayışı ve şiddet tarzıyla bağlantılıdır. Sosyalizmin proletarya diktatörlüğü ve zora dayalı devrim anlayışı arasındaki ilişki açıktır. (...) Kapitalizm zor aracına dönüşmekten kendini alıkoyamamıştır.” (age. Sf. 135-136)

Bilimsel sosyalist teori mi halka baskıyı öğretiyor? Halkın gönüllü değil, zorunlu askerlik, keyfi vergiyle hizaya getirilmesini emrediyor.

Koruculuğa karşı mücadele adına sivillere-çocuklara dahi yönel diyor. Dostları sindir talimatı veriyor. Sorun, PKK’nin yanlış çizgisindeydi.

Şimdi bu yanlış çizgiyi eleştirme, ders çıkarma yerine Öcalan, çeteciliği objektif olarak bir sosyalizm hastalığı olarak göstermektedir. Yabancılaşma ve çeteciliği kabul edip, “eleştiriyor” olması iyidir de, bunu, MLM devrim anlayışının bir sonucu gibi göstermeye çalışması tamamıyla yanlıştır. Çeteciliğin boyutları hakkındaki açıklamaları Öcalan’dan dinlemeye devam edelim:

“Dökümü tam yapılmamakla beraber, bilinçli olarak yanlıştır dayatılmasıyla, gerçek partili kadro ve örgüt üyesi olabilecek gücün yüzde doksanın bu anlayışın kurbanı olduğu rahatlıkla ileri sürülebilir.” (age. Sf. 134)

“Bir İtalyan gazetesine gayri ihtiyari ‘artık örgütten istifa ediyorum’ diyecek noktaya gelmiştim”. (age. Sf.135)

“1993 yılı devlet ve PKK tarihinde önemli kırılma ve resmi çizgiden sapmanın yaygınlık kazandığı tarihtir..” (age. Sf. 262)

“Geçmişte gerek PKK adına gerek devletler ve diğer güçler adına gizli veya açık yasal veya komplo çete tarzıyla yürütülen eylemler.” (age. Sf. 135)

Susurluk devleti, toplumu zehirledi. Çeteciliğin toplumsal kökleri anlaşılabilir. Bu devrimci savaş saflarına da yansiyabilir. Tahribata ancak doğru bir çizgi ile halk savaşı ile karşı durulabilir. Halk Savaşı herkesin oynayabileceği bir çizgi değildir. MLM rehberliğinde, KP önderliğinde sürdürülür. Kendi gücüne güvenir. Halka ve yoldaşlarına baskı ve her tür imtiyazlı davranışı reddeder. Düşmana dahi insana yabancı uygulamaları (işkence vb. gibi) reddeder. Halka yabancılaşmaya karşı aynı zamanda keskin bir ideolojidir Halk Savaşı. Halk ordusu, gönüllüler ordusudur. Savaşçılara dayak, baskı yasaktır. Aslında bir çeşit işkence olan “uygulamaya alma” adlı, baskı seanslarını reddeder. Nasıl olursa, olsun deyip halkı-insanı umursamayan kör şiddete karşıdır. Savaş esirlerine nazik davranır, hakaret etmez. Savaş, devrimin siyasal görevlerinin yerine getirilmesidir. Halk Savaşında, savaş ağalığına yer yoktur. Kriterleri onlarca çoğaltmak mümkündür. Çeşitli sonuçlara veryansın etmek değil, halkı zararlı sonuçlara götüren çizginin eleştirilmesidir görev. Bilimsel sosyalizmin değil, Öcalan’ın yakındıkları PKK çizgisinin sonuçlarıydı.

Zira Öcalan, kendi şekillenmelerinde Ortadoğu kültürü ve siyaset tarzına yer yer önemle vurgu yapmaktadır. Sistem dışına çıkarmayan, geleneksel

değerleri yaşattıran komünizm anlayışı değil, kendilerinin itiraf etmek zorunda kaldıkları anlayışlardır. Devrimci komünist saflara da çetecilik yansiyabilir, yansımıştır. Bizzat sosyalizmin de ölçüyü kaçıran-hatalı (Sovyetlerdeki gibi) şiddet anlayışları (parti ve halk içinde) olmuştur. Yazımızın ilgili yerlerinde bunları biz de eleştirdik. Eleştirmeliyiz. Ancak, bu hatalar, komünist ideolojinin değil, onunla birleşememenin eski sınıfların siyaset ve kültürlerinden köklü kopamamanın bazı noktalarda devam ettirmenin sonuçlarıdır. Çıkış komünizmde aranmalıdır. Öcalan ise çeteciliğe karşı mücadelede post modern, 28 Şubat darbesine dahi olumlu misyonlar biçmektedir. Egemen sınıf kliklerini, geleneksel Kemalist dengeler içine çekme ve çıkmazları derinleştiren problemleri sistemi sürdürmek için “aşma” perspektifli 28 Şubat MGK-ordu kontrolünü pekiştirme darbesine Öcalan şöyle yaklaşıyor:

“28 Şubat uyarılarından ders çıkarmamız olumluydu.” (age. Sf. 135) Bu süreç PKK’nin çetecilik konusunda yaklaşımı şu:

“Tüm örgüt yapısı objektif olarak bu suçla buluşturulmuş için sorumluluktan kurtulamaz.” (age. Sf. 147) devam ediyor:

“Şüphesiz gelişmelerin bu yönlü çıkışından çıkmasında 1993-96 yıllarında devlete hakim olan zihniyetinde belirleyici payı vardı. (...) Devlet katında 28 Şubat süreci bu çığırnlığı durdurmak açısından sınırlı da olsa bir olumluluk arz ediyordu.” (age. Sf. 148)

“Tarihin bir özgürlük ve halkların gerçekten kardeşlik dönemi olabilecek bir sürece özel savaş ekonomisiyle, rantçı zihniyette, hiçbir sorumluluk duymayan kamuoyuyla berhava edilmiştir. Bu sürece tepki olarak gelişen 28 Şubat süreci aslında yarım kalan tam uygulanmayan bir restorasyon adımıdır. Raydan çıkan devlete, tekrar meşru çizgisine çekme hareketidir.” (age. Sf. 230-231)

Türk egemen güçleri yekpare bir bütün değildir. Çıkar çatışmaları, değişik egemen sınıf kliklerinin, egemenler arası başlıca çalışmadan kaynaklanan, özelliklerinden biridir. Doğası, ekonomik-sosyal-tarihsel gerçeklikleri itibarıyla, faşist-çetema-fya-kontra bir biçim alan, Türk egemen sınıfların devleti, Ağar Çiller-Güreş önderliğindeki topyekün haksız savaş konsensüsünde bilinen ünlü gözaltı kayıpları, aslında sahipleri belli “faili meçhul” cinayetler, orman yakmalar-köy boşaltmalar, zorak-i göç ettirmeler ve sürgün yasaları, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bastırmak için devlet kontrolünde devreye sokulan Hizbullah-

Çatlı-Kırcı çeteleri ve emperyalist yeşil kuşak projeleri markalı dini gericilik gibi yüzlerce faşist Kontra Cumhuriyet uygulamalarıyla, krizini derinleştirmişti. Rant ekonomisi durumlarını iyice ağırlaştırmıştı. Devletin Kemalist eksen ve ordu kumandalı güç dengeleri sarsıntı sürecine girmişti. Yukarı da bazılarını saydığımız susurluk diye de bilinen uygulama ve özellikler, halklarımıza karşı sürdürülen haksız savaşta birleşen, egemen sınıfların tüm kliklerinin özel harbin ihtiyaçları doğrultusunda anlaştıkları ve halka karşı suç ortağı oldukları sonuçlardı. Egemen sınıfların her hükümeti, bir savaş hükümeti olarak, kontr-gerilla savaş postalları giymekte de tereddüt etmemişlerdi. Gidiş, sistemin devamını zorlaştırıyordu. Geleneksel güç dengelerini sarsıyordu. Egemenler arası çıkar çatışmalarında, ordunun kaptanlığının ufakta olsa yaranmasına, sistemin ve onun devletin resmi ideolojisi olan Kemalizm’e şöyle ya da böyle helal gelmesine razı olamayacak, Kemalist ordunun Amerikancı merkezci Kemalist İnönü’cü hakimleri, kendi deyimleriyle “bir balans ayarı” dedikleri, bir tür darbe ile zaten ellerinde olan inisiyatiflerini, diğer egemen sınıf kliklerini sistemin bilinen geleneksel “makul” sınırlarına çekip, “yeniden” mevzileendirme için öne atıldılar.

28 Şubat’çılar da, diğer egemen sınıf klikleri de, Susurluktan muaf değillerdi. Susurlukçuluk, egemen sınıflar devletinin, yani faşist diktatörlüğün, proletarya ve her milliyetten emekçi halklarımıza, ezilen Kürt ulusuna, PKK önderliğindeki Kürt milli hareketine, Maoist Komünist Partisi önderliğindeki Halk Savaşı doğrultusundaki mücadeleye, genelde tüm devrimci harekete karşı, düşük yoğunluklu savaş olarak ta tabir edilen, kontr-gerilla savaşının özelliği idi. 28 Şubat hiçbir şekilde bu özellik dışında tutulamaz. Susurluğun devletin bizzat kendisi olduğu gerçeği göz ardı edilemez.

“Demokratik Cumhuriyet” gibi projelerle, burjuva devletlerin reformlar yoluyla köklü dönüştürülmesi stratejileri “yeni” değil, tarihi oldukça eskidir.

UKH tarihinde de söz konusu mesele önemli tartışma konularından biri olmuştur. SBKP 20. Kongresindeki, Kruşçev’çi çizgi bu doğrultuda modern revizyonist önemli bir hamleydi. O da “yeni” değil, kökleri eskiye dayanıyordu. Kruşçev’den önce, Yugoslavya’da Tito, Amerika’da Browder revizyonizmi örneklerden bazılarıydı. Onlarda öncüleri olan Bernstein-Kautsky’lerden beslenmişlerdi. Proletarya devriminin evrensel bir yasası olarak kanıtlanmış devrimci zoru gereksiz

ilan eden bu teorinin, “yeni” stratejisi, “barışçıl geçiş” ti. “Parlamentar yol” esas aldıkları mücadele biçimiydi. Modern revizyonizmin devrimi tasfiye bayrağını Lenin yırtmıştı. Marksizm adına sergilenen 2. Enternasyonal ihanetini deşifre etmişti. Leninizm’in ışıklı yolunda yürüyen başkan Mao, modern revizyonizme karşı, enternasyonal mücadelede, proletarya bilimini, yeni nitel bir aşamaya ulaştırarak, Kruşçev’in sahte komünizmini yerden yere vurmuş, yeni burjuva yüzünü açığa çıkarmıştı. Bazı tarihsel koşullarda mücadele biçimlerinden biri olarak ele alınmış ve alınabilecek parlamenter mücadeleyi, proletarya devleti ve devrimini yadsıyan, reformcu amaçlarla ele alan Brenştein’ci revizyonizm, Marksizm vitriniyle Marksizmin devrimci özüne karşı bayrak açmışlardı. Kautsky’de, Bernştein’in yolunda yürüyordu. Parlamento da çoğunluk sağlamak, “parlamentoyu hükümetin efendisi haline getirmek” tezlerinden bazılarıydı. “yüzyıl önce elde edilmesi kanlı devrimleri gerektiren reformları, bugün oy pusulaları, yürüyüşler ve benzeri baskı araçları ile elde ediyoruz.” “Evrensel ve eşit oy hakkı”, “toplumsal kurtuluşun temel koşulu”nu yarattığına işaret ediyordu. Öcalan’ın 3. alan teorisindeki, meşru savunma stratejisinin aynı anlayışı aşmadığı açıktır. Diyor ki;

“Üçüncü alan ile, eski toplum ve devletin ne karşısında ne yanında yer alan ya da sürekli çatışarak çıkmazı derinleştiren bir konuma düşmeye fırsat vermeyin, yetersizliklerden ötürü yapamadıkları dönüşümleri ikisinin bağrında gerçekleştirecek bilinç ve örgütlülük düzeyiyle çelişkiyi çözen temel anlayış ve pratik kastedilmektedir.

(..) Çatışma ve yıkmaya değil, eskinin bağrında alternatifleri yaratarak, dönüşümün evrimci ve barış içinde sağlanmasına çalışılmaktadır.” AIHM Sav. 2. Sf.140)

Kautsky’nin söyledikleri de aynı değilmidi? “Sınıf anlaşmazlıklarının halledilmesi için silahların savaşımının artık yeri” yoktur derken, Kautsky’nin ifade ettiği de aynı şeylerdir. Proletarya devrimi, siyasal iktidarların devrimci zorla ele geçirilmesi dışında, ücret köleliğinin, eski toplumun aşılamayacağı son derece yalın bir gerçektir. Kautsky, Marks’ı liberal yorumluyordu. Öcalan yorumunda Marks’tan bahsetme gereği de duyulmuyor. Açıktan Marksizm yanlıştı diyor. “Hain” gibi damgalamaların zerrece değeri yoktur. Ortada, Marksizm’i savunan ve ona ihanet eden bir durumda söz konusu değildir. Kautsky ihanetten önce, büyük bir Marksistti. Dönüş yaptı. Öcalan dün de bugün de Marksist değildi.

Şimdi bunu açıkça seslendirmek durumundadır. Marksizmi eleştirmektedir. Niye, Marksist değil diye, kızmanın anlamı yoktur. Marksizm-Leninizm-Maoizm’in ilkelerini çıkış noktası olarak almamız, çizgimizin gereğidir. Tekrar diye bundan bahs etmememiz edemeyiz. Gonzalo yoldaşın dediği gibi, bu, bizim kültürümüzdür. Varlık nedenimiz, yaşam biçimimizdir. Burjuva devletin proletarya devrimi ve bu devrimin zorunlu konusu olan, devrimci savaş ile parçalanması keyfi tercih değil, koşulların dayattığı zorunlu bir ilkedir. Siyasal iktidarı ele geçirme, komünizme yürüme başka türlü mümkün değildir. Zor sadece proletarya devriminin değil, öncesi toplumların aşılmasında da bir “ebe” olarak, ispatlanmış bir gerçekliktir. Burjuva devrimi, zor dışında mı gerçekleşti? Savaş, sınıflı toplumların sonucudur. Onsuz, toplumsal gelişmeler anlaşılamaz, açıklanamaz. Devrim için, devrimci şiddeti dayatan, sömürücü sınıflar ve onların sistemidir. Olanaklı olsa, kansız devrimi kim istemez ki? Olmamıştır, olmayacaktır. İşlerine gelir diye, Marks-Engels’in bazı sözleri, tarihsel koşullardan kopararak revizyonizm tarafından kullanılmıştır, kullanılmaktadır. Marks, bir tarihsel dönemde İngiltere’de “barışçıl geçiş” ihtimalinden bahsetmişti. Bir istisnadan bahsediyordu. O koşullarda emperyalizm yoktu. Lenin’inde belirttiği gibi İngiltere ve Amerika da henüz “sürekli ordu yoktu” Lenin, 1917 Şubat devrimi sonrası aynı istisnadan, Rusya’ dan da bahsetmişti. Nedenlerini de açıklamıştı. Demişti ki;

“Silahlar halkın elindeydi, halkın üzerinde dıştan herhangi bir zor yoktu.” Sonra burjuvazi ne yaptı? Halka silahla saldırdı. İstisna olarak bu ihtimalde kalktı. Lenin bunu, barışçıl geçiş için “bütün ümitler nihai olarak kayboldu” diye izah eder. İç savaş gündeme oturmuştu. Ekim devrimi bu gerçekler temelinde gerçekleşmedi mi?

Sınıf mücadelesi tarihi, Bernştein’ci, Kautsky’ci Öcalan’cı yorumları zerrece ispatlanmamış, yanlışlığını ortaya koymuştur. Parlamento, sömürücü egemen sınıfların diktatörlüğüne çekilmiş bir demokrasi cilasıdır. Egemen sınıfların hakimiyetinin yani baskı ve zor aracı olan devletlerinin kitleleri aldatmada kullanılan örtüsüdür.

Demokratik talepler için mücadeleyi asla küçümseyemeyiz. Ancak, bunları devrim için mücadelenin genel amaçlarının önüne çıkarmaz, bir parçası olarak ele alırız. Globalizm teorileriyle, emperyalizmin temel ve şimdi de geçerli önceliklerini yadsıyan neo liberalizm, geçtiğimiz tarihsel

sürecin bir akımıdır. Amerikancı “demokrasi” hayranlığı da yeni değildir. Browder 1935’li yıllarda, “komünizm yirminci yüzyılın Amerikanizmidir” diyordu. 2. Dünya savaşında, faşist kliklere karşı burjuva demokrasisini bir stratejiye dönüştürmüş komünist adlı partilerin anlayışlarının teorik bayrağıydı Browder. Öcalan’ın “uygarlık çağı” dediği emperyalizmin oyunlarını o da benzer şekilde seslendirmişti. “Tüm sınıfsal ayrımları aşan bir anlaşma “siyasetiyle Browder, Öcalan’ın söylemlerinin rehberi durumundadır. Evet ölen bir şey var. Sahte sosyalizmdir ölen.

Kapitalizmin sosyalist maskeli bir türüdür ölen. Ölmesi iyi de oldu. Sosyalizm bu ölümler tarafından bir sözcük olarak da terk ediliyor, klasik kapitalizm ölüyor. Öcalan, “yeni” çizgilerinin tanıtımını şöyle yapmaktadır: *“Devlete ve eski topluma yaklaşımında çatışmalı ve zorla çözücü değil, alternatiflerini inşa ederek, üçüncü alanın teori ve pratiğini esas olarak çözüm getirmelidir.”* (AIHM. Sav. 2 Sf. 144)

“Türkiye Cumhuriyeti, Avrupa ile ilişki ve ilişkileri içinden doğmuştur. Kurulu öge olarak Kemalizm bir Avrupa uygarlık modelidir. Kurucu Mustafa Kemal Atatürk çağdaş uygarlık hayranıdır. Cumhuriyeti doğuran antlaşma başta gelen Avrupa devletlerinin imzasıyla onaylanan Lozan antlaşmasıdır. Cumhuriyeti felsefe ve kurumsallık açısından Batı uygarlığını rehber edinmiş (..) NATO’nun önde gelen askeri bir üyesidir. Temel siyasi teşkilat olan AK’ye 1980’lerin başlarında girmiştir. Ekonomik örgüt olarak OECD’nin de üyesidir. Halen AB’nin aday üyesidir.” (age. Sf. 302)

Browder’i aratır sözlerdir bunlar. Emperyalist askeri, ekonomik birlikleri, Lozan antlaşmasını, halk için kutsayan Öcalan, TC’nin emperyalizm karakolluğunu, “Türkiye demokratikleşmenin birçok şekli şartlarına sahip olma” vb. böyle ifade etmektedir.

KADEK, reformist ulusal burjuva özellikleri güçlü bir şekilde kendi üzerinde barındırmaktadır. Ancak gerek ezilen ulus hareketi olması nesnelliği gerekse hala da devrimci ulusalcılık kriterlerini önemli derecede kendi üzerinde taşıması gerçekliğinden hareketle KADEK’e hakim olan yan reformist ulusalcılık değil devrimci ulusalcılıktır.

KADEK birden bire de ortaya çıkmadı. ‘90’lı yılların “ateşkes” siyasetlerinde, böyle bir mücadele ve örgüt biçimine gidileceği belliydi.

Kaldı ki bu gibi ulusal hareketlerin ana eğilimleri mevcut sistemi değiştirmek, yani mevcut siyasi

iktidarı yıkıp bunun yerine halkın iktidarını veya başka bir iktidar kurmak yönlü değil, kendi ulusal devletlerini kurma yönündedir. Ulusal hareketler sadece devlet kurma hedefiyle de yola çıkmazlar; dil, kültürel özerklik, gümrük sorunu, otonomi, federasyon vb. talepler doğrultusunda da yola çıkabilirler.

Bu taleplere göre bir ulusal hareketin niteliği değerlendirilmez. Bir ulusal hareketin niteliği Leninist söylemle “emperyalizme darbe vurup vurmadığına, komünistlerin örgütlenme, propaganda/ajitasyon faaliyetlerinin önünde engellik teşkil edip etmemesine” bakılarak değerlendirilir.

Bu ölçütler doğrultusunda PKK-KADEK gibi ulusal hareketler değerlendirilmelidir.

Türkiye Sol hareketinin derin yanlışlarından birisi de şu noktadır: Hemen bütün sol hareketler PKK’yi sol ideolojik-siyasi akımlar kategorisinde ele aldıkları içindir ki sürekli olarak hatalı tespit yapmaktaydılar, yapmaktadırlar. PKK -KADEK ve onun gibi uluslara göre örgütlenmeyi savunan hareketler hangi sıfat altında örgütlü olursa olsun yine de ulusal burjuva karakterli hareketlerdir. Çünkü bu gibi hareketlerin programı sınıfsal (toplumsal) kurtuluş içerikli değil ulusal (burjuva) kurtuluş içeriklidir. Dolayısıyla ki bu tür burjuva önderlikli hareketler mücadelesini yürüttüğü ulusun **tam bağımsızlığını** da sağlayamazlar. Çünkü daha ulusal savaş içerisinde iken emperyalist veya gerici devletlerle şu veya bu şekilde işbirliği içerisine girerler. Kuracakları devlette gerçekten bağımsız olamaz.

Maoist komünistler, legal mücadele ve örgütlenmeyi, çizgileri itibarıyla, sistem içine sığması mümkün olmayan, icazet aramayan bir temelde ele alırlar, almalıdırlar.

Öcalan sitem içi çözüm projeleri için şöyle devam ediyor;

“Siyasal sınırlarla oynama gereği duymadan ve şiddetin gelişen teknoloji ve bilimsel devrimlerle anlamını yitirmesine bağlı olarak, demokratik uzlaşma olanakları en zor sorunlarda bile çözüm-leyici değerini kanıtlamıştır. (..) Bu, demokratik hukuk devleti sentezinde tüm ulusal ve toplumsal sorunların çözüm bulması zor olmamaktadır. Avrupa uygarlığının büyük tecrübesi bu çözüme yol açtığı gibi, esas gücünü de bu çözüm yolundan aldığı kesinlik kazanmıştır.” (age. Sf. 403)

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti için burjuvazinin demokratik dediği her şeyi bir kenara bırakabileceğini, 11 Eylül sonrası gelişmelerde (öncekiler gibi) çok iyi anlatmaktadır.

Bilimsel olan marksist tarih anlayışıdır!

Neolitik toplumun ilk olarak Zagros-hattında ortaya çıkması elverişli çevre iklim koşullarıyla da ilişkilidir. İnsan ile hayvanlar dünyası bu ilkel toplum ile ayrışmıyordu. İş ve emek ile insana dönüşmüştü. Mesela bir taş parçasının diğerini parçalaması devrimdi. Taş, balta icadı, doğayla ilişkilerinde insanı güçlendirdi. Doğal nesneler alete dönüştü. İş ile doğayı değiştirme eyleminde insanlık kendisini yarattı. Hayvanlık dünyasından ayrılan insanın üretim faaliyeti, birlikte-toplumsal üretim, maddi hayatın sorunlarını çözmek için birleşme idi. Söz konusu olan ilkel üretim ilişkileriydi. İlkel iktisadın toplumsal örgütlenme biçimi kan bağı üzerinde yükselen klan topluluğuydu. Mülkiyet ortaktı. Doğanın zorlukları karşısında bu zorunluydu da. Dağılım, ortak paylaşım biçimindeydi. İlkel toplum anaerik ve ataerik başlıca iki aşamadan geçti. Erkek, üretim güçlerinin gelişmesi, hayvancılığın gelişmesi-tarımdan ayrılması ile üreticiler arasındaki ilişkilerde giderek artan rolü itibarıyla öne çıkıyordu. Ve artık, kıldandan kabileye yürüyüş başlıyordu. İlkel toplumun son aşamasında tarım ve hayvancılık ayırımı temelinde ilk büyük işbölümü ortaya çıkıyordu.

Toplumun bu aşamasında görülmeye başlanan özel mülkiyetin yarattığı bir sonuçtu iş bölümü. Zanaatçılıkla bu giderek derinleşti. Değişime yönelen üretime gidildi. Meta üretimi böyle doğuyordu. İhtiyaç fazlası ürünle artık insanların birbirleriyle cebelleşmesi başlıyordu. Üretimin faaliyet alanları geliştikçe aile işgücü yetersiz kaldı. Köle emeğine ihtiyaç duyuluyordu. Kabileler arası kavgalar da esir edilenler, eskiden olduğu gibi öldürülmüyor, köleleştiriliyordu. Yani insanın insan tarafından sömürülmesi dönemi başlıyordu. Bu genel gidiş, her bir yerin farklı koşullarında özgün şekiller almıştır. Tıpa tıp aynı düz bir çizgi olmaz. Özgünlükleri incelemekte gereklidir. Doğrudur. İlk toplum merkezleri Zağros'lar, Mezopotamya ve Toros'lara doğru Anadolu'dur. Geçim kaynakları, tahıl devrimi çiftçiliğin gelişmesi açısından elverişli koşullar, bu çerçevede elverişli yerleşim alanları, hayvanları evcilleştirmede daha iyi imkanlar önemli faktörlerdi. Farklı görüşlerde mevcuttur. Örneğin Morgan'a göre, tahılların ekilip-biçilmesi, evcil hayvanların beslenmesi ihtiyacının bir ürünü olarak değerlendirilir. Çobanlığın tarımdan önce geldiği, tarımın temellerini attığı söylenilir. 19. yüz-

yılın yaygın görüşü böyledir. 20.yüzyılın yaygın görüşlerinden biri ise tersidir.

MARSELS' göre bunlar el-ele gitmiştir. Bunlar başlı başına ele alınması ve yoğun akademik çalışmada gerektiren konular. Bizce ilkel toplumu ve diğerlerini Marks-Engels bilimsel olarak özetlemişlerdir. Morgan-Childe ve diğerlerini, Marks-Engels'ten daha bilimsel göstermenin ikna edici bir yanı yoktur.

Şunu söyleyebiliriz, Neolitik toplumun ataları Zagros. Mezopotamya-Anadolu Toroslarındaydı. O zamanlar için milletten bahsetme gülünç bir saçmalıktır. Bunun kadar kesin olan bir diğer şeyde Kürtlerin atalarının, neolitik toplumu ilk oluşturanların başında geldiğidir. Zengin bir kültürel birikiminde yaratıcıları durumundadırlar. Yazılı tarih o dönem henüz başlamamıştı. Köleciler toplumla ve bunun ilki esasında yer alan Sümer'le başladığı bilinen bir gerçektir.

Yazılı tarihin belgelerinde, Kürtlerin öncülleri de bolca yer alır. Tarihi bu kadar eski olan bir topluluğun sonra yok sayılması, inkar edilmesi, imhalden geçirilmesi de bir olgudur. Her bir dönemdeki sebepleriyle, bunun ayrıca ele alınması tarihi derslerden öğrenilmesi gereklidir. "Kürt tarihi için bir çerçeve" adlı bölümde, Neolitik dönemden günümüze Kürt olgusu ele alınmaya çalışılmaktadır. Neolitikten, Sümer rahip devletine gidişi Öcalan değerlendirmeye çalışmaktadır. Önemlidir ancak yeri de değildir. Charles Keith Marsels'in "uygarlığın doğuşu" adlı eserinin fikirlerinin bir bakıma tekrarıdır.

Öcalan'ın söyledikleri, konuya ilişkin mevcut arkeolojik vb. çalışmalardan bu öğrenme gayretini elbette önemli buluyoruz. Ünlü Sümerologların eserlerinin incelenmesi elbette gereklidir. Öcalan bunları ve diğer tarihçileri incelemeye çalışmıştır. Ancak onların yorum ve seviyesini de aşmamıştır. "Ortodoks Marksistlik" diye Marksistlere karşı çıkıldığını biliyoruz. Ancak en büyük Sümerolog otorite olarak genel kabul gören DIAKUNOF'lar dahi sınıfların ve bunun ürünü olarak devletin doğuşunda Engels'e dayanmak zorunda kaldılar. "Ailenin devletin özel mülkiyetin kökeni" adlı eseriyle Engels, toplumsal gelişimi gayet bilimsel ve pratikte ispatlanmış gerçeklerle ortaya koymaktadır. Marks-Engels öncesi ve sonrası araştırmalar, bilimsel teorilerini onların yanlışlarını da gösterecek kurdular.

Doğrudur. Son buzul çağının sonrasında, Anadolu-Zagros'lar doğan uygarlığın merkezidir.

Çiftçiliğe elverişli koşullardı temel. İklim vb. gibi faktörlerdi. Yerleşik yaşam, köyleşmede bu elverişli koşulların önemi büyüktü. Kentler de bu topraklarda doğdu. Devletle, Neolitik topluluklar yeni bir aşamaya ulaşıyorlardı. Devlet, anti-Marksist her iddialı araştırmacının dahi “tabakalaşma-kentleşme” biçiminde tabi ettikleri, toplumun sınıflara bölünmesinin sonucuuydu.

Öcalan’ın iddialı tarih tezi, eskilerin bir devamı, Marksist kuramın öneminin küçümsenmesidir. Bir mektup kapsamında olan bu yazımızda, Öcalan’ın ve ona kendilerini tekrar ettiren bilim insanların araştırmaları üzerinde özel olarak durmaya mektubumuzun kapsamı elvermemektedir.

Tarihte devlet ne zaman görüldü? Sınıflarla birlikte, sınıfların ortadan kaldırılmasıyla son bulacağı da anlaşılmaz, zor bir bilmece değildir. Öcalan diyor ki Marks’ın; *“Kapital çözümlemesi kendi başına çok büyük eksiklikler ve yöntemsizlikler içermektedir. Artı değer, artı ürünün bir tarihsel kategorisi olup çok sonradan ortaya çıkmıştır. (...) Kendi başına düşünce, devlet, ahlak ve sanatı tarifetmekten uzaktır. Sınıf mücadelesini bile ancak egemen sömürücü sistemin mantığı içinde ele almakta.”* (age. Sf. 396)

Çözümü de, Sümer rahiplerinin “tapınak kültürünü çözümlemekte” görmektedir. Tarih çizgisinin önemli ayırdedici iki özelliğinden birinin, *“artı ürüne dayalı sınıflaşma ve politik sistem esas olarak Sümer rahiplerinin tapınak kültürüne dayanmaktadır.”* (age. Sf. 396) sözleriyle açıklamaktadır. Sınıfların devletin ortaya çıkışında Sümer rahipleri ve tapınak kültürleri, uygarlık denilen gelişmenin bununla ilişkisinin ele alınması önemlidir. Marksist tarih insanlık tarihinin gelişimini bilimsel olarak açıklamıştır. Şu Sümer rahip devleti, köleciler toplum dışında özgün şekillenmesi bir yana, temelden farklı başka bir toplum biçimi midir?

Sınıf karşıtlıkları şehir ile köy, el emeği ile zihni çalışma, kentlerle belirginleşti. İlkel toplumun sonlarına doğru ortaya çıkan bu olgular Sümer rahip devletinin de gerçeğiydi. Kentler, köleciler iktisadi temelin siyasal üst yapısı olarak devletin merkezleriydi. İlkel toplumda çalışabilen herkes işe katılabilirdi. Köleciler toplumda, köle sahibi efendi olma imtiyazıyla işe katılmıyordu. Zihni ve bedensel çalışmanın ayrılma hikayesi buydu. Sahip, eğitim görme imkanına sahipti. İmtiyaz, üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olmasından geliyordu. Zihni faaliyet araçlarına da bu yolla hükmedebiliyorlardı. Zihinsel faaliyet, eğitim

köleler için ise yasaktı. Uygarlık bu zalimlik üzerinden serpiliyordu. Artı ürün meselesini de Marks bilimsel olarak ele almıştır. Marks’ın emek değer teorisine karşı gelen Öcalan’ın yanlıştı olsa ortaya koyabildiği ciddi bir tezi de yoktur.

Kapital eserine sadece basit suçlamaları vardır. Artı değer değil, emek değer teorisi temeldir. Marksist artı değer teorisinin de temelidir. Marksist ekonomi politığın önemli bir bileşenidir. Önce de işaret ettik. Artı ürün ilkel toplumun bağrında oluşan sınıflara doğru yürüyüş mecrasının ortaya çıkardığı bir gerçektir. Marks bu durumu ve sebeplerini hayranlık uyandıran bir bilimsellikte fevkalade özetledi. Maoizm ile insanlık tarihinin gelişimi de, Marksizm nitel olarak geliştirilerek daha güçlü ortaya konuldu. Siyasal üst yapının-ideoloji ve diğerlerinin rolü, üst yapı-alt yapı ilişkisi nitel katkılarla izah edildi.

Birkez daha!...

Ulusal sorunda bazı konular üzerine genel notlar:

1) Bölgesel Özerklik;

Bütün uluslar için tam hak eşitliği, zorunlu devlet dili dayatması değil, dillerin eşitliği, yerli dillerin okutulduğu okullar, azınlıkların haklarının garantiye alınması, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı her millet ve milliyetten işçi ve emekçilerin birliği, Ulusal ve azınlıklar sorununun devrimci proleter çözümü ile mümkündür.

“Ulusal Kültürel Özerklik” denilen ulusal soruna, sözde “çözüm” planı burjuva milliyetçidir. Barzani, Talabani, Şeyh Sait, Kasımlo gibi feodal-burjuva önderlikli, Kürt milli hareketinin formüle ettikleri, “otonomi” gibi “çözüm”ler (!) egemen ulusun, egemen sınıflarının devletin yıkılmasını içmez. Egemen ulus egemen sınıflarının imtiyazlarına, bazı kırıntıların alınması kaydıyla, rıza gösterir. Sınıf karakterleri gereği, ezen ulus egemenleri ve emperyalistlerle uzlaşmaya yatkın, ezilen ulus burjuvazisi ve feodallerinin “otonomi” planları, pragmatik doğalarıyla ilişkilidir.

Lenin’in ifade ettiği gibi feodal ve burjuvaların “bu istemlerin pratikliği”nin iştahı, egemen ulus veya diğer hakim burjuva güçlerle, proletarya ve emekçilere karşı, “anlaşma arama yönündeki kaçınılmaz siyaseti” ile de doğrudan ilgilidir. Egemen ulusun egemen sınıflarının iktidarını,

temelden sarsmayan, bu “pratik”-“kabul edilebilir” reformist siyaset, ulusal ayrıcalıkları (egemen ulus üstünlüğünü) ulusal eşitsizlikleri ve ulusal baskıyı korur!.. Tarihteki İsveç-Norveç ilişkisi örnektir. Norveç, İsveç’e bağlı bir birim olarak, 1905’e kadar, Kürt otonomicilerinin “kısmi otonomi” projelerinin çok çok ilerisinde, geniş çaplı bir özerklik durumu içindeydiler. Fakat durum neydi? Kendi kaderini tayin hakkı (ayrılma hakkı) İsveç’in ipoteği altındaydı. Devlet kurma İsveç’in imtiyazıydı. İsveç tekelindeydi. Bunun, eşitlik olmadığını bilmek hiçte zor değildir. Egemen ulusun egemen sınıflarının ezilen ulus ve azınlıklara, milli baskısını, köklü aşmak değil, pazarlık eksenli mücadelelerle, biraz azaltmakla meşgul, “Ulusal Kültürel Özerklik” planının, egemen ulus egemen sınıflar için “en az zararlı” biçimidir. Otonomi, reformist siyasetin başlıca özelliğidir.

Devrimci proletaryanın programı, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını (ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) her şart altında tanır. Milli meselelerin çözümünde, devrimci proletaryanın planı, bölgesel özerkliktir. Proletarya iktidarındaki bölgesel özerklik nedir? Öncelikle belirtelim ki; proletarya iktidarı yani devleti, ulusal değil sınıfsaldır. Her milliyetten işçi ve emekçilerin devletidir. Devletin merkezinde bir ulus, bir ulus lehine imtiyaz yoktur, olamaz, olmamalıdır. Ana ve çeper, ya da üst-alt, merkez-bölge biçiminde ulusları bölmek eşitsizliği, gerçek proletarya iktidarı ile bağdaşmaz. Bölgesel özerklik, Lenin yoldaşın da deyimiyle “belirleyici başka esasların yanısıra, ulus esasını da dikkate alarak saptanacak bölgeler için geniş tabanlı bir özyönetim ve özerklik” (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları. Sol Yayınları Sf.90 abç) planıdır.

“Kültürde ulusal özerklik” proletarya ve emekçilerin birliğini parçalar, her ulusun proleter ve burjuvazisini zıt sınıf çıkarlarına rağmen, ulusal kültür safsatısıyla, biri birine bağlamaya, başka ulusların proletaryasından ayrı tutmaya yarayan bir plandır. Proletarya enternasyonalizmi bunu kararlıca reddeder. Proletarya, ulusal kültürü bir bütün şeklinde mideye indirmez. Her ulusal kültürde, demokratik ve sosyalist olanı alır. Her ulusun egemenlerinin kültürü, proletarya ve emekçilerin kültürü olamaz ki? Burjuva ulusalcılığının, işçi ve emekçileri aldatmalarının aracı olan, ulusal kültür bayrağına karşı, proletarya ve emekçilerin alternatifi, proletarya enternasyonalizmidir. Her millet-milliyetten işçilerin birliği şiarımızın nedeni budur. Bu temel şiarı haykıran proletarya, bira-

kalım sosyalist, tutarlı demokrat olmanın dahi, tüm ulusların tam hak eşitliği UKKTH’nı tutarlıca savunmayı gerektirdiğinin de bilincindedir. “Kültürde Ulusal Özerk”çiler, UKKTH’nı çarpıtmak, egemen ulus egemenlerinden koparılacak bazı ödünlerle, devleti onların tekeli olarak kabullenme anlayışına, secde yürüyüşündedirler. Ulusal eşitsizlikleri sineye çeken bu ulusalcılar, bazı hak kırıntılarıyla egemen ulusun “üniter devleti”ne kuyrukturlar. Egemen ulus düzenine dokunmazlar, sivililiklerini törpülemeyle yetinirler.

Proletarya devleti koşullarında, bölgesel özerklik planını Lenin yoldaş şöyle açıklar:

“Devlet içinde, toplumsal özellikleri ya da nüfusun ulusal oluşumuyla ötekilerden ayrılan bütün bölgeler, kendi öz yönetimlerine ve özerkliğe, genel eşit ve gizli oya dayalı kendi kuramlarına sahip olmalıdır.” (age. Sf. 98 abç)

Özet olarak ifade edersek, şöyledir: Proletarya devletinin her bölgesinde, uluslar ve azınlıkların haklarını koruyan genel geçerli bir yasa olacak. Hiçbir bölgede, ulusal çoğunluğun ayrıcalıklarına müsaade edilmeyecek. Eğitim-özel dil, bütçe vb. işlerde, ulusal azınlığın hakları kısıtlanmayacak. “Aksi uygulamalar suç sayılacak”tır. Ulusların tam hak eşitliği, her ulus ve azınlıklardan işçi ve emekçilerin birliğini, “bölgesel özerklik” planı güvenceye alabilir. “Ulusal kültür” projeleri aldaticıdır. Kapitalizm, yaşamı, iktisadi, siyasi, manevi alanda, enternasyonalizme, ileri-demokratik, sosyalist olanı alırken, ulusal eşitsizlikleri de zaten yıkar. Ulusal, iktisadi, sosyal ve diğer farklılıklar durumunda, gerçek demokratik bir sistem, bölgesel özerkliği gerekli kılar. Ulusal sorun üzerine bir konferans için hazırladığı “Taslak Tezler”de Lenin bunu şöyle ifade eder:

“Bölgesel özerklik ve yerel öz yönetim, demokratik sistemin genel ilkesi, sınırlar? Ulusal + ekonomik + geleneksel vb.”

“Ulusal merkezler asgari toprağa göre saptanmalı, azami toprağa göre değil.” (age. Sf. 1499)

Bölgesel özerk alanlarda elbette ulusal topluluk bir faktördür. Ancak sadece bununla sınırlanmaz. Ekonomik, tarihsel, geleneksel diğer başka hususlar da, bu bölgelerin belirlenmesinde önemlidir. Ayrıca, bir ulus teşkil etmeyen, azınlıkların da dikkate alınması şarttır. Sadece azınlık olmaları itibarıyla değil, diğer başka farklı koşullarla da ilişkili olarak, “yerel özyönetim”ler buralar için de geçerlidir. Lenin Yoldaş Derki;

“Demokratik bir devlet çeşitli bölgelere, özellikle karma nüfuslu bölgelerine özerklik vermelidir. Bu özerklik, demokratik merkezîyetçilikle hiçbir şekilde çelişmez. Tam tersine karma bir nüfusu olan geniş bir devletle gerçek demokratik merkezîyetçilik, ancak bölgesel özerklikle mümkün olabilir. Demokratik bir devlet, yerli dillere tam bir özgürlük taşımak ve herhangi bir dilin bütün ayrıcalıklarını ortadan kaldırmak zorundadır. Demokratik bir devlet bir ulusun başka bir ulusu, belli bir bölgede ya da kamu işlerinin herhangi bir dalında ezmesine ya da baskı altına almasına izin vermeyecektir.” (age. Sf. 174. abç)

Bu, uluslara bölünmüş, ulusal bir devlet modelinden temelden ayrıdır. Ulusal eşitsizlikleri aşan, ulusal sorunu gerçek anlamda çözen, tam hak eşitliği, işçi ve emekçilerin birliği temelinde, gerçek demokratik bir birliktir. Eğitimi, uluslara göre ele alan, ulusal ayrımcılığı derinleştiren, ulusal önyargıları körükleyen, şovenizmi besleyen ulusal kültürel özerklik, ulusal yafta altında burjuvazi ile emekçilerin çıkarlarının uyumu yalanını yükseltir. **Proletarya ve emekçilerin bilincini yozlaştırır. Eğitim, uluslara göre bölünemez. Proletarya devletinin tek eğitim siyaseti, aynı zamanda “yerli dillerin özgürlüğü, demokratik ve laik eğitimi,” içerir.**

“Ulusal kültürel Özerklik”çiler, aslında UKKTH’ni reddetmektedirler. Kimi zaman lafzını etme söylemleri, UKKTH’ni tamamıyla ölü bir sözcüğe dönüştürmelerini anlatır. “Milli özerklik;” emperyalist boyunduruğa, egemen ulusların egemenlerinin ezilen ulusları zorak-i dayatılmış devlet sınırları içinde tutmaya kökünden itiraz etmeyen, boyunduruğa boynunu uzatmış bazı lapalarla idare olmayı benimseme siyasetidir.

Türkiye’de faşist diktatörlük, Misak-ı Milliye çivilenmeye, dayattıkları siyasi-askeri ilhakı kabul etme koşuluyla, Kürtçe şarkıların, dinlenmesi dilin her yönlü özgürlüğü değil, evde, sokakta konuşulması özgürlüğünü (!) ne güzel de vaat ediyor, icraa ediyor (!), değilmi? Devlet sınırlarıyla oynamayan “milli özerklik”çilerin çıktığı kapı, Kürt ulusuna-azınlıklara, Türk egemen sınıflarının dayattığı milli zulüm statüsünün allanıp-pullanmasıdır. En fazla, sivri kötülüklerin törpülenmesidir.

Hayır, devrimci proletarya, egemen ulusun egemen sınıflarının Kürt ulusuna dayattığı boyunduruğu, “vatanın bölünmezliği” adına, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının ilhak edilmesini, zoraki misak-i milli denilen sınırlar içinde

tutulmasını vb. kesinkes reddediyor!.. “Kutsal” denilen bu çerçeveyi paramparça edeceğimizi açıkça söylüyoruz.

UKKTH engellenemez. Bu hakkın özgürce icraa edilmesi koşullarının yaratılması, devrimci proletaryanın boynunun burcudur. Proleter-halkçı çözüm olan bölgesel özerklik planı, milli meselenin esaslı halini hedefler. Proletarya devletinde bölgesel sınırlar, ekonomik koşullar ve nüfusun ulusal bileşimi esas alınarak belirlenecektir. Bu belirlemede, “genel-doğrudan eşit ve gizli oyla nispi temsil esası çerçevesinde seçilecek kurullar” (Lenin) yetkili olacaklardır. “Kurul üyesi seçemeyecek kadar küçük olan ulusal azınlıklar, işişi görev yapacak olan bir kurul üyesi seçeceklerdir.” (Lenin)

“Yeni sınırlar ülkenin merkez parlamentosunca onaylanacaktır.” “Hiçbir ayırım yapmaksızın ülkenin her yöresinde genel, doğrudan, eşit ve gizli oyla ve nispi temsil esası çerçevesinde seçilmiş yerel özyönetim kurulacaktır. Özel yer konumsal ya da iktisadi koşullar ve yaşam koşulları altında bulunan ya da nüfus bileşimi özellik gösteren bölgeler, özerk bölge olma ve özel bölge diyerek seçme hakkına sahip olacaktır.”

“Devletteki bütün uluslar mutlak olarak eşittir.”

“Hangi dilin kullanılacağını yerel özyönetim kurumları ve özerk diyetler karar verecektir. (..) Ulusal azınlıkları da kapsayan dillerin eşitliği ilkesini ihlal eden (parasal-yönetmel-yasal ve öteki alanlarda alınmış karar ve önlemler) (..) devletin herhangi bir yurttaşınca yapılacak itiraz üzerine iptal edilecektir.” (age.Sf.179-180)

Bölgesel özerklik çözüm planının genel çerçevesini kısaca, yoldaş Lenin’den de aktarmalarla izah etmeye çalıştık: Ulusal ve azınlıklar sorununa gerçek devrimci çözüm programı budur.

Bölgesel özerklik, kesinlikle federasyonla karıştırılmaz. Proletarya devletinde, demokratik-merkezîyetçilik prensiptir. Bu, somut ekonomik yaşam koşulları ve nüfusun ulusal bileşimi konusunda farklı karakteristik gösteren bölgeleri dışlamaz, merkezîyetçilik gibi, özerkliği de kabul eder. Anlamayanlar, bürokrat ve keyfiyetçidirler. Gelişmenin önünde engeldirler.

2) Federasyon Meselesi;

Proletarya devleti içinde, Tüm uluslar için tam hak eşitliği, ulusal azınlıkların haklarının güvencesi, neden bölgesel özerklik programıyla sağlanabilir?

Sorusunun cevabını kısaca vermeye çalıştık. “Kültürde ulusal özerklik” yönelimli, Otto Bauer’ci “çözüm” (Avusturya’da) Bund’çu “çözüm” (Rusya’da) pratik tarafından da yanlışlığı ispatlandı. Avusturya sosyal demokrat partisinin Brünn planının çıkmazı da görüldü. Bir devletin sınırları içinde, “bir ulusal topluluğa bağlı ulusal bölgelerin birliği” Lenin’in deyimiyle “fiyaskoyla sonuçlandı.” Çekler’in kopmasına götürdü. Tam bir bölünmeye götüren (Avusturya’da) Bauer’in “ulusal özerkliği”ni, çıkmazını, teorinin sahibi de kabul etti.

Yaşananlar, federalizmin çıkmazını gösterdi. Devlet ve parti örgütlenmesinde federasyon yanlışlarının çıkmazını sosyal pratik teyit etti. Bu tecrübeyi de özetleyen Lenin Letonya bölgesi Sosyal Demokratlarının 4. Kongresi için program taslağı önerisinde şunları vurguluyordu:

“Biz, partimizin yapısında da federasyona karşıyız. Biz (yalancı merkezin değil) ama bütün ulusal-topluluklar sosyal demokratlarının yerel örgütlerinin birliğinden yanayız.

Konfederasyon hem kültürde ulusal özerklik sloganını, hem parti yapısı içinde federasyon ilkesini reddetmelidir. (..) sosyal demokrat enternasyonalizmine sadık kalmalıdır.” (US ve UKS. Sf. 93)

Federasyonu Lenin “yararsız bir devlet biçimi” olarak gördü. Ekonomik bağları zayıflatacağını söyledi. Ancak Ekim devriminden sonra geçiş dönemi sürecinde, Sovyet devletinin bu planı izleyebileceğini kabul etti. Marks ve Engels’te demokratik merkezîyetçilik prensibi ve birleşik cumhuriyet projesi savunuyorlardı. “Federasyonu monarşiden merkezi cumhuriyete geçiş biçimi olarak bazı özel koşullar altında bir ileri adım olarak” görüyorlardı. Tarihsel zorunluluklar zeminindeki bu siyaset, teori yapılamaz. Genel olan, federasyonun teorileştirilemeyeceğidir. Rusya Komünist Partisi (RKP) 8. Kongresi, “federasyonu bir geçiş biçimi olarak” onaylamıştı. Genel teori değil, tamamıyla tarihsel zorunluluklarla ilgili bir politikaydı bu. Bölgesel özerklik bölümünde konuya teorik yaklaşımı ele almıştık. Doğru prensip, federalizm değil, demokratik merkezîyetçiliktir.

UKKTH, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, “federatif bağlanma hakkı, özerklik hakkı” biçiminde ele alan Şaumyan’a mektubunda Lenin şöyle yazıyordu:

“Kesinlikle hemfikir değilim o federasyon hakkı anlamına gelmez. Federasyon, eşit olanların bir

ittifakıdır, genel muvafakati gerektiren bir ittifaktır. Nasıl olur da bir tarafın diğer tarafın onunla muvafakati üzerine hakkı olabilir? Biz ilke olarak federasyona karşıyız; federasyon ekonomik birliği zayıflatır.” (Ulusal ve Söm. Ulusal Sorun Üzerine İnt. Yay. Sf. 117)

Tabii aynı şekilde Lenin, UKKTH’nı, “Özerklik hakkı” biçiminde çarpıtan yaklaşımları da mahkum ediyordu. Özerklik bir hak değil, sorunun çözümünde ortaya konulan bir plandır. Bu plan doğrudur diye, ayrılma hakkı gasp edilemez. Komünistlerin bölgesel özerklik planı, ayrılma hakkını yadsımaz. Ayrılma hakkı, komünistlerin ayrılıktan yana oldukları anlamına gelmez. Meseleye, her somut durumda proletaryanın genel sınıf menfaatleri açısından bakılır. Bölgesel özerklik, proleter demokratik bir devlet sistemi planıdır. Komünistlerin planı, ayrılma olmaz. Genelde, ayrılmalara onlar karşıdılar. Eşit ve gönüllü birliği savunurlar.

3) Ulusal-Kültürel Özerklik;

Bu proje, her ulusal topluluk için nerede olursa olsunlar ayrı eğitim, ayrı okullar (ulusal) planıdır. Ulusun ve azınlıkların üyelerinin yerleştiği topraklar, onlara göre hiç önemli değil. Nerede olurlarsa, olsunlar, onlar söz konusu ulusal ve azınlık topluluğun üyesidirler. Nerede olurlarsa, olsunlar, resmen tanınmış ulusal ve azınlıklar topluluğunun üyesi olarak ayrı eğitime tabii tutulmalıdırlar. Bu, saçmadır!..

Planın öze, Lenin yoldaşın ifadesinde, “**eğitimin milliyetlere göre ayrılmasından ibaret**” görülür. Her bireyi, nerede yaşıyor olursa olsun, mensubu olduğu ulusun aiddiyetinde gördüğü için, “topraktan bağımsız olarak exteritoryel özerklik” dahiline sokan bu anlayış, milliyetlere göre bölünmeyi mutlaklaştırmaktadır. Ekonomik, siyasi, hukuki hiçbir bağa, (aynı devlet sınırları içinde olsalar da) yer verilmemektedir. Oysa objektif olarak bu bağ vardır. Eğitim, bu objektif bağ aşmamalıdır. Bu objektif bağa rağmen, ulusları eğitim sorununda ayırma, Lenin yoldaşın isabetlice vurguladığı gibi “gerici”dir!.. Okulları, millet-milliyetlere göre ayarlama, ulusal eşitsizliklerin bir sonucu olarak, daha geri milletler aleyhine bir durum yaratır. “İkinci sınıf insanlar okulları”nı meşru (!) kılar! Sosyalizm bir yana, burjuva demokrasisi açısından dahi, bu, son derece geridir. “Kültürde Ulusal Özerklik” teorisyeni Brünn kurultayında (Avusturya 1899) dahi, bu proje reddedilmişti “Toprağa bağlı ulusal özerklik”

kabul edilmişti. Ulusal kültür maskeli “incelmış, en tehlikeli bu ulusalcılık”, ideolojik alanda burjuva gericiliktir. MLM’lerin ısrarla savuncakları, UKKTH’dır!..

Proletarya devletini, ulusların bir federasyonu ve her ulustan her bireyi, devletin hangi bölgesinde yaşarsa-yaşasın, aynı kökenden bireylerle birleştirmek, kapitalizmin dahi gerisine düşmektir. Ekonomik ilişkilere rağmen bu yapay ulus teşkil etme programı, nasyonalizmdir. UKKTH’nın yerine geçirilmek istenen biçimi ne olursa olsun özlem aynı olan burjuva ideolojisin, Lenin çok net “**en zararlı milliyetçilik**” “**milliyetçi dar kafa-lılık**” olarak değerlendirdi.

Ulusların siyasi ayrılma hakkının yerine burjuva ulusalcıların geçirmeye çalıştığı “ulusal kültürel özerklik”, egemen ulus egemenlerinin ayrıcalıklarını koruduğu gibi, ezilen ulus ve azınlıkları, “ulusal kültür” gerici zehriyle kendi burjuva ve feodallerine de alet etmektedirler. **Komünistlerin programı nettir. Hiçbir ulus bir devletin sınırları içinde zorla tutulamaz.**

“Ulusal kültürel özerklik” peşinen egemen ulus ayrıcalıklarına boyun eğmek, bazı tali hak kırıntılarına tav olmak demektir. Proletarya ve emekçilere karşı, ulusalcı bu burjuva dayanışması, işçilerin birliği ve kaynaşmasını önleme koalisyonudur. Eğitimin, uluslara göre bölünmesi gibi uluslar arasına sınırlar çeken milliyetçiliğe karşı, proletaryanın bayrağı, enternasyonalizmdir. **Peki bu, “anadilde eğitimi komünistler savunmuyor” diyen iftiracıların savlarını mı doğrular? Kesinlikle hayır.! Dillerin tam hak eşitliğini, resmi devlet dili uygulamasının zorunluluk olamayacağını, komünistler net ifade etmektedirler. Anadilde eğitim hiçbir gerekçeyle, sınırlandırılmayacak bir haktır.** Şurası açıktır ki, kapitalist ekonomik gelişme seviyesi itibarıyla daha ileri koşullar içinde bulunan ve çoğunluk olan ulusun dili, Lenin’in vurguladığı gibi, “**ekonomik ilişkilerin gerekleri**” sonunu, aynı devlet sınırları içinde yaşamak istiyorlarsa, diğer ulus ve milliyetleri, diğer dili öğrenmeye de objektif olarak zorlayacaktır. Bu, objektif bir realitedir. Bu objektif olguyu anlamak, kapitalizmle ilişkisini kavramak başka, zoraki Türkleştirme, zoraki asimilasyon ise daha başkadır. Biz zoraki asimilasyona, milli baskıya, ulusal eşitsizliklere karşıyız. Çoğunluk dilinin zoraki dayatılmasına karşıyız. “Ekonomik ilişkilerin gerekleri, çoğunluk için elverişli olan dilin” zorla değil, “kendiliğinden belirlenmiş” olması (Bkz. age. Sf. 137) çeşitli ulusların “bunu

gönüllü olarak kabul etmesi”nin önüne geçme, dar kafa-lılığına ise düşemeyiz.

Saf bir ulusal kültür, yoktur. Gerici bir safsatadır. “Her ulusal kültürde gelişmemişse olsa, demokratik ve sosyalist bir kültürün **unsurları** vardır.” (Lenin) Çünkü proletarya ve emekçiler de vardır. Fakat her ulusal kültürde, egemen durumda olmaları dolayısıyla, egemen kültür, burjuvaların-feodallerin papazların dincilerin kültürüdür. Meseleye sınıflar üstü bakıp, biri birlerine zıt sınıfların kültürünü zevkle yutma, devrimci proletaryanın işi olamaz. Ulusal kültür değil, demokratik ve devrimci proletaryanın enternasyonal kültürünü savunuyoruz. Her ulusal kültürde demokratik ve sosyalist unsurları sahipleniyoruz. Büyük Türk ulusal kültürü, Türk egemenlerinin şiarıdır. Feodal-burjuva egemen kültüre hiçbir taviz verilemez. Bu, ulusal kültürde, demokratik-sosyalist unsurlara da düşman olmayı gerektirmez. Türk ulusundan proletarya ve emekçilerin ileri kültürünü yadsıyan, başka milliyetçilikleri tasvip etmeyi gerektirmez.

Büyük Kürt, Ermeni, Rum vb. gibi ulusal kültür de bizim şiarımız olamaz. Kısacası, biz “ulusal kültür” aldatmacasına karşıyız. Ulusal kültür burjuva milliyetçiliğinin, proletarya enternasyonalizmi devrimci proletaryanın bayraklarıdır.

Tüm millet ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, sınıf örgütlerinde tam bir birlik ve kaynaşmasını savunmayı, tarihte de Bund’cular, “asimilasyoncu lafazanlık” olarak damgalamışlardır.

Lenin diyordu ki;

“*Gelişen kapitalizm ulusal sorunda iki tarihsel eğilim tanır. Birinci eğilim: Ulusal yaşamın ve ulusal hareketlerin uyanışı, her türlü ulusal baskıya karşı mücadele, ulusal devletlerin yaratılması. İkinci Eğilim: Uluslararası çok çeşitli ilişkilerin gelişmesi ve yoğunlaşması, ulusal çitlerin yerle bir edilmesi, sermayenin bir bütün olarak ekonomik yaşamın, politikanın, bilimimiz vs. uluslar arası birliğinin yaratılması*” (age.Sf.143-144)

Toplumun gelişmesinin nesnel yasaları yok farz edilemez. Materyalist diyalektik tarih anlayışı ile alakası olmayan keyfietçilere, idealistlere rağmen, gerçek-gerçektir. Kabul edilir, nesnel yasalar atlanarak değil, bilinçli müdahaleyle toplum değiştirilir. Tarihin tekerleği geriye mi döndürülecek? (!) Lenin’in yukarıdaki pasajda işaret ettiği gerçekler, “**Kapitalizmin evrensel yasasıdır**”Yine yoldaş Lenin’in belirttiği gibi, bu iki tarihsel eğilimden birincisi kapitalizmin gelişiminin başlangıç evresinin ikincisi; sosyalist topluma dönüşüme yol

alan, “olgun kapitalizm”, “karakterize eder.” :
Ulusal sorunun ele alınışında bu gerçekler elbette :
hesaba katılacaktır. Lenin titizlikle dedi ki, “birin- :
cisi; ulusların ve dillerin hak eşitliği, ikincisi; (..) :
enternasyonalizm ilkesi”dir. En ufak bir ulusal :
ayrıcılığın kararlı düşmanı olan Leninistler, kapi- :
talizmin ulusal çitleri yıkan eğiliminin, kendi :
mezar kazıcısı sosyalizme kendi iradesine rağmen :
yol açtığını, fırsatları, görmeyecekler midir? Evet, :
sermaye tamamıyla kendi çıkarları için, yerleşik- :
uyuşuk toplulukları vahşice dinamitliyor. Onun :
vahşi sömürü eylemi, mezar kazıcısı proletaryayı :
da sahneye çıkarıyor. Bu temelde ortaya çıkan :
asimilasyonun alternatifi, geri kapalı toplumları :
savunma projeleri olamaz. Sermayenin zalim-vahşi :
karakterini Leninistler çok iyi biliyorlar. Barbar :
medeniyetlerinin ne olduğunu da çok iyi biliyorlar. :
Sermayeye, sömürgecilğe “ilericilik” rolü biçen, :
sömürge siyasetini kutsayan sosyal şovenistleri çok :
iyi tanıma durumundayız. Avrupa merkezci, rev- :
vizyonist üretici güçler teorisyenleri, ezen ulus :
fetihlerini “uygarlık götürüyor” adına hep alkış- :
ladılar, alkışlıyorlar! Kristof Kolombo gibi fetih- :
leri, “keşif” olarak selamlıyorlar. Aztek-maya uy- :
garlığının yaratıcılarının kırımdan geçirilmesi olan :
bu barbarlığın uygarlığı, zalimane kıyımlardır. :
Sömürge siyasetiyle emperyalistlerin, ezilen ulus :
ve halkları yağmalamalarından pay alan işçi aris- :
tokrasisinin ayrıcalıklarının beslediği sosyal :
emperyalist şovenizm, ezen ülkelerde proletar- :
yanın bilincini zehirleme, dejenere etmeye götüren :
maddi temelin başlıcasıdır.

Hollanda’lı Van Kol gibi 2. Enternasyonal :
ihanetçileri, sosyal demokrasinin de bir “sömürge :
programının” olmasını istiyorlardı. Sosyal demok- :
rat sömürge siyaseti “olumlu” olur muşmuş (!) :
sömürgecinin “cahil” topluluklarında, genel oy :
gerekmezmiş. İlkel insanlar bunu anlayamazmış. :
Hapishane yerine, angarya sistemi gerekebilir- :
mişmiş diye buyuruyorlardı.

Kemalist jenositleri, Türkiye’de de uygarlık :
yürüyüşü olarak destekleyenler vardı, var. Kaut- :
sky, Brenstein markalı bir revizyonist sosyal şoven :
teorilere köklü olarak meydan okuyan Maoist’ :
lerdi. Kaypakkaya bu meydan okuyuşun öğretici :
bir bayrağıdır. Maoist’ler bundan öğrenerek, :
komünist mirası daha ileriye taşıdılar. Uluslar arası :
komünist hareketin saflarında, üretici güçler teorisi :
eksenli Avrupa merkezçiliğine “ideolojik muha- :
sebe” belgesinde, ciddi önemli eleştiriler yürüt- :
tüler. Bunu, tekrar etmeyeceğiz. İncelemek iste- :
yenler söz konusu belgeye bakabilirler.

Sorun Şudur; Egemen-ezen ulusun egemen- :
lerine, ezilen ulus ve azınlıkların haklı-doğal nef- :
reti, mücadelesi son derece anlaşılırdır. Mücadele :
hak ve görevdir. Struvelerin büyük Rus kültürü :
safsatasını Marksistler haklı olarak yırttılar. Ama, :
Rus diye Çernişevski, Plehanov edebiyatına-kül- :
türüne düşman olunabilinir mi? Ezilen ulus işçi :
ve emekçileri bu kültürden elbette yararlanacaktır. :
Onlarla birleşeceklerdir. Yararlandılar, birleştiler. :
Komünistlik bir yana, demokrat olmak dahi, ezilen :
ulusun tam hak eşitliğini bir an unutamaz. Ayrı :
devlet kurma hakkını her şart altında savunur. :
Ezen ulus şovenizmine karşı mücadeleyi esas alır. :
Ezilen ulus milliyetçiliğine anlayışla da yaklaşı- :
lmasını hoşgörüyü bakmasını bilir. Proletarya :
hareketinin ulusal özellikleri, dili, propagandasına :
ise mutlak hoşgörüyü yaklaşır.

Proudhon’a göre; kötü olan kapitalizmin ken- :
disi ve kapitalizmin temelini oluşturan meta üre- :
timi değil, adil olmayan bazı şeyler ve suiistimal- :
lerdi. Yapılması gereken ise, kapitalizmi yok etmek :
için mücadele değil, kapitalizmi suiistimallerden :
kurtarmak, adil hale getirmektir (!!) Değişim, de- :
ğişim değerini ortadan kaldırmak değil, gerekli olan :
adilane yeniden düzenlemektir diyordu. Yani meta :
üretimini mutlaklaştırıyor, kapitalizmi ebediyen :
kutsuyordu.

Sosyalist devrim mücadelesini gerçek anlamda :
kavramaktan uzak, ütöpik küçük burjuva demok- :
ratlara göre, kapitalizmde uluslar özgür-eşit ve :
barış içinde yarışabileceklerdi. Sonra ise Pru- :
don’cular, UKKTH’nı ulusal sorunu reddettiler. :
Ulusal toplulukları ve eşitsizlikleri red çizgisiyle :
Fransız Prudon’cular, Fransız şovenizminin :
yedeğine düşüyorlardı. Kapitalizmin temellerine :
dokunmayan, iyileştirmeyi salık veren bu küçük :
burjuva sosyalizmi ve anarşizmi, daha sonra “mil- :
let milliyet olgularını günü geçmiş önyargılar” :
olarak ilan ettiler. Ulusal ayrıcalıkları kutsadılar. :
Ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıktılar.

Ulusal kültürel özerkçiler de, burjuva milli- :
yetçiliğini ebediyen kutsamaktadırlar. Oysa, mil- :
liyet ilkesi tarihsel bir olgudur. Burjuva toplumun :
ortaya çıkardığı tarihsel bir sonuçtur. Evet tarihsel :
olarak burjuva toplumunda kaçınılmazdır. Dev- :
rimci proletarya bunu bilir, mücadelesinde yok :
saymaz, bu tarihsel kaçınılmazlığını bir sonucu :
olarak, “ulusal hareketlerin tarihsel meşrutiyetini :
tanır.” Ancak devrimci proletarya, milliyetçi değil, :
proleter enternasyonalisttir. Bu tanımayı, ulusal :
harekette ilerici öğeyi desteklemekle sınırlar. :
Ulusal baskıya karşı mücadele ilericidir. Devrimci

proletaryanın, ulusal baskı-ulusal eşitsizliklere karşı **“en tutarlı demokratizmi savunma mutlak görevi”** vardır. Ezilen ulusun, egemen ulusun egemen sınıflarına karşı mücadelesinde, burjuva milliyetçi bir rotada olsa dahi, demokratik bir yön vardır. Bu yön görmezden gelinemez, desteklenemez tutumu içinde olunamaz. Lenin yoldaşında da dediği gibi; “Bu, esas itibarıyla negatif bir görevdir. Fakat proletarya milliyetçiliği desteklemeye daha öteye gidemez. Çünkü buradan itibaren, milliyetçiliği **güçlendirmeyi** amaçlayan **burjuvazinin** pozitif faaliyeti başlar.” (age. Sf. 151)

Ulusal baskıya, ulusal ayrıcalıklara karşı mücadelede en tutarlı demokratizmi mutlaka savunması gereken proletarya, “ulusal kültürü” savunmaz. Zoraki asimilasyon ve imtiyazlara karşı mücadele ederken bunun dışındaki “ulusların her türlü asimilasyonunu selamlar.” (Lenin) Burjuva toplumun tarihsel bir ilkesi olarak, milliyet ilkesi ve ulusal hareketin tarihsel meşrutiyetini tanımak, bu sınırı ebedileştirmek, milliyetçiliği sağlamlaştırmakla meşgul ulusal kültürel özerkçilere karşı olmayı da gerektirir. Uluslar arası farklılıkları, sınırları, imtiyazları aşmaya katkıda bulunan, ilişkilerini sıklaştıran-kaynaşmalarına hizmet eden gelişmeleri desteklemeyi asla yadsımayız. Zoraki dayatmalar hiçbir şekilde kabul edilemez. Gönüllü asimilasyona ise karşı çıkılmaz.

4-Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Şimdiki Güncel Çarpıtmalar ve Tarihsel Dayanakları!

Kaypakkaya yoldaş diğer tüm temel meselelerde olduğu gibi ulusal sorun konusunda da, sağlam-bütünlüklü-bilimsel teorik bir temel ve genel stratejik-siyasal bir güzergah ortaya koydu.

UKKTH, ayrı devlet kurma hakkıdır. Çok net olan bağımsız devlet kurma hakkını, soyut lafazanlık ve hukuki hokkabazlıklarla iğdiş etme girişimlerine tarih çok tanıklık etti, etmektedir.

Uluslar ve UKKTH, kapitalizmin şafağında ortaya çıkmış tarihsel-siyasi olgulardır. “Meta üretiminin kesin zaferi için burjuvazi iç pazarı ele geçirmek zorundadır.” Ekonomik temel budur. Siyasal açıdan ise “birleşmiş, halkı tek bir dil konuşan topraklara ihtiyaç vardır. (...) dilin gelişmesini önleyen tüm engeller ortadan kaldırılmış olmalıdır.” Çağdaş kapitalizmin mutlak gereksinimidir bu! Serbest-yaygın ticaret, ayrı sınıflarda gruplaşma, pazarla ilişki içindir bu gereksinim. Milli hareketlerin, doğal eğilim olarak, milli devlete

yöneldiği bundandır. Tarihi ve ekonomik koşulların bu gerçekleri, milli devletlere neden yönelindiği meselesini anlamaya yeterlidir.

Batı da ve doğu da gelişmenin nasıl bir seyir izlediğine ilgili bölümlerde değindik. Görülmektedir ki, Rosa Luxemburg’un “soyutlama” olarak gördüğü, teoride savunulsa da, pratikte “gerçeğe uymadığı” için reddettiği, UKKTH, tarihi somut ve savunulması gereken bir gerçekliktir. Soyut ve metafizik olan, bu gerçeği tarihi ve ekonomik koşulları içinde görmemekte inat edenlerdir. Rosa bu olguyu görme yerine, ulusların siyasi kaderlerini tayin hakkını reddederek, “milletlerin ekonomik bağımsızlıkları” sonucuna çıkıyor.

Avrupa da, burjuva demokratik devrimlerle, milli devletlere (emperyalizm öncesi) nasıl ulaşıldığı, ulusal sorunun çözümlendiği bile Rosa’nın teorisinin çıkmazı için yeterlidir. Asya’ya gelince, kapitalizmin orada da nasıl milli hareketlere yol açtığı, milli devletlere yönelttiği de tarihi olarak sabit bir gerçekliktir. Lenin doğru söylüyordu. “Milli devlet kapitalizmin kuralı ve ‘düsturu’dur.” Çünkü onun ihtiyaçlarını her yönlü en iyi milli devlet karşılar.

Kapitalizmin başlıca iki dönemi arasında, koşullardaki değişikliklere bağlı olarak, milli hareketler de ortaya çıkan farklılıklar elbette vardır. Milli meselenin özünü ele aldığımız bölümde, tarihi-ekonomik-siyasi-sosyal koşullarla ilişkili, bunu, kısaca cevaplamaya çalışmıştık.

Rosa Luxemburg, UKKTH’nı reddederken gerekçelerinden biri de, onun niye Almanya-İsviçre-Amerika’da “yaşayan milletlere de aynen uygulanabilir olan UKKTH’nın, (...) sosyalist partilerin hiç birinin programında olmadığı” sorusudur. Lenin bunu, “mantık hataları koleksiyonu” olarak değerlendirdi. Rosa’nın çektiği “zılgıt”ın “tarihi somut koşullarla alay etmek” olduğunu söyledi. Burjuva demokratik hareketlerin olmadığı, tarihte kaldığı, milli meselenin çözüldüğü, burjuva demokratik devrimlerin 1789-1871 arasında tamamlandığı, milli devletlerin kuruluş dönemini aşmış batı Avrupa da, Rosa’nın böyle bir kıyaslaması ebetteki gülünçtü. Doğu Avrupa ve Asya’da, kendi özgün koşulları temelinde, milli hareketler, 1905 yılından sonra başlamıştı. Dolayısıyla, UKKTH, Rosa anlamasa da elbette, Rusya komünist partisi programında yer alacaktı, yer aldı.

1896 Enternasyonal Kongresi, bu hakkı ilan etti. UKKTH, başka ulusları ezen, kendi ulusal sorunlarını çözmüş, örneğin Amerika ve batı

Avrupa da ölü bir sözcüktür. Aldatmacadır. Milli hareketler dönemi bu emperyalist kapitalist ülkelerde çoktan tarihte kalmıştır. Ulusal sorun, ezilen uluslar gerçeğinin bir olgusudur. UKKTH, buralarda diri bir siyaset ve yükseltilmesi gereken bir bayraktır. Lenin'in anlatmaya çalıştığı buydu.

Diğer bir yanlış çizgide, UKKTH'nı reddeden bunun yerine, ezenleri, "sömürgelerden çıkın" diye karşılayanlardı. Sebep ise, UKKTH'nın "uygulanabilir olmaması" imiş (!) "Emperyalizm tarafından ezilen küçük milletlerin canlılığının kalmaması" imiş. Ezilen ulusların-azınlıkların "milli emellerini desteklemekten bir hayır gelmez" miş. Zimmerwald grubu 1916'da İrlanda ayaklanması vesilesiyle "Bu perde burada kapanmıştır" diyordu. İrlanda isyanını "darbe" olarak ilan ediyordu. Zimmerwal solcularına göre, İrlanda sorunu "bir tarım sorunu" idi. Oysa yapılmış reformlarla köylüler artık "yatıştırılmıştı." İsyen sosyal temeli zayıf sadece kentli küçük-burjuva bir kesimden ibaret umutsuz bir "darbe" y di. (Put-sch'tu). Muhteşem sol'ların (!!) çizgisi, liberal Kadet'lerle ortaklaşıyordu. Lenin yoldaş, emperyalizmle bu "kazara" çakışmanın, nasıl sosyal şoven bir bataklık olduğunu deşifre etti. Lenin bunların devrimi reddeden tasfiyeciler olduklarını söyledi. Ezilen ülkelerde, Avrupa da küçük milletlerin ayaklanmalarını yadsıyan bir devrimin mümkün olmayacağını, milli hareketleri küçümseyen bu emperyalist ekonomistleri şöyle cevaplandırıyordu.

"Sanki bir ordu bir yerde safa girecek. Biz sosyalizm istiyoruz diyecek, bir başka ordu bir başka yerde safa girecek, 'Biz emperyalizmden yanayız' diyecek ve bu sosyal devrim olacak." (Doğuda Ulusal Kurt. Hareket. Sf.226)

Yoldaş Lenin bu görüş açısını "gülünç-kakavan" olarak niteledi.

"Kim ki 'saf' bir sosyal devrim beklemektedir asla muradına ermeyecektir. Böyleleri devrimin ne olduğunu anlamamış lafta devrimcilerdir." (age.Sf.226) diyordu.

Zimmerwald solcularının yaptıkları, gerçekten sadece devrimci lafazanlıktı. Devrimci değil, devrimci-ci-lik-ti. Kievski'de bu tür devrim-ci-lik içindeydi. Diyordu ki; sömürgelerde "kelimenin doğru anlamında bir proletarya yoktur", "öyleyse kimin için kendi kaderini tayin" diye soruyordu. "Sömürge burjuvazi-fellahlar-köylüler için mi" diye alaya alıyordu. "UKKTH saçmadır. Çünkü sömürgelerde işçi sınıfı yoktur" diye gerekçelendiriyordu. Öyle ya (!) millet sınıflardan

meydana geldiğine göre, işçiler değilde, millet için haktan niye bahsedelim (!) "İşçi partisinin şiarları, işçi sınıfı için olur" (!), bu, sözde işçiler. İşçi sınıfının ezilenlere öncülük rolü ve tarihi sorumluluğunu anlayamayan, emperyalist ekonomistleri Lenin yerden-yere vurdu.

Ezilen ulusların ayrılma özgürlüğü hakkını taşımayan, "sömürgelerden çıkın" siyaseti boş bir aldatmacadır. Marksizm'in bu karikatürünün, Marksizm'le zerrece alakası yoktur. Ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, ayrı devlet kurma hakkı marksizmi karikatürleştirilenlerin söylediği gibi ezen ulusların işçi ve emekçilerinden ayrılma olarak yorumlanmaz. İşçi sınıfı ve emekçilerin birliği, devrimci proletaryanın şiarıdır. Bu birlik, ezilen ulusların ayrılma özgürlüğü hakkını savunduğu oranda gerçek anlamda tutarlıdır. Zira "başka ulusu ezen hiçbir ulus özgür değildir" Kievski, UKKTH, emperyalizm koşullarında "gerçekleştirilemez" olduğundan anlamsızdır diyordu. Gerçekleştirilebilir, ürün verecek şeyler için mücadele biçimindeki kaba ekonomizmin bir başka varyantıdır bu.

Emperyalist ekonomizm

Ulusların eşit-demokratik birlik ve kaynaşmalarını, UKKTH'nı savunmak, zayıflatmaz, güçlendirir. UKKTH'nı çarpıtan bir başka örnekte Buharin'dir. Burjuva demokratik talepleri ve proletaryanın asgari programından vazgeçilmesini söylüyor, azami programı sözde savunuyordu.

Buharin'e Lenin, "Ormandan çıkıncaya kadar bu huu diye bağırma" diyordu. Buharin tarihsel zorunlulukları, geçilmesi zorunlu kuralları es geçiyordu. UKKTH'nı reddediyor, "çalışan sınıfların kendi kaderini tayin hakkını savunuyorum" diyordu. Bu sapmalar günümüzde de teorize edilmektedir. 1970—80-90'larda da coğrafyamızda çokça edildi. Şovenizme vitrin edilmek istendi. Şampiyon, 1970'lerde revizyonist Aydın-lık'tı. (PDA) Tezleri Kürt sorununda, UKKTH değil, "Halkın kendi kaderini tayin hakkı" idi. (TİİKP Prog. Tas.)

Oysa, halk ve ulus yoldaş Kaypakkaya'nın da MLM temelde berrak ifade ettiği gibi farklı kategorilerdir. Halkın kaderini tayin etmesi, hakim sınıfların iktidarını alaşağı etmesi, iktidarın halkın eline geçmesidir. Halkın kaderini tayin hakkı, proletarya ve emekçilerin devrim hakkıdır. UKKTH ise milletin ayrı bir devlet kurma hakkı demektir. Millet, sadece proletarya ve emekçileri kapsamaz. Burjuvaziyi de-feodalları de kapsar.

Buharin bu yüzden “biz burjuvaziye de niye bu hakkı taşıyalım” diye bağırıyordu. Ulusal ayrıcalıkların, kararlı düşmanı olan komünistler, tüm uluslar için tam hak eşitliğinin gereği olarak, UKKTH’nı ısrarla savunurlar. Savunmayan gerçek demokrat dahi olamaz. Kürt ulusunun devlet kurma hakkını, sözde halkçı devrim yanlısı (!) taraftarlığıyla rafa kaldırmak, Türk şovenizmini savunmak, kutsamaktır. Şafak revizyonistleri, UKKTH’nı böyle çarpıttıktan sonra, “Halkların kendi kaderlerini tayin hakkı”nı birde üstelik “isterlerse ayrı bir devlet kurma hakkı” biçiminde daha bir labirente dönüştürüyorlardı.

UKKTH, “isterlerse” gibi gevelemelerle içeriği boşaltılamayacak kadar nettir. Bu, ulusun ayrılıp, ayrı devlet kurma hakkıdır!.. TDKP hiç geri durmadı. Aydınlik (PDA) bayrağını Kaypakkaya’ya saldıran dalgalandırdı. Kürt ulusuna uygulanan milli baskıya karşı çıktığı, feodal ve burjuvalar önderliğinde de olsa, Diyorlardı ki;

“O, Kürdistan da TKP/ML’nin ancak Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağalarını destekleyerek ve bunlara dayanarak gelişeceği inancı ile revizyonizme ve Türk milliyetçiliğine karşı gerçekten bir alternatif oluşturamadı.” (Pb. 8, Sf. 87)

“Burjuvazi önderliğinde milli meselenin kesin çözümünde hatta çözümünde iflasını ve proletarya önderliğinde köylülüğe dayanan, özü toprak devrimi olan milli hareketlerin gündeme girdiğini değil, hala özünde burjuvalar arası Pazar kavgası olarak görmeye devam etti.” (age. Sf. 103)

Öncelikle bu anlayışlar manzumesinin, milli meseleyi hiç anlamadığına işaret edelim. Buharin, Kievski’de yanlış çizgiye rağmen bir kalite var. Yanlış çizgi, TDKP’da ne konuştuğunu dahi bilmeyen bir müsveteye dönüşmektedir. Türk şovenisti, kara bayrak emperyalist ekonomist müsvetelerle sözde maskelenmek istense de, yine de yakayı bariz ele vermektedir.

Neymiş, milli mesele-milli hareket artık toprak devrimiymiş (!) burjuvazinin önderliğinde bugün milli hareket artık gericiymiş(!) desteklenmezmiş (!) proleter önderlik yok gerekçesiyle, ezilen ulusların burjuva-feodal önderlikli, milli isyanlarının demokratik bir yan taşıdığını görmeyen ve top-yekün hedefleyen bu yeni yetme Şefik Hüsnü’cülük, modern revizyonist TKP’cilik, Martovcu tasfiyecilik, ekonomizmcilik, milli meselelerde köklü olmasa da kısmi burjuvazi çözümleri dahi reddetmesi, köklü çözüm sevdası ile ilgili değildir. Milli hareketlerin demokratik yönünü görmeme, bastırılmasında ezen ulus egemenleriyle suç ortak-

lığına, teorik temel döşeme gayretidir. Şovenizm aşkıdır.

Partimiz de, KK denilen 1974-1976 önderliğimizde, milli meselenin ekonomik özünü, siyasal-sosyal içeriğiyle karıştırdı. Kaypakkaya yoldaşa haksız eleştiriler yöneltti. Şovenist hatalara düştü. Türkiye devrimci hareketi benzer hatalarla hep sakatlanmıştı. Hem bu, hem ezilen ulus milliyetçiliğine karşı proleter devrimci alternatif Kaypakkaya idi.

Rekabetçi kapitalizm dönemi tarihte kaldı. Milli hareketler Asya’da, doğu Avrupa da toprak devrimini çözmüyorlardı, çözemezdiler. Lenin bunlara karşımı çıktı? Şimdide doğaları gereği çözemezler karşı mı çıkılmalıdır? TDKP’nin cevabı “evet karşı çıkılmalı”dır. TDKP, emperyalizme darbe vursa da, milli hareketler desteklenmez diyor, destekleyen Kaypakkaya’yı; “geçici ve kısmi bir siyasi bağımsızlık elde edebilecek milli burjuvazinin önderliğinde milli hareketleri desteklemesi perspektifi edinmekle kalmadı, (..) komprador burjuvazi önderliğindeki milli hareketi alkışlamayı da teorileştirdi”. (PB 8Sf.103)

Kompradorları alkışladığı iftirasına, Kemalizmi devrimcilik olarak gösteren TDKP’nin aksine, Kemalist hareket konusundaki Kaypakkaya tahlilleri yeterli bir cevaptır. Bu konuda da Kaypakkaya coğrafyamızda (diğer meseleler gibi) yeni-nitel komünist bir çıkıştır. Diğer meseleye gelince, evet milli burjuvazi önderliğinde milli hareketler, milli meseleye kendi çıkarları temelinde bir çözüm getirebilirler. Kısmi bağımsızlık sağlayabilirler. Bu hareketlerin önderliğinin imtiyazlarına karşı çıkmak, hareketin egemen ulusun egemen sınıflarının milli baskısına yönelen devrimci-demokratik yönünü desteklememek, dayatılan milli boyunduruğa objektif olarak hizmettir. Desenize TDKP’ye göre, Lenin Finlandiya’yı sattı. (!!) Desenize, Lenin Afgan emiri Emanullah’a kuyruk oldu (!) TDKP’ye kalsa, proletarya devleti şartlarında, UKKTH sosyalizme ihanet olur (!) Zavallı birer düşünüş tarzlarıdır bunlar. Ama görüldü ki, UKKTH’nı savunmadaki kararlılık, bölünmeler kaosuna değil, eşit ve özgür birliğe götürdü. Sovyet Cumhuriyetlerinin birliğini, Leninist politika güçlendirdi. TDKP, tutarlı demokratizme oportünist niteliği gereği tabii ki yabancıdır.

TDKP’ye göre, ezilen ulus kendi kaderini burjuvazi önderliğinde tayin etme hakkına sahip değildir. Böyle bir hak ancak TDKP perspektifinin kabulü durumunda, kabul görebilir aksi halde hiçbir şekilde, hiçbir yönüyle desteklenemez.

Zinhar. Sakın ha!. TDKP ötesinde, zaptı-rap duruma sokulmuş uluslar, başka hiçbir hareket hakkına sahip değillermiş (!)

UKKTH, genel olarak demokrasinin temel ilkeleri, ezilen ulusları bir devlet sınırları içinde zorla tutmaya karşı çıkma vb. için savunulması vazgeçilemez bir haktır. Ezilen ulus milli hareketinin tarihsel meşruiyetini anlamayanlar aslında, objektif olarak Türk şovenizmine hizmet etmekteydi. Bunlar, devrimi anlamamışlardır. Lenin yoldaşın deyimiyle sosyal devrimi hiç anlamamışlardır. (Bkz.. Doğuda Ulus. Kurt. Haret. Sf. 226)

Diyordu ki Lenin;

“Avrupa’da sosyalist devrim, tüm ve her türlü ezilenlerin ve hoşnutsuzların kitlesel savaşının patlak vermesinden başka türlü olamaz. Küçük-burjuvazi (..) kaçınılmaz olarak ona katılacaktır.” (Ulusal ve Sömürgeci ulus. Sorn. Sf. 391) Anlamayanların öğretmeni Troçki’dir. Lafta UKKTH’nı sözde savunuyordu. Pratikte ise yan çizerek reddediyordu. Onların da niyetleri proletaryanın kendilerince “soylu çıkarlarıydı”.. Niyet meselesi bir yana burada “Soyluluk” hiç yoktur!

Kievski’nin “enternasyonalist monist eylemi” söylemi gibi, kuru-sıkı atan, ulusal sorunla ilgili ezen ve ezilen ulus işçileri arasındaki farklara gözünü kapayan, ezilen ulus üzerinde egemenlerinin ayrıcalıklarının koruma anlamına gelen, ezilen ulus milli hareketine karşı çıkma ve kayıtsızlık; hangi maske takılırsa takılsın şovenizmdir.

“Parti Bayrağı” oportünistlerinin Kaypakkaya’yı Kürt toprak ağalarına dayanarak ML hareket yaratma” perspektifinde olduğu iftirasına Kaypakkaya’yı dinleyerek cevap verelim. Diyordu ki;

“ML hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milletine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız kararlı düşmanıdır. (..) milli imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.”

“ML hareket (..) Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır ve savunur.”

“ML hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara yönelmiş mücadelelerini kesinlikle destekler. Ezilen milletin milli hareketlerindeki demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.”

“ML hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşıda Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf müca-

delesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. ML hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağaları sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdırlar.”

“ML hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, Şeyhlerin, mollaların vb. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder.”

“ML hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.” (İK. BY. Sf. 206-207-208)

Tezlerden bazılarını aktardık. Bu tezler, Kaypakkaya “Toprak ağalarına dayanıyor. Yarı-sömürge statüye razı kompradorları alkışlıyor” iftiralarna, keskin-net cevaplardır ve benzer iftiraları cevaplamakta artık gereksiz.

Bırakalım ezen-ezilen uluslar gerçeğinde, sosyalizmde de, UKKTH’ından asla vazgeçilemez. Aksini Lenin “ihanet” olarak değerlendirdi. Sosyalizme “UKKTH uygulanamaz” diyenlerin gerekçesi, sosyalizmin ulusal baskıları ortadan kaldırdığı gerekçesiydi. Mesele, sosyalizm de olsa herhangi bir ulusun zorla devlet sınırları içinde tutulup-tutulamayacağıdır. Biz de, Lenin de “tutulamaz” diyoruz. Politik ayrılma özgürlüğü hakkı, sosyalizmin zaferi baha-nesiyle kaldırılamaz. Emperyalizmin sosyalizme devrettiği “daha az demokratik sınırlar” ve “bir dizi ilhaklar”ın üstüne yatılamaz. Sosyalizm, “demokratik sınırların yeniden belirlenmesinden” vazgeçemez. Halkın eğilimlerine önem verir. Ulusların eşit birliği ve kaynaşmasının yolu budur.

Büyük usta ve özellikle ulusal sorunda bilimsel öğretiyi muazzam katkılar sunan yoldaş Stalin dahi bazı hatalar yaptı. Yoldaş Stalin’in proletarya emekçilerinin çıkarlarına sonsuz bir sadakatle bağlı olduğundan zerrece bir kuşumuz yoktur. Ancak “otonomizasyon” planının zaman ve uygulamalarında bazı tali hatalara da düştü.

Sovyet Cumhuriyetlerinin, Rusya Sosyalist Federal Sovyet Cumhuriyeti (RSFSC)ye özerklik temelinde birleştirilmesi planı, Stalin’in önerisi üzerine MK komisyonu tarafından kabul edilmişti.

MK Plenumuna hazırlanılmaktaydı. Lenin bu dönem hastaydı. 1922 -27 Eylül’ünde Polit Büro’ya mektubunda Lenin söz konusu tasarımı eleştirdi. Lenin, diğer Sovyet Cumhuriyetlerinin RSFSC ekseninde değil, RSFSC ve diğer Sovyet Cumhuriyetlerin tam eşitlik temelinde, gönüllü yeni bir devlet içinde birliğini savunuyordu. Şöyle diyordu;

“Biz kendimizi ve Ukrayna Sovyet Sosyalist Cumhuriyetini ve diğerlerini eşit görüyoruz ve biz onlarla aynı anda yeni birliğe, yeni federasyona adım atacağız.” (ulusal ve sömürgeci ulusal sorun üzerine Sf. 661)

MK Komisyonu, Lenin’in görüşü temelinde, kararını şekillendirdi. MK Plenumu da bunu onayladı. 1922 Sovyetler 1. Birlik Kongresi, birlik kararına vardı. Yine de Lenin bu planın uygulanmasında şunları söylüyordu:

“Sadece Kafkasya’dan gelmiş olan ve sorunun Gürcistan’da ne durumda olduğunu anlatan Cerjinski yoldaşla konuşabildim. Zinoviyev yoldaşla da bu konuya ilişkin bir şeyleri konuşup kaygılarımı ifade etme olanağı buldum. (...) Kaygılarım çok arttı. Eğer mesele, (...) Orkonikidze’nin hangi çamura battığımızı düşünebilirsiniz. Besbelli ki tüm bu ‘özerkleştirme’ teşebbüsü temelden yanlış ve zamansızdı.” (Doğuda Ulus. Kurt. Hareketleri. Sf. 609)

Devamında *“Aygıtın birliği zorunluydu deniyor. (...) Çarlıktan devraldığımız ve üzerine sadece birazcık Sovyet yağı sürdüğümüz aynı Rus aygıtı olmasın?” (age. Sf. 610)*

“Bana öyle geliyor ki burada Stalin’in aceleciliği, yönetme tutkusu ve netameli ‘sosyal milliyetçiliğe’ duyduğu öfke vahim bir rol oynamıştır.” (age. Sf. 610)

İDEOLOJİ adlı belgenin Stalin yoldaş üzerine bölümünde de bu eleştiriyi ele aldığımızdan ötürü geçiyoruz. Evet, Kafkasya’da da bir milliyetçi reaksiyon vardı. Buna, genel ve soyut bakılamaz. *“Ezen bir ulusun milliyetçiliği, ile ezilen bir ulusun milliyetçiliğini (...) ayırmak zorunludur. İkinci türden milliyetçilikle ilgili olarak, büyük bir ulusun üyeleri olan bizler tarihsel pratik içinde (...) çok sayıda zorbalık suçu işledik. (...) Polonyalılara hep ‘poloklar’ dendiğini, Tatarlarla ‘Prensler’ diye alay edildiğini, Ukraynalıların ‘Hohol’ takma ismiyle çağrıldığını, Gürcü ve diğer Kafkasyalı kabilelere ‘Kapkazlar’ diye alay edildiğini hatırlamam yeter.” (Lenin age. Sf. 612)*

Buradan hareketle Lenin, Rus olmayanların güvenini kazanmaya azami dikkatin gösterilmesini istiyordu. Gerekirse “taviz” verilmelidir diyordu.

“Pazar işte, genç burjuvazi için ana sorun. Genç burjuvazinin ereği, emtiasını sürmek ve bir başka milliyetin burjuvazisi ile rekabetten zafer kazanmış olarak çıkmaktır. Kendi “öz” ‘ulusal’ pazarını sağlama bağlama isteğinin nedeni budur. Pazar, burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur.” (age. Sf. 22)

“Sağa-sola düşüncesizce ‘sosyal milliyetçi’ suçlamaları yağdıran Gürcü, aslında proleter sınıf dayanışmasının çıkarlarını çiğnemektedir” diyordu. Stalin’in sorumlu olduğu, Lenin’in eleştirdiği icraat açıktır. (age. Sf. 613) Ve pratik önlemler öneriyordu. Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nin sürdürülmesi, Birliğe Çarlık aygıtında etkili olanlardan temizleniş olmasına vurgu yapıyor, dostu olsa da Orkonikidze cezalandırılmalı yanlış ve önyargılar düzeltilmeli, bunlardan Stalin ve Cerjinski sorumlu tutulmalı, birlik içinde Rus olmayanların dilinin kullanılması için sıkı talimatlar çıkarılmalıdır diyordu. (Bkz. Age. Sf.614)

Büyük Rus kampanyasından, Kafkasya’da, Stalin’in de sorumlu tutulduğu açıktır. Enternasyonalizm adına bu hatalar görmezden gelinemez, bu hatalardan öğrenerek daha doğru bir rotada yürümek ertelenemez. Milliyetçi hataları, enternasyonalizm adına, kaba uygulama-hakaret-şiddet hedefi haline getirme yanlıştır. Bu yanlış yapıldı. Bu yanlışlar, burjuva milliyetçiliği aşmaz-güçlendirir. Ulusal önyargıları geliştirir. Nitekim öyle de oldu.

Türkiye devrimci hareketi, enternasyonal vitrini altında, hatalı çizgisi yüzünden Türk şovenizmiyle arasına kesin ayırım çizgisi çekemedi. MLM güzergahta yürüyen Kaypakmaya idi. Şoven hastalığı coğrafyamızda ilk kez o deşifre etti.

5-Milli Baskı Üzerine ve Bazı Çarpıtmalar!

Karıştırılan önemli meselelerden biri de budur. Her bir toplumsal sorun onu belirleyen ekonomik-siyasal-kültürel koşullar ve tarihsel özellikler çerçevesinde ele alınır. Ve herhangi bir coğrafyada da, söz konusu toplumsal sorunun kendine has özelliklerinin de elbette titiz bir analizini gerektirir. Doğru senteze böyle varılır. Özleri ortak olsa da, milli mesele milli baskı her bir ülkede bazı özgül özellikler taşıyabilir, taşımıştır, taşır.

Milli baskı, Kaypakkaya yoldaşın da ifade ettiği gibi genelde:

“Ezen, sömüren ve hakim milletlerin hakim sınıflarının, ezilen, bağımlı ve uyruk milletlere uyguladığı baskıdır.”

Toplumun ulusal eşitsizliklerle tanışması ile gündeme gelmiş olan ulusal baskı, tarihi çok eski olan sınıfsal baskıdan ayrıdır. Millet, kapitalizmin tarihsel-ekonomik bir olgusudur. Milli baskı bu tarihi dönemde gündeme geldi. Halk ise her tarihi dönemde mevcut olan ve olacak olan bir kategoridir. Halka uygulanan sınıfsal baskı ile milletlere uygulanan milli baskı karıştırılmaz. Dolayısıyla iki tür baskının niteliği ve amaçları ayrıdır, aynılaştırılmaz. Karıştırmanın, aynılaştırmanın coğrafyamızdaki önemli simgelerinden biri, sosyal şoven PDA idi (TİİKP) tezleri şuydu:

“Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi, Kürt halkına karşı da milli baskı ve eritme politikası uyguladı.” (program taslağı madde 10)

“Kürt halkına karşı yürütülen milli düşmanlık ve eritme politikası”

“Kürt halkına uygulanan milli baskılarla mücadele” (KSİ Kurulması meselesi üzerine)

Bu türden onlarca alıntıdan, orijinal bir-iki örneği aktarmakla yetindik. Bazılarının zannettiği gibi, bu, basit bir kelime hatası, yanlış kavram kullanma meselesi değil, milli mesele milli baskıyı tamamıyla çarpıtma, şovenizmi meşrulaştırmadır. PDA, milli baskının, Türk egemen güçleriyle her yönüyle birleşmiş bir avuç komprador büyük toprak ağası hariç Kürt milletinin tümüne uygulandığını söz konusu anlayışıyla reddetmektedir. Türk egemen sınıfları aynı şekilde bütün azınlık milliyetlere de milli baskı uygulamaktadırlar. Yukarıda halk ve milletin farklı kategoriler olduklarını vurgulamıştık. Milli baskı, halka uygulanan bir baskı olarak tanımlandığında, egemen ulusun egemen sınıflarının ezilen ulus ve azınlıklara uyguladığı milli baskı perdelenmiş olur. Dayatılan milli boyunduruk gizlenmiş olur. zira, devrimden menfaati olan ve her bir tarihsel dönemde koşullara bağlı olarak kapsamı genişleme ve daralma durumu gösteren halk’ a egemen sınıfların uyguladığı sınıfsal baskı, sadece Kürt halkı değil, her millet ve milliyetten halka uygulanmaktadır. Hakim ulusun hakim sınıflarının ezilen ulus ve azınlıklara uyguladığı milli baskı bu baskıdan tamamıyla farklıdır. Milli baskı, sadece halka uygulanan bir baskı değil, hakim ulusların egemen sınıflarının ve hatta ezen ulusun ulusal (milli) burjuvazisinin de şampiyonluğunu yaptığı ezilen ulus ve azınlıkların (bir avuç

hain dışında) bütün sınıflarına uygulandığı bir baskıdır. Kürt burjuvaları, küçük toprak ağaları da bu baskının hedefidirler. Bir avuç hain dışında Kürt milleti ve azınlıklar genel olarak Türk hakim sınıflarının milli baskısı altındadırlar. Sınıfsal baskının yanısıra ayrıca bir milli baskıyla Kürt emekçileri üzerindeki sömürü ve zulüm çok daha katmerli bir hal gösterir. Ancak, milli meselenin Pazar olan ekonomik özünün bir sonucu olarak, milli baskı birinci derecede ezilen ulus ve azınlıkların burjuvazisini hedefler. Hakim ulusun hakim sınıfları, pazarların rakipsiz sahibi olmak isterler. Bu nedenle, devlet kurmayı kendi tekellerinde görürler. Pazarlarda hakimiyetini muhafaza için ezilen ulusun yaşadığı toprakları kendi devlet sınırları içinde zorak-i tutarlar. Pazar da çok önemli olan dil faktörü gereği, diğer dilleri yasaklarlar. Pazarına kendisi sahip olmak ezilen ulus burjuvazisinin muazzam bir ihtirasıdır. Egemen ulusun egemen sınıfları bu ihtirasın önünde engel olduğundan kendi sınıf çıkarları için onun karşısına dikilirler. Birinci hedef olmalarının nedeni budur. Tarihsel gelişmelerin anlattığı da budur. Ulus kapitalizmin şafağında doğmadımı? Evet, tarihsel gelişimin o aşamasında doğdu. Neden? Çünkü, *“meta üretiminin tüm zaferini sağlamak için yurt içi pazarı ele geçirmek zorunda olması, aynı dili konuşan bir halkın yaşadığı bölgeleri siyasi bakımdan birleştirmek zorunda olması gerçeğinde yatar.” (Lenin UKKTH sol yayımları. Sf. 55)*

Bütün milli hareketlerin iktisadi temeli buydu. Ulusal birlikler pazarda doğdu. Elbette milli hareket batı Avrupa da, feodalizmin tasfiyesi, ulusal merkezi devletlerin kurulması sürecini izledi.

Doğu Avrupa ve Asya’da milli hareketlerin iktisadi temeli aynı olmasına rağmen, sosyal-siyasal farklılıklar, gelişme seyrinde özgünlükler içeriyordu. Doğu’da merkezi devletler, batının tersine feodalizm döneminde ortaya çıkmışlardı.

“Batı da, uluslar, devletler biçiminde gelişirken Doğu’da çok uluslu devletler, birçok milliyetlerden birleşik devletler kurulmuş bulunuyordu.”

“Devletlerin bu özel kuruluş biçimi; ancak henüz tasfiye edilmemiş feodalizm koşullarında geri plana itilmiş milliyetler, uluslar biçiminde kurulmak üzere, henüz iktisadi bakımdan sağlamlaşmaya vakit bulamadıkları zaman görülebilirdi.”

“Ama kapitalizm, Doğu Avrupa devletlerinde gelişmeye başlar. Ticaret ve ulaştırma yolları gelişir. Ortaya büyük kentler çıkar. Uluslar iktisadi bakımdan sağlamlaşır. Ezilmiş milliyetlerin dingin

yaşamına birden bire giren kapitalizm, onları etkiler ve harekete geçirir.

“Ama kendilerine özgü bir yaşam bilincine varmaya başlamış ezilmiş uluslar henüz bağımsız ulusal devletler biçiminde örgütlenmezler; yolları üzerinde egemen ulusun, artık uzun zamandan beri devletin başına geçmiş bulunan yönetici katmanlarının sert direnci ile karşılaşır.” (Stalin, Marksizm ve ulusal sorun ve sömürge. Sorunu Sf. 21-22)

Doğudaki farklı gelişme yolunu yoldaş Stalin’den aktardık. Batıda iç pazarın birleştirilmesinin önündeki engel feodallerdi. Milli hareket burada feodalizmin tasfiyesine yöneldi. Doğu da baş engel hakim ulusun hakim sınıflarıydı. İç pazarın birleştirilmesi öncelikle bu engelin aşılmasını gerektiriyordu. Burada da Pazar kavranın temelindeki ekonomik özdü. Farklılıklar, tarihi koşullardadır. Bunun sonucu olarak farklı gelişme yolları söz konusu olmuştur. Ekonomik öz ise her iki durumda ortaktır. PAZAR!

“Pazar işte, genç burjuvazi için ana sorun. Genç burjuvazinin ereği, emtiasını sürmek ve bir başka milliyetin burjuvazisi ile rekabetten zafer kazanmış olarak çıkmaktır. Kendi “öz” ‘ulusal’ pazarını sağlama bağlama isteğinin nedeni budur. Pazar, burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur.” (age. Sf. 22)

Emperyalizm dönemi ve Büyük Ekim Devrimi ile açılan emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında milli meselenin ele alınış ve çözümünde köklü değişikliklere yol açtı. Ancak ekonomik özü oluşturan Pazar sorunu değişmedi. Milli baskının birinci hedefi, neden ezilen ulus ve azınlıkların burjuvazisidir meselesi veya egemen ulus hakim sınıflarıyla, ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmenin temeli ekonomik olarak Pazar meselesinde yatar.

Yoldaş Lenin’de aynı gerçeğe dikkat çekiyordu.

“Ulusal hareketlerin iktisadi temeli burada yatar.” Diyordu. Sapla-samanı karıştırdığı için Şafak revizyonistleri, milli baskının amacını “Kürt halkını yıldırma” olarak görüyorlardı. Halkları ve özel olarak Kürt halkını yıldırma elbette gerici iktidarların amacıdır. Konuştuğumuz, milli baskının mahiyeti amacı vb. meselesidir. Yuvarlak laflar değil, bu tahlil gerektirir. Türk egemenlerinin milli baskının amacı, pazarların rakipsiz sahibi olma imtiyazlarını koruyup pekiştirme, devlet kurma tekeline elde tutma, ezilen ulus topraklarını TC.

devlet sınırları içinde zorla tutma, UKKTH’nı gasbetme içindir. Hakim ulusun hakim sınıflarının Stalin yoldaşın da işaret ettiği gibi “kast amaçları” içindir. (Bkz. Marksizm ve Milli Mesele Sf. 25)

Aydınlık revizyonizmi tarihte kaldı, bunu tartışmak niye? Diye sorulabilir. Oysa bu düşünce şimdi de var, olacak. Türk şovenizmine hizmet eden argüman olarak sürmektedir de. Kaldı ki sadece ülkemiz açısından değil, Buharin-Bund-Kievski vb. kaynaklı teorik sapmalar genelde sorunu tanımaz hale sokmakta, tamamıyla hatalı yanlış çizgilere götürmektedir. Üzerinde durmamızın nedeni bu. Özelde Kürt milli hareketi genelde milli hareketleri “gerici” diye damgalayıp, karşıya almaların, ezilen ulusların mücadelelerine kayıtsızlığın, karşı duruşların nedeni, bu anti-MLM yaklaşımlardır. Kaypakkaya’ya karşı, birleşmiş bir koro olarak ortaya çıkmak, Türkiye-Kuzey Kürdistan’da tüm oportünist-revizyonist hareketinin karakteristik bir özelliğidir. TDKP örneği üzerinde durmaya devam edelim. Milli baskının amacını şöyle izah ediyorlardı?

Milli baskının amacı, “işgücünü sömürmek” tir!.. Sınıfsal baskıyla, milli baskının karıştırılmasının “şaheser” (!) bir örneğiyle yine karşı-karşıyayız. Çalışan emekçilerin işgüçleri sömürülmektedir. Milli baskının amacı işgücünü sömürmekte, şu iş gücü sömürülmeyen aksine kendileri emekçilerin işgücünü sömüren Kürt burjuvaları üzerindeki milli baskının amacı nedir? Ya da Kürt burjuvaları ve küçük toprak ağaları üzerinde Türk hakim sınıflarının milli baskısı yok mudur? Yoktur denilecekse, bu genel olarak Kürt milleti üzerindeki milli baskıyı inkar etmek, hakim ulusun hakim sınıflarının milli baskısının allanıp-pullanarak aklamak olacaktır. İş gücünün sömürülmesi, sömürücülerin her milliyetten emekçileri maruz bıraktıkları sınıfsal bir sorundur. Lütfen konuya gelin, Ulusal mesele ve ulusal baskıdan bahs ediyoruz. Yoksa, ulusal denilen bir mesele yok mu? Ya da üzerinde durulmayı gerektirmez basit bir mesele mi?

Troçki, Kautsky takipçileri “evet-evet öyledir” diyebilir. Biz MLM’tiz.

Milli baskının tarih sahnesine ilk çıkışının sosyal temelini, yok olmanın eşğine feodal aristokrasi oluşturmıştı... Stalin bunu izah etti:

“Ulusal baskı altına alınan kökeni, bunu kıskırtan ve buna özendiren kuvvet, can çekişmekte olan toprak soyluları sınıfıdır. Bu sınıf devlet iktidarına ne kadar yakın olur ve ne kadar sıkı sarı-

İrşaa, ulusal baskı da o kadar sıkı ve bunun biçimleri o kadar iğrenç olur.” (Ulusal sınırlamaların kaldırılması üzerine, Stalin 18 Mart 1917)

Milli baskının kökeni bu olmasına rağmen, milli baskıyı uygulayan ve destekleyen sınıflar sadece feodal aristokrasiden ibaret değildir. Tarih-sel gelişmenin emperyalizm aşması ve onu takip eden süreçte, emperyalistler; kendi sömürgelerinde milli baskının bizzat uygulayıcıları olmuşlardır. Yarı-sömürgelerde ise dolaylı uşaklarının milli baskı politikasının destekçiliğini yapmışlardır. Lenin burjuvazinin egemenliğini sürdürmede baş vurduğu milli baskı politikasını açıklar. Yani milli baskıyı uygulayan sınıflar, tarihsel koşullara bağlı olarak farklılıklar gösterebilir. Ancak kökeni feodal aristokrasidir. En kaba-vahşi karakteri, aynı zamanda feodal karakterli komprador bürokrat burjuvazi gerçeğinden, büyük toprak ağalarıyla ortak bir faşist diktatörlük uygulamaları gerçeğinden gelmektedir.

Coğrafyamızda, Kürt milleti ve azınlıklar üzerindeki milli baskının sahibi ve uygulayıcıları esas olarak Türk hakim sınıflarıdır. Yoldaş Kaypak-kaya’nın işaret ettiği gibi bu milli baskının suç ortaklarından bir sınıfta milli burjuvazidir. İşte burada ezilen ulus (Kürt) milli burjuvazisiyle ezen ulusun (Türk) milli burjuvazisi arasındaki nesnel farklılık da ortaya çıkıyor. Ulusal sorun boyutuyla ezilen ulusun burjuvazisinin demokratik-ilerici yönü var iken, ama Türk milli burjuvazisinin bu bağlamda ilerici-demokratik yönü yoktur. Özcesi, Türk Milli burjuvazisi Kürt ulusal sorunu karşısında Şovendir; kendi egemen sınıflarıyla bu konuda işbirliği içerisindedir. Doğu Perinçek’lerin yaptığı da tam da bu sınıf karakterlerine uygundur. Onun (Türk) demokratik-ilerici yönü ise daha çok emperyalizme karşı olmakta yatar. Kendisini Marksist olarak tanımlayan küçük burjuva sol akımların kavramadıkları, kavramak istemedikleri bir noktada burasıdır. Ayrıca bizim ki gibi çok uluslu ülkelerde Emperyalizm de kendi çıkarlarıyla orantılı olarak milli baskıyı destekler.

Stalin, “*Toprak aristokrasisi, durumu gereği her çeşit özgürlüğün, bu arada milli özgürlüğün de en kararlı ve uzlaşmaz düşmanıdır.*

(...) *Fakat milli baskı sadece toprak aristokrasisi tarafından sürdürülemez. Yanında yeni, başka bir güç daha vardır. Sömürgelerden öğrendikleri yöntemleri kendi ülkelerindeki halklara da uygulayan ve böylece toprak aristokrasisine doğal müttefik haline gelen emperyalist gruplar onların arkasında, aynı şekilde yağmadan pay alan küçük*

burjuvazi, aydınların bir bölümü ve işçilerin üst tabakasının bir bölümü geliyor.” (Prol. Dev. Çağ. Milli Mesele. sf, 23-24)

Milli mesele, milli baskının mahiyetindeki çarpıtmalar, UKKTH’nı redde götürmektedir. Parti bayrağı şöyle diyor. Ki bugün de bir çok küçük burjuva siyasi akım demeye devam ediyor:

“*Ulusal meselenin çözümü ve onun en önemli meselesi olan UKKTH’nın gerçekleşmesi; köylülüğün genel olarak ezilen halkların kurtuluşu meselsidir. Toprak devrimi meselesidir..*” (Pb. 5. 61)

Ulusal meselenin çözümü, UKKTH karıştırılmakta. Sadece “toprak devrimi”ne bağlanmaktadır. Proletarya önderliğinde olmayan, Ulusal kurtuluş mücadeleleri, milli hareketlere yer yok!.. Bu mücadeleler elinin tersiyle itiliyor. Ezilen ulusun, proletarya önderliği ve programı dışında özgür iradesi yok!..

Bir ulus kendi kaderini tayin hakkında ayrı bir siyasi devlet (bu yarı-sömürge şeklinde de olabilir.) kurabilir, fakat bu durum orada toprak sorununun çözüldüğü anlamına gelmez. Örneğin, Türk ulusu kendi kaderini tayin etmiştir, fakat burada toprak sorunu çözülmedi.

Burada karıştırılan ulusal sorunun UKKTH boyutuyla köylülük sorunu olarak kendisini dayatan toprak devrimi sorununun birbirine karıştırılmasıdır. İkisi farklı şeylerdir. Bundandır ki bir çok hareket UKKTH meselesinde doğru bir bakış açısına sahip değillerdir.

Dolayısıyla “Proleter” TDKP’ye, ulustan ne, ne hakkıymış. Hakkı TDKP gibiler belirler. Başka da hak-mak yok!..

Zaten açıkça söylüyor: “*Sosyal kurtuluşu amaçlayan, kapitalizmi yaşatmaya çalışan ve onun sınırları içinde kalan ulusal kurtuluş ve UKKTH’nın gerçekleşmesini esas alarak savunmayacağız ve desteklemeyeceğiz.*” (age. sf. 73)

Ulusların kendi kaderlerin tayin değil (bu, proletaryanın genel menfaatleri temelinde somut olarak ele alınır.) Tayin hakkı dahi desteklenmiyor, savunulmuyor. Şovenizmin dik kalasıdır bu. Ne yazık ki bu şovenizm günümüzde de egemendir. Ulusal sorunda baş tehlikedir.

Bir isyan ocağıdır Kürdistan! Yanlış, hatalı siyasi çizgilerine, burjuva-feodal önderlerine rağmen Kürt milli isyanları, egemen ulusun milli bastırma siyasetine karşı büyük bir kahramanlık örneğidirler. Toprağın hazırlanması, siyasi uyanışta önemli rolleri olmuştur. Görmek istemeyenler için Lenin’in uyarıları öğreticidir:

“Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan genel bir demokratik muhteva taşır. Ve bizim ulusal imtiyazları sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırt ederek... kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu muhtevadır.”

6) Kuzey Kürdistan Formülasyonu:

Kürdistan coğrafyasının ilk köklü bölünmesi, Osmanlı imparatorluğu ile İran devletleri arasında yapılan 1639 Kasr-ı Şirin antlaşması ile gerçekleştirildi. 1. Emperyalist dünya savaşına Osmanlı imparatorluğu da katılmıştı. Alman yanlısı ittifak ve terakki ile Osmanlılar savaşta yenik çıktılar. Anadolu, İngiliz-Fransız-İtalya emperyalistlerinin işgal altına girdi. Sevr antlaşması imzalamışlardı. Emperyalistler Kürt ve Ermenilere sözde “bağımsız” devlet lütfedeceklerdi. Oysa icraa edilen emperyalist çıkarlar ve oyunlardı.

1923 yılında da Lozan antlaşması imzalanmıştı. Bu antlaşmayla Kürdistan 4’e bölündü. Kürtler çeşitli devletler tarafında parçalandı, hegemonya altına alındı. Kürt milletinin iradesinin, kendi kaderini tayin hakkının alçakça çiğnenmesi olan, emperyalist ve uşaklarının bu barbar tecavüzü, büyük bir tarihi haksızlıktır. Bu tarihi haksızlığı lanetliyor ve kararlıca protesto ediyoruz. Sosyal gelişme ve sınıf mücadelesi açısından bugünkü durumda bu tarihi haksızlığın düzeltilmesini programlaştırmak, sınıf mücadelesinin şimdiki gerçekliğinde, dikkatleri saptırma durumuna götürür. Elbette komünistler, emperyalizm ve uşaklarının çizdikleri sınırları tabu görmemekte ve kutsamamaktadırlar. Proletarya ve emekçilerin, Kürt ulusu ve azınlıkların İradesine rağmen de olsa, devletlerin sınırlarını görmeme tutumu içinde olamayız. Her bir devlet sınırı içinde, proletaryanın tüm emekçileri proletarya partisi önderliğinde ortak bir sancak altında birleştirmesi görevi vardır. Biz sınırsız, sınıfsız bir dünya istiyoruz. Ancak sınırlar mevcut emperyalist dünyanın bir gerçeğidir ve yok farz edilemez. Sınırları kaldırmak, gerçeği görüp-ona bilinçli müdahaleyi gerektirir. Nesnel olgular atlanamaz. Sınıf mücadelesi ona göre biçimlenir. Bu açıdan “büyük Kürdistan” yada Kürdistan’ın birleştirilmesi günün şiarı olamaz. İşçi ve emekçileri aldatmak için ulusal kurtuluş sloganlarını kullanan burjuvazi, bunu daha çok milli önyargıları kullanma, milliyetçi demagoji ile dikkatleri saptırmak için yapmaktadır. Kürdistan’ı bölünmesi ve şimdiki mevcut devlet sınırları, elbette

kutsal değildir. UKKTH, kararlılığımız bunu yeterince anlatmaktadır.

“Büyük Kürdistan”ı bir demagoji olarak kullanan pragmatistler, bırakalım “Büyük Kürdistan” kendi burjuva realist kafa ve dar kafalı “pratiklikleri”nin sonucu olarak, her bir parçada, ayrı devlet kurma hakkında da vazgeçtiklerini, en fazla otonomi ve bazı kültürel haklarla yetineceklerini beyan etmiş durumdadırlar. Bu asla savunulamaz. **Her yerde, Kürt ulusu özgürleşmelidir. Böyle bir durumda, Kürdistan’ın birleştirilip-birleştirilmeyeceğine Kürtler adına başkaları değil, Kürt ulusunun kendisi karar verebilir. Her parçada Kürt ulusunun boyunduruğu kırdığını düşünelim. Kendi kaderini tayin etme hakkını, o kendi iradesiyle ortaya koyacağı yönde kullanacaktır. Bu açıdan bile, Kürdistan’ın birleştirilmesinin programımızın konusu olamayacağı açıktır.**

Kürdistan reddedilemez bir realiteydi. Parçalandı. Bununla birlikte, Kuzey kesimi (Orta-Batı’da dahil) Türk egemenlerinin askeri ve siyasi ilhakı altına girdi. Güney Irak, Doğu İran, güney-batı Suriye egemenlerinin kontrolündedir. Bu da şimdiki objektif bir olgudur. İşgal-ilhak altında olması, bir ulusun yaşadığı coğrafyayı, “devletleri yok” bahanesiyle onların adıyla adlandırmama tutarsızlığına götürmemelidir. Böyle bir tutarsızlık, objektif olarak boyunduruğu meşru görmek, ezilen ulusun varlığını reddetmek olur. Egemenlerin dayattığı terminoloji, yansıttığı içerik dikkate alınmaksızın, egemenlerin çıkarlarıyla alakası kavranmaksızın, rasgele kullanılamaz. Masumane niyetlerin hiç önemi yoktur. Kürdistan ismini, Türk egemenleri gibiler yasaklıyor. Sömürgelerde dahi böyle bir yasağa zor rastlanır. Sömürgeciler dahi boyunduruk altında tuttıkları bazı toprakları, bazı durumlarda, isimleriyle nitelemişlerdir. Öyleyse “biz devlet sınırları anlamında söylüyoruz” gerekçesiyle, Kürdistan tanımlanması es geçilemez. **Parçalanmış Kürt bölgeleri, hegemonyacıların değiştirilemez tapusu değildir. Bu açıdan her parça, onu boyundurluk altında tutanların meşru aidiyetinde telakki edilemez. Onların hakları olarak görülemez. Egemenlerin hegemonyası tecavüzdür, siyasi ve askeri ilhaktır, işgaldır, UKKTH’nin çiğnenmesidir. Tanımlamalarımız bununla araya kesin-net-temel ayırım çizgisi çekmelidir. Türkiye, ya da Irak Kürdistanı gibi isimlendirmeler, evet hangi devletin hegemonyası altında olduğunun kastedildiği parça açısından söyleniyor denilebilir. Ancak**

bizim tanımlamalarımız ezen ulusların hakim sınıflarının, Kürdistan'ı mutlak aidiyetleri olarak gören anlayışlarına da keskin tavır almalıdır. Bu açıdan söz konusu tanımlamalar eksiktir. Doğrusu Kuzey-Güney-Doğu-Güney batı Kürdistan olarak her parçayı adlandırmaktır.

Filistin devleti yoktu diye Filistin'den bahsedilemeyecek miydi? İsrail'in aidiyetinde bir bölge mi denilecekti? Çarlık Rusya'sı hakimiyeti altında Bolşevikler, hatta ilerici demokratlar, Ukrayna, Türkistan, Gürcistan, Ermenistan vb. isimlerden bahsederken yoksa "hata" mı yapıyorlardı. İngiliz boyunduruğunda diye, İrlanda'dan bahsedilememeli miydi? Timur, vb isimler, ulusların yaşadığı toprakları önemsemeyen, "devletleri yoksa onları ülke olarak görmeyenler" tarafından, egemen ulus argümanları ile aslında kolayca reddedilebilirler.

7-İlhak Sorunu:

Kuzey-Kürdistan'ın Türk egemen güçleri, diğer parçaların diğer gerici egemen devletler tarafından "ilhak" edildiğinin söylenmesinden de, şovenizmden kurtulamayacaklar rahatsız olmaktadır. Kürt ulusunun siyasi kaderini tayin hakkı çiğnenmiş midir? Bu siyasi haktan zorla mahrum edilmişler midir? Devlet kurmayı, hakim ulusun hakim sınıfları yalnızca kendi tekeli olarak icraa etmekte midir. Evet denilecekse işte bu siyasi ilhak olduğu anlamına gelir. Askeri olarak egemen uluslar Kürdistan'ı işgal altında tutmakta mıdır? Mesela Kuzey-Kürdistan'da II. III. Ordular, özel kuvvetler, gibi olgular neden ve niçin bulunuyorlar. Bu askeri işgal değildir. Evet ise, askeri olarak da ilhak edilmiştir demektir. Her ilhak sömürge statüsü demek değildir. Sömürge statüsü siyasi ve askeri ilhakin yanı sıra ekonomik ilhakı da gerektirir. Kürdistan da ilhaka karşı çıkmak demek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız-ödünsüz savunmak demektir. İlhak başka türlü protesto edilemez, ilhaka başka türlü gerçek anlamda karşı çıkılmış olunamaz.

Lenin, ilhak sorununu tartışırken, özetle şu senteze ulaşıyor:

"Bir ilhak, ulusun kendi kaderinin çiğnenmesidir, devlet sınırlarının halkın iradesine karşın saptanmasıdır. İlhaklara karşı olmak, kendi kaderini tayin hakkından yana olmak demektir." (Ulusal ve sömürgeci ulusal sorun üzerine. Sf. 162)

Demek ki, Kürdistan ilhak edilmiş denilirken, hiddetlenmenin, karşı çıkmanın gereği yoktur.

Çünkü bahsedilen bir gerçektir. Hiddet, gerçeğe rağmen egemen ulus imtiyazlarını savunan gerici bir reaksiyonsa, o zaman o gerici özü deşifre etmek, mücadeleyle püskürtmek görevdir. Zorla egemen ulusun devlet sınırları içinde tutulan, kendi kaderini tayin hakkı zincire vurulan-çiğnenmiş Kürdistan'da yurt savunması, emperyalist ve ezen başka uluslardaki gibi sosyal yurtseverlik değil, devrimci bir görevdir. Yurtseverlik böyle yerlerde enternasyonalizmle çelişmez, aksine enternasyonalizm bunu gerektirir.

Ezilen ulus burjuvazisinin egemen ulus burjuvazisine karşı ulusal savaşı, emperyalistler arası savaşı, gerici klikler arası savaşı kesindir, haklıdır! Bu savaşıla ittifak içinde olmamak, proletaryanın görüş açısından uzaklaşmaktır.

Parti olarak geçmişten kongremize kadar içinde yaşadığımız coğrafyayı sadece Türkiye söylemiyle ifadelendirmeye çalışıyorduk. Bu söylem siyasal bir coğrafyayı ifade etmektedir. Fakat bu söylem birden fazla ulusun yaşadığı toprakları ulusların tam hak eşitliği açısından ifade etmemektedir. Neden böyle bir değişikliğe gittik, daha doğrusu Türkiye'nin yanına birde Kuzey-Kürdistan söylemini ekledik? Sorusunu çeşitli yönleriyle yanıtlamaya çalışalım:

Bu bölünmüşlük ve coğrafik durumdan dolayı her bir parçayı yukarıda ifade etmeye çalıştığımız şekilde tanımlamak en doğru ve bilimsel bir yaklaşım olacaktır. Gerisi, yani her bir parçayı ilhak eden devletin adıyla anarsak, o zaman bu, haksızlık olur. Zaten uluslar arasında ciddi bir eşitsizlik var. Bir de bu eşitsizliğe biz hatalı ve yanlışlıklarımızla katkıda bulunmayalım.

Türkiye-Kuzey Kürdistan tanımlamasının politik arka planında yatan gerçeklik ulusların üzerinde yaşadığı toprak parçasını o ulusun adıyla anmaktır. Başka ulusun adıyla ezilen ulusları anmak doğru bir anlayış olamaz. Bunun, ezilen ulus milliyetçiliğiyle uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Burada sorun başlı başına, yani Kuzey-Kürdistan'da ayrı bağımsız bir örgütlenme savunulmuyor. Ulusa göre örgütlenme anlayışları reddediliyor. Meselenin kilit noktasını ezen ulus ile ezilen ulus arasındaki eşitsizliğe her alanda karşı çıkıp çıkmama sorunu oluşturmaktadır. Bu eşitsizliği yarına, yani devrim sonrasına bırakamayız. Teorik olarak da olsa bu günden çözmemiz gereken sorunlar mevcuttur. İşte bunlardan birisi de Kuzey-Kürdistan'ı Türkiye ile eşit bir şekilde anmak oluşturmaktadır. Dev-

rim sonrasının devleti hiçbir ulusun adıyla anılmayacak. Ama biz Maoistler bugün isimlendirme bakımından da olsa her iki ulus için eşitliği temsil eden belirlemelerden hareket etmeliyiz.

Bunun için partimizin isminin ön ekinde Türkiye kelimesini kaldırdık. Bunun için “Türkiye-Kürdistan’ı” yerine Türkiye-Kuzey Kürdistan isimlendirmesini koyduk. Maoist partinin söylemi şovenizmin ve milliyetçiliğin her türüne karşıdır.

Özcesi, Türkiye-Kuzey Kürdistan söyleminin ardında bu gerçekler yatmaktadır. Bu söyleme karşı çıkmak “ulusların tam hak eşitliği” Leninist ilkesini kuramsal düzeyde de olsa yeterince kavramamak demektir. Bu söyleme karşı çıkmak, ne adına yapılsa yapılsın şovenizmin ideolojik etkisinde kalmak demektir. Ulusal sorunda bilinci açık olmayanlar bu söyleme karşı çıkabilir.

Eğer ulusların kendi arasındaki eşitsizliğe kelimenin gerçek anlamıyla karşısak, o zaman neden-niçin her iki ulusun eşit bir şekilde anıldığı bu söyleme karşı çıkıyoruz ki? Dahası, bu tür durumlarda Lenin yoldaşın dediği gibi “hoşgörü” ezilen ulus lehine kullanmalıyız.”

Partimizin hangi siyasi coğrafyanın komünist partisi olduğu veya yaşadığımız coğrafyayı Türkiye-Kuzey Kürdistan adlandırması ifade etmiyor mu? Meseleye bu bağlamda bakmak gerek. İçinde yaşadığımız coğrafyada Maoist Komünist Partisi ismiyle anılan başka bir parti var mı? Hayır, yoktur! Uluslar arası düzlemde ise partimizin isminin yanına Türkiye-Kuzey Kürdistan eklememiz yeterlidir. İtalya’da ki kardeş partimiz de ülke ismini kullanmadan direkt olarak Maoist Komünist Partisi ismini kullanmaktadır. Ancak onlar da bizimki gibi ek olarak İtalya ismini kullanmaktadır.

Türkiye Devrimci Hareketi Devrim İçin Öncelikle Kendisinde Devrim Yapmalıdır:

Enternasyonalizm ve halkların kardeşliği Maoist çizgi ile çok daha büyük bir maddi güç haline getirebilir. Kürt ulusunun ulusal-demokratik haklarının gerçekten savunucusu olanlar pratik dayanışma yoluyla daha iyi gösterebilirler. Milliyetçiliğin ön yargı ve güvensizlik siyasetine, bu çizgiyle daha iyi cevap verebilir. Bunu yapmayanlar, kendi görev ve sorumluluklarının bilincinde olmadıkları, hakim ulus milliyetçiliğinden köklü olarak kopamadıkları, ciddi ideolojik-siyasi

hastalıklardan muzdarip olduklarını da sergilemişlerdir. Türkiye devrimci hareketi, kendi tarihinde epeyce acısını çektiği kamburu sırtından atmayı becerebilmeliydi. Yeterli tecrübe, ders ve olumlu mirasta vardır. Sorunları aşma yoluna girmek için Kaypakkaya mirası tayin edicidir. Kökleri Mustafa Suphi döneminde olsa da, Şefik Hüsnü ve sonrası TKP’ de pekişmiş olan hakim ulus milliyetçiliği ve bu milliyetçiliğin temelini oluşturan Kemalizm kuyrukçuluğu, adına “sol” denilen hareketin, pasifist-parlamentarist-şoven-tasfiyecilik kulvarı aşamaması ve düzen dışına çıkarmasının asıl nedeniydi. Burjuva ordu hayranlığı-darbecilik, T.C.’nin esas harcını oluşturan Kemalist ideoloji sevdacılığı ’71 devrimci hareketiyle belli ölçülerde eleştirildi. O dönemlere kadar sol içinde egemen olan; sınıf işbirlikçiliği, pasifizm, legalizm, Deniz ve Mahir’lerin açtıkları direniş bayrağıyla ciddi şekilde sarsıldı. Çin’deki BP-KD’nin dünyayı derinden sarsan etkilerinin yankısı, onu bütünüyle kavramış, anlamış ve gereklerine uygun bir güzergaha girmiş olmasalar da, THKO ve THKPC’nin geleneksel pasifizme meydan okuyuşlarında önemli bir rol oynuyordu. Ne var ki pratikte militan-ihtilalci bir devrimci tutum sergileyen THKO ve THKPC, ideolojik ve siyasi çizgi itibarıyla, geleneksel kronik hastalıklardan tümünden bir kopuşu ifade etmekten yine de uzaktılar.

Kemalizm konusundaki iyimserlik devam ediyordu. Ordu’daki, aslında egemen olan Kemalistlere dost gözüyle bakılıyor, burjuva orduya bel bağlanıyordu. 27 Mayıs türü darbelerin gerici-faşist özü kavranmıyor belli ölçülerde destekleniyordu. Kürt ulusal sorunu, nispi bazı adımların ötesinde esasta doğru şekilde ele alınamıyordu. Uluslar arası komünist hareket içindeki saflaşmada doğru bir saf tutulamıyor, modern revizyonizm halen sosyalizm değerlendiriliyordu. Ortaya konulabilecek daha birçok hatasına rağmen, ’71 hareketi, Türkiye devrim tarihinde ileriye atılmış ciddi ve tarihsel önemi büyük olan bir adımdı.

M. Suphi sonrası ideolojik-politik olarak esasta olumlu bir miras devralmama, hareketin genç olmasının sonucu olan dezavantajlar, deney ve tecrübe eksikliği, gibi çok yönlü koşullar çerçevesinde ele alındığında, tüm eksiklik ve hatalara rağmen Deniz ve Mahir’lerin açtıkları devrim bayrağının büyük önemini görüyor, saygıyla anıyoruz.

’71 Hareketi bu çerçeve ile sınırlı değildi. O konjoktür, önemi sadece Türkiye, Kürdistan’la

sınırlı olmayan, uluslar arası planda büyük bir anlamı olan Kaypakkaya'ya da tanıklık etti! Kaypakkaya, sadece militan ihtilalci bir devrimci direnişçiliğin değil, devrim-sosyalizm ve komünizm için sağlam mücadele güzergahının, geleceği kazanmanın teori ve pratiğinin adı idi. Geleneksel tüm fikirlerden komünist tarzda kopuşun bayrağıydı. Marks-Engels-Lenin ve Stalin'in ve onların öğretisinin yeni nitel bir kilometre taşı olan Mao Ze Dung bayrağının, bu bayrağın altında gerçekleştirilen, komünist hareketin tarihinde, **şimdiye kadar** en ileri tecrübeyi oluşturan BPKD'nin uluslar arası önemde bir silahıydı.

O, en büyük otorite kabul edilseler de, Komün-tern'i aştı. Kemalizmin şoven-faşist karakterini ortaya koyabildi. Yine Komün-tern'in aksine Dersim-Şeyh Sait hareketlerini feodal-gerici olarak damgalayıp, Kemalist bastırmalara alkış tutan yaklaşımlara düşmedi. Meydan okuyup, söz konusu hareketlerin hakim ulusun, hakim sınıflarının milli imtiyazlarına ve milli baskılarına yönelen demokratik muhtevasını destekleme cüreti gösterebildi. Bu hareketlerin önderliğinin, feodal karakterlerine rağmen bağrında taşıdıkları ilerici yönü açığa çıkarabildi.

Türkiye devrimci hareketini revizyonist TKP ile eşitlemek yanlıştır. O geleneğe önemli darbeler vurulmuştur, küçümsenmeyecek adımlar atılmıştır. Ne ki, köklü bir kopuş söz konusu değildir. Ulusal hareketin hatalı bir çizgide olması, yanlış politikalar izlemesi ezilen ulus hareketiyle dayanışma yapmamanın, seyirci kalmanın gerekçesi olamaz, olmamalıdır.

Evet, bugün ezen ulus devrimci hareketi, ezilen ulus hareketinin T.C. tarafından bastırılmasına eski TKP gibi alkış tutmuyor, TC.'yi lanetliyor ve mücadele ediyor ama bu kadarı bunca tecrübeden sonra yeterli mi? TC.'ne karşı çıkmak iyi de, yeterli mi? Biz hayır diyoruz!.. Sadece TC.'ne karşı çıkmak, aynı zamanda Kürt hareketinin Türk hakim sınıflarının milli baskısına, yönelen mücadelenin demokratik yönü ile fiili dayanışma içinde olmayı emreder. TC.'ne karşı mücadelede, Kürt hareketine kayıtsız kalmak meşru gösterilemez.

"Şu veya bu politikası yanlıştır" gerekçesiyle, ulusal hareket yalnız bırakılamaz. Hele, hele bu, ezen ulus komünistlerine hiç yakışmaz. Geçmişte TKP, Kürt isyanlarının Kemalist diktatörlük tarafından bastırılmasını, feodalizmin ezilmesi hareketi olarak destekledi. Arkasında "emperyalist parmak var" siyasetiyle, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı görmezden gelindi. Katliam-

lara jenoside uğramalarını mazur gördü. Çok şükür şimdi bu yok! Türkiye devrimci hareketi, TC.'ne gerçekten düşmandır ve bu çok iyidir. Evet ama yeterli de değildir. Çok derken iyiliğin, doğruluğun sınırı olmadığı, her zaman en iyisini yapmanın görev olduğunu vurgulamak isteriz. İyilik TC. nin desteklenmemesi, karşı çıkılması ile sınırlandırılmaz. Bu iyiliği, Kürt sorununda Kürt ulusal hareketiyle fiili dayanışma, ittifak gerçekleştirmek vb. seviyeye ulaştırmalıyız.

Devrimci komünistler bu dayanışma ve mücadeleyi şöyle anlıyorlar: Ulusal Hareketin, hakim ulus hakim sınıflarının ezilen ulus ve azınlıkları ezme, bastırma politikasına yönelen ilerici-demokratik yanını destekleme, ilerletme. Ancak ulusal harekette burjuva-feodal beylerin kendi hükümlerlik ve imtiyazlarına karşı çıkma. Çünkü biz eşitsizliğin hiçbir biçimini savunmuyoruz. Öncelikle hakim ulus milliyetçiliğine karşı çıkıyoruz. Ezilen ulus milliyetçiliğiyle bunu eşitlemiyor aksine onun oynadığı ilerici yönle dayanışıyor, ama kendi lehine imtiyaz isteyen, milli çizitlerle diğer milletlerin proleterleriyle birleşmeyi baltalayan, ulusal bayrak sloganlarıyla kendi emekçileri üzerindeki ayrıcalıklarını bulandırmaya çalışan emekçileri kendi sınıf çıkarlarının aleti haline getirmeye uğraşan burjuva emellerini de açığa çıkarmayı vazgeçilmez bir görev olarak kavırıyoruz.

Kürt ulusal hareketinin ikili niteliğine vurgu yapıyoruz: Bunlardan birincisi; Türk egemenlerinin imtiyazlarına, zulmüne yönelen genel ilerici-demokratik yöndür. Biz, bu yönle tam bir dayanışma içindeyiz.

İkincisi; Ezilen ulus milliyetçiliğidir. Biz, proletarya enternasyonalizmini savunuyoruz.

Sonuç: Önderlik Sorumluluğu!

Eleştirdiğimiz sadece dışımızdaki devrimci dostlarımızın hataları değildir. Her konu ve ulusal sorun da en ileri teori ve çizgiyle tarih sahnesinde yer almış Kaypakkaya kurucu önderliğindeki komünist partisi, Kaypakkaya sonrası bu teori ve çizgiyi gereği gibi temsil edemedi. Bazı sapmalara düştü. Kaypakkaya'dan bu uzaklaşmayı görme yerine, platonik Kaypakkaya'cıkla geçiştirme tutumu içinde olmak, Maoist komünistlerin tutumuyla bağdaşmaz. Hiçbir halis niyet, sapma ve yalpalamalarla savaşımları ertelemeyi gerektirmez. Takma bir adla yürüme değil, Maoist Komünist Partisi; Maoizm'in rehberliğinde-Kaypakkaya önderliğinde yeni nitel bir doğruluş azmi içindedir. Evet,

o bilmektedir ki siyasal demokrasi meselesinin sorunlarından biri olan UKKTH, burjuva demokratik diğer görevlerin ele alınması ya da demokrasi mücadelesi, sınıfsal baskıyı ortadan kaldırmaz. Proletarya-emekçiler sosyalizm-komünizm perspektifiyle donanmalı, bu ruhla eğitilmelidirler. Ancak bu, karikatür Marksistlerin yaptığı gibi, demokrasi için mücadeleyi yadsımaz, gerekli kılar! Çünkü, *“demokrasi, yalnızca sınıf mücadelesini daha doğrudan, daha geniş daha açık, daha belirgin hale getirir. Gerek duyduğumuz şey de budur. (..) Uluslar eşitlik tam hale geldikçe ezilen uluslar işçileri, eziliş nedenlerinin hak eksikliği değil, kapitalizm olduğunu daha açıkça göreceklerdir.”* (Lenin Ulus. Sor. Ulus. Kurt. Sav. Sf. 287)

Kapitalizm sınırlarını aşmayan “haklar” çözümü görelidir. Kesin-kalıcı bir çözümü içermez diye bu haklar için mücadele ve “derhal ilanından” vaz mı geçilecek. Kievski gibi emperyalist ekonomistlerin çizgisi, vazgeçti. Gerekçeleri; “kendi kaderini tayin hakkı, kapitalizmde olanaksız, sosyalizmde gereksizdir” görüşleriydi. Lenin net söyledi:

“Bu görüş, teorik bakımdan saçma, pratik siyasal bakımdan şovenisttir. Bu görüş, demokrasinin önemini takdir edemez. (..) demokrasi olmaksızın sosyalizm olanaksızdır. Çünkü; 1-Proletarya, demokrasi savaşımıyla sosyalist devrim için hazırlanmadıkça, o devrimi yapamaz. 2-Zafere ulaşan sosyalizm, tam demokrasiyi uygulamaksızın zaferini pekiştiremez”. (age. Sf. 288-289)

Ultra keskinliğin, Kürt milli hareketinin bazı demokratik taleplerine “tu kaka” diye dudak büken çizgisinin ultralığı, sadece bir küçüklük örneğidir. Büyük düşünmeliyiz! Lenin’in öğrettiği de budur. Kürdistan’ın her bir parçasında, milli baskının bizzat uygulayıcıları ezen ulus hakim sınıflarıdır. Kürt sorununa masumane bir duyarlılık değil, emperyalist çıkarları doğrultusunda özellikle I. Dünya savaşından bu yana özel ilgi göstermiş olan emperyalist güçlerin tüm hesap ve kontrole alma paketlerine rağmen, Kürt ezilenlerinin mücadelesi bizzat kendi deneylerinde de öğrenerek, devrimci proletarya açısından önemli bir dinamik potansiyel biriktirmiş durumdadır. Öncülükten önderlik sorumluluğuna, Maoizm’in rehberliğinde yüklenerek-Halk Savaşı ile ilerleme çizgisi ile cevap olunabilir. Bu durumda, acil önderlik ihtiyacı içindeki ezilenlere karşı acil bir görevdir. Kürt bölgeleri, kızıl siyasi iktidar müca-

delesinde muazzam elverişlilikler sunan bir arazidir. Ne ki, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, ezilenlerin kahramanca mücadelesi kendiliğinden doğru bir rotaya çıkmaz.

Devrimci proletaryanın önderlik sorumluluğunun gereklerini yerine getirmek acil sorumluluğunu yerine getirme yerine, zaaflarından ötürü Kürt milli hareketini suçlama ile idare etmek bir basiretsizlik örneği olabilir. Herkes bildiği gibi savaşıyor. Proletaryada bildiği gibi savaşmalıdır. Milli hareketlerin önderlik gerçekliğiyle alakalı hatalar-zayıflıklar anlaşılabilir. Ne var ki; UKH ve onun bir parçası olarak örgütlenen taburların hata ve zayıflıkları asla maruz görülemez. Gerek, TC. denilen devlet sınırları içinde, gerek diğerlerinde, Kaypakaya öncesi komünist hareket şovenizmle sakatlanmış bir yürüyüş içindeydi. UKH’nın hem önceleri ve sonra Komüntern dönemi ve yine ertesinde çok ciddi hataları olmuştur. Bu hatalar, tekrar edilemez! Tekrar etmeyen Kaypakaya’nın güzergahında köklü kopuşu daha ileriye taşıma kararlılığındaki Maoist komünist partisi, devrimci milliyetçiliğin önderliğinde oynaması muhtemel ve oynadığı devrimci rolü (PKK gibi) asla yadsımadan, ittifaka önem vererek, kendi bağımsız ideolojik-siyasi mecrasında proleter enternasyonalist çizgiyi bölgede tesis etmek için cüretle öne atılması yakıcı bir görevdir.

Zengin petrol ve enerji kaynakları, jeopolitik önemiyle Orta-Doğu hem tarihte, hem de bugün emperyalistlerin seferlerinin hedefi olmuştur, olmaktadır. Bölgeyi denetim, emperyalistlerin vazgeçemedikleri, vazgeçemeyecekleri önemli bir hassasiyettir. Emperyalist planların tarihsel tecrübeleri, bugünkü emperyalist planların kitlelere gösterilmesinde önemli bir avantajdır. Irak’a ve genelde Orta-Doğu’ya dayatılan emperyalist işgal savaşına karşı kitleleri hazırlamak, seferber etmek bugün çok daha özel bir önem taşımaktadır.

Kitlesel ve biyolojik silahların üreticisi ve uşaklarının bu doğrultuda donatımcısı olanların bu silahlardan sözde “şikayetçi” olmaları, tam bir sahtekarlıktır. Mesele bu silahlara karşı olmaları değil, kendi marifetleri gereği bu sonucu, bahane ederek, emperyalist hegemonyalarını pekiştirme yönelimidir. Kendi eserleri olan “bir taşla iki kuş vurma” iştahındadırlar. Bu yalana adanılmaz. Halepçe’ye çevrilen namluların zehir makineleri emperyalistlerdir. Tetikçiler kiralık katillerdi. Patronları, emperyalistlerdi.

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ 1. KONGRESİ MARKSİZM LENİNİZM MAOİZM'İN ZAFERİYLE SONUÇLANDI!

TKP(ML) Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) 30 yıllık mücadele tarihinde her biri neredeyse bir kongrenin sahip olacağı gündemlerle yüklü birçok konferans gerçekleştirdi. Kongre ise Parti tarihimizin ilkidir ve Parti tarihimizde **TKP (ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne** evrildiğimiz bir tarihsel dönemeçtir.

Kongremizin ifade ettiği ideolojik ve politik bilinç sıçramasını enternasyonal proletaryaya, ülkemiz ve dünya halklarına ilan etmekten mutluluk duyuyoruz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Maoizm bayrağını daha da yükselten Kongremizi selamlarken, proletaryanın büyük öğretmenleri **Marks, Engels, Lenin, Stalin** ve **Mao** yoldaşların, Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız **Maoist Önder Yoldaş İbrahim Kaypakkaya** başta olmak üzere tüm Parti şehitlerimizin, tüm dünya devrim ve komünizm şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Partimiz **Maoist Komünist Partisi**, Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olarak, **Yoldaş Kaypakkaya** önderliğinde Nisan 1972'de kurulan **TKP(ML)'nin** ideolojik, siyasi ve örgütsel devamıdır.

Maoist Komünist Partisi, Marksizm Leninizm Maoizm rehberliğinde 30 yıllık Parti tarihimizin tecrübelerinin iki çizgi mücadelesi yoluyla, muhasebe edilerek teorik ve pratik alanda Maoist kavrayışımızın ileri bir seviyeye taşınmasıdır.

Kongremiz, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve halklarının tasfiyecilik rüzgarıyla örgüt-süzleştirilmeye ve devrimci belleğinden arındırılmaya çalışıldığı; feodal-faşist diktatörlüğün sistemli bir şekilde sürdürdüğü Stratejik Saldırı ve Tasfiye planının görece kısmi başarılar elde ettiği bir tarihsel süreçte tasfiyeciliğe meydan okumakla kalmayan alternatif bir duruş, Maoist öncünün tarihsel bir ideolojik saldırı hamlesidir.

Kongremiz, ABD öncülüğünde emperyalist saldırganlığın tüm dünya halklarına karşı "terörizme karşı savaş" adı altında terörizmi şiddetlendirdiği uluslar arası konjonktürde gerçekleştirildi. Kongremiz emperyalist saldırganlığın özellikle yoğunlaştığı Ortadoğu'da, emperyalizmin bu halklara saldırı planının ileri karakollarından Türk devletinin egemenlik sınırları içerisinde gerçekleştirildi.

Kongremiz, emperyalizme, emperyalist hegemonya ve saldırganlık planlarına ve onların uşağı Faşist Diktatörlüğe karşı kızıl bayrağı coşkuyla dalgalandırmış, "**Maoizm'le Yüklen, Halk Savaşı ile İlerle!**" şiarıyla meydan okumuştur.

2002 Eylül ayında tüm olumsuz nesnel şartlara karşın **Dersim Gerilla Bölgesi'**nde gerçekleştirilen Kongremiz, Partimizi daha yüksek bir irade ve eylem birliğine taşıyarak başarıyla sonuçlanmıştır. Düşmanın yoğun kuşatması ve saldırısı koşullarında Kongremizin toplanıp sonuçlandırılması dahi başlıbaşına bir başarıdır. Kongremizin sonuçlarında da kendisini ifade eden bir meydan okuyuş,

savaşma ve kazanma ısrarıdır. Kongremizin baş-
rısı, Marksizm Leninizm Maoizm'in başarısıdır.

Kongremiz, ABD öncülüğündeki dünya em-
peryalist sisteminin "globalleşme" adı altında tüm
dünya halklarına karşı mutlak hegemonyasını ve
sonsuz bir sömürü ve zulüm sistemi hayaliyle
halkları köleleştirmesini hedefleyen ekonomik,
politik, askeri ve ideolojik saldırganlığına karşı
emperyalizmi ve uşak diktatörlüklerin Halk Savaş-
ları yoluyla parça parça yoketme ve tüm dünyada
emperyalist sisteme son vermekle kalmayıp Prole-
ter Dünya Devrimi ile özel mülkiyetin ve sınıfların
olmadığı komünist dünya için sebatla ve savaşarak
ilerlemenin kıvılcık bayrağını, **MAOİZM** bayrağını
yükseletmiştir.

Kongremiz, enternasyonal proletaryanın Tür-
kiye-Kuzey Kürdistan kolunun öncü Maoist
Müfrezesi olan, **Maoist Komünist Partisi'**ni öncü
bir güç olmaktan önder bir güç olmaya taşıma
kararlılığıyla, enternasyonal dünya proletaryasına
karşı merkezi görevi ve sorumluluğu olan kendi
ülkesinde devrimi sonuna kadar zafere taşıma
ısrarını daha berrak bir bilinç, daha derin bir kav-
rayışla yineleyerek bağımsızlık, halk demokrasisi,
sosyalizm ve komünizm yoluna işaret etmiş;
"ideolojiler öldü" diyen ve halkların kurtuluş mü-
cadelelerini ve halk savaşlarını "terörist" ilan eden
emperyalizme ve her türden gerici sistemlere, sal-
dırganlığa ve tasfiyeciliğe karşı yıkılmaz ve tavizsiz
bir duruş almıştır.

Partimiz Maoist Komünist Partisi, politik ön-
derliğindeki Halk Kurtuluş Ordumuz ve Maoist
Gençlik Birliğimiz, Kongremizin çizgisinde, Kon-
gremizin kararları ışığında Maoizm'le yüklenerek
Halk Savaşı ile ilerleme kararlılığını ilan eder!

Kongremiz, enternasyonal proletaryanın şanlı
kıvılcık bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmak
ve proletaryanın Kaypakkaya yoldaşın güzerga-
hında Halk Savaşıyla iktidara yürüyüşünü kom-
münizm zaferiyle taçlandırmak için Maoizm sila-
hını tavizsizce kuşanma coşkusuyla enternasyonal
proletaryayı, ülkemiz ve dünya halklarını, yoldaş
ve dost parti ve örgütleri selamlar!

★★★

**Kongremiz, 30 yıllık mücadele tarihimizin
deneyim ve birikimlerini Maoist bir ideolojik
bakış açısıyla muhasebeye tabi tuttu ve ulaştığı
sentezle bu birikimi zafere doğru maddi bir güce
dönüştürerek, tecrübeleriyle silahlanarak
kazanma azmini ilan etti.**

Partimiz 30 yıllık mücadele tarihine sahip
olmasına karşın, bu süre zarfında niteliği ve amaç-

larına uygun bir şekilde konuşlandırılmadı. Bu
tarihi hak ettiği şekilde Marksist- Leninist-Maoist
bir tarzda sorgulayıp, doğru sonuçlara varma
becerisini gösteremedi. Bu tarihe gerçek anlamda
sahip çıkmak, onun olumluluk ve olumsuzluk-
larını Marksist Leninist Maoist bir tarzda muha-
sebeyle tabi tutmak, olumsuzluklarını aşmak ve
olumlulukları üzerinde yükselmek demektir.

Partimizin tarihi muhasebesi noktasında söyle-
nen her yeni şeye tutucu tarzda bir direnç göste-
rildi. Bu dirençten dolayıdır ki 1. Kongremize
kadar bütün Parti önderliklerimiz ve yönetici
organlarımız Partimizin tarihi muhasebesini doğru
bir politik bakış açısıyla yapamamış, zaman zaman
"sol"dan, zaman zaman ise "sağdan" eleştirilerle
Partimiz tarihinin değerlendirilmesi eklektik bir
tarzda ele alınmıştır. Hatalardan, yanlışlardan
doğru dersler çıkarmak yerine geçmişi tekrar
etmek neredeyse Partimizde bir gelenek haline aldı.
Geleceğin, geçmişin tecrübe ve birikimleri üzerin-
de bina edileceği bilince çıkarılamadı. Çeşitli
dönemler Parti tarihine ilişkin özeleştirel yakla-
şımalar geliştirilse de soruna bilimsel yaklaşılmadı-
ğından esasta doğru sonuçlara ulaşılamadı.

Doğru bir muhasebe yapılmadıkça, Partimizin
1. Kongresinde Marksizm Leninizm Maoizm
ideolojisi ve onun ilkeleri ışığında ortaya çıkardığı
Parti programımızı gerçekleştirmek mümkün
değildir. Bu, diyalektik yöntemin kendisidir. Bu
yöntemi benimsemeyerek ideolojiden önemli
kıvrımlar yaşayan, buna bağlı olarak politik hatta
sağ ve sol sapmalara düşen Parti önderliklerimiz,
hata ve olumsuzluklarını kavrama, bunlardan ders
çıkarak Partinin geleceğini garantiye alma yerine,
sorunu Partimizin programatik görüşlerine bağla-
yarak Partimizin aldığı taktik yenilgiler ve çeşitli
düzeylerde örgütsel darbelerle sebep oldular. Kon-
gre gündemleriyle yüklü olan bütün konferans-
larımız Partimizin geçmişini değerlendirmede ya
inkarcılığa ya da abartıya düşerek adeta birbirini
tekrarlamaktan öte bir işlev görmediler. Örneğin
Parti tarihindeki hizipleşmeler ve ayrılıklar nokta-
sında hiçbir konferansımız sorunun tarihsel köke-
nini ve önderliklerin payını açığa çıkarma nokta-
sında bir eğilim dahi gösteremedi. Her örgütsel
kopuş ve hizipleri mekanik bir şekilde daha da
güçlenmenin vesilesi olarak algıladılar. Her ayrılık
ve hizipleşmenin bir önceki olumsuz ideolojik ve
siyasi zemininden beslendiğini önderliklerimiz ne
yazık ki göremediler.

1978-81 yılları arası dönem hariç, Parti tarihi
boyunca sorunlar ideolojik ve siyasi düzlemde

tartışılmamış, yüzeysel ele alınmıştır. Sebepleri üzerinde yeterince kafa yorulmayıp sonuçlar üzerinde durulmuş ve bu düşünce tarzıyla partimizin gelişmesinin motoru olarak Maoist parti İki Çizgi Mücadelesi yöntemi değil, AEP'çi revizyonist yöntem hayata geçirilerek kadrolar biçilmiş, örgütsel sektarizmle gelişim engellenmiştir.

1. Kongremiz, Partimiz tarihi hakkında gerek inkarcı ve benmerkezci yaklaşımları gerekse de dogmatik tutuculuğu açıkça mahkum ederek Partimiz tarihinin Marksizm Leninizm Maoizm'in rehberliğinde eleştiriye tabi tutulmasının ve her Maoist'in bu tarihi muhasebe ışığında kendi iç hesaplaşmasını da yaparak kendisini önümüzdeki zorlu yolun ihtiyaçlarına göre şekillendirmesinin zorunluluğuna işaret etti.

Kongremiz, bu doğrultuda ciddi bir şekilde kafa yorup çaba sarfetmeyen kişi veya kişilerin, sıfatları ne olursa olsun gerçek anlamda komünist olamayacağını ve Partiyi kronikleşen oportünizmin batağından kurtaramayacağını açık ve net bir biçimde vurguladı. Aksi anlayış ve pratikler Partinin mevcut oportünist hattını kabullenmekten başka bir anlama gelmeyecekti. Bu, dünü tekrar etmek, ideolojide kırılmayı hoş görmek, politika ve taktiklerde esnek olamamayı ideolojik sağlamlık sanmak anlayışıyla Partimizin gelişimine ket vurmamak olacaktır.

Kongremiz, geleceğin, politika ve taktikte dünün kafasıyla değil bugünün kafasıyla fethedilebileceğini açıkça ilan etti. Somut durumun somut tahlili Marksist Leninist Maoist prensibine uygun olan da budur. Başkan Mao'nun bir Komünist Partisi ve onun üyeleri için belirttiği, önündeki engelleri aşmanın olmazsa olmaz bir kanunu olarak **formüle ettiği, subjektif olanla objektif olanı, teoriyle pratiği ve bilme ile yapmayı birleştirme** ilkelerinin somut koşullara uyarlanmasıdır. Eskiye körü körüne bağlanmak ve bugünle yetinmek Maoistlerin işi değil, dogmatik, statükocu ve sağ oportünist liberallerin işidir.

Kuruluşundaki programatik görüşler ile Marksist-Leninist-Maoist genel bir siyasi çizgiye sahip Partimizin, **öncü bir Parti olmaktan, önder bir Parti seviyesine çıkmasının ana yolu**; bu programa uygun doğru bir örgütsel politikadan, bunun için Maoizmle donanmış, sürekliliği sağlanmış gerçek bir ideolojik-politik Parti önderliğinin kurumlaşarak stratejik ve taktik önderliğinin sağlanmasıdır.

Bu, günün gelişen siyasal olaylarına karşı Partiyi ve oradan da kitleleri doğru bir siyasetle harekete geçirmektir. **Tek ideoloji, tek program ama binbir türlü politika ve taktik:** Devrimin gelişmeleri ancak böyle çözülebilir.

Politika, bir ideolojiyi uygulatma, uygulama biçimiye o halde doğru bir politika izlediğimiz zaman o ideoloji kitlelere nüfuz eder. Çünkü Marksizm-Leninizm-Maoizm bir bilimdir. Bu bilimin doğru diyalektik sahası da politikanın kendisidir. Özcesi, doğru bir politika izlendiği zaman o ideoloji maddi güç haline gelir, yanlış politika izlendiği zaman ise Marksist Leninist Maoist ideoloji değil burjuva ideolojisi ve ondan dokusunu alan küçük burjuva ideolojiler gelişir.

Partimizin deneyimleri büyük avantajdır. En büyük avantajımız ise Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız Yoldaş İbrahim Kaypakkaya gibi Maoist bir öndere sahip olmamızdır. Genel siyasi çizgimiz doğrudur, bunun teorik temeli 30 yıl öncesinden atılmıştır. Teorik-ideolojik kökümüz sağlam ama en büyük dezavantajımız Yoldaş Kaypakkaya sonrası doğru bir politik önderlik kurumunu oluşturamayıştırmızdır.

Kongremiz, Maoizm kavrayışında köklü bir gelişme, güçlü bir donanım, büyük bir derinleşme ile enternasyonal proletaryanın Türkiye-Kuzey Kürdistan öncü kolu olarak Proleter Dünya Devrimi'ne daha ileri katkılarda bulunma; proletarya ve halklarımızı sonuna dek devrim şiarıyla zafere taşıma kararlılığını ilan eder!

Kongremiz, beşyüzü aşkın şehidimizin şanlı anıları üzerinde yükselen muazzam deneyim birimini Maoizmin süzgecinden geçirerek ulaştığı sentezle şehitlerimize, proletarya ve halklarımıza verdiği parlak gelecek sözünü tutma ısrarını, dorukları fethetme cüretini ilan eder!

★★★

Komünizm nihai amacımızdır. Parti olarak kuruluşumuzdan itibaren bu amacımızı ve bu amaca nasıl ulaşacağımıza ilişkin görüşlerimizi açıkça beyan edegeldik. Bugüne kadar savunduğumuz gibi devlet zorla yıkılacaktır. Bu, devrimimizin evrensel kanunudur. Partimiz, sınıfsız toplum için mücadele ediyor. **Yeni Demokratik Devrim asgari programımızdır.** Durmaksızın sosyalizme geçmek, tekrar tekrar **Büyük Proleter Kültür Devrimleri**yle devrimi komünizme kadar sürdürmek **Maoist bilincimizdir.**

Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalizm, Komünizme yürürken tarihsel zorunluluklar itiba-

riyle geçtiğimiz aşamalardır. Dolayısıyla Partimizin ismi nihai amacımız olan Komünizmi mutlaka içerecekti. Politik sahtekarlıkla komünist etiketi kullanan her tür revizyonizmle kesin bir ayrım çizgisi çekmek durumundayız.

Marksizm-Leninizm-Maoizm, enternasyonal proletaryanın komünizm yürüyüşünün ortak-evrensel ideolojisidir. Herhangi bir ülkede tek başına komünizme ulaşılamaz. Dünyanın üçte ikisinde sosyalizmin kesin zaferi sağlanmadan dünya çapında komünizme geçişten söz edilemez. Bu ortak yürüyüşte, dünyanın her bir halkasındaki proletarya elbette öncelikle kendi egemen sınıflarının hesabını görecektir. Proletarya enternasyonalizmi her bir ülkede, komünizmin hizmetinde, devrimin gerçekleştirilmesini emreder. Somut koşullardaki farklı görevler itibarıyla, biçimde ayrılıklar gösteren proletarya devrimleri, özünde enternasyonaldir. Nerede olursa olsun proletarya örgütlenmesini **Marksizm Leninizm Maoizm** yönlendirir. Proletarya enternasyonalizmi her halkadaki proletaryanın mücadelesinin özüdür. Görevler açısından, her halkada, somut koşullardan kaynaklı farklılıklar biçimseldir. Her halkada proletarya, dünya proletaryasının bir müfrezesi olarak örgütlenir.

Maoizm, Marksizm Leninizm'den ayrı değil, onun yeni-nitel üçüncü aşamasıdır. **Maoizm savunulmadan Marksizm Leninizm savunulamaz.** Komünist Partisi isminde Maoizm vurgusunun da bulunması tayin edicidir. Yoldaş Kaypakaya açıkça ilan etti. Hareketimiz BPKD'nin ürünüdür. Bu, kesin bir ayrım çizgisidir. **Kongremiz, TKP (ML) isimlendirmesini bu ideolojik nedenden dolayı Maoist Komünist Partisi olarak değiştirdiğini coşkuyla duyurur.**

Parti isimlendirmesinde siyasal coğrafyayı belirtme elbette ki yanlış değildir, ancak mutlak da değildir. **Kongremiz, bizimki gibi çok uluslu ve ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkinin başlıca çelişkilerden biri olduğu bir siyasal coğrafyada, Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden proletaryanın ortak öncü müfrezesinin isminde de bu özgünlükten dolayı herhangi bir ulusu çağrıştıracak siyasal coğrafya adını kullanmamayı tercih etmiştir.** Asolan çeşitli uluslardan ve azınlıklardan proletaryanın ortak bayrağı olan Maoizm'i vurgulamaktır.

Kongremiz, Partimiz Maoist Komünist Partisi'nin TKP(ML)'nin ideolojik, siyasi, örgütsel devamı ve Maoist temelde ilerletilip derinleş-

tirilmesini de ifade ettiğini de kıvançla vurgular.

Bilindiği gibi Partimizin politik önderliği altındaki Ordumuzun ismi Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO)'ydu. Proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı devrimci ittifaklar siyasetimizin temel eksenidir. Bu temel üzerinde küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadı ile birlikte Halkın Birleşik Cephesi siyasetimizin bileşenleridir. Dolayısıyla devrimci ordumuz sadece İşçi-Köylüleri değil, halkın diğer güçlerini de kapsayacaktır. Bu bilinçle Ordumuzun ismi **Halk Kurtuluş Ordusu (HKO)** olarak değiştirildi...

Kongremiz, Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği (TMLGB) olan komünist gençlik örgütümüzün ismini de Parti isimlendirmesine bağlı olarak **Maoist Gençlik Birliği** olarak değiştirdiğini ilan eder.

Kongremiz şahsında Partimiz Maoist Komünist Partisi'ni bir kez daha selamlıyoruz!

Partimiz Maoist Komünist Partisi önderliğindeki Ordumuz Halk Kurtuluş Ordusu'nun yiğit Savaşçıları selamlıyoruz!

Maoist Gençlik Birliğimizin genç militanlarını selamlıyoruz!

Maoist Komünist Partisi, Maoizm, Marksizm Leninizm Maoizm'in eseridir!

Kongremizde TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne 30 yıllık tarihimizin muhasebesinde geçmiş muhasebe yöntemleri de aşılmıştır. Geçmişte tüm tarihi muhasebelerde hataların ideolojik, sınıfsal, siyasal ve örgütsel boyutlarına girilmemiş, ya da es geçilmişti. Kongremiz bu geri bilinçle hareket edemezdi.

Maoist Partiyi ileriye götürecek, üyelerinin bilincini ve düşünce sistematiğini derinleştirecek tek itici gücün parti içi ideolojik mücadele olduğunu kavramak gerekir.

Karşıt düşünce sahiplerine hoşgörülü davranmakla ideolojik olarak uzlaşıldığı anlaşılmamalıdır/anlaşılamaz. Doğru bir ideolojik mücadelenin olmadığı ve yürütülmediği yerde, parti, adı isterse komünist olsun, niteliği ve amacından şaşarak çürümeye, yozlaşmaya doğru yol alır. Parti içi sorunlarla, parti dışı sorunlar birbiriyle bağlantılıdır. Parti içi iki çizgi mücadelesi doğru kavrandığında ve bunun ruhuna uygun hareket edildiğinde partiyi ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak ayakları üzerine oturtmak mümkündür.

Kongremiz Parti tarihimizi bu bilinçle muhasebe etmiş ve yoldaşlarımızın önüne bu muhasebe ekseninde üç temel görev koymuştur:

Birincisi; **faal ideolojik mücadele yürütmek**. Her komünist bu silahı eline almalı ve 1. Kongremizin kararları ışığında Partinin her alandaki inşasını sağlamlaştırmak için kullanılmalıdır.

İkincisi; bu muhasebenin ana merkezini başkan Mao'nun işaret ettiği gibi "**Partinin programına, Tüzüğüne ve kararlarına uymayı istemesi şartıyla kim olursa olsun, her yoldaşla birlik kurmak**" oluşturmalıdır.

Üçüncüsü; geçmişin muhasebesinin ana hedefinin, çekirdek düzeyde de olsa **doğru bir politik önderlik kurumunu oluşturmak, bunun temelini atmak, bununla diyalektik bir bağıntı içerisinde Partinin bütün güçlerini Demokratik Merkeziyetçilik ilkesi etrafında örgütlemek, demir disiplin ilkeleri ışığında güçlü ve çelikten örgütsel birliği sağlamanın atılımı olduğu asla unutulmamalıdır..**

Bilimimiz, Maoizm'e Büyük Proleter Kültür Devrimi ile ulaştı. Maoist nesil, her bir halkada değişik iktisadi-siyasal-kültürel koşullar ortamında bulunsalar da, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tayin edici politik-ideolojik etkisiyle doğdular. Büyük Proleter Kültür Devrimi, yani Maoizm olmasaydı, ne TKP(ML), ne de başka gerçek anlamda Maoist Komünist Partiler olurdu.

Enternasyonal proletaryanın evrensel ortak ideolojisi Marksizm Leninizm Maoizm ile donanıp dünyanın her bir parçasına yaratıcı bir tarzda uygulanmasını ifade eden devrimin somut güzergahı, önder çizgisi yaratılmadan, Komünist Partisi tesis edilmiş olamaz.

Partimiz TKP(ML), Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız Maoist Önder İbrahim Kaypakkaya Yoldaş ve diğer önder kadrolar tarafından, Yoldaş Kaypakkaya'nın Maoizmi ustaca ülkemizin somutuna uyarladığı beş temel belge ve onbir ilke ile somutlanan kıvılcık güzergahı temelinde, 24 Nisan 1972'de Malatya'nın Kürçik dağlarında kuruldu.

Yoldaş Kaypakkaya ve kurucusu olduğu TKP(ML), Mustafa Suphi Yoldaş önderliğindeki TKP'nin komünist mirasının savunucusu ve onun yeni nitel bir aşamaya ulaştırılarak yeniden yaratılmasıdır.

Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olarak TKP(ML), Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 1965'ten sonra hızla gelişen ve 1970'lerin başlarında doruk noktasına ulaşan halkın kendili-

ğinden gelme mücadelesi şartlarında doğdu.

TKP(ML) Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerinden proletarya ve halkın geçmişinde ilerici, devrimci olan ne varsa ona sahip çıkma, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı hareketi içinde hüküm süren parlamentarizmi, sosyal şovenizmi, reformizmi ve revizyonizmi kökten reddetme temelinde doğdu.

TKP(ML), TİİKP içerisinde keskin iki çizgi mücadelesi temelinde, reformizmin, legalizmin, pasifizmin, parlamentarizmin, her türden revizyonizmin köklü eleştirisiyle ve alternatif Maoist bir ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizgi ekseninde kuruldu.

Yoldaş Kaypakkaya 1970 yılından itibaren TİİKP yöneticilerini revizyonist olarak değerlendirdiği halde, örgütsel ayrılığı düşünmedi, iki yıl boyunca amansız bir ideolojik mücadele yürüttü.

Yoldaş Kaypakkaya'nın başını çektiği Marksist Leninist Maoist muhalefet, TİİKP yönetici kliğinin revizyonist niteliğini görmesine karşın, Demokratik Merkeziyetçilik ilkesine bağlı kalarak Partinin bütün kararlarını uyguladı ve 12 Mart koşullarında sınıf mücadelesinin en keskin alanı olan Kuzey Kürdistan'da faaliyeti aksatmadı, tam tersine 12 Mart yarı-askeri Faşist Diktatörlüğünü gerekçe yaparak mücadeleyi tatil edenlere karşı yoğun bir ideolojik mücadele verdi. Parti içi İki Çizgi Mücadelesi yönteminde Maoist bir hat izledi.

Marksist Leninist Maoist muhalefet, TİİKP içinde kalıp mücadeleyi sürdürmekten yanayken, ancak hakim olan revizyonist yönetici klik kendisine karşı tutarlı ve amansız muhalefetin geliştiğini görünce Demokratik Merkeziyetçilik ilkelelerini açıkça çiğneyerek başta Yoldaş Kaypakkaya olmak üzere önder kadroları teşhire yöneldi. Muhalefete hayat hakkı tanımadı. Hem de kongre tartışmalarının olduğu dönemde. MLM muhalefetin varlığını ve görüşlerini kadrolardan gizleyerek burjuva entrikacılığına başvurdu.

1972'nin başlarında TİİKP yönetici kliğinin iflah olmayacağı, örgüt içerisinde Demokratik Merkeziyetçilik ilkesinin işletilmediği noktasında net bir görüşe varıldıktan sonra Yoldaş Kaypakkaya önderliğinde Partimizin temelleri atılmaya başlandı. Bu belirleme ve girişim tamamen haklı ve doğrudur.

Partimizin 1. Kongresinin bu tarihi tecrübeler ışığında önemle vurguladığı; bir partide önderliğin revizyonist olması ve hatta muhalefete gerçek anlamda bir demokratik ortamın yaratılmaması

durumunda hemen ve mutlak bir şekilde örgütsel kopuşu gerçekleştirmek doğru değildir. İçinde bulunulan tarihsel koşullar ve somut durum dikkate alınarak Parti içi İki Çizgi Mücadelesinin mümkün olduğunca zorlanması en doğru yöntemdir.

1. Kongremiz 1976 ve 1981 yıllarında Partiden atılan hizipleri saymazsak Partimizde yaşanan tüm örgütsel kopuşların ideolojik ve siyasi temelde gerçekleşmediğini, ideolojik ve siyasal çizgi temelinde muhtemel örgütsel kopuşlarda izlenmesi gereken yöntemin ise Yoldaş Kaypakkaya'nın izlediği Maoist yöntem olması gerektiğini önemle vurguladı. Bunun dışındaki bütün tutum ve pratiklerin Maoizmle dolayısıyla Kaypakkayacılık'la uzaktan-yakından bir ilgisi olmadığının önemle altını çizdi.

Partimiz Maoist Komünist Partisi, TKP(ML)'nin ideolojik, siyasi ve örgütsel devamı ve onu yaratan Maoizm'in ve onun Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki en üst düzeydeki temsilcisi Kaypakkaya Güzergahı'nın kararlı savunucusu ve takipçisidir.

Partimiz TKP(ML) kurulduktan sonra Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız Yoldaş Kaypakkaya başta olmak üzere tüm kurucu yoldaşlar yoğun bir teorik-pratik faaliyete giriştiler. Açıkça belirtmek gerekir ki TKP(ML)'nin bütün temel teorik görüşlerini kaleme alıp, örgütle buluşturan tek kişi Yoldaş İbrahim Kaypakkaya'dır. Teorik alanda Türkiye- Kuzey Kürdistan devriminin bir dizi meselesine açıklık getirmek, gerek modern revizyonizm gerekse her türden oportünizm ile Marksizm Leninizm Maoizm arasına kesin çizgiler çekmek gerekiyordu. Bu görevi TKP(ML)'nin kurucusu Önderimiz ve Başkomutanımız İbrahim Kaypakkaya yoldaş yerine getirdi. TKP(ML)'nin teorik görüşleri Yoldaş Kaypakkaya tarafından sistemleştirilerek: "Genel eleştiri", "Kemalizm" ve "Türkiye'de Milli Mesele" adlı belgelerde ortaya kondu. Bu belgeler, TİİKP içindeki muhalefet döneminde yazılmış olan "TİİKP program Taslağının Eleştirisi" ve Mao Zedung'un "Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım" adlı yazılarla ve ayrılığa temel teşkil eden "DABK KARARLARI" adlı belge ile birlikte partimizin temel teorik ve programatik görüşlerini ortaya koyan belgelerdir. Bu belgelerde, Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketinin tarihinde ilk kez devrimin bütün temel konularında Marksist Leninist Maoist görüşler oraya konmuştur.

Partimiz, Uluslararası Komünist Hareket içinde 1956 yılında SBKP 20. Parti Kongresinde ideolojik-teorik temelleri atılan, 1968 Çekoslovakya işgaliyle karşı-devrimci ve emperyalist bir niteliğe bürünen SBKP ve onun başını çektiği modern revizyonist cepheye karşı Marksizm Leninizm Maoizm bayrağını dalgalandıran ÇKP ve başkan Mao önderliğindeki Maoist komünist çizgiyi savunarak doğru bir saf tutmuştur. Mao Zedung Düşüncesini savunmakla bütün revizyonist, Troçkist, reformist ve oportünist akımlarla Marksizm Leninizm Maoizm arasına açık ve net bir çizgi çekmiştir.

Bütünlüklü olarak Partimiz TKP(ML)'nin Marksist Leninist Maoist tezleri Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin manifestosu niteliğindedir...

Partimiz kurulduktan bir yıl gibi kısa bir süre sonra daha Kongresini yapamadan ve gerilla savaşını başlatmadan onu giderek 1. örgütsel yenilgiyle tanıştıracak bir dizi örgütsel darbe aldı. Aynı süreçte Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız Yoldaş Kaypakkaya da yakalandı ve ardından aylar süren işkencelerde komünizmi kazanma azmiyle direnerek şehit düştü. Yoldaş Kaypakkaya'nın katledilmesi, örgütsel ve önderlik bakımından çok büyük bir darbeydi. Çünkü O, stratejik, ideolojik ve politik önderliğimizi en billur nitelikte temsil ediyordu.

Kurucu Önderimiz Kaypakkaya yoldaşın kaybı, ile ortaya çıkan stratejik önderlik boşluğu onlarca yıl, otuz yıllık tarihimiz boyunca doldurulamamış, günümüze kadar önderlik sorunu Partimizin temel sorunu olarak kalmıştır. Yoldaş Kaypakkaya sonrası önderlikler, gerek Maoizm'den gerekse de onun Türkiye-Kuzey Kürdistan somutuna bilimsel bir tarzda uyarlanması olan Kaypakkaya Güzergahı'ndan sapmalar içerisinde olmuşlar ve Partimiz bir türlü Kaypakkaya dönemindeki nitel stratejik önderlik çizgisini yeniden kurumlaştıramamıştır.

Bununla birlikte Partimizin aldığı 1973 1. örgütsel yenilgisinin sebebi tek başına Yoldaş Kaypakkaya'nın kaybı değil, yenilginin esas nedeni subjektif hatalarımızdır. Nesnel koşulların ağırlığı yenilgimizi daha da derinleştirmiştir. Bu dönemde şu taktik hatalar yapıldı:

Geri çekilme ile saldırı dönemlerini isabetlice tespit edememek, bu dönemlere uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerine başvurmamak.

Devrimci durumun gerilediği 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü şartlarında, gerilla sava-

şının ön hazırlıklarını sabırlı ve ihtiyatlı bir çalışmayla tamamlamadan, çalışma bölgelerindeki halk yığınlarıyla sağlam bağlar kurmadan, çalışma bölgelerine iyice yerleşmeden, partiyi kongreye hazırlama ve merkezi yapısını (kongrede veya bir konferansla) oluşturmak vb. gibi görevleri tamamlayıp yerine getirmeden, eldeki tecrübesiz kadrolarla kırlar ve şehirlerde “sol” taktik saldırılara girişmek. Devrimci durum gerilemeye devam ettiği halde, kısmi kayıplar verildiği ve darbeler alındığı, faşist diktatörlüğün bütün dikkati ve saldırıları partimize yöneldiği halde geri çekilmemek, yapılan “sol” taktik hataları sürdürmek.

Partimiz çok kısa ama yoğun mücadele pratiği içinde henüz hatalarını kavrayıp düzeltme zamanı bulamadan, komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün vahşi ve ağır saldırılarına maruz kaldı. Kimi önder kadrolar bu saldırılarda katledildi. Kimileri hapisanelere atıldı. Kimileri ise mücadelenin zorluklarına dayanamayarak aktif mücadeleyi terketti.

Partimizin uğradığı bu ağır örgütsel yenilginin esas nedeni Partimizin askeri, taktik hatalarıdır. Partimiz eğer mevcut durumu (objektif ve sübjektif koşulları) doğru değerlendirip bu doğrultuda mücadele ve örgütlenme biçimlerini seçebilseydi, örgütsel yenilgi alınmayabilir; veya yenilgi bu denli ağır olmayabilir; Faşist Diktatörlüğün yoğun ve azgın saldırıları az bir kayıpla atlatılabilirdi.

Parti tarihimizdeki bu ilk örgütsel yenilgi, 30 yıllık tarihimiz boyunca Maoizm biliminin ışığında muhasebe edilemedi ve Yoldaş Kaypakka-ya’dan sonra stratejik önderlik kurumlaşması da yaratılamadığından o dönemde Yoldaş Kaypakka-ya’nın da kaybı sonrası düzeltilemeyen sözkonusu hatalar Parti önderliklerimizin kronik hataları olarak hemen her dönem sürdürüldüğü gibi esasen tüm diğer örgütsel yenilgilerin de tekrar eden sebepleri oldular.

Partimizin KURULUŞ DÖNEMİ’Nİ (1972-73 sürecini) bir bütün olarak değerlendirdiğimizde, Partimiz TKP(ML)’nin bu süreç içerisindeki hatalarının onun tali yönünü oluşturduğunu görürüz. Bu hatalar stratejik konularda değil taktik konulardaydı ve embriyonik bir haldeydi. Dolayısıyla bu hatalar Partimizin genel siyasal çizgisine, niteliğine ve önderlik çizgisine damgasını vurmamaktadır. Partimiz, Marksist-Leninist-Maoist temeller üzerinde kurulmuş, Mustafa Suphi önderliğindeki TKP’nin komünist mirasının savunucusu olan tek komünist partisidir. Partimiz TKP(ML)

çeşitli millet ve milliyetlerden proletaryanın bu coğrafyadaki bilinçli tek öncü örgütü olarak kuruluşu ve kuruluşundan sonraki kısa mücadele tarihi içerisinde önemli taktik hatalar sonucu ağır bir yenilgiye uğramıştır. Yenilgide objektif koşulların önemli payı olsa da yenilgiye damgasını vuran esas faktör bu değil, sübjektif hatalardır.

Yoldaş Kaypakka-ya sonrası hemen tüm önderliklerimiz çeşitli sağ ve sol çizgiler izlemişlerdir. Bu oportünist önderlik çizgileri, Partimizi vareden Marksist Leninist Maoist temelden bir kırılma ve savrulmayı ifade eder. Tüm yaşanmış krizler, Maoizm’den ve onun ülkemiz somutuna uygulanışını ifade eden, Kaypakka-ya Güzergahında somutlanan genel stratejik siyasal çizgimizden sapmalar temelinde varolmuşlardır. Maoizmi ve dolayısıyla Kaypakka-ya Güzergahını kavramak ve uygulamak esas halkadır. Temel mesele Maoizm’dir. Tarihi tecrübelerimiz göstermiştir ki temeldeki kırılmalar hatalara götürmüştür. Yoldaş Kaypakka-ya sonrası bugüne kadar Maoizm temelinde ideolojik-politik stratejik önderliğimiz kurumlaştırılamamış; önderliğin tayin edici önemi yeterince kavranamamıştır.

Parti tarihimizin bilimsel bir tarzda muhasebe edilmesinin ve Maoist ideolojik bakış açısıyla köklü bir eleştiriye tutulmasının tayin edici önemi kavranmamıştır. Tarihimizdeki önderlik çizgilerinin hiçbirisi bir önceki yanlış çizgiyi köklü bir eleştiriye tabi tutamamış ve ondan kopamamış ve bir sağ bir sol oportünist çizgiyle adeta kendini tekrar etmiştir. Bu düşünce yönteminden dolayı Partimizin edindiği muazzam deneyimleri bir silaha dönüştürerek ilerleyememiştir.

Parti tarihimizde Maoizmden kırılma ve sapmalar

Partimizde Maoizm’den kırılmanın tarihsel kökleri 1973 Örgütsel yenilgisinin ardından yeniden örgütsel inşa dönemine, yani sağ oportünist tasfiyeci “Koordinasyon Komitesi” Hizibi Dönemine denk düşmektedir.

Partimizin 1973 yılının ortalarına doğru ağır bir yenilgiye uğramasından sonra merkezi görev, doğru bir politik bakış açısıyla geçmişin değerlendirilmesi ve bu değerlendirmenin ışığında merkezi yapının yeniden oluşturulmalıydı. Partinin ideolojik-siyasi ve programatik görüşler noktasında hattı net ve berraktı. Dolayısıyla merkezi görev bu genel çizgi ve çıkarılan dersler ışığında yeniden örgütsel inşaydı. Diğer bütün görevler bu göreve tabi kılınarak ele alınmalıydı. Ancak Koordinas-

yon Komitesi bu doğru politik perspektifle hareket etmeyerek, gerçek görevlerini yerine getirmek yerine ilk başta Partinin ideolojik-siyasi ve programatik hattından uzaklaştı.

Yeniden örgütsel inşa döneminde Koordinasyon Komitesi üyesi kimi oportünist kadrolar bir darbe ile Parti yönetimini 1974 sonlarında ele geçirdi. Esas görevleri olan; Partinin merkezi örgütsel işlerliğini yeniden sağlamak, partinin ideolojik-siyasal alandaki hattını korumak, onu zenginleştirmek ve örgütsel inşasını gerçekleştirmek yerine tam aksini yaptılar. Örgütsel alanda var olan dağınık yapıyı ayakta tutup kaosu daha da derinleştirdiler. İdeolojik-siyasal alanda partimizin net ve berrak olan siyasi çizgisini savunmak ve geçmişte işlenen taktik “sol” hataların özeleştirisini yapıp, partiyi geçmiş hatalarından arındırmak yerine, önce var olan bazı “sol” hataları daha da derinleştirdiler, sonra bütünüyle sağa döndüler. Partimizin geçmişte hep yanlış yaptığını söyleyip Partinin programatik görüşlerine saldırarak taktik hataları, MLM İdeolojik hat ve siyasi çizgiye bağladılar. Tarihimizdeki ilk sağ sapma da bu şekilde ortaya çıktı.

Bu darbeyi ve tasfiyeciler kışının uygulamalarına karşı Partimizin Maoist dinamikleri bölgesel düzeyde de olsa tavrı aldılar. 1976 yılının sonlarında Partimizin çalışma yaptığı bütün bölgelerde saflar belirginleşti. Parti tasfiyecisi KK hizbiyle parti arasındaki örgütsel bağ da kopartılmış oldu.

Ancak “KK” Hizibi ile mücadele yönteminde MLM parti kadroları önce liberal hatalara düştüler, ardından ise sekte bir mücadele yöntemi izlediler. “KK” Hizibinden örgütsel kopuşumuzdaki siyasetimiz ve yöntemimiz Hocacı parti içi iki çizgi mücadelesi siyasetine denk düşmekteydi:

“KK” hizibine karşı önce liberal hataların ardından sergilenen aceleci ve sekte mücadele yöntemi, “KK”nın sağ oportünist çizgisi karşısında berrak bir ideolojik duruş geliştirmemeye, Partiyi ideolojik olarak daha fazla silahlandırmaya ve sağlamlaşmaya ket vurduğu gibi, bu çizgiden köklü bir kopuşu sağlayamadığı için gelecekte yeniden güçlenerek boy vermesine olanak sunmuş ve üstelik “isyan” tarzıyla Parti tarihimize daha sonraki birçok hizipleşme ve örgütsel ayrılığa tarihsel olarak örnek oluşturmuştur. Parti tarihimizdeki İlk Sol Sapma da bu zeminde gelişmiştir:

“KK” tasfiyeciler hizibi ile örgütsel bağımız kesildikten sonra, Partimizin hayatında yeni bir canlılık dönemi başladı. “KK” hizbinin pasifist çizgisi, yerini parti içinde ve dışında aktif bir ideolojik-siyasi-örgütsel inşa mücadelesine bıraktı. Bu mücadele örgütsel alanda yeniden merkezi bir yapıyı oluşturma hedefine yöneldi. Bu mücadele yöntemi içinde, Partimizin çeşitli bölge teşkilatları, kendi bölgeleri adına yayın organları çıkardılar; bu yayın organlarında Partinin görüşlerini savunma ve geliştirmeyi hedeflediler. Bu dönemde bölgeler arasında ilişkiler kuruldu, merkezi yapının sağlanması için girişimlerde bulunuldu. Bölgeler arasındaki ilişkilerin düzenli bir şekilde yürütülebilmesi için “bölgeler arası toplantılar” sistemi kuruldu; daha sonra bölge temsilcilerinden oluşan bir “Örgütlenme Komitesi” 1977 yılının ortasında oluşturuldu. Örgütlenme Komitesi, Partimizin 1. Konferansını hazırlayarak, tarihi önemde bir görevi yerine getirdi.

Örgütlenme Komitesi ve bölge teşkilatlarımız gerilla savaşını başlatma merkezi görevi yerine, Parti kadrolarını şehirlere yığarak Partiyi merkezi göreve göre şekillendirmeyerek “KK” hizbinin oportünist ve kendiliğindenci hattından bir bütün olarak kopamamış, küçük burjuva sol oportünist akımların örgüt ve mücadele biçimlerini tekrarlayarak sol oportünist bir çizgi izledi.

Bu sol sapmada “KK” hizbinin sağ pasifist çizgisine karşı tepkinin önemli bir payı olduğu gibi, sol oportünist küçük burjuva örgütlerin etkilerinin payı da büyüktür. Özellikle de devrimci hareketin, daha çok da THKP-C ile THKO kökenli sol hareketlerin şehirli eylemlilikleri Partimiz ve tabanını etkilemekteydi. Devrimci durumun yüksek oluşu kadrolarda maceracı bir hatta yürüme eğiliminin öne çıkmasına nesnel zemin oluşturmuyordu.

Bu hatalarımızın ideolojik kaynağı subjektivizmdi. Bu kaba devrimci dalga karşısında gelişmelere, küçük burjuvazinin maceracı ve sol ruh haliyle yaklaşılmıştı. Genel çizgi ve asıl görevler yerine ani ve kısa vadeli etki yaratacak ve sonuçlar alacak sol-maceracı bir ruh haliyle politika ve taktik belirlenmiştir. Bu noktada doğru bir politika ve askeri hat izlenmeyerek, sol sapma içerisine düşülmüştür.

Bu dönemde hataların doğduğu objektif ortam, Partimizin merkezini ele geçiren bir hizibin, kendisine duyulan körce güveni kötüye kullanarak Partiyi tasfiyeye kalktığı, bunun sonucunda par-

tiden atıldığı, bu hizbin tasfiye hareketinin partide ağır bir tahribat yaptığı bir ortamdı. Bu ortamda atılacak yanlış bir adım, bölgeler arasında sağlanmaya çalışılan güveni sarsacak bir davranış, Partiye ağır zararlar verebilirdi. Merkezi işlerliğin sağlanmasında gelişmenin belli bir ölçüde kendiliğindenciliğe bırakılmasında bu objektif durum önemli rol oynadı.

1978 yılında gerçekleştirilen ve Marksist Leninist Maoist bir nitelik ve yönelime sahip olan

1. Konferansımız'la Uluslararası alanda modern revizyonizme ve sınıf işbirlikçisi Üç Dünya Teorisine karşı ideolojik ve siyasi olarak **esasta** doğru tavrı takınıldı.

Partimizin ilk örgütsel yenilgisinin ideolojik politik ve örgütsel nedenleri değerlendirilerek kamuoyuna özeleştirilirdi.

Partimizin asgari ve azami programının esasta onaylanması ve bunun Konferans gibi yüksek bir organ kararıyla tarihselleştirilmesi 1. Konferansımızın en önemli başarılarından biridir. Bu Konferansta Partimiz ilk kez örgütsel işleyişini bir tüzükle somutlaştırdı.

Partimizin yeni örgütlerinin inşasını yeniden karar altına aldı.

Gerek illegal gerekse legal yayın organlarının çıkartılması Parti tarihinde ilk kez bu Konferansta karar altına alındı.

Parti 1. Konferansımız'la Partimizin 1. Örgütsel Yenilgisinin ardından demokratik bir yöntemle yeniden merkezi yapısına kavuşturulması küçümsenmeyecek tarihi bir adımdır.

Marksist Leninist Maoist niteliğine karşın 1. Konferansımız küçümsenmeyecek ciddi hatalara da düştü.

Konferansımız tali de olsa birçok noktada oportünist görüşlere de sahipti. Bu oportünizm kimi zaman sağ kimi zaman sol biçimlerde kendisini gösterdi

1. Konferansımız ideolojik alanda Mao Zedung Düşüncesini savunmayarak hem Partimizin ideolojik-siyasi çıkışında temel bir faktör olan Maoizm'den hem de günün tarihsel-siyasal görevleri bakımından Mao Zedung ve onun düşüncelerinin Marksizm-Leninizm'e katkıdan öte nitel bir aşaması olduğu bilimsel gerçekliğini göremedi.

1. Konferansımız bununla bağıntılı olarak "emperyalizmin toptan çöküşe gittiği çağ" tesbitini Mao Zedung düşüncesiyle aynılaştırmakla temel bir yanlışlığa düştü. Çağ tespitine ilişkin 1. Konferansımızda ortaya konulan görüşler genel hatla-

ıyla doğru, fakat bunun ideolojik kaynağını Mao Zedung Düşüncesi'nin oluşturduğu belirlemesi yanlış ve hatalıdır. Mao Zedung Düşüncesi'nin savunulması "Leninizmin artık eskidiği" anlamına gelmez. Nasıl ki Marksizm'in yanına Leninizm'in eklenmesiyle artık Marksizm eskimiyorsa öyle de Maoizmin, o günkü tarihsel koşullarda formüle edildiği şekilde "Mao Zedung Düşüncesi"nin eklenmesi, "Leninizmin eskidiği" anlayışını getirmez. Maoizm, Marksizm Leninizm biliminin yeni bir nitel aşamasıdır. Bunu, "çağ değişikliğiyle" özdeşleştirip reddetmek doğru değildi.

1. Konferansta teorik ve ideolojik kaos kendisini dünya çapında "baş çelişki ve baş düşman tespiti yapılmaz" anlayışında da göstermektedir.

1. Konferansımız "baş çelişki, baş düşman" tespiti reddetmekle yanlış bir düşünceyi savunmakla yetinmemiş, bunun ideolojik kökenini Mao Zedung Düşüncesi'yle ilişkilendirerek dürüst davranmamıştır. Bu düşünce, sahiplerini daha sonraki süreçte Mao Zedung'u Marksizm'in 5 (beş) klasiği olmaktan çıkartmaya kadar götürdü. Mao Zedung Düşüncesinin savunulmaması ilk başta ideolojik savrulmayı, sonrası süreçte ise düşünce sahiplerinin sistemleşmiş anti-Maoist düşünce ve çizgiye evrilmesine neden oldu. Bu ideolojik savrulma aynı zamanda Partide de uzun yıllar Mao Zedung Düşüncesi ve bunun en bilimsel formülasyonu olan Maoizm'i savunmamayı beraberinde getirdi.

Oysa bilimsel olan ideolojik tutum Başkan Mao'ya ve Maoizm'e yapılan saldırıları göğüslemek ve Maoizm'i daha da öne çıkartmaktı. 1. Konferans akıma karşı göğüs germe yerine ondan ideolojik olarak beslenmiş, Maoizm'i kavramak ve öne çıkartmak yerine hem ideolojik aşındırma yaratmış hem de bu bağlamda uluslararası düzlemde ideolojik ve siyasi görevlerini yerine getirmede; yetersiz, cesaretsiz ve çekingen davranarak özellikle de ülkede Maoizm'e yönelik saldırı furasına prim vermiştir. Dolayısıyla Yoldaş Kaypak-kaya döneminin gerisine düşerek MLM ideolojiden sapmıştır.

1. Konferansımızla işbaşına gelen 1. Merkez Komitemiz Konferansın hatalarından beslendi ve Konferansın Maoizm noktasındaki kırılmasını büyütürken Başkan Mao'ya saldırdı. Partimize ideolojik önderlik etmek, Partimizin ideolojisine, programatik görüşlerine, devrimimizin stratejik sorunlarına ışık tutan ve bilimimizin üçüncü nitel aşaması olan Maoizmi kavramak ve sahiplenmek bir yana, Partimizin kuruluş belgelerinde Mao Zedung Düşüncesi olarak formüle edilen ve Baş-

kan Mao'nun nitel katkılarını içeren Maoizm ideolojisine yapılan saldırıları göğüsleyememiş hatta bu saldırıların bir bölümüne ortak olmuştur.

Konferansta kendisini gösteren kırılma, daha konferansın bitiminden kısa bir süre geçmeden güçlenerek teorik inşasını oluşturdu. 1978 yılının Temmuz ayında Avusturya Marksist Leninist Parti ve Partimiz MK'ları adına yapılan ortak açıklamada somutlandı ve süreç içerisinde Yurt Dışı Hizibinin daha da sistemleşmiş çizgisine dönüştü.

Uluslararası Komünist Hareketin Mao Zedung'u incelemeye alması gerektiğini belirten 1. Merkez Komitemiz Mao Zedung'un hayatının son döneminin tam olarak değerlendirilmesini imkansız kılan faktörlerden de söz ederek aslında ciddi bir araştırma yapmayacağını zeminini oluşturmuş, ayrıca son dönem belgelerinin Mao'ya ait olup olmadığının bilinmediğini söyleyerek Mao ve düşünceleri üzerine sinsice şaibe yaratmıştır.

Başkan Mao'nun katkıları ve bu katkılarındaki bakış açısı ekonomi politik, felsefe ve sosyalizm sorunlarına ilişkin ortaya koyduğu tezler 70'ler sonrası ortaya çıkmamış, daha önce Çin devrimi sürecinde sistematize edilmiş ve Büyük Proleter Kültür Devrimi ile en üst düzeyde senteze ulaşmış bilimsel tezlerdir. Eleştirilecekse eleştirinin bu tezler üzerinde yapılması gerekirken tezlerin Mao'ya ait olup olmadığı şeklinde şaibeler yaratılması Merkez Komitemizin kaçak dövüş yöntemidir. Bu yöntemle amaçlanan önce şaibe yaratmak sonra ise bu şaibelerle ideolojik ve siyasi etki alanını parti içerisinde yayıp genişletmek, arkasından ise anti-Maoist çizgiyi hakim hale getirerek Mao'yu tümenden reddetmektir. Bunun Partimizin asgari ve azami programatik görüşlerinin reddilmesi anlamına geldiğini Merkez Komitemiz bilmek durumundaydı. Açıkta bunu göze almayan 1. MK daha sinsi yöntemlere başvurarak tasfiyeciliği tedricen uygulamaya çalışmıştır. Nitekim bu çizginin ideolojik-siyasi önderliğini yapan **Yurt Dışı Hizibi** 2. Konferans'a doğru ve hemen arkasından sistemleşmiş çizgisiyle Partinin karşısına çıkarak daha önce başlattığı hizipçi faaliyetlerini 1981 yılı ortasında örgütsel ayrılıkla noktalamıştır.

1. Merkez Komitesi'nin sağ oportünizminin giderek sistemleşmiş bir çizgi halini almasında 1. Konferansımızın dolayısıyla Partimizin İki Çizgi Mücadelesi kavrayışının önemli bir payı vardır. 1. Konferansımız, parti içi İki Çizgi Mücadelesinde Hocacı bir çizgiye sahipti:

İki Çizgi Mücadelesini sadece farklı farklı sistemleşmiş programatik görüşlerin çatışması olarak algılıyor, Parti içerisindeki burjuva düşüncelere karşı Marksist Leninist Maoistleri silahsız ve savunmasız bırakıyordu. Farklı görüşleri çizgi olarak değil görüş ayrılıklarının kendi içinde dahi Marksizm'den sapma olarak değerlendirmiyordu.

1. Konferansımızla işbaşına gelen 1. Merkez Komitemiz, başını Enver Hoca'nın çektiği yeni revizyonist akımın argümanlarına dayanıyordu. **1. MK, "KK" Hizibi çizgisinden tamamıyla kopmamış ve bu çizginin ideolojik-siyasi nedenlerini bilimsel temelde inceleyerek doğru dersler çıkaramamıştı.** Komintern ve Stalin'in hatalarını eleştirmek yerine bu hataları ideolojik hattının temeli haline getirdi. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Modern Revizyonist siyaset ve düşüncelerini ideolojik olarak açığa çıkarıp teşhir etme görevini yeterince yerine getirmeydi.

AEP'in 1978 ortalarında Mao şahsında Marksizm Leninizm Maoizm'e yaptığı ideolojik saldırılara karşı Başkan Mao'yu savunup net bir tavır takınmak ve Arnavutluk Emek Partisi'nin başını çektiği Troçkist/revizyonist görüşleri mahkum etmek yerine karşısında sallantıya düştü.

1. MK'ya politik-taktik yönelimi olarak damgasını vuran çizgi kendiliğindenci liberal sağ oportünizmken, örgütsel alanda sekterizm, genel teorik ve ideolojik sorunlardaki düşünsel eğilimi ise daha çok Troçkizm'e yakındı.

1. MK'ya hakim olan çizgi, 2. konferans tartışmalarına kadar kelimenin tam anlamıyla henüz sistemleşmemişti. 1. MK'ya çizgisel olarak damgasını vuran kanat MLM'ler değil Partideki sağ oportünist kanattı. Bu çizgi (Yurt Dışı Hizibi) 2. konferans tartışmalarında tamamıyla sistemli bir çizgiye dönüştü. Başka deyişle farklı bir program ve çizginin bütünlüklü bir bakış açısı şeklinde kendini ifade ettiği nitel olarak farklı bir biçim aldı.

Bununla beraber 2. Konferansımızın ve 2. MK'mızın da bu çizgiden köklü bir kopuş sağlayabildiğinden söz edemeyiz. 2. MK'nın Partiye 2. örgütsel yenilgiyi yaşatmasına neden olan ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çizgilerinin tarihsel kökleri 1. MK ve onun sağ oportünist çizgisinden köklü bir şekilde kopmamasından kaynaklanmaktadır.

★★★

2. Konferansımız Marksist Leninist Maoistlerin zaferiyle sonuçlanan, bu bağlamda parti çizgisi ve ideolojisinin Yoldaş Kaypakkaya son-

rası ilk kez bu kadar bilince çıkarıldığı bir niteliğe sahiptir.

2. Konferansımız, 57 Deklarasyonu ve 1960 Bildirgesi'nin devrimci özünü kararlılıkla savundu, keskin solcu ve devrimci görünüm altında bu özü reddetmek isteyen revizyonist-Troçkist kırması akımı altetti.

2. Konferansımız 1963 polemiklerinin, parti çizgimizin üzerinde inşa edildiği ML platform niteliğinde olduğunu belirtti. Bu anlamda, bu belgeleri askıya almanın parti çizgisini askıya almak olduğuna işaret etti.

Kısacası, 2. Konferansımız Uluslararası Komünist Harekette (UKH) önemli ayrılmalar ve saflaşmalarda gerek ÇKP'nin başını çektiği Modern revizyonizmin değişik bir biçimi olan "Üç Dünya" Oportünist cepheye karşı, gerekse AEP kliğinin çevresinde kümelenen modern-revizyonist yeni Troçkist kanada karşı açık ve kesin bir şekilde Marksist Leninist Maoist kampta saf tutmuş; hem Mao'ya, hem de AEP'e karşı olan, yani her ikisini de reddetme yönünde gelişen ortayolcu yeni-Troçkist eğilimleri de deşifre etmiştir.

2. Konferansımızın bir diğer gündem maddesi de Mao Zedung yoldaşa getirilen eleştirilerden Demokratik Halk Devrimi (DHD) ve Demokratik Halk İktidarı (DHI)'nın bileşimi ve özüne ilişkindi. Bu gündem maddesinde de Hocacı yarı-Troçkist revizyonist Yurt Dışı Hizibi çizgisi ile keskin bir ideolojik mücadeleye sahne olan 2. Konferansımızda Başkan Mao bilimimize yaptığı nitel katkılarla birlikte sahiplenildi.

2. Konferansımız Başkan Mao'nun sosyalizm ve sosyalizmde sınıf mücadeleleri, ekonomi politik, felsefe, Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı ve bunların özü ve bileşenleri, Halk Savaşı konularında bilimimize yaptığı katkıları kararlıca savundu ve revizyonizm-Troçkizm kırması YD Hizibini mahkum etti.

Enver Hoca önderliğindeki AEP revizyonist kliğinin Mao Zedung yoldaş nezdinde Marksizm Leninizm Maoizme saldırısını kararlılıkla püskürttü

2. Konferans, 1. Merkez Komitesinin Mao Zedung Öğretisinin "Askıya Alınması" yaklaşımını haklı ve doğru bir temelde reddetti.

2. Konferansın Mao'ya sahip çıkma ve onu savunma noktasında izlediği tutum, MLM'dir. Buradaki temel eksikliği, 1. Konferansta "Mao Zedung Düşüncesi"nin reddedilmesi anlayışını hala da savunuyor olmasıydı. **2. Konferans "Mao**

Zedung Düşüncesi" formülasyonuna karşı çıkarak, bu konuda ne 1. Konferansın ve ne de 1. MK'nın düşünce yönteminden kurtulamamıştır. O tarihi koşullar itibarıyla ve Yoldaş Kaypakaya'nın ortaya koyduğu "MLMZD" formülasyonuna karşı çıkmak, Başkan Mao'nun, daha doğrusu Mao Zedung Düşüncesi'nin Marksizm'in yeni bir nitel aşaması olarak kavranmaması gerçekliğidir.

Kongremiz, 1. Konferansımızın Maoizm konusundaki kırılmasını mahkum ederken 2. Konferansımızın rehber ideolojimiz ve varlık şartımız olan Maoizm'e o zamanki kavrayış düzeyiyle sınırlı olsa da Mao şahsında sahip çıkmasını ve "Mao'nun ustalığının askıya alınmasının Parti çizgisinin askıya alınması olduğu" şeklindeki doğru çıkışı selamlar.

Kuşkusuz Partimizin ve Kongremizin bugünün şartlarında Maoizm'i kavrayışı daha derin, bilinci daha ileridir. Bununla beraber 2. Konferansımızın eksiklerine, kavrayışsızlıklarına ve yetmezliklerine karşın Maoist safta açık ve kesin tavrı Partimiz tarihi açısından son derece önemli bir dönemeç olmuş; Parti içindeki iki çizgi mücadelesi Marksist Leninist Maoistlerin zaferiyle sonuçlanarak Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olan Partimizin Maoist özü ve bu temeldeki doğru ve bilimsel Parti çizgimiz, programımız ve stratejimiz, dolayısıyla Partimizin Marksist Leninist Maoist niteliği korunmuştur.

Gelenen aşamada Partimiz açısından sorun Maoizm'in savunulup savunulmaması değil, Maoizm'e ilişkin teorik kavrayışın ne olduğu sorudur. Parti 1. Kongremizin gündem maddelerinden biri olan İdeoloji Sorunu bu yönüyle detaylı bir şekilde tartışılmış ve çözüme bağlanmıştır. Bütünlüklü olarak Maoizmi tarihsel kökleri içinde ele alıp inceleyen bir Kongre belgesini açık ideolojik tartışmaların ardından tam bir irade birliği içerisinde onaylamıştır.

Kongremiz Maoist olunmadan komünist olunamayacağına işaret eder.

Açıktır ki Marksizm, şimdi Marks'ın tekrarı olamaz. Lenin'in tekrarı ile Leninizm de temsil edilebilir uygulanamaz. Proletarya bilimi yaşayan canlı bir silahtır. Statik ve dogma değil, eylem kılavuzudur. Artık komünist olmak sadece proletarya diktatörlüğünü savunmakla sınırlandırılmaz. Büyük Proleter Kültür Devrimi öğretti. Tüm sosyalizm dönemi boyunca sınıfların varlığının bir sonucu olarak sınıf mücadelesi devam ediyordu. Proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf

savaşımı tüm sosyalizm döneminin de gerçeği idi. Komünizme kadar proletarya iktidarı altında da proletarya devrimini sürekli devam ettirmek, keyfi değil, sınıfsız-burjuvazisiz asla düşünülemeyecek olan sosyalizm gerçeğinin de bir zorunluluğudur. Kültür Devrimi enternasyonal proletaryanın bu kolektif tecrübesinin günümüzdeki doruğuydu.

Maoizm, tabii ki Marksizm Leninizm'e dayanıyor, onun sadece kaba bir tekrarı ile yetinmiyor, cereyan eden olguların sebeplerinin bilimsel tahlili ile, bilimimizin yeni nitel bir aşamaya ulaştırılmasıdır. Komünizme yürüyüşte evrensel bir geçerlilik olan Kültür Devrimlerine işaret eder.

Kongremiz, rehber ideolojimiz Marksizm Leninizm Maoizm kavrayışımızı derinleştirdi. Bu temelde titiz bir muhasebe ile hatalarımızın kaynağını politik ve ideolojik boyutuyla deşifre ederek, Partimize Marksist Leninist Maoist güçlü bir yönelim kazandırdı.

Kongremiz merkezci eklektizmi mahkum etti. Başkan Mao'nun Stalin ve Komüntern'e eleştirilerinin bilimselliğini teyid etti. Enternasyonal proletaryanın öğretmeni Yoldaş Stalin'in esasta bilimsel öğretisini reddederlerken hatalarına sarılan modern revizyonizmin ortak temelini deşifre etti. Maoizm, Başkan Mao'nun proletarya bilimine yeni nitel katkılarının yanı sıra, aynı zamanda Marksizm Leninizm'in yeni üçüncü aşamaya bütünlüklü yükseltilmesidir. Marksizm Leninizm ile Maoizm birbirlerinden ayrı değildir.

Bilimimiz sınıf mücadelesi, üretim süreci, bilimsel deney zemininde Marksizm Leninizm Maoizm aşamalarına ulaşmış, Marksizm Leninizm Maoizm senteziyle proletaryanın ideolojisi olarak bilimsel rehberliğini pratik tarafından da ortaya koymuştur.

Marksizm Leninizm Maoizm'e yabancı ideolojik akımlara karşı Maoizm'i daha etkili hale getirmenin birincil yolu kuşkusuz ki Maoizm ışığında pratiğe yüklenmekken ikincil yanı ise bu yabancı akımlara karşı amansız bir ideolojik mücadele yürütmektir. Bu konuda Partimizin bugüne kadar görevini yeterince yerine getirmediği açıktır.

2. Konferansımız ve işbaşına getirdiği önderliğin de bu görevi yerine getirmeyerek Partinin kaoslara, krizlere açık olmasının zemininde küçümsenmeyecek katkısı vardır. Mao'yu sahiplenme tutumları doğruyken uluslararası burjuva akımlara karşı ideolojik alanda saldırıya geçmemesi onun temel eksikliği ve 1. Konferans ve

1. MK'dan köklü bir kopuş sağlamadığının göstergesidir.

Sınıf mücadelesinin önemli görevleri arasında, daha doğrusu üç temel görevinden birisinin de ideolojik alanda mücadele yürütmek olduğu açıktır. Kongremiz, bu soruna önemle dikkat çekmiş ve bu bilinçten hareketle de Kongre kararları ışığında ideolojik mücadele görevimizin ciddiyetle yerine getirilmesini vurgulamıştır.

2. Konferansımız Parti çizgisini savunma konusunda ısrarlı olmakla birlikte 1. Konferans düşüncelerinden, aynı zamanda revizyonist Yurt Dışı Hizibi çizgisinin etkisinden kurtulamaması, bu bağlamda her ne kadar Mao'nun öğretisini ve onun klasik olduğunu savunsa da ancak MZD formülasyonunu savunmaması; hatta bu yanlış tutumunu daha sonra Devrimci Enternasyonalist Hareket Deklarasyonuna konu olan MZD formülasyonunu eleştirmeye kadar götürmesi, Mao'yu savunurken dahi Stalin'in argumanlarını temel almaya çalışması, Kongremize kadar aşılamayan Maoizmin eklektik kavranışının da dayanağı olmuştur. Temeldeki kırılmalar doğru ve bilimsel bir ideolojik mücadele siyaseti ışığı altında Maoist İki Çizgi Mücadelesi ile köklü bir şekilde muhasebe edilip aşılmadığından, Kongremize dek strateji ve taktikte sürekli sapmalara ve giderek ideolojik dejenerasyona götürmüştür.

2. Konferansımız çok zor koşullarda ve herhangi bir fiziki yara alınmadan 1981 Şubat başlarında Dersim'in dağlarında başarıyla sonuçlandı. Bu, bir anlamda TKP(ML)'nin 1. yenilgi sonrası ilk kez stratejik örgütlenme ve mücadele biçimine uygun adım atmasıydı. Bu adım aynı zamanda Halk Savaşı konusundaki bir ısrarın ve kararlılığın göstergesiydi. Ancak tarihimiz öğretmiştir ki bu kararlılık ve ısrar doğru bir stratejik plan doğrultusunda yürütülmez ve geliştirilip büyütülmezse, o partinin genel çizgisi konusundaki bu ideolojik duruş bilince çıkarılıp doğru bir siyaset yönetimi altında geliştirilip zenginleştirilmezse pek tabii ki o genel çizgi kitlelere nüfuz edemez.

Halk Savaşını ve doğru bir stratejik ve ideolojik kavrayışı belirleyecek olan da kuşkusuz Maoizm kavrayışı ve bu temelde şekillenen ve kurumlaşan bir önderlik olacaktı. Ancak bu yaratılamadı.

2. Konferansımızın, 1. MK'nın geçmiş siyasal durumunu göremediği, örgütü devrimci duruma uygun harekete geçirip gerilla savaşını başlatmak için gerekli hazırlık yapmadığı ve kendiliğindenci sağ oportünist hat izlediğine dair yönelttiği eleştiri

doğruydı. Fakat buna karşılık 2. Konferans cunta koşullarında, nesnel koşulların parti ve devrim aleyhine olduğu bir dönemde beş bölgeye güçlerimizi dağıtarak bir mücadele ve örgütlenme biçimini savunarak güçleri gerçekçi bir şekilde değil maceracı bir şekilde mevzilendiren sol bir taktik izlemiştir. O koşullarda, “yakında patlamalar olacak” gibi subjektif belirlemelerle pek yakında devrim dalgasının yükseleceği beklentisine girmek bir adım önünü görememektir. Koşullara bu abartılı yaklaşım, politikada abartı, kendi gücünü de olduğundan fazla görerek düşmanı küçümsemektir ki örgütsel politikada güçlerin dağıtılmasını da beraberinde getirmiştir. Halbuki önderlik sanatı sadece genel tespitler yapmak değil geleceği de öngörebilmek ve ona göre bir siyaset izlemektir.

Kongremiz, Yoldaş Kaypakkaya sonrası dönemler boyunca ideolojimizin ortaya konulan taktik politikalarla stratejimizin ise belirlenen taktiklerle sürekli aşındırıldığını tespit etmiş ve bu anlayışları alt etmiştir.

2. Konferansımızın Halk Savaşı stratejisini kavrayışı zayıf ve hatalı, dolayısıyla ona yol gösteren siyaseti de hatalı olduğundan Parti, sorunları pratikte doğru olarak çözemedi ve aradan fazla zaman geçmeden önce sol, sonra sağa evrilen pratik hat sonucu yenilgiyle tanıştı. Yanlış taktik önderlik ideolojik temeldeki kırılmayı büyütürken, ideolojik berraklaşma ve sağlamlaşmanın değil aksine daha büyük bir teorik ve ideolojik karmaşanın sebebi oldu. Maoist stratejik ve taktik önderlik boşluğu subjektivizm kaynaklı taktik hatalarla sınırlı kalmayacaktı. Zira taktik politikalarındaki sapmalar proleter dışı ideolojik bakış açılarından besleniyor ve onları daha da büyütüyordu.

Örgüt ve mücadele biçimlerinin yanlış kavranmasından ve stratejik kavrayışsızlıklardan beslenen taktik hatalar sonucu iradeyi temsili kritik bir aşamaya gelen 2. Merkez Komitesi Güçlendirme Konferansı ile güçlendirildi. Ancak Merkez Komitesinin bileşiminin niteliği değişmek bir yana daha da zayıfladığından, ideolojik olarak proleterleşmemiş ve siyasi olarak geri bir önderliğin yönelimi de farklı olmayacaktı. Gerçekte ise yönetim ve genel siyasi çizgiyi temsil gücünden yoksun olan bu önderliği, dönem boyunca hapisanelerdeki kadrolar (Fahri Üyeler) yönetmiştir.

Bilindiği gibi Partimizin uluslararası düzlemde savunduğu rehber ideolojimiz, Büyük Proleter Kültür Devrimi ile bilimimizin nitel üçüncü aşaması olan Maoizmin rehberliğinde, Partimizin de içinde yer aldığı Devrimci Enternasyonalist Hare-

ket (DEH)’in Genel Siyasi Çizgisi, ilk olarak 1984 yılında ortaya konulan Deklarasyon’la belirlenmiştir. Partimiz ve Güçlendirme Konferansı sonrası 2. Merkez Komitemiz de bu Deklarasyon’u - bazı hatalı yanlarına dikkat çekmekle birlikte temel ilkelerin esasını- “ML” değerlendirdiği için altına imza atmış ve DEH’in üyesi ve örgütleyicileri içerisinde yer almıştı.

Kongremiz, 2. Merkez Komitemizin bu konuda doğru bir siyaset izlediğine dikkat çekmiştir. DEH ve temel belgeleri “Deklarasyon” ve “Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm”, belgeleri, Marksist Leninist Maoist’tir. Deklarasyon’da eleştirdiğimiz kimi yönler onun Marksist Leninist Maoist niteliğini değiştirmedeği gibi bu hatalı yönlerin bir çoğu Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm belgesinde aşılmıştır. Dolayısıyla 2. MK’nın şerhli de olsa Deklarasyon’a imza atması olumluyken, ancak Başkan Mao’nun Stalin ve Komüntern’e ilişkin eleştirileri temelinde yükselen Deklarasyon’da vurgulanan eleştirileri paylaşmaması olumsuzluktu. Çünkü 2. Merkez Komitemiz, Yurt Dışı Hizibini mahkum ederken bunu esasta Stalin’in argümanlarıyla mahkum etmeye çalışmış, dolayısıyla Başkan Mao’nun Stalin ve Komüntern’e ilişkin eleştirilerini paylaşmamış, esasta eleştirilen konularda safını Stalin ve Komüntern’den yana belirlemiştir. Bu konudaki diğer bir olumsuzluğu ise, Parti içinde yükselen anti Maoist itirazlara göğüs germe-yerek Devrimci Enternasyonalist Hareket’ten fiili olarak çekilmesidir.

Fakat mesele sadece Uluslararası Komünist Hareketin genel siyasi çizgisini doğru bir şekilde ortaya koymakla bitmediği gibi, bu Marksist Leninist Maoist çizgi doğrultusunda devrimin programatik görüşlerini ortaya koymakla da bitmez. İkisinin başarıya ulaşması için MLM ilkeler ışığında doğru bir ideolojik-politik ve taktik önderlik çizgisi oluşturmak ve bunu istikrarlı bir şekilde yürütmek şarttır. Doğru bir çizgi tayin edicidir.

Güçlendirme sonrası 2. MK’nın Devrimci Enternasyonalist Hareket’in (DEH) genel siyasi çizgisini savunması ve bunu örgütün resmi düşünceleri haline getirmeye çalışması, onun Maoizmi güçlü bir şekilde kavradığı anlamına gelmediği gibi her alanda doğru bir çizgi izlediği anlamına da gelmez. Bununla beraber 2. MK bu alanda **esasta** MLM bir çizgi izlemiştir. Güçlendirme sonrası 2. MK, Parti Programı ve devrimin genel çizgisi noktasında da esasta MLM bir çizgiye sahiptir.

Partimizin kongremize kadar hazırlanmış bir programı yoktuysa da, Yoldaş Kaypakkaya'nın kaleme aldığı 5 temel belgede ortaya konulanlar, Partimizin bütün Konferanslarında onaylanmış ve programa denk düşen genel fikirlerini ifade eden programatik görüşlerimiz olagelmıştır.

Partimizin programatik görüşlerinde nihai hedefimiz belli, bu hedefe yürürken gerçekleştirilmesi gereken istekler de genel hatlarıyla konulmuş durumdaydı. 2. MK'nın Partinin programatik görüşleri noktasında tezatlık teşkil eden stratejik (ilkesel) bir görüş ayrılığı yoktu. 2. MK, Yeni Demokratik Halk İktidarı, Sosyalizm dönemi için iç ve dış siyaset, iktidarın biçimi ve bileşimi, iktidarın bileşiminde yer alacak sınıflara karşı izlenecek politika vb. tüm temel konularda Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu temel fikirleri savundu.

Kısacası, 2. MK Yeni Demokratik Devrim programını ve nihai hedef komünizmi savunma noktasında Partinin programatik görüşleriyle tezatlık teşkil eden ilkesel bir görüş ayrılığına sahip değildi. Devlet, devrim, parti ve geleceğin yakın ve uzak hedefleri/amaçları konusunda MLM bir çizgiye sahipti. Tüm bu olumsuzluklara karşın 2. MK Partimizin bu programı gerçekleştirmek için önüne koyduğu genel stratejisini kavrayamadığından Partimizi stratejik bir plan doğrultusunda konuşturmayı önderliği süresince başaramadı. Partimizin temel belgelerinde stratejik meseleler olarak ele alınan tezlerden bazılarını taktik derekesine düşürerek tartıştırmaya çalışması açık bir oportünizmdir. Buna bağlı olarak da taktik meselelerde genel olarak Marksist Leninist Maoist yöntemlerden sapmış, Partiyi önce sol sonradan ise sağ oportünist hatta çekmiştir. Sağ oportünist çizgisini örgütsel tasfiyecilikle birleştirmiştir.

2. MK'nın oportünizmi örgütsel ve askeri alana da yansımıştır. Aynı şekilde mücadele biçimlerine ilişkin ileri sürdüğü tezler de oportünistti; 2. MK bu konuda da anti-MLM görüşler ileri sürerek bilinç bulanıklığı yaratmıştır. Güncel siyasal gelişmeler karşısında gerek somut durumu tespiti noktasında olsun gerekse buna uygun örgütsel, askeri ve diğer alanlarda siyaset belirlemede olsun sağ bir siyaset izleyen 2. MK çalışma tarzında da kendiliğindenciliğin damgasını vurduğu menşevik bir tarz izlemiştir. İlegalite konusunda ise oldukça dejenerasyona yol açtı. Siyasal oportünizmi örgütsel meselelerde liberalizm şeklinde yansımış, zaman zaman da darbeci yöntemleri benimsemiştir.

2. Merkez Komitesinin Sağ Oportünist siyasi çizgisi ve örgütsel liberalizmi Partimizde ideolojik ve örgütsel kaos yaratmış ve bu tasfiye süreci 1987'de Parti güçlerimizin iki ayrı sol oportünist önderlik çizgisi altında ayrılığına evrilmiştir. Başka deyişle bu süreç de doğru bir ideolojik mücadele yöntemiyle, Parti içi Maoist İki Çizgi Mücadelesi yoluyla aşılarak Marksist Leninist Maoist önderlikli ileri bir Maoist birliğe değil, oportünist çizgilerin ayrılığına götürmüştür.

1987'de Parti Güçlerimizin ayrılığı; Partimizin Doğu Anadolu Bölge Komitesi'nin, esas olarak Ordu güçlerimizin, Partimizin 3. Konferansına gitmeyerek "revizyonist" olarak nitelendirdiği sağ oportünist 2. Merkez Komitemizi tanımama ve isyan temelinde Parti ve Konferans iradesine de karşı çıkarak ayrılık ilan etmesiyle gerçekleşti. Bu sebeple Parti tarihimizde ve kamuoyunda, 1987'den 1992'ye kadar ayrı örgütsel yapılar şeklinde varlığını sürdüren Partimiz güçlerinden biri "DABK (Doğu Anadolu Bölge Komitesi) Kanadı" adıyla, diğeri ise "Konferans Kanadı" adıyla anılmaktadır. Konferans Kanadı, Partimizin 3. Konferansının seçtiği 3. Merkez Komitesi önderliğinde mücadeleyi sürdürmüş, bu süreçte DABK Kanadı da kendi merkezi önderliğini tesis etmiştir. Yığınaktaki Hatalar Kuruluş Temellerimizde Kırılmalara Neden Oldu.

1. Konferansımız yaptığı özeleştiride MZD formülasyonunun Leninizmin eskidiği ve çağın değiştiği anlamına geldiği gerekçesiyle bu formülasyonu reddetmişti. Bu haksız ve Partimizin ideolojik hattına açıktan bir eleştiriydi. Gene 2. Konferansımız Başkan Mao'nun bilimimize nitel katkılarını savunmuş ve yeni tipte modern revizyonistlerin Başkan Mao şahsında Marksizm Leninizm Maoizme yaptığı saldırıları göğüslemeye çalışmıştır. Ancak ne MZD formülasyonunu ne de Maoizm formülasyonunu savunmuştur. Bunlara karşılık Ancak 3. Konferansımız MZD formülasyonunu savunarak Parti tarihimizde Maoizm kavrayışı noktasında olumlu bir yönetime girmiştir.

Fakat Kongremiz, gerek 3. Konferans'ta gerekse o günden Kongremize kadar geçen süreçte Partimizin Maoizm üzerine çözümleme ve belgelerinin bir bütün olarak ikna edici olduğunu söylemenin abartı olacağına işaret eder. 3. Konferansta teorik olarak MZD formülasyonunun savunulması, bu formülasyonun ardındaki teorik siyasi gerçeklerin net ve doyurucu

bir şekilde ortaya konulduğu anlamına gelmez. 3. Konferans ML-MZD formülasyonunu savunmasına karşın, Başkan Mao'nun Marksizm Leninizme yaptığı nitel katkılarını ve onun bilimimizin üçüncü nitel aşaması olduğunu bilimsel bir şekilde ortaya koymadı. Bununla birlikte DEH Deklarasyonunu oportünist olarak değerlendirdi.

Partimizin DABK kanadı ise, Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Deklarasyonunu "revizyonist" olarak değerlendirmekle hatalı bir tespitte bulundu.

Kongremiz Deklarasyonda bazı oportünist düşünceler mevcut olmakla birlikte Deklarasyonun özüne damgasını vuran yanın MLM düşünceler olduğuna bir kez daha dikkat çeker.

DABK Kanadı gerçekleştirdiği 3. Konferansında Mao Zedung Düşüncesi formülasyonunu savunmamakla eksik ve yetersiz kalmıştır. Başkan Mao'nun Marksizm'in her üç alanında yaptığı nitel katkılar kavramadığından gerek MZD formülasyonunu, gerekse de Maoizm formülasyonunu kullanmaktan itinayla kaçınmıştır.

Parti güçlerimizin 1992'deki Birlik Komisyonlarının görüşmelerinde ise gerçekleştirilen Olağanüstü Parti Konferansına kadar MZD şiarının savunulması kararı alındı. Bu karar olumluydu ve her iki yapı için de uyumluydu. DABK Kanadı formülasyon olarak bu düşüncüyü savunmuyordu. Ama DABK'ın kendisi de öz olarak Konferans Kanadıyla aynı görüşleri savunuyordu. Bunun yanı sıra Partimizin DABK ve Konferans Kanatlarının birliği sonrası Olağanüstü Parti Konferansımıza kadar Devrimci Enternasyonalist Hareket'in ML olarak, 84 Deklarasyonu'nun ise oportünist olarak değerlendirilmesi kararı, o koşullar açısından, yani iki örgütün birliği aşamasında her iki yapının da DEH ve Deklarasyona ilişkin belirlemelerine denk düşmesi ve ayrıca geçiş dönemi için uygun çözüm kararı olarak değerlendirilebilir.

Fakat Kongremiz daha sonraki aşamalarda "DEH'in MLM, Deklarasyonun ise oportünist" olarak değerlendirilmesinin yanlış olduğu kadar tutarsız olduğuna da dikkat çeker. Deklarasyon ve DEH konusunda 1992'den itibaren de tipik bir oportünist tavır sergilendi. DEH ve Deklarasyona ilişkin bu tavır Kongremiz tarafından "Program ve taktikler içerik, örgüt ise biçimdir" Leninist tezinden hareketle tam bir cehalet örneği olarak tanımlanmış ve mahkum edilmiştir.

1992 Birliği sonrası dönemin önderlikleri yayın organlarına da ideolojik ve siyasi olarak doğru bir

önderlik etmemiş ve zaman zaman yayın organlarında Partimizin ideolojik hattına ve programına tezat düşünceler resmi görüşmüş gibi yayınlanarak Parti kitlesi böyle şekillendirilmiştir. Örneğin Stalin yoldaşa yapılan saldırıları göğüsleme adı altında Maoizme saldırılmakta, revizyonist Enver Hoca'nın düşüncelerinin propagandası yapılmaktaydı.

Uluslararası Komünist Hareket çizgisi noktasında da geçmişten beri varolagelen oportünist çizgi sürdürülmüş, Uluslararası Komünist Hareketin embriyonik merkezi olan Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) ile ilişkileri geliştirilmemiş, bu alandaki görevleri yerine getirilmemiştir. Uluslararası çizgide 2. MK'nın, DABK ve Konferans Kanatlarının oportünist çizgileri derinleştirilerek sürdürülmüştür.

Kısacası; Partimizin gerek Parti güçlerimizin birliği sırasında gerek OPK'da ve gerekse de sonrasında Deklarasyon'a ilişkin tespitleri eklektik ve yanlıştır: DEH'in temel belgelerinden olan Deklarasyon'da hatalı görüşler olsa da bu görüşler Deklarasyon'a damgasını vurmamaktadır. Deklarasyon'a damgasını vuran genel ilkeler MLM'dir. Dolayısıyla Deklarasyon'un özünü MLM ilkeler oluşturduğu gibi, bu ilkeler etrafında kurulan DEH'in kendisi de MLM'dir.

Kongremiz Partimizin Devrimci Enternasyonalist Hareket'in değerlendirilmesinde ve onunla ilişkilerinde izlediği tutumu değerlendirmiş ve 1985 yılından günümüze kadar, Partimizin bu alanda izlediği sol sektör oportünist siyaseti mahkum etti ve aşağıdaki sonuçlara vardı:

"Geçmişte Partimizde hakim hale gelen sol sektör çizgi ve bölünmeler nedeniyle Devrimci Enternasyonalist Hareket ile ilişkilerimiz aksamıştır. İlişkilerin aksaması esasen Partimizin yanlış değerlendirme ve tutumundan ileri gelmekteydi. Bunun asıl nedeni Maoizm'den sapmaydı. Geline aşamada Partimiz Devrimci Enternasyonalist Hareketi ve onun yayınladığı 'Deklarasyon' ve 'Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm' belgesini MLM olarak değerlendirmekte ve sahiplenmektedir." (Maoist Komünist Partisi 1. Kongre Kararları'ndan)

★★★

1992 Birliği sonrası 1993'te gerçekleştirilen Olağanüstü Parti Konferansımız'da MZD formülasyonu yerine Maoizm formülasyonunun kabulü karar altına alınmıştır:

“MZD ile Maoizm formülasyonları arasında özde bir fark yoktur. Ancak MZD formülasyonu ML formülasyonunun yanında eğreti durduğu ve Maoizm Mao’nun katkılarını daha net ifade ettiği için Maoizm formülasyonu daha uygundur. Mao bilimsel sosyalizm, ekonomi-politik ve felsefe alanlarında bilime nitel katkılarda bulunarak onu günümüzde en üst aşamaya sıçratmıştır.

“Maoizmin en önemli katkısı sosyalizmde antagonist sınıfların varlığını, sınıf mücadeleleri ve geriye dönüşleri temellendirmesi katkısıdır. Diğer önemli katkıları Yeni Demokratik Devrim, Demokratik Halk İktidarı teori ve taktikleridir.”

Olağanüstü Parti Konferansımızın günde-minde yer alan “MZD mi Maoizm mi” tartışma-sının içeriği ve yukarıda aktarılan karar, bu konuda Partimizin o dönemki bilincini yansıtmayı açısından çarpıcıdır. Maoizm formülasyonunun kabu-lüyle sonuçlanan tartışmalarda Maoizm bir yana MZD formülasyonunun savunulmasını bile Kay-pakkaya Güzergahına saldırı olarak değerlendiren anlayışlar çıkmıştır. Bu anlayışlarda bilimsel bir bakış açısı olmadığı gibi tam bir cehalet örneği vardı. Komünist Önderimiz ve Başkomutanımız **Yoldaş Kaypakkaya’nın “Partimizin Kültür Devriminin ürünü olduğu”** belirlemesi ve kuru-luş belgelerindeki MZD formülasyonunun bilin-memesi ancak cehalet örneği olarak değerkendirilebilir. Kuru bir Kaypakkayacılık ve kuru sıkı “program savunuculuğu” nun içine düştüğü pozis-yon buydu. Bu anlayış sahipleri Partimizi kuruluş temelleri üzerinden uzaklaştıran, Partimizi ideo-lojisinden yabancılaştıran ve onu anti-Maoist bir hatta çekmeye çalışan revizyonist AEPçilerin MZD formülasyonunu neden reddettiklerini bil-me ihtiyacını bile duyumsamamaktaydılar. Mese-lelere bilimsel olarak yaklaşmak yerine kuru sıkı “program savunuculuğu”yla yaklaşıldığında, her türlü niyetten bağımsız olarak kişinin nerelere savrulduğuna en tipik örneklerden biri de buydu. Marksizm Leninizm Maoizm’den koparılmış bir Kaypakkayacılık, Marksizm Leninizm Maoizm’le birleştirilmeyen bir silahlı mücadele ve Halk Savaşı savunuculuğu tarihimizin önemli bir hatasıdır.

Maoizm TKP(ML)’nin ideolojisi, TKP(ML) Maoizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan’daki bay-raktarlığıdır. **Yoldaş Kaypakkaya** tarafından orta-taya konulan programatik görüşler, Maoizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan şartlarına bilimsel bir şekilde uyarlanmasıdır.

Yoldaş Kaypakkaya, bilimimizin üçüncü nitel aşaması olan Maoizmi her ne kadar “Mao Zedung

Düşüncesi” olarak formüle etse de, onun dünya görüşünün gerek kavrayışıyla gerek uygulayışıyla Maoizm olduğu beş temel belge ile ortadadır.

1993 yılında Olağanüstü Parti Konferan-sımızın Maoizm formülasyonunu benimsemesi ve o günkü kavrayış düzeyiyle Maoizm’i bilimi-mizin üçüncü nitel aşaması olarak belirlemesini derinlikli bir Maoizm kavrayışıyla yapmamış olsa da Parti tarihimizde son derece olumlu bir adımdır.

1987 yılı ve sonrası aynı zamanda Partimiz önderliğinde Gerilla Savaşının başlatıldığı, ideo-lojik, stratejik ve taktik kavrayış konusunda sava-şın ve nesnel durumun ihtiyaçları ve zorunlu-lukları paralelinde ve savaş içerisinde doğal bir gelişimin ve iki çizgi mücadelelerinin yaşandığı; dolayısıyla Partimizde Marksist Leninist Maoist-lerin bilinç sıçramaları yaşandığı yıllardır. Bir yan-dan sağ ve sol oportünist önderlik çizgileri Partiye hakim olmaya devam ederken ve Partide ve Orduda ciddi ideolojik hastalıklar ve dejenerasyon, Parti tarihinde görülmemiş düzeyde örgütsel kriz-ler ve kaoslar yaşanırken; öte yandan ise, bu diyalektik süreçte karşıtlar birbirlerini güçlendi-rerek ilerlemiş ve 1992 yılında Partimizin her iki kanadının sol oportünist önderliklerince gerçek-leştirilen ilkesiz ve oportünist birlik, ardından yeniden hizipleşmeler ve 1994’te örgütsel ayrılıkla devam eden tasfiye süreci 1996 yılında Partimizi bir varlık yokluk aşamasına kadar getirmiştir. Bu ideolojik, politik ve örgütsel kaynama noktasında Partimiz Kongre Hazırlık Konferansı ile düşmanın bir aleti durumuna gelmekten kurtararak yeni bir yönelime sokulmuştur.

Tüm bu süreçlere ve ilgili ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel çizgilere, iki çizgi mücadelelerine ilişkin Kongremizin çözümlemeleri ortaya koy-maktadır ki 1993 yılında Maoizm formulas-yonunun kabul edilmesiyle atılan adım Maoizm kavrayışında ilerleyen bir sürece işaret etmekle birlikte ancak bu, parti içi sorunları çözmede yeterli değildi. Çünkü Kongremizden önce ideo-lojik mücadelede gerçek Maoist İki Çizgi Müca-delesi yöntemi izlenmemiş, yanlış çizgilerden kopulmamıştır.

Partimizin Kaypakkaya sonrası tarihi gelişi-minde karşılaşılan olumsuzlukların, yüzyüze geline krizlerin temelinde MLM’den uzaklaş-malar yatmaktadır. Ürünü olduğumuz Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin bilince çıkarıl-maması, yanlış çizgilere karşı Maoist İki Çizgi mücadelesi yöntemiyle sürekli ideolojik müca-

dele yürütülmeyerek onlarla uzlaşılması, bilimsel bir muhasebeye gidilmemiş olması, kuruluş temellerimizden bir kırılmayı, savrulmayı ifade eder. Tüm kriz ve savrulmalar bu kırılma temeline varolmuşlardır.

Esas mesele, ana halkanın kavranması ve çözülmesidir. Bunun yerine şu veya bu hatalı sonuç üzerinde münakaşalar, atılacak bazı olumlu adımlar ve doğrular köklü çözümlere ulaşmaya yetmez. Gerçek çizgi mücadelesi böyle ele alınamaz.

Maoizm mi, oportünizm ve revizyonizm mi? Temel mesele budur. Bu temel meselenin doğru anlaşılıp ele alınmaması Partimizi varlık yokluk aşamasına dek getirmişti.

Temel mesele atlanarak sonuçlar üzerinde bir mücadelede, parti ve kitlelerin oyalandığı bitmez tükenmez suçlamalar hengamesinde, her yeni gelenin de suçladığı eskiden kopamadığı gerçeği, 30 yıllık Parti tarihimizin hiç de kaderimiz olmayan, asıl halkayı yani Marksizm Leninizm Maoizm'i özellikle de Maoizm ve Kültür Devrimi meselesini çözmek bir yana ondan uzaklaşma olgusunun cilvesidir.

Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız **Yoldaş Kaypakkaya**'nın önderliğinde Partimiz kurucusu yoldaşlarımızın Maoist iki çizgi mücadelesi yoluyla kesin bir ayırım yaparak koptuğu Şafak revizyonistleri de sözde "MZD savunucuları" kesiliyorlardı. Sorun görünmek değil uygulamayı savunmaktır. Devrimci Enternasyonalist Hareket'in embriyonik merkezi olduğu Yeni Komünist bir enternasyonalin güçleri ancak Başkan Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisinin modern revizyonizme karşı mücadelede "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı için öneri" ve bunu izleyen polemiklere dayananlar, savunup uygulayanlar olabilirdi. 2. Enternasyonal'den köklü bir kopuş gerçekleştirilmeden 3. Enternasyonal olamazdı. Olsaydı da bir devamı, revizyonizmin bir tekrarı olurdu. Zayıflıklarına, kimi hatalarına rağmen 3. Enternasyonal ML idi. Sonrasında Partilerin büyük çoğunluğu hataları aşmak bir yana, sistemleştirmekle kalmadılar doğru olan ne varsa da buzlu sulara gömdüler. Hatalara ve bunun üzerinde yükselen revizyonizme Başkan Mao ile neşter vuruldu. Neşter Türkiye-Kuzey Kürdistan revizyonist reformist geleneğini dinamitleyen **Yoldaş Kaypakkaya** 'yı yarattı.

Yoldaş Kaypakkaya sonrası önderliklerimiz Mao savunmasını merkezci bir güzergahta Hocalıklıkla birleştiren ikiye bir yapma maharetiyle

Partimizde Maoizmin eklektik kavranışını uygulamaya gelmişlerdir. Mao Zedung Düşüncesi formülasyonu böyle terkedilmişti ama yeniden savunulması ve hatta Maoizm formülasyonunun kabulü de aynı kavrayışın devamıydı.

İki Çizgi Mücadelesi

Parti tarihimizde İki Çizgi Mücadelesinin eklektik bir şekilde savunulması ve uygulanması bir yandan ayrılıkçılık, bağımsızlıkçılık, isyan ve hizipçilik kültürünü ve dolayısıyla Maoistlerin birliği hedefini merkezine oturtmayan yıkıcı, sekter ve sol tasfiyeci çizgileri diğer yandan da mücadelesiz birlikler ve ilkesiz uzlaşmalarla liberal ve sağ tasfiyeci oportünist çizgileri beraberinde getirmiştir.

Parti içi iki çizgi mücadelesinin doğru ile yanlış arasındaki mücadele olduğu kavranmadığından, bu konuda ideolojik ve teorik kaos içerisindeki önderlik çizgileri doğal olarak bir çok hizipsel bölünmelerin gelişmesine de zemin hazırladılar. Hizipleri savunmak, bu hiziplerin çıkış gerekçelerini doğru bulmak ve savunmak Maoist Parti içi iki çizgi mücadelesi ile bağdaşmaz. Açıktır ki bütün hizipler anti-Maoist bir örgütsel çizgiden hareketle partiye bayrak açmış ve zarar vermişlerdir. Ancak bu durum içerisinde önderliklerin hatalı çizgilerinin payı ciddi bir değerlendirme konusu yapılmamıştır.

Örneğin Parti tabanında 1. Merkez Komitesi'nin sağ oportünist çizgisi ve önderliğine yoğun tepkinin olması GKK hizibinin beslediği zemin olmuştur. GKK hizibinin başarısı ve yarattığı tahribat, bu zemini "ustalıkla" kullanmasında yatmaktadır. GKK hizibinin temel eleştirileri Parti içindeki Marksist Leninist Maoist muhalefet tarafından da paylaşılıyordu. Konferansın ve yeni bir önderlik seçiminin gündemde olmasına karşın sekter ve aceleci bir tutumla Partiye bayrak açmak Parti içi iki çizgi mücadelesini dejenere etmektir. GKK, yöntemde sekter ve düşüncede ise, sol sübjektif bir hareket çizgisine sahipti. Bu konuda ne GKK çizgisi ne de önderliğin çizgisinin bütünlüklü bir eleştiriye tabi tutulmaması Parti tarihimizde benzeri birçok hizipleşmenin ve önderlik yönteminin tarihsel kökü olmuş ve model oluşturmuştur.

Parti içi doğru ideolojik, siyasi ve örgütsel politika ve Maoist İki Çizgi Mücadelesi yöntemi hiziplerin gelişmesini engelleyebileceği gibi, hiziplerin çıkması durumunda ise etkisiz kılınmasında temel bir silahtır. Parti tarihimizi diyalek-

tik ve tarihsel materyalist bakış açısıyla analiz etmediğimiz sürece Parti tarihinde çıkan hiziplerin neden ve sonuçlarını bilince çıkarıp bunlara karşı partiyi donatmak olanaksızdır. Bu tür düşünce ve yöntemlerin tarihsel kökleri açığa çıkarılıp mahkum edilmekçe yeni yeni hiziplerin bu tarihsel köklerden beslenerek ortaya çıkması kaçınılmazdır. Parti tarihinde yaşanan da üç aşağı beş yukarı bundan farklı bir şey değildir. Bu konudaki eksikliklerimizi ve kavrayışsızlıklarımızı gidermek yerine “tarihimiz hiziplere karşı mücadele tarihidir” söylemiyle kendi kendimizi aldatmaktan öte bir şey yapamadık. Siyasi, örgütsel ve askeri çizgimizi sorgulamak, bu çizgilerin hiziplerin çıkmasındaki payını görmek yerine hataları hep hiziplerde bulduk. Bundandır ki Maoist bir partide bugüne kadar ayrılıkçı kültürün kökünü kazıma başarısını gösteremedik.

Geçmiş hizipleri mahkum etme adı altında, gerçekte ise bu hiziplerle ideolojik kopuşu köklü bir şekilde yaşayamadık. Soruna çizgi meselesi olarak bakmadığımızdan dolayı giden her hizibin ideolojik siyasi çizgisini Partimizin içerisinde yeniden yeniden yeşerttik ve yaşattık.

Hizipçilik parti tüzüğünde geçtiği gibi sadece idari tedbirlerle önlenemez. Maoist bir partide bu bir ilkesel yasadır. Bu ilke uygulanmaz ve parti içi meseleler doğru bir yöntemle ele alınmazsa hizipçiliğin önüne asla geçilemez.

Parti İçi İki Çizgi Mücadelesi Maoist Temelde Ele Alınmadı.

Yoldaş Kaypakkaya'nın Maoist kavrayış seviyesi yakalanmadan ortaya çıkan örgütsel kopuşların kendilerini Yoldaş Kaypakkaya'nın kopuşu ile benzeştirmeleri ve “revizyonizme karşı kızıl bayrak açma” iddiaları sadece tarih çarpıtcılığı ve Yoldaş Kaypakkaya'nın mirasını tahriftir. **Yoldaş Kaypakkaya** uzun süreli ve ısrarlı Maoist parti içi İki Çizgi Mücadelesi siyasetiyle hareket ederek örgütsel ayrılığa giderken, tarihimizde yaşanan hiziplerin çoğu parti içi iki çizgi mücadelesinde Hocacı revizyonist yöntemi esas almışlardır.

Parti içi İki Çizgi Mücadelesi, Parti içindeki doğru ile yanlışın mücadelesidir. Doğru ile yanlışın mücadelesinin kendisi diyalektik tarihsel materyalizmle idealist-metafizik düşüncelerin çatışmasından başka bir şey değildir. Parti içerisinde doğru ile yanlışın, farklı görüşlerin varlığı eşyanın doğası gereğidir. Farklı çizgilerin varlığını kabul etmek de yetmez. Bu, farklı görüşlerin, sistemleşmiş halleriyle” bir arada bulunmasının mümkün olmaya-çağını mutlaklaştırmak da idealizmdir.

Başkan Mao, sistemleşmiş sol çizginin temsilcisi Wang Ming çizgisine karşı ve daha öncesinde MK'ya hakim olan Li-Lisan ve diğer sol çizgilere karşı sonuna kadar ideolojik mücadele etme yön-temini benimsedi. Özellikle de Wang Ming çizgisine karşı ne örgütsel ayrılığı gündeme getirici bir pratik içerisine girdi, ne de bu çizgi sahiplerinin hemen partiden atılmasını savundu.

Partimizde ayrılık ve hizipleşmeler sürecinde en yaygın gerekçelerden biri de taban edebiyatıdır. Örneğin “2. MK'yı tanımayan ve onların Partiden atılmasını sağlayan esas güç savaşçılardır” anlayışına sahip bir önderlik, önderlik bilincinde değil demektir. Çok açıktır ki burada kitle kuyruk-çuluğu önderlik olarak teorileştirilmiştir. Geçmiş-ten bugüne kadar bütün ayrılık ve hiziplerde taban edebiyatı yapılarak parti yanlış yönlendirilmiş, taban bilimsel bir şekilde yönlendirilmeyerek taban sömürüsü yapılmıştır. Burada taban kuyruk-çuluğunun eleştirisinin yapılması, tabanın küçüm-sendiği şeklinde yorumlanamaz, tam tersine taban edebiyatı yapanlar, tabanın ideolojik ve siyasi tartışmalara katılması söz konusu olunca en sert biçimde onlar karşı çıkmaktaydılar. Çünkü tüm hizipler ve ayrılıkçılar açıklığı sevmez, onlar kapalı kapıcılığa bayılırlar. Kapalı kapıcılıkla ne bulun-maz Hint kumaşı olduklarını tabana yuttura-bileceklerini düşünmektedirler. İdeolojik ve siyasi olarak kendilerine güvenmedikleri için açık ze-minde ve meseleleri çizgi boyutuyla tartışmaktan ziyade esrarengiz atmosfer yaratmak ve sorunları kişiselleştirmek bütün hiziplerin ortak özelliğidir.

Parti kitlesinin de katıldığı canlı ideolojik, politik tartışmalar üzerinden değil, geri kitleler, gruplar ve kişiler üzerinden “politika” yapılarak, Parti içi Maoist İki Çizgi Mücadelesi yerine kişiselleştirilmiş ve yüzeysel polemikler temel alındı. Bu şekilde doğru ile yanlış ayrıştırıl-madığından İki çizgi mücadelesi üzerinden ayrışma ve birleşme zemini ortadan kaldırıldı. Bu, doğru ile yanlışın, farklı çizgilerin mücadelesiz birliğinde ve nihayetinde örgütsel, idari tedbirlerle tasfiyesinde somutlandığından Partinin birlik-mücadele – daha yüksek birlik prensibi ile ideolojik netleşme ve sağlamlaşma yoluya ilerlemesi engel-lendi.

Saflarda evet efendimcilik geliştirilirken, eleştirel yaklaşımlar ya ileriye taşınmamış, ya da bu kişilere sekter yaklaşılarak savaştan ve partiden kopmaları sağlanmıştır. İnceleyen, araştıran, sor-gulayan, eleştiren kişilik adeta partiden dışlanı-yordu. Partimizde özellikle 1987 sonrası aydın

damarı böyle kesilmiştir. Buna karşılık partide feodal ve küçük burjuva kişilikler öne çıkarılıyor ve parti içi ilişkiler zehirleniyordu. Bu ortamdan faydalanarak her türden proleter dışı akım rahatlıkla Partide kendini varedebiliyordu.

1996 yılında gerçekleştirilen Kongre Hazırlık Konferansımızda açığa çıktığı gibi karşı-devrimcilerin parti saflarına yoğun olarak sızdırıldığı dönem 1987 ayrılık sonrasındır. Kandıra baskını, Şiran baskını, Şoran deresi pususu, vb. ciddi gerilla eylemlerinin yoğunlaşmasıyla birlikte düşmanın sızma faaliyetleri de ivmelenmiştir. Örgütsel ilişkilerdeki gruplaşmalar, klikleşmeler, karşıdevrimin bu yöndeki çabalarını daha da kolaylaştırmıştır. Gerek partiye üye alımında gerekse orduya savaşçı alımında hiçbir rapor sistemi işletilmemiş, ne idüğü belirsiz birçok unsur kimi “şeflerin” referanslarıyla parti ve ordu saflarına doldurulmuştur. Örgütsel ilkeler işletilmediğinden savaşçısından üyesine kadar, kimin, nasıl ve kimler tarafından Partiye veya Orduya katıldığı konusunda bile ciddi bir rapor veya arşiv sistemine gidilmemiştir.

Doğru Bir İdeolojik Mücadelenin Olmadığı Yerde Komünist Partisi’nin Sağlığını Korumak İmkansızdır...

Maoist İki Çizgi Mücadelesinin olmadığı yerde ideolojik ve kültürel yozlaşmanın, burjuva kültürle uzlaşmanın ve amaca yabancılaşmanın kaçınılmaz olacağı açıktır. Bu yabancılaşmanın ürünü olarak ilkesiz, kişisel, grupsal ve bölgesel çıkarlar temelinde birlikler, her türlü proleter dışı düşünce ve yaşam tarzı ile uzlaşmalar sözkonusu olmuştur. Bunun da ötesinde yabancılaşma, Parti adına, Parti ve devrimin çıkarları adına ilkelerin ayaklar altına alındığı en dejenere pratiklere girilebilmesine kadar götürmüştür. Partimiz tarihinde bunun iki kara leke şeklinde iki uç örneği varolmuştur.

Birincisi, Partimizin Konferans Kanadı’nı bir kast şeklinde yönetmeye çalışan kimi benmerkezci kadroların amacı ve örgütsel ilkeleri hiçe sayarak Partimize bulaştırdıkları eroın ticaretidir. Amaca ulaşma adı altında “ne yararlıysa o doğrudur” felsefesinden hareket edilmiş ve Partimizin komünizm mücadelesine büyük bir leke sürülmüştür. Bu leke Olağanüstü Parti Konferansımıza kadar partiden gizlenmiş, Olağanüstü Parti Konferansımız anlayış düzeyinde bu lekeyi mahkum etmesine ve böyle bir pratiği engellemesine karşın bunun ideolojik ve örgütsel gereklerini yerine getirmeyerek lekeyi daha da büyötmüştür.

Kongremiz insanlığın kurtuluşu adına insanlığı uyuşturan, zehirleyen ve emperyalizmin köleci

imparatorluğunun devamına hizmet eden bu insanlık suçunu bir kez daha mahkum etti ve yüce komünizm amacına ulaşma mücadelesinde tüm araçlarımızın yüce komünizm kadar temiz olması gerektiğinin önemle altını çizdi.

İkincisi ise Partimizde açığa çıkarılan Karşı-Devrimci Hücre elemanlarına uygulanan yöntemde ortaya çıktı. Bu hücreyi açığa çıkaran Kongre Hazırlık Konferansımızın ana gündemini de Karşı-Devrimci Hücre oluşturmıştu. Nihat diye bilinen bir unsurun başını çektiği bu karşı-devrimci örgütlemenin açığa çıkartılması, Konferansımıza tarihsel, politik bir anlam yükledi. Partimiz tümünden tasfiye olma ya da karşı-devrimin aleti haline dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Karşı-devrimci örgütlenme Partimizin önderliğini ele geçirmeyi ve partiye hakim olmayı hedefliyordu. Karşı-devrimin bu oyunları Konferansımız tarafından başarıyla boşa çıkarıldı. Partimizin Marksist Leninist Maoist özü korunarak Partimiz yeni bir merkezi önderliğe kavuşturuldu. Partimizin Marksist Leninist Maoist özünün korunmasında ve karşı-devrimci örgütlenmenin açığa çıkarılmasında Komünist Önderimiz Cüneyt Kahraman yoldaş tayin edici bir rol oynadı.

Konferansımız bu tarihi rolü oynamakla ve Partimizde son derece boyutlanmış olan ve karşı devrimci hücreye de varlık zemini sunmuş olan ideolojik dejenerasyona karşı ilk kez Kardelen Harekatı adı altında bir müdahale ve çıkış sürecine önyak olmakla birlikte ondan köklü kopamayarak ciddi ilkesel hatalara da düştü.

Partimiz böylesine ciddi bir karşı-devrimci örgütlenmeyle ilk kez karşı karşıya kaldığından, bu noktada yeterli bir deneyim birikimine sahip değildi ve “devrimci şiddet” adı altında sorgulama ve soruşturmalarda kişilere şiddet uyguladı.

Karşı-devrimci olsalar da bir kişiye kötü muamele, psikolojik baskı, insani onurunu zedeleme, hakaret, küfür ve fiziki şiddet, vb. yöntemler uygulamak işkencedir ve insanlık suçudur. Bu, Marksist Leninist Maoistler için ilkesel bir sorundur. Konferansımız ne yazık ki bu ilkeyi yeterince bilince çıkaramamış ve bu noktada ilkesizliğe düşmüştür. Bu, Partimiz tarihine bir kara leke olarak düşmüş, Partimizin adaletini ve hukukunu tartışılır hale getirmiştir. Bu, bir yanıla sekte, diğer yanıla liberal, ama özünde her halükarda burjuvazinin siyaset ve eylem tarzı olan gerici pragmatist bir politikadır. Karşı-devrimci olsalar da bir tutukluya baskı yap-

mak, işkence yapmak, hakaret etmek, onurunu kırmak, küfür ve dayak atmak, proleter hukuk ve adalette yasaktır, suçtur.

Bu bilinçledir ki Kongremiz burjuvaziden ödünç alınmış bu karşı-devrimci yöntemi mahkum ettiğini ilan eder ve bu suçtan dolayı Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve ezilen halkları başta olmak üzere enternasyonal proletarya ve dünya halklarından özür diler.

Kongremiz bu sorunu ideolojik-siyasi boyutuyla en detaylı bir şekilde ele alarak, tartışmış ve bütün katılımcılarının oybirliğiyle şu kararı almıştır:

“Kongre Hazırlık Konferansımızda karar altına alınan, sonraki süreçte sorgulama yöntemi olarak uygulanan ve adına ‘devrimci şiddet’ denilen uygulama devrimci şiddetle alakası olmayan ve karşı-devrimden ödünç alınmış bir metottur. Bu, devrimci ilkelerin çarpıtılmasıdır ve tamamıyla pragmatizme düşülmüştür.” (Maoist Komünist Partisi 1.Kongre Kararları’ndan)

Kongremiz, gerek Kardelen Harekatında gerekse KHK sonrası örgüt içinde ve örgüt dışında açığa çıkarılıp ölümle cezalandırılan ajan ve işbirlikçilere karşı izlenen siyaseti detaylı bir şekilde ele almış ve değerlendirmiştir. Bu değerlendirmeler sonucunda Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının ölümle cezalandırılması genel olarak doğru bulunurken, ancak kimi ajan ve işbirlikçilerin ölümle cezalandırılması noktasında aşırıya kaçıldığı sonucuna vardı. **Ajan ve işbirlikçi olduğu halde her unsurun mutlaka ölümle cezalandırılmasının doğru olmadığı sonucuna vardı.** İçinden geçilen andaki tarihsel, siyasal koşullar, kişilerin Partiye ve halka verdikleri zarar, bu suçu işlemelerine neden olan iç ve dış koşulların etkisi, suçlarına yaklaşımları, Partiye ve halka karşı samimi davranıp davranmadıkları, vb. etmenler dikkate alınarak sonuca varılır. Bu bilinçten hareketle bazı ajan ve işbirlikçiler ölümle değil teşhir, tecrit, vb. cezalarla cezalandırılıp etkisizleştirilebilir.

Siyasetimiz İdeolojiyi, Taktiğimiz Stratejiyi Aşındırdı.

Kongre Hazırlık Konferansımızda haklı olarak Karşı-Devrimci Hücrenin Partimizde yarattığı ideolojik siyasal örgütsel ve askeri tahribatların tarihsel kökleriyle açığa çıkarılıp Partideki dejenerasyonun düzeltilmesi için Kardelen Harekatı kapsamında Parti içinde de düzeltme çalışması yapılması karar altına alınmıştı. Kongre Hazırlık Konferansında açığa çıkarılan karşı-devrimci

hücrenin beslendiği ve parti içerisinde bir güç haline gelebildiği iç dinamiklerin açığa çıkarılıp bu zeminin kurutulması, karşı devrimcileri cezalandırmaktan çok daha önemliydi. Üstelik bu dinamikler KDH’nın yarattığı değil varlık şartı bularak daha da derinleştirdiği ideolojik kırılmalarımız ve hastalıklarımızdı.

Daha önce de belirtildiği gibi parti organları doğru dürüst işlemiyor/işletilmiyordu. Organ toplantıları siyasal ve örgütsel sorunlar üzerine canlı ideolojik tartışmalar yerine kişisel sürtüşmeler üzerinden yürütülerek, hem boşuna zaman öldürülüyor hem de toplantı sonucu insanlar demoralize oluyordu. Tartışmalarda birakalım Maoist tutumu, asgari demokrasi kültürü dahi hakim hale getirilemiyordu; siyasal ve ideolojik dilden çok yarı-lümpen bir üslupla karşılıklı küfür ve hakaretlere varan sürtüşmeler toplantıları tartışma platformları olmaktan çıkartıyor, suni hesaplaşma platformlarına dönüştürüyordu. Bu kültürün tarihsel kökeni eskiye dayanmakla birlikte esas olarak 1986-87 yıllarında partinin gündemine sokulmuş ve sonrasında ise bir çizgi halinde sürdürülmüştür. DABK Kanadında bu çizgi Nihat kişiliğinde billurlaşmış ve parti içerisinde etkilediği bütün yoldaşlar da bu kültürün Maoist bir kültür olduğu bilinciyle hareket ederek “kraldan daha kralcı” kesilerek bu çizgiyi sürdürmüşlerdir. Kuşkusuz bu çizgi partinin dışında aranamaz ve sadece karşı-devrimci unsurların örgütsel ve ideolojik sızması olarak da tanımlanamaz.

Gerek dar deneyci bakış açısı gerekse dogmatizm Marksizm-Leninizm-Maoizm’in evrensel gerçeğini Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin nesnel pratiğinden ayırarak, kısmi gerçekleri evrensel gerçeklermiş gibi gösterir. Her ikisi de nesnel gerçeklikten kopuk öznelci yani tek yanlı düşünce yöntemidir. Partimizde bir dönem dogmatizm hakimken, bir başka dönem ise özellikle de son yıllarda dar deneyci bakış açısı hakim olmuştur. Bunların hepsinin de derin sosyal kökleri vardır. Yani her hatalı çizgi sınıfsal köklerinden ayrı ele alınamaz. Doğru ve bilimsel çizgilerin kaynağı proletaryanın ideolojisi Marksizm-Leninizm Maoizmken; yanlış ve hatalı çizgiler ise burjuvazinin ideolojisinden beslenir. Ülkemiz küçük burjuvalar ülkesidir. Bizimki gibi ülkelerde mücadele ve örgütlenme ve savaş biçiminin esasını Halk Savaşı ve Ordu örgütlenmesi oluşturduğundan temel güç köylülüktür.

Bütün bu nesnel koşullardan kaynaklı olarak komünist partisinin saflarına köylüler ve küçük

burjuvaziden yoğun katılım olur. Bunların örgütsel olarak komünist partisine katılmaları ideolojik olarak katıldıkları anlamına gelmez. Burada temel sorun bunları ideolojik olarak dönüştürüp proleterleştirmektir. Ayrıca sınıflı toplum olmanın bir gereği olarak burjuva ideolojisinin Parti içerisine yansması her zaman olacaktır. Yani komünist partisinin bütün üyeleri sanayi proletaryası kökenli olsa bile irademiz dışında küçük burjuva ideolojisi bir biçimde bu toplumdaki kopuk olmayan komünist partisi üyelerine etkide bulunacaktır. Maoist Komünist Partisi bütün bunların bilincinden hareketle amansız bir ideolojik mücadele, döne döne bir dönüşüm ve yeniden kalıba dökme siyaseti yürütmesi yani iki çizgi mücadelesi tüm Maoist komünist partileri için evrensel bir ilkedir. Yukarıda sözünü ettiğimiz nesnellikten hareketle bizimki gibi ülkelerde bu ilkeye bağlılık daha da yakıcı bir hal almaktadır.

Pek doğaldır ki partiye gelen unsurların çoğunluğunun sınıf kökenleri de küçük burjuva olacaktır. Ancak asıl sorun sınıf kökenleri küçük burjuva olan unsurları ideolojik olarak proleterleştirmektir. Özellikle kır küçük burjuvazisi yaygın bir şekilde örgütsel olarak partiye katılırken bu sınıftan insanların ideolojik dönüşümünü sağlamak, ideolojik olarak partiye katmak, parti önderliğinin görevidir. Büyük Proleter Kültür Devrimine Çin işi olarak bakan ve Maoist Halk Savaşı Stratejisini salt bir askeri savaş stratejisi olarak algılayan, Maoist kitle çizgisinden ve kitleleri savaş içerisinde dönüştürmenin Halk Savaşının zaferinin yegane garantisi olacağından bihaber, dahası demokrasi kültüründen yoksun, Maoist parti içi demokrasi anlayışını bütün kötülüklerin anası olarak belirleyen bir anlayışın kır küçük burjuvazisinin yarı-lümpen ve feodal kültürünü, onun yıkıcı ve dağıtıcı yanını törpülemesi, dahası onu proleterleştirmesi beklenemez. Bu, başarılmadığı için küçük burjuvazinin örgüt içi ilişkilerdeki yıkıcı tarzı bir çizgi halinde partiye hakim olmuştu. Bu çizgi özellikle 1986-87 yıllarında daha da boyutlu bir hal almıştı. Öznellik ve şekilciliğin düşüncede hakim olduğu bir partide, onun da ötesinde son yıllarda devrimci teorinin küçümsendiği, deneyci ideolojinin daha çok hakimiyetini sağladığı bir parti çizgisi tabii ki Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sapacaktı ve sapmıştır.

Kongre Hazırlık Konferansı ve sonrası işbaşına gelen önderlikler de Kardelen Harekatı ve Düzelt-

me çalışması kararına karşın bunu yeterince kavrayamamış ve uygulayamamışlardır. Dolayısıyla üye ve militanlarını ideolojik olarak proleterleştirmek ve yeniden kalıba dökmek için parti içinde canlı bir ideolojik tartışma ortamı yaratamamışlardır. Onlar da kendilerinden öncekiler gibi Maoist İki Çizgi Mücadelesini Hocacı tarzda yorumlamış ve uygulamışlardır.

Parti tarihini bilmeyen, Partinin programatik görüşlerini bilmeyen, ülke tarihini bilmeyen, Marksizm Leninizm Maoizmi asgari düzeyde de olsa incelememiş kişilerin üye olarak, hatta kadro olarak değerlendirilmesi ve konuşlandırılması Partinin siyasi seviyesini düşürmüş ve meselelerin çözümüne bilimsel yöntemlerle değil el yordamıyla gidilmiştir. Bunun da ötesinde bu nitelikteki kişilere MK apoleti takılırsa tabii ki o parti doğru ve bilimsel bir tarzda sınıf mücadelesine önderlik edemez, çünkü kendisinin önderliğe ihtiyacı vardır. Böylesi bir parti ortamında ve parti içi ilişkilerin dejenere edildiği bir örgütsel işleyişte Marksizm Leninizm Maoizm'e yabancı her türden düşünce akımının ve kişiliğin yanısıra karşı-devrimci unsurların da parti içerisinde boy vermesi ve uzun süre varlığını devam ettirebilmesi anlaşıl maz değildir.

Bu zemini kurutmayan bir komünist partisinde aynı kişiliklerin döne döne hayat bulması kaçınılmazdır. Sahtekarca **Kaypak kayacılık** bayrağını elden bırakmayarak parti içi yaşamı zehirleyip dejenere eden, organları işlemez hale getiren, Maoist kişilik adına yoz kişiliği geliştiren anlayışlara karşı doğru yöntemle mücadele edilmemiş, tam tersine bu şekillenmenin baskılanması altında kalınarak birçok şeye göz yumulmuş ve parti ortamının daha da dejenere olmasına imkan sunulmuştur. Bir komünist partisi bu çizgi ve kişiliklerle hesaplaşmadan, tüm çabalara karşın bu çizgide ısrar eden değişip dönüşmek istemeyen iflah olmaz oportünistlerden arınmadan, sadece amacından uzaklaşmakla kalmaz, nitelik değişime uğrama tehlikesiyle karşı karşıya gelir. 1993-96 sürecinde Partinin bu tehlikeyi çok ciddi boyutta yaşadığı Kongre Hazırlık Konferansımızca açığa çıkarıldı.

Maoist bir partinin proleter dışı düşünce akımları, davranış ve kişilik yapıları karşısında Maoist ilkelere ve komünist kültür ve yaşam tarzına ısrarla ve keskin ideolojik mücadeleler içerisinde sahip çıkma dışında bir güvencesi yoktur. İdeolojik mücadele, parti içerisinde Maoist İki Çizgi Mücadelesi, Maoist partinin döne döne arınarak kendi komünist özünü

korumasının tek silahıdır. Maoist bir parti bu silahı her alanda ve sürekli bir şekilde kullanmadığında veya bu silahı kullanmada gevşek davrandığında, onun proleter çizgiye ve amacına yabancılaşarak giderek yozlaşması kaçınılmazdır. Mesele sadece tek tek iflah olmaz unsurların örgütsel tedbirlerle saflardan temizlenmesi meselesi değildir. Bununla birlikte esasta MLM olan birçok yoldaşa birçok eksiklik ve birçok zaaf mevcuttur. Bu yoldaşlarımızın küçük burjuva yanlarıyla ideolojik olarak amansız bir şekilde mücadele verilmediğinde onlar da iflah olmaz unsurlar haline gelebilirler. Bundan dolayı ideolojik mücadele parti içerisindeki her türden yanlış eğilime karşı gerekli ve zorunludur. Bir komünist partisinin gelişmesinin motoru da ideolojik mücadeledir.

Politika Bir Kez Belirlendikten Sonra Tayin Edici Olan Kadrolardır.

Kongremiz bu bilinçten hareketle Maoist çizginin bir partide hakim olmasının tek başına yeterli olamayacağına, bu çizginin garanti altına alınması gerektiğine dikkat çekti. Çizgiyi garanti altına alacak olan, Maoist kadrolardır. Dolayısıyla Kongremiz 30 yıllık kadro politikasını da muhasebeye tabi tutarak bundan böyle eskinin zayıflıklarından arınmanın gerekliliğine işaret etti.

Parti olarak, geçmişten bugüne kadar kadro politikasında olsun, partiye üyelik alımında olsun, gerçek bir MLM politik hat tuttuğumuz ne yazık ki söylenemez. Doğru bir kadro politikası izlenmediği için yeni kadrolar yetiştirilmedi. Özellikle son yıllara doğru bu konuda daha liberal ve ilkesiz bir politika izlendiğini belirtiriz. Eski kadroların bir çoğu sekter bir tarzda dışlandı. Kendi yönetimlerine körü körüne itaat etmeyen kadrolar ve üyeler ya örgütten dışlandı, ya da önleri tıkandı. Tecrübeli ve birikimli kadrolar tırpanlanırken tecrübesiz ve evet efendimci “kadrolar” öne çıkartılarak üst kademelere getirildi ve bu anlayışlar temelinde örgüt içerisinde kastlaşmaya gidildi.

Niteliği değil niceliği öne çıkarıp üyelik vasıflarına sahip olmayan birçok yoldaş liberal ve ilkesiz bir politikayla üye ve kadro olarak partiye alındı. Bu da yetmiyormuş gibi gerek yetenek gerek birikim ve örgütsel tecrübe bakımından önderlik vasfına sahip olmayan birçok yoldaş, olağanüstü koşullar gerekçesiyle parti önderliğine seçildi. Bu durumdaki kişiler doğal olarak politika üretmediler. Siyaset yönetme yönlendirme sanatıdır, bir partiyi yönetip yönlendirme de çok yön-

lülüğü üzerinde barındırmayı şart koşar. Yoksa gelişmeler karşısında boğulur kalırsın. Yeteneksiz yoldaşların MK ve SB üyesi olduğu yerde devrimi ve partiyi gerçek mecrasında geliştirmek olanaksız hale gelir ve hatta onun gelişmesi önünde engel oluşturur.

Nicel değil nitel örgütlenme esas alındığında Maoist bir parti olunabilir. Sadece fedakarlık, çalışkanlık ve dürüstlük parti üyeliğinin yeterli kriterleri değildir. Parti tüzüğünde belirtilen “üyenin görevleri ve hakları”nı bilinçli bir şekilde yapacak ve kullanabilecek vasıflara sahip değilse her istek duyan yoldaşın partiye üye alınması Maoist komünistlerin irade ve eylem birliği olan partiyi sınıfa ve halka devrim yolunda öncülük görevinden alıkoyacaktır. Bu menşevik tarzla hem üyelik vasıflarını yerine getirebilecek durumda olmayan kişiye zarar verilmiş, gelişimine ket vurulmuş olunur hem de bu politika şahsında partinin devrimin bir bütün olarak gelişip-güçlenmesi önünde baraj oluşturulmuş olunur.

Nitelik denilince, bundan davaya kesin bir bağlılık, ideolojik sağlamlık, siyasi uyanıklık, örgütsel tecrübe ve birçok alanda çok yönlü yeteneği üzerinde barındırmak anlaşılır. Yoksa sadece birini temel alır diğerlerini göz ardı edersen daha işin başında kaybetmişsin demektir. Kadro yetenektir, fikir üretendir, fikirleri uygulayandır, kadro siyasettir, bilinçtir, kadro siyasi uyanıklık ve ideolojik sağlamlıktır. Ve kadro yöneten ve yönlendirendir. Kısacası kadro örgüttür.

Kadroların nitelik ve kapasitesinin zayıf ve güçsüz olduğu durumlarda, özellikle de bu durumlarda nicel değil nitel örgütlenme siyasetinde ısrar etmek gerekir. Çünkü bir kadronun kendi kendisini örgütleme ve yönetme sorunu varsa, bu durumdaki kadrolardan sınıfı ve halkı örgütleme, öncülük etme ve yönetmeyi beklemek ham hayaldir. Nitekim son onbeş yıllık Parti önderliklerimiz önderlikten çok artçılık yapmışlardır. Önderliklerimiz güncel siyasal gelişmeleri zamanında takip etmedikleri gibi, gerek teoride gerek pratikte buna uygun doğru politik tutumlar geliştiremediler. Gelişmelerin gerisinde kalarak esasta kendiliğindenci oportünist bir hat izlediler.

Örneğin Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarını derinden etkileyen, uluslararası demokratik kamuoyunu arkasına alan ve Partimizin hapishane örgütlülüklerinin örgütleyicisi olarak içerisinde yer aldığı, nicelik ve nitelik olarak direnişi omuzlayan güçlerin başında geldiği, şehitler ve gaziler verdiği

1996 Mayıs-Temmuz Ölüm Orucu direnişine dönemin önderliği tavrı takınmamıştır.

Ölüm Orucu direnişinden kısa bir süre sonra patlak veren Susurluk skandalına yönelik politika belirleyememiş, esasta kitlelerin kendiliğinden gelme tepkilerine seyirci kalmış, hapishaneler başta olmak üzere yerel örgütlerimizin bu noktadaki çabalarına seyirci kalmıştır. Merkez Komitemiz bu süreçte kendiliğinden gelme kitle hareketini örgütleme, yönlendirme noktasında tek bir söz söyleyememiş, kitleleri ve yerel örgütlerimizi adeta önderliksiz bırakmıştır. Bununla da yetinmemiş yer yer köstek bile olmuştur. Keza egemen sınıfların bile "post-modern darbe" olarak nitelendirildiği 28 Şubat sürecine de tavrı takınmamıştır. Bu ve benzeri konularda Parti adına Partinin genel siyasi ve ideolojik hattı doğrultusunda doğru politika üretme görevi yerel örgütler ve alt kademe kadrolar tarafından yerine getirilmiştir.

Ulusal Harekete karşı yeterince duyarlılık gösterilmemiş, önceki önderlik çizgileri olduğu gibi devam ettirilmiştir. Ancak Ölüm Orucu, Susurluk Skandalı, 28 Şubat Süreci vb. konularda olduğu gibi Ulusal Hareket konusunda da Partimizin politikasını yine alt kademeler ve yerel örgütlenmeler tayin etmiş ve bu politikalar esasta Marksist Leninist Maoist temelde belirlenmiştir. Özellikle PKK ve bir kısım devrimci örgütlerle birlikte oluşturulan Birleşik Devrimci Güçler Platformu pratiği bu dönemin en önemli siyasi görevleri arasındaydı. Parti örgütlerimiz bu görevi esas itibarıyla başarıyla yerine getirmiş ve Merkez Komitesi bu politikaları arkadan takip ederek onaylamakla yetinmiştir.

Stratejik Önderliği Örgütlemek Partiyi ve Devrimi Örgütlemektir.

Kongremiz stratejik önderliğin tayin ediciliğine önemle vurgu yaptı ve bugüne kadar başarılabilen Maoist önderliğin kurumsallaştırılmasını birincil görev olarak belirledi:

Doğru bir politika demek somut durumu ve çelişkileri doğru analiz ederek öngörülü bir şekilde bu duruma uygun doğru ve devrimci müdahaleyi belirlemek ve buna uygun örgütü ve mücadele araçlarını önceden hazırlayarak zamanında devreye sokabilmektir. Parti tarihimizde işbaşına gelen MK'ların ve bu MK'ları işbaşına getiren Konferansların bu konuda iyi bir sınav verememiş olduğu; örgütün ve toplumun içinde bulunduğu gerçekliği bilimsel bir şekilde tahlil edemediği için ihtiyaçları da doğru bir anlayışla ortaya koymadığı açıktır. Mevcut nesnel durumu ve de kendi

gerçekliğini bilimsel bir şekilde tanımadan bir Konferansın doğru bir önderlik çizgisi oluşturması da doğal olarak düşünülemez. Bu ideolojik, politik, örgütsel ve askeri her alanda belirlenen taktikler açısından da böyledir.

Önderlik çizgisinin doğru olması veya doğru bir taktik önderlik için mevcut durumun tüm yönleri, tüm dinamikleri, tüm ilişkileri ve iç-dış bağlantılarıyla incelenmesi ve analizi; kısacası, diyalektik materyalist yöntemle, nesnel bir şekilde anlaşılması ve yorumlanması şarttır. Aksi takdirde öznelci tespitlerle yanlış çizgiler ve politikalar, dolayısıyla başarısızlık kaçınılmaz olur. Ancak doğru taktik önderlik için bu yeterli değildir. Meseleleri bilimsel olarak kavramak yetmez. Çünkü komünistlerin ve komünist partisinin görevi sadece sınıf mücadelesinin seyircisi olmak, gözlemlemek ve yorumlamak değil; bunlar üzerinden bu mücadelenin öncü ve etkin bir öznesi olabilmek, buna doğru ve değiştirici, dönüştürücü iradi müdahalelerde bulunabilmektir. Yani doğru bir ideolojik hat üzerinden toplumun ve sınıf mücadelesinin dinamiklerine amaca uygun müdahalelerle yön verildiğinde Maoist bir nitelik kazanır. Her sınıfın iyi taktisyenleri olabilir ancak iyi taktisyen değil iyi komünist taktisyenler olabilmek tamamen bu taktiklere yön verecek olan amaç berraklığı, bu amaç berraklığını ifade eden sınıf duruşu yani ideolojik duruşla ilintilidir. Kısacası bir Komünist Partisinin birincil ihtiyacı her şeyden önce doğru bir ideolojik önderliktir. Doğru bir ideolojik önderlik olmadan doğru bir taktik veya politik önderlik de olamaz.

Amaçlarda netlik ve ideolojik duruş siyasal coğrafya somutuna parti programı ile indirgen-
diğinden, komünist partisinin önderliğinin birincil niteliği ideolojik önderlik olabilmesi ve programı doğru ve bilimsel kavrayışı ile belirlenecektir. İster azami, ister asgari Programı gerçekleştirmek içinde bulunulan süreci bütünlüklü kavrayış doğrultusunda ortaya konulacak bir stratejik planla, strateji ile mümkündür. Dolayısıyla stratejik plan, savaşı yönetmenin ve kazanmanın genel planı, başka deyişle zaferin anahtarıdır. Komünist Partisine niteliğini veren ideolojisi, programı ve bunu gerçekleştirmek için ortaya koyduğu stratejik plan olduğuna göre; o planın kurmayı, komünist partisinin önderliği ideolojik önderlik kurumu olarak aynı zamanda ideoloji, program ve stratejik kavrayışın billur çekirdeği, kolektifin tüm tarihsel, teorik ve pratik birikiminin kristalize olmuş stratejik önderliği olmak durumundadır.

Stratejik planın uygulanması stratejik önderliğe bağlıdır. Bu anlamıyla stratejik önderlik tayin edicidir. Çünkü stratejik önderlik bütünü, tüm bir savaşı yöneten merkez olarak tüm parçaların işleyişini, politikasını ve pratiğini hem tek tek hem de birbirleriyle ilişkileri içerisinde bir bütün olarak kavrayıp yöneten ve yön verendir. Taktiklere yön veren stratejiyi her somut koşulda bütünü, kolektifin tamamının gerçekliğine, parçaların tüm ilişkilerini ve tarihsel, sosyal, politik şartların bütününe dikkate alarak uygulaması ve bütünü harekete geçirmesi gereken orkestra şefi odur. Genele, güçler dengesinin bir bütününe ve önderliği altındaki tüm alanlara, o alanların birbirleriyle ve diğer güçlerle sınıf ilişkilerinin bilgisine, hem genel olarak toplumdaki sınıfların mevzilenişine ve hem de tek tek alanlardaki duruma vakıf olmak durumundadır ki merkezi bir stratejik önderlik sorumluluğunu yerine getirebilsin. Parçaları birbirleriyle uyumlu bir şekilde yönetebilsin. Tek tek taktik önderlikleri stratejinin hizmetindeki bir merkezi taktik planın başarılması gibi kolektif bir zorlu işin ekseninde koordine edebilsin.

İdeolojik- politik bir stratejik önderlik olmaksızın tek tek alanlarda, tek tek sorunlarda kısmi başarılar elde etmek mümkündür. Tek tek muharebelerde zaferler kazanmak mümkündür. Ama uzun süreli bir stratejik mücadelenin başarısının tek garantisi bu stratejik önderliğin kendisidir. Merkezi taktik başarıların olmazsa olmazı stratejik önderlik kurumlaşması; tek tek alanların taktik başarılarının bütünü, devrim mücadelesini ilerleten bir nitelik alabilmesi yani aynı zamanda merkezi bir taktik başarının kendi üzerine düşen payını gerçekleştiriyor olabilmesi de savaşın bütününe kurmayı olan stratejik önderliğe bağlıdır. Gene merkezi taktik başarıların stratejik bir zafere yürüyüşü de bu stratejik önderliğin kurumlaşmasına bağlıdır.

Bir Komünist Partisinin önderliği, o ülkedeki aşamalı ve kesintisiz devrim mücadelesinin stratejik planının o dönemdeki uygulayıcısı, savaşın bütününe kurmayı, komutası, yani ideolojik, politik stratejik önderliği olarak kurumlaşmak durumundadır. Ancak böyle bir stratejik önderlik kurumlaşması ve bunun sürekliliğinin sağlanmasıyla hem dönemsel merkezi taktik planlar başarıyla ortaya konur ve uygulanır, hem de bu dönemsel taktik planlar birbirini bütünleyerek ilerleyen bir stratejik planın sonuç alıcılığının hizmetine girer. Gene ancak bu şekilde merkezi taktik plan her alan, her bölge ve her birimde somut

ve özgül olana uygun biçimlerini alırken merkezi bir plana uyum gibi ana bir halkayı yitirmez.

Öyleyse, stratejik bir ideolojik-politik önderlik kapasitesine sahip bir önderlik bile, bu misyon yeterince kavranmadan ve bunu gerçekleştirme şartları oluşturulmadan, sürekliliği sağlanmış ve kurumlaşmış bir duruş gereği anlaşılmadan bu kapasitesini maddi bir güç haline getiremez. Bu kapasitenin maddi bir güç haline gelmesi her şeyden önce önderliğin gerçekten de bütünü görebileceği, bütünü tüm hareketinin bilgisine sahip olabileceği bir yerde ve buna uygun araçlarla donatılmış olarak konuşlandırılmasından geçer.

Ülke ve dünyadaki gelişmelerden, sınıf mücadelesindeki her bir hareketten, tek tek her bir parçanın, yani her faaliyet alanının, her bölgenin çelişkilerinden, gerçeklerinden, hareketinden, an be an değişen sosyal, siyasal, askeri, ekonomik vb. gelişmelerden bihaber olan bir kurmayın bir devrimi, çok parçalı ve çok işlevli bir organizmayı tek bir amaca kilitleyerek harekete geçirme ve yönetme becerisi beklenemez. Öyleyse önderliğe bu şartlar sağlanmalı, bunun araçları yaratılmalı, sürekliliği sağlanmalı, önderlik bu asli görevini yerine getirmeye kilitlenmeli ve bunun için de stratejik ve tayin edici önemi kavranarak korunmalıdır. Ondan sonra da o önderlikten kolektifin yani partinin tüm kadrolarını, üyelerini, militanlarını ve savaşçıları, tüm örgütlerini ve bölgelerini tek bir stratejik ve taktik plan dahilinde ustaca birleştirmesi, farklı renkleri, farklı alanları, farklı farklı olanları tek bir yumruk gibi harekete geçirebilmek olan önderlik sanatını icra etmesi; bunun için ideolojik ve politik bir merkez, ideolojik ve politik önderlik misyonunu oynaması beklenmelidir. Aslolan, asli görevini yerine getirmesidir. Bu tayin edicidir. Bu asli görevini yerine getirmeyen bir önderlik savaşın en kızgın alanlarında, en büyük fedakarlıklar içinde en büyük emekleri sarfetse de, çok iyi bir savaşçı, çok iyi bir militan, çok iyi bir devrimci, çok iyi bir komünist, çok iyi bir taktisyen, çok iyi bir komutan veya çok iyi bir teorisyen olabilir; ama savaşın bütününe kurmayı yani gerçek bir önderlik, stratejik bir önderlik olamaz. İrade ve eylem birliğinin, stratejik bir plan dahilinde çelikten bir birlikle devrimi zafere taşımanın başkaca da garantisi yoktur. Parti ihtiyaçsa, önderliksiz bir partinin dört bir yana yumruk sallayan ve tek tek başarı ve zaferlerini hiçbir zaman sonuç alıcı ve nihai, kalıcı bir zafer yolunda birleştiremeyen bir militanlar, kahramanlar ve savaşçılar topluluğu olmaktan öteye

gidemeyen, gerçek bir parti olamayan bir parti olduğu asla unutulmamalıdır.

Parti tarihimizde merkezi önderliklerden hep küçük işleri başarması beklenegeldi. Hemen hiç bir zaman sıradan bir taktik önderliğin veya tek bir alanın önderliğinin ötesinde bir beklentiye girilmediği gibi bazen daha da ileri giderek önderlikten beklentilerin çıtası bir savaşçıdan beklenenler derekesine dahi düşürüldü. Tepeden tırnağa böyle şekillenen bir partide önderler de önderlik etme ihtiyacı duymazlar ve bir savaşçının teorisi ve pratiği ile yetinir ve kuşkusuz kendiliğindenci bir çizginin bürokratlarına dönüşür çürür ya da iyi bir halk savaşçısının devrimci fedakarlığıyla kısa vadeli başarılar ve küçük muharebelerin zaferleriyle yetinirler. Büyük düşünmeyen bir partinin önderliğinin büyük düşünmesi beklenemez. İyi silah kullanmanın veya iyi yazı yazmanın önderlik zannedildiği bir örgüt parça parça başarılar elde edebilir ama sonuç alıcı bir stratejik plan doğrultusunda iç birliğini dahi sağlayamaz.

Halk Savaşı Stratejisi dahilinde Partinin, devrimin ve savaşın en iyi yönetileceği yer, savaşa ve partiye en iyi vakıf olunabilecek yerse; bu partinin de esasının konuşlandığı köylük bölgeler olacaktır. Önderliğin kurumsallaştırılması ve korunması açısından da politik ve askeri olarak en güçlü ve en güvenli noktalar da gene bu köylük bölgeler olacaktır. Ancak bu bölgelerin gerçekten bu şartlara sahip olması tamamen stratejinin icrasına, bunun için de öncelikle önderliğin misyonunu yerine getirmesine bağlıdır. O halde yapılması gereken öncelikle önderliği stratejik bir kavrayışla stratejik önderlik misyonunu yerine getirebileceği alanlarda konuşlandırarak Halk Savaşını ilerletmek ve köylük bölgeleri gerçekten devrimin üslerine dönüştürebilmektir. Önderlik kuşkusuz ki devrimin şahdamarlarında, bu ileri ve şehirlere oranla kuşkusuz daha güvenli bölgelerde hem partiyi, hem devrimi hem de savaşı daha iyi yönetebilecektir.

Maoistlerin Birliği Stratejik Bir Sorundur

Maoist Komünist Partisi nihai amacına ulaşmak için öncelikle Parti içerisinde Maoistlerin ilkeli ve çelikten birliğini sağlamanın öneminin bilinciyle hareket etmektedir. Kuşkusuz bunun aracı Maoist İki Çizgi Mücadelesidir. Maoist Komünist Partisi kendi içinde birliği yeterli görmemekte, belirli bir siyasal coğrafyada tüm gerçek Maoistlerin tek bir Maoist Komünist Partisi çatısı altında birleşmesi zorunluluğuna işaret etmektedir. Maoistlerin

birliği sorunu taktik değil stratejik bir sorundur. Bu bilinçle Maoist Komünist Partisi Maoistlerin birliği siyasetinde şu kriterlerden hareket eder:

1- İdeolojik Birlik

2- Asgari ve Azami Devrim Programında Birlik

3- Devrim Stratejisi ve Temel Taktiklerde Birlik

4- Örgütsel İlkelerde Birlik

5- Tarihi Muhasebenin Yapılması

Kongremiz coğrafyamızda farklı örgütsel yapılar olarak mücadele eden Maoistlerin, tarihi muhasebe hariç diğer tüm konularda esasta birlik koşullarına sahip olduğu görüşündedir. Partimiz örgütsel önderlik çizgilerinin bu temel kriterler sağlandığı müddetçe birliğin önünde engel olmadığı ve Maoist güçler arasında İki Çizgi Mücadelesinin tek bir Parti içindeyken de var olduğu ve olacağı konusunda berrak bir bilince sahiptir. Maoist Komünist Partisi, tarihi muhasebe noktasında yakaladığı bilinç ve çıkardığı tarihi dersler ışığında 1992 Birliği'ni de değerlendirmiş ve bu oportünist birlikten öğrenilmesinin önemine dikkat çekmiştir.

1992 yılında Partimiz güçlerinin birliği siyasal bir gelişme olarak tarihsel bir olaydı. Ama her tarihsel olayın doğru ve yanlışları olduğu da tartışmasız bir gerçekliktir. Bir olayı MLM açıdan tarihsel kılacak ana faktör, söz konusu olaya damgasını vuran siyasi karakteridir. Dolayısıyla bu olaya ilk bakışta bir tarihi-toplumsal olay dememek elde değildir. Ama sorun derinliğine irdelenerek MLM'lerin ilkeli birliği açısından bakıldığında ise bu tarihin oportünist ve ilkesiz bir tarih olduğu açığa çıkar. Bizim tartıştığımız sıradan birlik değil MLM'lerin örgütsel birliğidir. Bu anlamda bu tarihin altındaki imzanın gerçek ideolojik adlandırması oportünizmdir.

İlkeli birliğin MLM anlamda gerçekliğe dönüşmesinin anahtarı her iki yapının kuruluştan günümüze kadar Parti tarihine doğru yöntemle yaklaşım bilimsel sonuçlara varmasıdır. Maoist Komünist Partisi 1. Kongre ile bu görevi yerine getirmiş durumdadır. Maoist Komünist Partisi'nin birlik önerdiği TKP/ML'nin mevcut siyasal çizgini oportünist olarak değerlendirmesi, onun MLM niteliğini inkar ettiği anlamına gelmez. Bununla beraber Marksist Leninist Maoistler, iki oportünist çizgi ve önderlikten bir Marksist Leninist Maoist çizgi ve önderliğin çıkmayacağını da bilincindedirler. 1992 birliği bunun en somut örneği ve tecrübesi olarak Marksist Leninist Maoistlerin,

önünde durmaktadır. Marksist Leninist Maoistler birliğin, bütün oportünist çizgilerin mahkumiyeti üzerinde yükselmesi gerektiği konusunda tereddütsüzdürler. Bu başarısızlığı müddetçe hangi sıfatla olursa olsun hiçbir birliği Marksist Leninist Maoistler kabul edemezler. Bunu bilimimize ve davamıza saldırı olarak algırlar.

Bu sorun Partimiz Maoist Komünist Partisi açısından esasta çözülmüştür. 1. Kongremizin 30 yıllık muhasebe, program, tüzük, ideoloji, Uluslararası Komünist Hareket vb. konularda yakaladığı seviye bütün Maoistlerin birliğinin temelini oluşturmaktadır. Bu seviye yakalanmadıkça oportünist çizgilerin birliği 1992’de olduğu gibi gruplar konfederasyonundan öte bir anlam ifade etmez. TKP/ML açısından bu tarihi görev orta yerde durmaktadır. Maoistlerin birliği gibi yüce bir davaya inanılıyorsa bu tarihi görevden kaçılmaz.

Bütün bu MLM belirlemelerden sonra Kongremizin dolayısıyla Partimizin yakaladığı Maoist birlik seviyesini anlamaya çalışmak ve bu seviyeye uygun pratikler sergilemek yerine eskinin tekrarından ibaret olacak olan seviyesiz nitelemelerle bu tarihsel görevin önüne geçmeye çalışmak boş bir çabadır. Sorumsuzca yapılacak subjektif değerlendirmeler sadece Partimize değil Maoizm dünyasına yapılmış saldırı olacaktır. Marksist Leninist Maoistler, birliğin stratejik olduğu bilincinden hareket ederken yukarıda belirlenen prensiplerden de vazgeçmeyeceklerdir.

Ulusal Sorun, Kürt Ulusal Hareketi ve Taktik Önderlik

Doğru önderlik doğru bir siyaset ve taktikle orantılıdır.. Ama bunun için sadece teorik formülasyonlar ortaya koymak yetmez. Özelle geneli birleştirmek önderlik sanatının olmazsa olmaz bir koşuludur. Başkan Mao’nun dediği gibi, “Görevleri ortaya koymak yeterli değildir, aynı zamanda bunları yerine getirmeyi sağlayacak metodlar sorununu da çözümlememiz gerekir. Diyelim ki görevimiz nehri geçmektir, ama bir köprü veya bir kayık yoksa nehri geçemeyiz veya kayık sorunu çözümlenmedikçe nehri geçmekten söz etmek neye yarar? Metotlar da çözümlenmedikçe görevler üzerinde çene çalmak gereksiz gevezelikten başka bir şey değildir”.

Partimiz Yoldaş Kaypakkaya ile birlikte birçok konuda olduğu gibi ulusal meseleye ilişkin de en doğru ve en bilimsel bir politik perspektif ortaya koymuş, ancak bu genel politikayı özel politikalarla birleştirme görevini yerine getirememiştir.

Partimizin kuruluş belgelerinde **Yoldaş Kaypakkaya** ulusal sorun, ulusal hareket, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, tarihteki Kürt ulusal hareketleri, Kemalizm, Türk şovenizmi, sosyal şovenizm, ezilen ulus milliyetçiliği vb. konuları Marksist Leninist Maoist bir görüş açısıyla ortaya koymasına ve Partimizin Ulusal Soruna Maoist çözüm projesini berraklaştırmasına karşın Kaypakkaya sonrası önderliklerimiz bunu maddi bir güce dönüştüremedikleri gibi zaman zaman bu çizgiden saptılar.

Kendisini Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden proletaryanın öncü partisi olarak tanımlayan bir komünist partisinin Kuzey Kürdistan’da faaliyet sürdürmesi farklı şey ama o partinin ezilen ulus için somut sloganlar ve politikalar ışığında iradi faaliyet yürütmesi farklı şeydir. Ezilen Kürt ulusuna karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen bir komünist hareketin Kürt milliyetçiliğinin gelişmesinden yakınmaya hakkı yoktur. Bilindiği gibi PKK önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi 15 yıl boyunca devrimci bir ulusal kuruluş savaşı yürütmüş ve Kürt kitlelerinin ezici bir çoğunluğunu ulusal burjuvazinin bayrağı altında toplamıştı. Gerek Kürt kitlelerinin ulusal burjuvazinin arkasına takılmasında gerekse Faşist diktatörlüğün bu hareketi tasfiye saldırısının başarısında Partimizin hiçbir bir sorumluluğunun olmadığı düşünülemez.

Önderliklerimiz Kürt milliyetçiliğinin geliştiğini belirlemesine karşın bunun nedenlerini doğru bir siyasetle sorgulamaktan uzaktı. Kürt ulusunun üzerinde yaşadığı toprakları “Kürdistan” olarak ifade etmeye bile cesaret edemediler. Ezilen bir ulusun yaşadığı topraklar “Bölge Komitesi” olarak adlandırıldı. Bu kavramların, sanki milliyetçilerin tekelinde olan kavramlarmış gibi, yazınımıza girmemesi için fazlasıyla hassas davranıldı. Enternasyonalizm ve her türlü milliyetçiliğe karşı olma adına, sosyal şovenizmin üzerimizdeki ideolojik ve siyasi etkilerini kırmak için cüretkar davranılmadı, tam tersine bu olumsuz yanlarımızla uzlaşıldı. Bunun sonuçları boyutludur: Bir yandan sosyal şovenizme hizmet ederken öte yandan ezilen ulus proletaryası ve halkının Parti önderliğinde birleştirilmesine değil ezilen ulusun reformist ve devrimci burjuvazisinin ideolojik ve siyasi etki alanına akmasına neden oldu.

Sorunun ulusal boyutunu bir yana bıraksak bile, Maoist Partinin güven vermeyip ezilen ulusun burjuva hareketlerine ittiği yoksul Kürt köylüsünün devrimimizin temel gücünün azımsanmayacak bir bölümü olduğu gerçeği görülemedi.

Partimizin 1. ve 2. Merkez Komiteleri ve Konferans Kanadı önderlikleri, ezilen ulus milliyetçisi parti ve örgütlerin niteliğini doğru ve bilimsel bir şekilde değerlendiremedi. Bu konudaki siyasetimiz zaman zaman sol-sekter bir hat şekline büründü. PKK'nın karşı devrimci pratiklerinden kaynaklı olarak Partimizle ilişkilerinin gerginleşmesiyle Partimiz ideolojik siyasi duruşunda sebat etmeyecek subjektif değerlendirmelere ve sekter tutumlara girdi. Fiili olarak bir yönelime girilmemesine karşın bu niteleme sonucu Parti kitlemiz Kürt Ulusal Hareketine karşı olumsuz bir şekilde şekillendirildi.

PKK'nın hiçbir dönem "karşı-devrimci" olarak değerlendirilmesini gerektirecek yeterli siyasal nedenler yoktu.

Bir ezilen ulusun ulusal hareketini karşı-devrimci olarak değerlendirmek için o hareketin emperyalizme darbe vurmaması, onunla işbirliği içerisinde olması ve proletaryanın (komünistlerin) propaganda/ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerini engellemesi gerekir. Bir ulusal hareket eğer emperyalizme darbe vurmuyor ve proletarya devriminin gelişmesine hizmet etmiyorsa bu gibi ulusal hareketler reformist olarak değerlendirilir. Ve bu durumda bu karakterli ulusal hareketler desleklemez, ancak bu hareketlere karşı zor da kullanılmaz. Onların önderliklerinin ideolojik olarak teşhiriyle yetinilir. Daha önce de işaret ettiğimiz gibi PKK'nın pratik hattında, zaman zaman karşı devrime hizmet eden politika ve taktikleri olmuştur, ancak bu, PKK'nın genel karakterine ve çizgisine damgasını vuran yan değildi.

Parti içerisinde yanlış eğilimlerden biri de Kürt ulusal sorununa iki asgari bir azami program ve bunun için de seksiyon örgütlenmesini savunan oportünist anlayıştı. Bu anlayış daha çok PKK'nın silahlı mücadeleyi başlatmasıyla boyverdi. Ezilen ulus milliyetçiliğinden etkilenecek sözümona doğru bir siyaset ortaya koymaya çalışanlar, üzerlerinde olan "inceltmiş milliyetçiliğin" farkında olamadılar.

Kongremiz, ezilen ulus burjuvazisi ile ezen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkinin başlıca çelişmeler içerisinde sayılmaması ve Partinin buna gözünü kapatması esas itibariyle yukarıda açıkladığımız anlayışların ürünü olduğuna dikat çekti. Kürt ulusal sorunundan sıkça bahsedip bu çelişkiyi başlıca çelişkiler kategorisinde saymamak doğru değildi. Proletarya önderliğinde, Demokratik Halk Devrimi ile gerçek anlamda çözüme kavuşturulacak bu mesele konjüktürel taktik bir sorun

değil. Dolayısıyla ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişme öyle basitçe üzerinden atlanarak tespit edilse de edilmese de olur türünden yadsınacak veya başlıca olmayan onlarca irili ufaklı çelişki çerçevesinde izah edilecek bir çelişme değil, devrimimizin başlıca çelişmelerinden biridir. Egemen güçlerin kendi aralarındaki çelişmeyi doğru olarak başlıca çelişmeler içinde değerlendirdik. Peki ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişki bundan daha mı önemsizdir?

Çelişkiler keyfi tespit ve icat edilmez, varsa da reddedilemez. Her karmaşık sürecin içinde vardır. Objektif olarak tahlil edilmeli, süreçteki yerleri-rolleri ortaya konulmalıdır. Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasında başlıca bir çelişme yoksa, Kürt ulusal sorunundan sözedilebilir mi? Bu başlıca çelişmeyi yok sayarsak Türk egemenlerinin ezilen ulus ve azınlıklara uyguladığı milli baskının ayakları havada kalmaz mı?

Bu, başlıca ve kendine özgü niteliği olan çelişkiyi başka bir torbaya koyup yadsımak hem Kürt ulusal meselesine, hem de genel olarak milli meseleye, onu vareden nedenlere, bu meselenin kendine özgü ekonomik-sosyal-siyasal niteliğine doğru yaklaşmamak olur. Milli hareket ile halk hareketi, sınıfsal baskı ile milli baskı, milli mesele ile toprak sorununun karıştırılması, bir ve aynı şeyler olarak gösterilmesi, UKKTH'dan savrulmaların dayandığı önemli hatalardan biridir.

Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmeyi feodalizmle halk yığınları veya emperyalizmle halk ya da burjuvazi- proletarya, egemen güçlerin kendi aralarındaki çelişkiler içinde göstermek mümkün mü? Farklı nitelikteki çelişkileri diyalektik bir yaklaşımla birbirleriyle olan ilişkilerinde kavrayarak, özgüllükleriyle de ayırt etmek şarttır. Bunlar "bir torbaya doldurulmamalı" dendiğinde esas olarak bu kastedilmektedir. Bir torbaya dolduranlar mevcut olmuştur ve halen de mevcuttur, olacaklar da. Boş yere yakınmanın da, kızmanın da anlamı yoktur. İki çizgi mücadelesini yürütmek, doğru ile yanlış ayırt etmek, doğrudan birleşmek, yanlış deşifre etmek ve hatalı yoldaşları dönüştürerek doğruya kazanmak, ilerletmek asolandır.

Örneğin ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkiyi emperyalizmle halk arasındaki çelişki kategorisinde ele alan anlayışlar vardı. Ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişki, emperyalizmle çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişki kapsamında

ele alındığında nelerin karıştırılıp çarpıtıldığını söyle ifade etmek mümkündür.

Birinci olarak; emperyalizmin desteğinde ve ona uşaklık zemininde olsa da Türk egemen güçleri hedeften çıkarılmış olur. Doğu Perinçek'in Üç Dünya Teorisi rehberliğinde sistematik bir teori olarak bunu nasıl bayraklaştırdığını pratik olarak görmek durumundayız. Türk devleti ve onun temel direği ordu savunuculuğunun biraz da bu teorik belirlemeden geldiğini nasıl inkar edebiliriz. Parti saflarımızdaki yanlış anlayışın böyle bir pozisyonu olmadı. Ancak bu pozisyona düşmek demek bu yanlış anlayıştan köklü bir kopuşun gerekli olmadığı, yetersizliklerin giderilmemesi sonucuna götürmez.

İkinci olarak; birbirleriyle ilişkili ancak özgün nitelikleri itibarıyla ayrı ve farklı olan bu çelişmeleri yukarıda ifade edildiği gibi aynı torbada ele almak Türk komprador bürokrat burjuvazisinin ve büyük toprak ağalarının milli baskının esas uygulayıcıları ve şampiyonları olduğunu niyet ne olursa olsun gizlemeye hizmet edeceği açıktır. PDA revizyonizminin geçmişte yaptığı buydu. **Yoldaş Kaypakkaya** bu katmerli sosyal-şovenizmi o gün mahkum etmişti. Ancak **Yoldaş Kaypakkaya**'daki bilinç ne yazık ki bugüne taşınmadı.

Yoldaş Kaypakkaya, keskin anti-emperyalist maskeyle örtülmek istenen Türk şovenisti yüzü açığa çıkarmıştı. Bütün yazılarında, milli baskının esas uygulayıcıları kimdir, kimlere uygulanmaktadır, özü nedir, konularını diğer temel görüşleriyle birlikte açıklamıştı.

Milli hareketler sınıf karakterleri gereği ve özellikle de devrimci proletaryanın güncel alternatif olmadığı koşullarda emperyalizmle uzlaşmaya çok belirgin bir şekilde meylenmektedirler. Şurası açıktır ki ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçekten sonuca götürülmesi, çözülmesi meselesi sosyal kurtuluş gibi devrimci proletaryanın omuzlarındadır. Ama bu devrimci proletaryanın ulusal kurtuluş mücadelelerine ilgisiz kalacağı anlamına gelmez. Bu sorunları milliyetçi burjuvaziye havale etmez. Kendi bağımsız denenmiş sancağını yükseltmekle, gerçek çözüm alternatifini göstermekle yükümlüdür. PKK ve KADEK'in bazı sözde dostları Kürt meselesindeki sorumluluklarından kendilerini azat etmişlerdir. Bu sorunu milli hareketin mutlak el atılamaz sahası olarak görmek, pratiklerinin başta gelen özelliğidir. Kendilerine biçtikleri rol hiç de pratikte varolmayan hamasi destek söylemidir. Gerçek ise, egemen ulus devrimciliğinin kabulüdür.

Halbuki Maoist Komünist Partisi Kürt veya Türk partisi değildir. Enternasyonal proletaryanın bir parçası olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'da her millet ve milliyetten proletaryanın öncü birliğidir. Amacı komünizmdir. Buna ulaşmak için Marksizm Leninizm Maoizmi rehber alır. Bulunduğu halkada, koşullar açısından farklılık içeren görevleri ele alırken enternasyonal proletaryanın görevlerinin özde ortak olduğu bilinciyle hareket eder. Proletaryanın mücadelesi her halkanın farklı koşulları yüzünden içeriği değişmese de, biçimde farklılıklar gösterecektir. Lenin yoldaşın dediği gibi, görev, "herkes için aynı olan uluslararası sorunu" her bir somutta özel olanla birleştirmektir. Proletarya enternasyonalizmi budur. Troçkizmin "komünizm" adına bunu atlayan, köylü sorunu, ulusal sorun, vb sorunları keskin sosyalist tek tip devrim çığırtkanlığıyla burjuvaziye havale eden, özünde sırt dönen Çin Devrimi aleyhtarlığında gösterdiği gibi, Yeni Demokratik Devrimi yadsıyan, burjuva diye damgalayan Avrupa merkezci anlayışını Maoistler her zaman kararlıca reddettiler, reddedeceklerdir.

Sınırlar mutlak değil, ancak dünyamızın şimdiden reddedilemez objektif bir olgusudur. İrademiz dışında varolan bu olguyu dikkate alarak proletarya, örgütlenmesinde bunu yoksayamaz. Her bir halde de somut koşullar açısından farklılığı, bu açıdan görevlerinin biçimde zorunlu olarak alacağı somut şekli görmezden gelemez.

Devlet sınırları açısından proletarya meseleye nasıl bakar? Ayrı milletlere göre ayrı milli örgütlenmeleri reddeder. Her millet ve milliyetten işçilerin ulusal değil sınıf örgütü olan partilerde kenetlenmesini savunur. Bunu yaparken de ulusal eşitsizlikler, bölgesel farklılıkları görmezden gelemez. Her bir yerdeki özgül görevleri doğru saptar. MLM rehberliğinde onu somutla birleştirerek güçlenir. Kongremizde ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmenin başlıca çelişmeler içerisinde görülmesi bu gerçekliğin bilince çıkarılmasının ürünüdür. Görevler açısından bu anlamsız mıdır? Coğrafyamız genel olarak Yeni Demokratik Devrim süreci içinde bulundugumuzu göstermektedir. Özgül farklılıklar bu temelde bazı özgül görevler içerse de Yeni Demokratik Devrim coğrafyamızın asgari genel programıdır. Değişmeyen bu genel programa rağmen, her konuda olduğu gibi bu konuda da hem özgül görevler hem de her bir zamanda gündeme gelecek değişikliklere bağlı olarak özel siyasetlerin gerekliliği doğal olarak kendini dayatacaktır.

Ulusal meselenin çözümünde devrimci proletaryanın aydınlatıcılığını Türkiye - Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin geleneksel hatalarının düzeyine düşerek, onlarla benzeşerek karartmaya çalışan duruşlara özellikle **Yoldaş Kaypak-kaya**'nın ışığıyla meydan okuma cüreti Maoistler için vazgeçilmezdir. Maoistler milliyetçi burjuvazinin Bundçu federal milletler eksenli projesine de, inkara ve UKKTH'nin gaspına dayanan Üniter devletçi şovenizme de karşıdirlar.

Kadın-Erkek İlişkisi ve Kadınların Kurtuluşu

Kongremiz, ilk toplumsal işbölümü ile ortaya çıkan ve özel mülkiyet ve sınıflı toplumlar dünyasının bir ürünü olan kadın-erkek çelişkisinin çözümü doğrultusunda Parti tarihimizde somut politikalar üretilmemiş olmasını bir eksiklik ve egemen erkek şovenizminin incelenmiş bir yansıması olarak görmüş ve ezilen cins olarak kadının özgürleşmesi doğrultusunda özgün politikaların, özgün mücadele örgütlerinin önemi ve zorunluluğuna dikkat çekmiştir.

Toplumsal devrimin önemli bir parçası ve politik gücü olarak kadının kurtuluşu hareketine öncülük ve önderlik misyonunun somut olarak yerine getirmeyen bir Maoist Komünist Partisi insanlığın kurtuluşu projesinde kadınlara verdiği güvende de zayıf kalacaktır. **Kadın ile erkek arasındaki çelişki halen sınıfların ve antagonist çelişkilerin varlığını sürdürdüğü sosyalizmde de varolacak ve ancak büyük proleter kültür devrimlerinin nihai halkası olarak yani komünizmle köklü çözüme ulaşarak cinsler arası salt doğal bir farklılığa dönüşecektir. Kadın ile erkeğin ilişkisinde de devrim gerçekleşip son efendi-köle ilişkisi de yeryüzünden silinmeden tüm dünyamızda gerçek anlamda komünizmin zaferinden söz etmek olanaksız olacaktır.**

Kongremiz, maoist komünist kadın kadrolar ve onların öncülüğünde geliştirilecek ve komünizme kadar sürdürülecek kadının kurtuluşu hareketini, hem bugün kadınların demokratik hareketi içerisinde zincirlerini kopararak devrimci enerjilerinin açığa çıkarılması, hem de sosyalizm sonrası nihai zafere ilerlenebilmesinin tayin edici olabilecek teminatı ve araçlarından biri olarak görmektedir.

Kongremiz bu bilinçten hareketle saflarımızdaki kadın erkek ilişkilerini de bir değerlendirmeye tabi tutmuş ve bu ilişkilerin, özellikle de ikili özel ilişkilerin önemli oranda burjuva-feodal ideoloji ve kültürün etkisi altında olduğu sonucuna varmıştır.

“Evliliklerde” ideolojik-siyasi birliktelik temeli üzerinde sosyal, kültürel ve örgütsel duruşların uyumluluğu ancak cinsler arasında özgür ve eşit bir ilişkinin zemini olabilir. Karşılıklı paylaşım ve çok yönlü ortaklaşma yani ortak düşünme, ortak üretim zemininde bir ilişki ile kadın ile erkek arasındaki çelişki komünist insan ilişkilerini inşa temelinde çözülebildiği oranda özgür bir kadın erkek ilişkisinden ve doğru bir “evlilik” anlayışından bahsedebiliriz. Buna karşılık Partimiz saflarındaki “evliliklerde” komünist ilişkiler, kadın ve erkek arasındaki çelişkilerin çözülmesi ve yabancılaşmanın kırılması ve yeni kültürün inşası ölçütleri baz alınmıyordu. Tam tersine sosyal, siyasal ve örgütsel statüleri arasında uçurum olan kişilerin geleneksel tarz evlilikleriyle evlilik kurumu ve dolayısıyla giderek düzenicilik yeniden üretiliyor ve ilişkiler ilerleten değil geriletken, proleterleştiren değil düzene yeniden bağlayan, üreten değil tüketen, mülkiyetçiliği, bireyci bencilliği yeniden üreten araçlar oluyordu. Örneğin bir parti kadrosunun geleneksel bir ev kadını ile evliliği yadırganmıyor, karşılıklı bir sosyal ve siyasal paylaşım ve üretim zemininde olmayan ilişkinin sahteliği ve “evlilikle” örülen efendi-köle ilişkisi görülüyordu. “Evlilikler” salt maddi temeli olan cinsellik üzerinde inşa ediliyor, komünistlerin insanın insana yabancılaşmasının kırılması hedefinden sapılıyor, sosyal bir varlık olarak emek ve paylaşım zemininde gelişen insanlığın yeni kültürü değil, geleneksel feodal veya burjuva insan ilişkisi ve evlilik kültürü yaşatılıyordu.

Salt cinsellikle temellendirilen bir evliliğin özünün hayvani cinsel ihtiyacı karşılamaktan öteye geçmeyeceği ve komünistlerin insan ilişkisi olamayacağı açıktır. **Kadın ve erkek komünistlerin ilişkisi komünistlerin özgür insan ilişkileri bilincinin en billur biçimi ve görüngüsü, modeli olabilmelidir. Kaldı ki salt cinsellik üzerinde yükselen birlikte yaşamın, siyasi paylaşım ve üretimin olmadığı bir “evlilik” ilişkisi ne yürür, ne de devrimci bir ilişkiyi geliştirir. Tam tersine bu tür ilişkiler kişileri daha da geriletir. Böylesi evlilik ilişkileri düzen içidir, burjuva feodal insan ilişkilerini yeniden üretir. Profesyonel devrimci veya gerilla da olsalar, siyasi ve örgütsel konum bakımından aralarında ciddi farklar olan kişilerin “evlilik” ilişkisi de eşitlerin özgür ilişkisi olamaz -özellikle de kadının aleyhine- köleliği, bağımlılığı pekiştirir. Erkeğin lehine kadın üzerinde siyasi iktidar ilişkisini güçlendirir. Her ikisini de köleleştirir.**

Kısacası, geleneksel evlilik kurumu kuşkusuz komünistlerin sahiplenip savunacağı bir ilişki olamaz. Kadın ile erkeği birbirinin mülkü olarak kavrayan ve özellikle de kadın başta olmak üzere her ikisini de köleleştiren geleneksel evliliklere ister burjuva ister feodal ahlak temelinde olsun karşı çıkılmalıdır. Bu konudaki yanlış çizgi ve kavrayışların kadın militanların ideolojik ve politik olarak yeterince gelişmemesinin temel sebeplerinden biri olduğu ve önemli bir politik güç ve savaş gücü olarak kadını etkisizleştirdiği, kadının özgürleşmesinin önünde set oluşturduğu özel olarak anlaşılmak durumundadır. Aile ve evlilik kurumu komünistlerin yıkmak istedikleri özel mülkiyet sisteminin en temel hücreleridir. Bu kavrayışın Parti güçlerinde hakim hale gelememiş olması son derece ciddi bir ideolojik sorundu ve gerek kadın kadroların yetişmesinin önünde gerekse de kadro üye ve militanların ideolojik duruşlarının daha da keskinleşmesi önünde ciddi engeller oluşturmuş, örgütsel zararlar da vermiştir.

Maoizm'le yüklen, Halk Savaşı'yla ilerle!

Her devrimin temel meselesi siyasi iktidar sorudur. Siyasi iktidarın zora dayalı alınması evrenseldir. Bu, bir ilkedir. Bu evrensel ilkenin aldığı somut biçimler ve devrim sürecinin hangi aşamasında esas hale geleceği somut şartlarla belirlenir. Sömürge, yarı sömürge yarı feodal ülkelerde bu ilkenin aldığı biçim Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi'yi, kapitalist, emperyalist ülkelerde silahlı genel ayaklanmadır.

Yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerin devrim stratejisi olan Halk Savaşı özünde uzun süreli köylü savaşıdır. Komünist Partisinin yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde Yeni Demokratik Devrimi aşgari programı olarak kabul etmesi onun subjektif bir tercihi değildir. Komünist Partisinin amacı komünizmdir. Ancak bu nihai amaca ara aşamalar atlanarak ulaşılamaz. Bundan dolayı komünist partisi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde bu ara aşamalara ulaşmak için bu ülkelerin somut koşullarına uygun bir devrim programına, savaş stratejisine sahip olmak zorundadır. Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi, özü toprak devrimi olan Yeni Demokratik Devrimi gerçekleştirmek ve üç büyük dağ, feodalizm, emperyalizm ve komprador bürokrat kapitalizmi devirerek proletarya öncülüğünde işçi-köylü temel ittifakı üzerinde devrimci halk sınıf ve tabakalarının Demokratik Halk İktidarı'nı kur-

mak ve durmaksızın sosyalizme doğru ilerleyebilmek için proletaryanın politik ve askeri stratejisi olarak tüm sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için evrenseldir. Bu ülkelerde Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşının somut biçimi olduğu stratejik savunma aşaması ile başlayan bu stratejinin, başından sonuna kadar ana mücadele biçimi silahlı mücadele, ana örgütlenme biçimi ordudur. Kırılardan şehirlere doğru bir stratejik planın nesnel zemini bu ülkelerin sosyo ekonomik yapısı, başçelişkinin feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki olması gerçekliğidir. Diğer yandan kırılın egemen sınıfların yumuşak karnı olması, askeri planda da stratejinin bilimselliğini belirleyen bir diğer sebeptir.

Her gerilla savaşı halk savaşı değildir. Her silahlı eylem veya silahlı mücadele halk savaşı değildir. Halkın katıldığı, halkın verdiği her savaş halk savaşı değildir.

Gerilla bölgelerinde, yoğunlaşarak yaygınlaşma, kitleleri örgütlenme ve silahlandırma ve kızıl siyasi iktidarlar politikası ile başından itibaren kitleleri değiştirip dönüştürme Halk Savaşı'nın tüm aşamaları boyunca temel olanıdır. Stratejik Savunma Döneminde temel mücadele biçimi olan Köylü Gerilla Savaşını, kumanda eden de bu siyasettir.

Stratejik Denge aşamasına gelindiğinde halkın iktidar organlarının varolduğu, proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesi bileşenlerinin kızıl siyasi iktidarları bizzat yönettiği kurtarılmış alanlar yaratılmış ve düzenli ordu ve halkın birleşik cephesi gibi stratejik silahlar inşa olmuştur. Stratejik dengeyi stratejik saldırı aşaması izler.

Ülkemizde ezilen ulus burjuvazisi önderlikli Kürt Ulusal Hareketi 15 yıl boyunca devrimci savaş yürütmüş ve Kuzey Kürdistan halkının önemli desteğini almış ve önderliğini kabul ettirmiş olmasına karşın ciddi tasfiye sürecine girmiştir. Çünkü ulusal burjuva önderliklidir. Çünkü Halk Savaşı vermemiştir. Çünkü iktidar perspektifi, kızıl siyasi iktidarlar, kurtarılmış bölgeler perspektifi hiç olmamıştır. Çünkü gerici üretim ilişkilerine dokunmamış, hatta yer yer onlarla pragmatist bir şekilde bütünleşmiştir. Ve 15 yılın sonunda burjuva karakterinden dolayı düzene entegre olma yoluna girmiştir. Halkta savaş yorgunluğu, demoralizasyona sebep olmuştur. Bu bizim için çarpıcı bir tarihi derstir.

Baş çelişki neredeyse orada yoğunlaşmak gerekir. Stratejik darbe oradan vurulur. Bu, dünyada sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdir.

Yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde ise köylük alanlardır. Buralarda devrimin temel gücünü köylülük oluşturur. Kapitalist emperyalist ülkelerde bu sanayi proletaryasıdır. Stratejik darbeyi vuracak olan sanayi proletaryasıdır. Stratejik kavrayış ve stratejik plan dahilinde olmayan taktikler yenilgiye ve başarısızlığa götürür. İktidar bilinci ve iktidarı ele geçirme planı net olan kurmay, kitlelerin eseri olacak devrimi başarıyla yönetir. Bunun için ideolojik-siyasi çizgi tayin edicidir.

1970'li yıllarda 15-16 Haziran işçi ayaklanmaları deneyimi yaşadık. Partimizin kuruluşu öncesi stratejik kavrayışımızın ve programatik görüşlerimizin şekillendirilmesinde önemli bir derstir. Proletaryanın bizimki gibi bir ülkede bu militan politik çıkışı sonuç alıcı olamamıştır. Politik olarak güçsüz olan proletaryanın alabildiğine yüksek devrimci durum koşullarında iktidar hamlesi yenilgiye nesnel olarak mahkumdur. Çünkü başçelişkiyi çözmekten, devrimin temel gücüyle birleşerek politik bir güç haline gelmekten henüz uzaktır.

İlk örgütsel yenilgimizi parti hazır olmadan silahlı mücadeleyi başlatarak aldık. Üstelik başlattığımız, Halk Savaşı'nın Stratejik Savunmadaki somut biçimi olan köylü gerilla savaşı da değildi. Tek tek silahlı eylemler, tek tek gerilla eylemleri. Devrimci durum aleyhimizyken izlediğimiz sol taktik hatalar bizi örgütsel yenilgiye götürdü.

2. Örgütsel yenilgimizi de gerilla savaşı, halk savaşı adına, kıra yoğunlaşmak gerekirken güçlerimizin önemli bir bölümünü şehirlerde yoğunlaştırarak aldık. Stratejik plan dahilinde ana mücadele ve örgüt biçimlerinde berrak bir bilinç ve bu bilinçle somut koşulun doğru tahliliyle her alan ve koşula uygun taktikler uygulanmadı mı başarısızlık kaçınılmazdır. Stratejik kavrayışsızlığımız taktik hataları getirmiş, taktik stratejiyi, strateji de ideolojiyi kemirmiştir. İktidar perspektifini yitiren şehirlerde yoğunlaşmış başarılı askeri eylemler, devrimci durum yüksek olduğu müddetçe bizi zafer sarhoşluğu içerisinde tuttu. Ama devrimci durum gerileyip de saldırılar artınca, kırık alanlar dışında hiçbir parti ve ordu gücümüzü darbeden ve tasfiyeden koruyamadık.

Gene ülkemizde düşmanın 1993-96 stratejik saldırı ve tasfiye konsepti sürecinde Partimiz dahil tüm devrimci örgütler şehirlerde darbe almışlardır. Tüm cunta süreçlerinde böyle oldu. Sadece köylük bölgelerdeki gerilla güçlerimiz en şiddetli saldırılara karşın diri kalabildi. Demek ki taktiklerimiz

stratejik bir plan dahilinde gitmiyor, stratejik kavrayışımız devrimci durumun dalgalanmaları ve halkın kendiliğinden gelme mücadeleleriyle birlikte dalgalanıyor, uzun süreli ve sonuç alıcı bir stratejik kavrayış ve iktidar bilincindeki zayıflık buna sebep oluyor.

Partimiz Maoist Komünist Partisi Kongresi 30 yıllık tarihimizin Maoizm bilimi rehberliğinde muhasebesiyle çıkardığı derslerde Maoizm kavrayışının, özellikle de Kültür devrimi derslerinin bilince çıkarılmasının tayin edici önemini bir kez daha açığa çıkardı. Halk Savaşı stratejisini salt bir askeri savaş stratejisi olarak algılamının ve Maoist kitle çizgisinden sapmanın asla kalıcı ve sonuç alıcı başarılarla taşıyamayacağına bu dersler ışığında bir kez daha işaret etti.

Parti inşası kuşkusuz gerek ideolojik gerek politik ve örgütsel açıdan olsun savaş içerisinde gerçekleşiyor ve gerçekleşecektir. Partimiz esas olarak ordu içinde örgütleniyor. Partimiz kadrolarının esas köylük bölgelerde ve ordu içerisinde konuşlanıyor. Partimiz bir savaş örgütüdür. Ancak bunun Partinin ideolojik ve politik önderliği, stratejik önderlik kurumu kurumlaştırılmadan, bunun tayin edici önemi küçümsenerek tek yanlı bir şekilde yapıldığında salt askeri bakış açısının ve dar deneycilik kaynaklı sol oportünizmin bizi nasıl bir tasfiye sürecine soktuğunu tecrübelerimizle gördük.

Partinin ve ordunun savaş içerisinde inşası salt askeri planda kavranıp ele alındığında bunun ideolojik ve politik boyutu özellikle de yeni politik iktidarlar somutunda kendisini gösteren Partinin ideolojik politik önderliği ve nüfuzunun doğru bir kitle çizgisi üzerinden halkın yaşamında somut değişim ve dönüşümlere işaret etmesi zorunluluğu gözardı edildiğinde gerçek bir Halk Savaşından bahsedemediğimizi gördük. Yoğunlaşarak yaygınlaşma, parça parça iktidarlaşma bilinciyle Kültür devriminin dersleri ışığında halkın yaşamı ve bilincinde, üretim ilişkilerinde somut değişim ve dönüşümlere önderlik etmektir; salt bir askeri taktik değildir.

Yoğunlaşma kitlelerin Parti önderliğinde örgütlenmesi ve silahlandırılması, adım adım iktidarlaştırılmasıdır. Bunun somut biçimleri, somut mücadele ve örgüt biçimleri doğru tespit edilmek durumundadır. Bu derinlik, devrimin kitlelerin eseri olacağı noktasında bilinç berraklığı ve net bir iktidar perspektifi olmayınca, devrimci durumun sürekli varolduğu bir ülkede sürekliliği sağlanmış gerilla savaşının dahi hiç bir şekilde başarı ve zafere

işaret etmediği görülmüştür. Çünkü bu, adına halk savaşı dense de halkın savaşı olmamış, halk adına halk savaşı yani öncü savaşı olmuştur.

Öncü savaşı devrimci durum varolduğu zaman veya yüksek olduğu zaman halkta çok güzel duygular, kurtarıcı, öncü ve kahraman olarak gördüklerine hayranlık duyguları uyandırabilir ama halkın ideolojik ve politik bilincinin dönüşmesine yetmez. Halkın kendi savaş pratiği içerisinde öz güven ve cüretle, uzun süreli ve sabırlı bir mücadele içerisinde dönüşerek ve dönüştürerek kendi iktidarını dişle tırnakla kurmaya götürmez. Başarıları geçici olur. Halkın öncüye güvenmesi iyidir. Ancak halk öncüye bir kurtarıcı olarak değil, önder olarak güvenmelidir. Halk öncelikle kendi gücüne güvenmelidir. Kültür devrimleri bunu öğretiyor. Gerçek güç, gerçek politik güç, tarihin öznesi, halktır, bir avuç öncü değil.

Parti ile kitleler arasında bu bilinçle bir ilişki kurmayan devrim çizgisi ile iktidar alınsa dahi o iktidarın yozlaşması, gericileşmesi engellenemez. Geriye dönüşler engellenemez. O politik zafer kalıcı olamaz. Öyleyse mesele halkla birleşerek halkı savaştırmaktır. Halkı savaşarak savaştırmaktır. Partinin askerileşmesi, bir savaş örgütü olarak kurumlaşması, budur.

Halk Savaşı halkı silahlandırmalı, halkı ideolojik ve politik önderliğiyle donatarak savaştırmalı ve ordulaştırmalıdır. Ne için savaştığını bilen ve bu bilinç gelişimi ile diyalektik ilişki içinde savaşı yükselten halk sadece askeri olarak değil ideolojik, politik ve kültürel olarak da devrim sürecinden geçecektir. Basitten karmaşığa, zayıftan güçlüye, küçükten büyüğe parça parça gelişerek iktidarlacaktır. Bu iktidarın özü proletarya diktatörlüğüdür. Proletarya diktatörlüğü halk adına partinin veya proletarya adına partinin diktatörlüğü değildir.

Canlı politik yaşama katılmayan proletarya ve halk gerçekten iktidar değil demektir. Bu durumda geriye dönüşler kaçınılmazdır. Maoizm rehberliğinde stratejik önderlik kavrayışı budur. Öncü savaşını içeren, halk adına veya proletarya adına iktidarı belirsiz ve soyut bir planla ele geçirmeye çalışan iyi niyetli stratejiler Maoizmden sapmadır. Gueveracılıktır. Sol oportünizmdir. Halkın geniş kesimleriyle birleşme prensibinden sapmadır. Bu çizginin olası bir devrimi, proletarya diktatörlüğüne götürmez.

Proletaryanın ve halkın ileri kesimleriyle birleşmek birincildir. Ancak bu yetmez. Orta kesimleri de ileriye taşımak, geri kesimleri ilerletmek veya

tarafsızlaştırmak gerekir. Sadece ileri kesimlerle birleşerek izlenen sol sekte bir kitle çizgisi, ileri kesimlerin örgütlendiği kitle örgütlerine yüklediği sol subjektif dogmatik görevler ve politikalarla sağ bir pratik hat içine düşmekten kendisini kurtarmaz.

Demokratik alanlar, demokratik kitle örgütleri nefes borularıdır. Onlarla devrim olmayacağı kesindir. Ancak bunları kullanmak gerekir. Kitleler gerçek mücadeleleri içerisinde örgütlenecek ve onlara dışarıdan bilinç taşınacaktır. Kendi mücadele deneyimleri içerisinde politik ajitasyonla bilinç seviyeleri yükselecektir. Bunun için legal olanaklardan da sonuna kadar yararlanmak gerekir. Stratejik duruşu sağlam, iktidar bilinci net bir Partinin bu temelde kitle çalışması birikimcilik değildir, aksine somut durumun somut tahlili üzerine kurulu stratejik bir kavrayışla taktiklere yön verilmesidir. Güç biriktirmek, geri çekilme, savunma vb. taktikler şartlar olgunlaştığında saldırılabilmek içindir.

Halk Savaşı'nın politik iktidarlaşıma perspektifine yön veren ideolojik özü tüm ülkeler ve tüm devrimler için geçerlidir. Bu, Maoizmin uygulamasıdır. Kitle inisiyatifini esas almaktır. O, doğru öncü- kitle ilişkisi, doğru önderlik çizgisidir. O, devrimin kitlelerin eseri olduğu bilincidir. Kısacası o, her şeyden önce Maoist kitle çizgisidir. İnsanın bilinçli dinamik rolünün tarihsel materyalist kavranışı, diyalektik materyalist uygulamasıdır. O, ideolojik mücadeleyi, ideolojik, kültürel değişim dönüşüm ve ilerlemenin motoru olarak kavrayıp, proletaryanın ideolojik ve politik önderliğini kitlelerin gerçek mücadeleleri içerisinde insan bilincinde ve yaşamında iktidarlaştırarak geleceği bugünden inşa etme; yıkarken yapma pratiğidir. Muhafız değil alternatiftir. Yaşamın her alanında devrimcidir. Bilinçlerde devrimdir.

Partimiz Maoist Komünist Partisi Maoizmin ve Halk Savaşı Stratejisinin her türlü sol ve sağ yorumunu berrak bir şekilde alt etti.

Kongremiz Halk Savaşı Stratejisinin sol ve sağ yorumlarına ve Maoizmden sapmalara karşı keskin ideolojik mücadelenin zorunluluğunu önemle vurguladı.

Partimizin kuruluş belgelerinde Maoist Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi parlak bir şekilde ortaya konulmasına karşın Partimiz Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Halk Savaşı'nı stratejik bir plan dahilinde başlatma ustalığını gösteremedi. Kuruşundan kısa bir süre sonra 1. Örgütsel Yenilişiyle tanışan Partimiz, Halk Savaşı'nı merkezi

bir plan dahilinde başlatmak bir yana, uzun yıllar örgütsel olarak merkezi bir yapıya kavuşamadı. 1. Konferansımızla Parti önderliğinin tesis edilmesi Halk Savaşı'nın da merkezi bir plan dahilinde başlatılması anlamına gelmiyordu. 1. Konferans ve sonrası önderliklerimizin Halk Savaşı kavrayışı kuruluş belgelerimizdeki Maoist görüşlerin oldukça gerisindeydi ve yer yer de onun tahrifatına dayanıyordu. Halk Savaşı, başvuru sıradan bir şiddet biçimi olarak algılanıyor ve silahlı her eylem Halk Savaşı olarak görülüyordu. Gerek Partimizin bölgesel döneminde gerekse de 1. ve 2. Konferanslarımız sonrasında önderlik çizgilerimiz esas olarak bu kavrayıştaydı. Bu kavrayış öz olarak fokoculuğa ve salt askeri bakış açısına denk düşüyordu. Stratejik bir plan dahilinde olmasa da 1987 yılında başlatılan gerilla savaşıyla Halk Savaşı'nın salt bir askeri strateji olduğu yanlış kavrayışı aşılamadı.

Halk Savaşı'daki kavrayışsızlık Yoldaş Kaypakaya sonrası Parti tarihimiz boyunca esas olarak yanlış taktik yönelimlere girilmesine sebep oldu ve halk savaşı stratejisinin hizmetinde ve nesnel gerçekliğe uygun olmayan, yenilgiye mahkum bu taktik yönelimlerin gerçekleştirilmesi için de yanlış mücadele ve örgüt biçimleri belirlendi. Söz konusu "taktik" mücadele ve örgüt biçimleri merkezi ve stratejik mücadele ve örgüt biçimlerine hizmet etmek bir yana, ana mücadele ve örgüt biçimlerini taktik düzeyinde kavradı, taktiğe indirgedi ve devrimin üç temel silahının kavranışını ya erteledi ya da boşa çıkardı. Deyim yerindeyse bu dönem boyunca taktiklerimiz stratejimizi kemirdi ve devamlı zayıflattı.

Partimiz yıllarca taktik yönelimde barışçıl mücadelenin mi yoksa silahlı mücadelenin mi esas olduğu tartışmalarıyla teorik ve ideolojik kaosa sürüklendi. Tek tek silahlı eylemler ve tek tek gerilla eylemleri Halk Savaşı zannedilirken, "savunma taktiği" "barışçıl mücadelenin esaslığı" ile, "saldırı taktiği" ise "silahlı mücadelenin esaslığı" ile özdeşleştirilerek tam bir kafa karışıklığı yaşandı.

Merkezi görevin gerilla savaşını başlatmak olduğu her dönemde Parti stratejik olarak konuşlandırılmayarak şehirlere taşındı. Özellikle devrimci durumun yükseldiği dönemlerde şehirlerde sansasyonel, başarılı askeri eylemlerle zafer sarhoşluğuna kapılındı. Devrimci durumun ve devrimci halk hareketliliğinin geri düşmesiyle birlikte alınan örgütsel darbelerin etkisiyle tasfiye ve demoralize olundu ve sağa savrulundu. Parti tarihimizdeki bu sağa savruluşlar solu besledi ve giderek hakim çizgi

haline gelmesini sağladı. 1987'de gerilla savaşının başlatılması aynı zamanda sürekli bir sol oportünist çizginin kendini sürdürebildiği nesnel koşullarda varoldu. Gerilla savaşı başlatıldıktan sonra da merkezi görev doğru olarak kavranmadı ve bu savaştaki "yoğunlaşarak yaygınlaşma" prensibi dört tarafa yumruk atma pratiğine dönüştürüldü ve Parti ve Ordu güçleri tasfiyeyle yüzyüze getirildi. Yoğunlaşmadan yaygınlaşma çabası iktidar perspektifi bir yana, sürekliliği sağlanmış bir gerilla savaşı düzeyine bile çıkarılamadı.

Gerilla bölgelerinde kitleleri örgütleyip seferber etme, silahlandırma, yeni demokratik kültürle değiştirip dönüştürme bilincinden yoksun salt askeri bakış açısıyla, halk ve milis gücü Halk Savaşının öznelere haline getirilemedi. Bu sebeptir ki halk adına halk savaşçılığı, halkın seyirci ve destekçi kılındığı bir öncü savaşı derekesine indirgendi. Bunun, teoride savunulan Kızıl Siyasi İktidarlara için Köylü Gerilla Savaşı'nın pratiği olmadığı çok açıktı. Halk Savaşı sadece bir askeri sanat olarak ele alınıyor, Halk Savaşının kitle çizgisi, siyaseti, ideolojisi, kültürü, ekonomisi, kısacası devrim süreci işletilemiyordu. Bu çizgide yükseltilemeyen gerilla savaşının karşısına kolayca insansızlaştırma politikasıyla çıkan düşmanın yıldırma, sindirme, köy boşaltma vb. politikalarının başarısı da engellenemiyordu.

Kongremiz Devrimin kitlelerin eseri olacağı ve Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisinin temel ilkesinin kitle bağları ve kitlelere dayanma olduğu; Halk Savaşının bir avuç öncünün, bir grup kahramanın değil halkın savaşı olduğu bilincinin mutlak suretle güçlendirilmesi gerektiğini vurgulamıştır.

Kongremiz, Halk Savaşı boyunca halkın iktidarlaşması ve kitle inisiyatifine ilişkin kavrayıştaki zayıflığın aşılması ve salt askeri bakış açısından kopularak, Halk Savaşı'nın aynı zamanda savaş içerisinde bir ideolojik, politik ve kültürel devrim süreci olduğunun bilince çıkarılması ve buna göre hareket zorunluluğuna işaret etti. Halk Savaşı herşeyden önce halk kitlelerinin savaş içerisinde yaşamının ve bilincinin değişim ve dönüşümü ile birlikte kitleleri örgütlü bir politik güç haline getirerek iktidara taşır. Maoist önderlikli Halk Savaşı, kitleleri yeni demokratik kültürle donatmanın; feodalizmin ve her türden gericiliğin kitleler üzerindeki etkilerini kırarak -sadece askeri planda değil- ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel cephelerde de feodalizmi savaşın seyri içerisinde adım adım tasfiye etmenin temel aracı ve sürecidir. Halk Savaşı Büyük Proleter Kültür Devriminin

dersleriyle, kitle çizgisiyle yani Maoizmle içeriklendirilmeden gerçek bir Halk Savaşı olamaz. Halk Savaşı kitlelerde sonu gelmez değişimin bugünkü biçimidir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi proletarya açısından dünya çapında ve komünizme kadar somut koşullarda özgül biçimler olsa da evrensel bir niteliğe sahiptir. Temel mesele budur. Temel meseleyi bir yana bırakıp “sağcılık”, “solculuk”, “mücadele kaçkınılığı”, vb. söylemler Parti kitesini ve militan duyguları okşayabilir ama rehber ideolojimiz önderliğinde zincirlerinden koparak dünyayı komünizm doğrultusunda değiştirmek için gerçek anlamda fethetmeye götürmez. Sağcılık, solculuk ve mücadele kaçkınılığı tabii ki vardır ve olacaktır da. Mesele bunların Partinin önderlik çizgisi olarak varolabilmesinin kaynağını bulup açığa çıkarmaktır. Kongremiz bunu Maoizm’den kırılmanın bir sonucu olduğunu parlak bir biçimde ortaya koydu ve Maoizm rehber alınmadıkça gerçek anlamda bir Halk Savaşının yürütülüp başarıya ulaşılamayacağını altını önemle çizdi. Parti önderliklerimiz tarafından bu kavrayış bilince çıkarılmadığından ki ideolojik temeldeki bu savruluş genel politik çizgiden kimi zaman sağ kimi zaman sol bir sapmanın hakim olmasına neden oluyordu.

Bizimki gibi ülkelerde Halk Savaşı’nı başlatarak ilerletmenin nesnel koşulları vardır. Tek bir kıvılcım tüm bozkırı tutuşturabilir. Bununla beraber devrimci savaş devrimin zaferiyle taçlandırmak için gerekli olan subjektif koşullardır. Bunlardan esas ve tayin edici olanı ise stratejik önderliğini kurumsallaştırmış, Parti içi iki çizgi mücadelesini ve eleştiri-özeleştiriye gelişmesinin motoru sayan, çelikten eylem ve irade birliğine sahip Maoist Komünist Partisi şarttır. Bu Parti savaş içerisinde adım adım inşa olacak ve giderek öncü partiden önder parti seviyesine ulaşacaktır. Öncü Parti, Halk Savaşını başlatmanın olmazsa olmazıdır. Önder Parti Halk Savaşının zaferinin teminatıdır.

Silahlı mücadeleyi başlatmak için askeri, örgütsel, lojistik altyapı çalışması asgari bir zorunluluktur. Savaşı başlatmak için yapılan hazırlığın barışçıl biçimlerle yapılamayacağı açıktır. Hazırlıktan kastedilen savaş bölgesi olarak belirlenen köylük alanlara kadroların aktarılması, savaşçıların aktarılması, örgütlü hale getirilen ilişkilerin silahlandırılması, bu ilişkilerin asgari düzeyde teorik ve askeri eğitimden geçirilmesi, propaganda ve ajitasyon çalışmasının çok çeşitli şekillerde yapılması ve diğer teknik hazırlıkların tamamlanması anla-

mına gelir. Bu görevlerin legal örgütlenme ve barışçıl mücadele ile yerine getirilemeyeceği, tersine illegal örgütlenme ve mücadelenin silahlı biçimleriyle yerine getirilmeleri zorunluluğu açıktır.

Bizde silahlı mücadelenin Stratejik Savunma döneminde aldığı biçim Köylü Gerilla Savaşıdır. Gerilla savaşını başlatmak ve büyütme için de gerilla birimleri örgütlemek gerekli ve zorunludur. Silahlı mücadelenin esas olduğu yerde ordu örgütlenmesi temel örgütlenme biçimidir. Silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesi hiçbir zaman taktik bir sorun derekesine indirgenemez. Taktik olarak da olsa barışçıl mücadele ve barışçıl örgütlenme biçimleri bizimki gibi ülkelerde esas olamazlar. Kimi dönemlerde başvuracağımız askeri, siyasi ve örgütsel geri çekilmeler, barışçıl mücadele ve örgütlenmelerin esas hale geldiği anlamına gelmez, böyle yorumlanamaz.

Savaş başlatılmadan önce bütün mücadele ve örgüt biçimleri savaş başlatmak içindir. Savaş başladıktan sonra ise bütün mücadele ve örgüt biçimleri savaşın geliştirilip güçlendirilmesi içindir. Gerek savaş başlatılmadan gerek savaş başlatıldıktan sonra bir yenilgi alınmışsa, buradada bütün mücadele ve örgüt biçimleri yeniden savaş başlatmak içindir.

Savaş başlattıktan sonra veya daha savaş başlatılmadan yenilgi alınması durumunda bile ilk başta yapılması gereken, Partiyi toparlamak, yenilginin derslerini özetleyip savaş yeniden başlatmak için bir geri çekilme taktiği uygulamaktır. Hatta savaş başlatmadan düşman taktik saldırıya geçmiş, devrimci durum ve devrimci harekette bir gerileme varsa buna uygun bir taktik politika belirlenir. Bu durumda yeniden saldırıya geçmek için düşmanın durumunu ve yönelimini gözetlemek, güçleri derleyip toparlamak bir taktik politika olarak belirlenebilir. Bu da silahlı mücadelenin tali, barışçıl mücadelenin esas hale geldiği anlamına gelmez. Yani silahlı mücadele hep saldırı ve tek başına silahlı eylemler olarak anlaşılmamalıdır.

Mücadele biçimlerini mekanik biçimde kavramak ve ortaya koymak Marksizm Leninizm Maoizmin ruhuna ters bir bakış açısidir. Maoistler dünya ve ülke tarihinin ve toplumsal yapısının hangi süreçlerden geçtiği, hangi çelişkileri yaşadığı ve bu çelişkilerin hangi yöntemlerle çözüleceğini net ve bilimsel bir şekilde ortaya koymak ve bu işi kendiliğindenciliğe bırakmayarak, mücadele ve örgüt biçimlerini esas ve tali ilişkisinde net bir şekilde ayırtmak durumundadırlar. Bu düşünce ve tespitler bazı küçük burjuva anlayış ve akımların

iddia ettiği gibi masa başında iradi olarak yaratılan düşünce ve tespitler değil, tamamıyla ülkenin ve aynı toplumsal yapıya sahip diğer ülkelerin tarihsel-toplumsal gerçekliklerinin sonucu olarak Marksist Leninist Maoistler tarafından devrim teorisi ve siyaseti haline getirilmiştir.

Bu bilinçle Kongremiz Başkan Mao'nun ideolojik siyasal katkılarının pratikte muhteşem bir uygulamasını anlatan Nepal ve Peru tecrübelerinden de öğrenerek Halk Savaşı'nın ruhuna ters kendiliğindenci oportünizme meydan okudu.

Bu dönem boyunca Partinin inşasının derinleştirilmesi, strateönderliğin kurumlaştırılması, yeni Marksist Leninist Maoist kadrolar yetiştirilmesi, Partinin geniş halk yığınlarıyla buluşturulması, savaş kapasitesinin nicelik ve nitelik olarak yükseltilmesi görevleri ekseninde **Stratejik Savaş Planı**'yla, **Temkinli İlerleme Taktiği**'ne işaret etti.

Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi'nin ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) Başkanı Paraçanda Yoldaşın mesajları Kongremizi daha da anlamlı kıldı.

Kongremiz, DEH'in tecrübelerini ciddi olarak ele aldı, öğrendi, güçlendi.

Kongremiz, DEH üyesi tüm Parti ve örgütlere, diğer Marksist Leninist Maoist güçlere Partimizin proleter enternasyonalist selamlarını ve dayanışma duygularını sunar.

Kongremiz, Paraçanda yoldaş liderliğinde NKP (Maoist) önderliğindeki şanlı Halk Savaşı'nın kızıl bayrağını bayrağımız olarak sahiplendiğini duyurur.

Kongremiz, Peru Komünist Partisi Başkanı Gonzalo yoldaşın 24 Eylül konuşmasının coşkusunu paylaşır, Gonzalo yoldaşın egmenlerce esir edilmiş olmasına karşı mücadele kararlılığını belirtir, sağ oportünist teslimiyetçi tasfiyeci çizgileri nerede olursa olsunlar mahkum eder.

Kongremiz, 21.Yüzyılın Maoizm önderliğinde Halk Savaşları yüzyılı olmasına, enternasyonal proletaryanın bir parçası olarak gerekli katkıyı yapma ısrarındadır.

Kongremiz, Partimizin tarih serisindeki kopuşların üstesinden ancak Maoizmle gelinebileceğinin altını önemle çizdi.

Kongremiz, Yoldaş Kaypakkaya güzergahının doğru genel siyasi çizgimiz olduğunu yeniden teyid etti ve bu temelde Parti programımızı ilan etti. Parti tüzüğümüzdeki eksiklikleri ortaya koyarak aştı.

30 yıllık Parti tarihimizin tecrübelerinin analiziyle Marsist Leninist Maoist sentezlere ulaşan Kongremizin belgelerindeki tüm fikirleri bir Sempozyumda ifade etmenin zorluğunu tüm yoldaşlar inanıyoruz ki anlayışla karşılayacaklardır.

İdeoloji, Halk Savaşı, Program, Tüzük, TKP (ML)'den Maoist Komünist Partisi'ne Bu Tarih Bizim (Tarihi Muhasebe), Uluslararası Komünist Hareket'in Tarihi, Enternasyonalist Çizgi ve Devrimci Enternasyonalist Hareket, Önderlik ve Kadro Siyaseti, Ulusal Sorun, Maoistlerin Birliği vb. konularını kapsayacak belgeler yoldaşların ve devrimci kitlelerin denetimine sunulacaktır. Birlik –mücadele –daha yüksek birlik perspektifi ve İki Çizgi Mücadelesi yoluyla daha ileri seviyeler yakalanacak, Maoist temelde ileri atılım ruhuyla dünya proleter devriminin hizmetinde görevler icra edilecektir.

Sonlarken, Peru'da, Nepal'de, Hindistan'da, Filipinler'de yürütülen Halk Savaşları ve dalgalandırılan kızıl bayrak bizim! Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yükseltilen aynı kızıl bayraktır.

Tehlikeler ve zorluklarla dolu bir yolda yürüdüğümüzün bilincindeyiz. Bununla birlikte tarihi sorumluluğumuzun da bilincindeyiz. Hiç bir zorluk aşılmaz değildir. Çünkü Maoizm ideolojisine ve Yoldaş Kaypakkaya gibi komünist bir öndere sahibiz. Coşkumuz ve umudumuz bundandır.

Yürüyüşümüz sadece iktidara değil, komünizmedir.

Maoizm'le Yüklenecek, Halk Savaşıyla ilerleyeceğiz!

ŞAN OLSUN 1. KONGREMİZ'E!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST HAREKET!

YAŞASIN MARKSİZM LENİNİZM MAOİZM!

YAŞASIN MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ!

YAŞASIN MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ

ÖNDERLİĞİNDEKİ HALK KURTULUŞ

ORDUSU VE MAOİST GENÇLİK

BİRLİĞİ!

11.01.2003

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ/ Türkiye-Kuzey Kürdistan

Açıklama:

Uluslararası sempozyum toplantısına gelen mesajları olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bu mesaj, aynı zamanda Kondre'ye gönderilmiştir.

: Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi

: Sevgili Yoldaşlar;

Partinizin bu Kongresini, 1972'de kuruluşundan beri Parti tarihinde gerçekleştirilecek böylesi ilk Kongreyi ve Türkiye ve dünyada devrimin ilerlemesi için kritik bir dönemde geleni, büyük sevinç ve büyük beklentilerle selamlıyoruz.

İbrahim Kaypakkaya Marksizm-Leninizm-Maoizmi Türkiye koşullarına uygulayarak Halk Savaşı ateşini tutuşturarak kurduğundan beri partiniz uzun ve şanlı bir fedakarlık ve devrimci mücadele geleneğine sahiptir. İbrahim Kaypakkaya'nın ve çok sayıda diğer parti önderlerinin ve kadrolarının şehadetine rağmen, ABD emperyalizmince silahlandırılan güçlü bir düşmanın saldırılarına rağmen hakim sınıflar asla silahlı mücadeleyi yoketmeyi başaramadı ve Türkiye'deki milyonlarca işçi, köylü ve diğer ilerici halk partinizi ve öncülük ettiğiniz mücadeleyi kurtuluş umudu olarak görüyor.

Ülkenizdeki mücadele uluslararası Komünist Harekette, yoldaş Mao Zedung'un ölümünün ardından devrimci Çin'in Hua Teng kliğince devrilmesinden sonra zor bir dönemden geçti. Önceki komünist hareketin bir kesimi açıkça diğerlerinin aşağıya doğru teslimiyet ve ihanet yolunda Deng'i takip etmesini istedi. Diğerleri Mao Zedung'u karalamak ve onun bilimsel ideolojimizi bütünüyle yeni bir düzeye doğru geliştirmesini inkar veya dejenere etmek için bu büyük yenilgiden faydalandı. Bildiğimiz gibi her yerde olduğu gibi Türkiye'de bu akımlar devrimci harekete oldukça zarar verdi ve partiniz şu veya bu biçimde bu akımlara karşı tekrar tekrar mücadeleler yürütmek zorunda kaldı. Bunun ışığında, TKP/ML tarafından temsil edilen dahil olmak üzere tüm yanlış akımlara karşı yürüte gelmekte olduğunuz mücadeleyi selamlıyoruz. Güveniyoruz ki bu mücadele tüm partinin Marksizm-Leninizm-Maoizmi kavrayışını daha fazla derinleştirecek ve tüm gerçek Maoist devrimcilerin doğru çizgi temelinde birliğine yol açacaktır.

Partiniz 1984'te Hareketimizin oluşumunda önemli bir rol oynadı. Fakat bildiğimiz gibi yıllarca ilişkilerimiz değişik etmenlerce engellendi. Son birkaç yıldır bu niteliksel olarak değişmiştir ve partiniz yeniden Hareketimizin en ileri cephesinde bir rol oynuyor. Bu, sınıf düşmanlarını ve oportünistleri korkutur ve çileden çıkarırken, tüm dünyadaki gerçek komünistlerin kalplerine sadece sevinç getirebilir. Eminiz ki önümüzdeki dönemde bağlarımız daha da sıkı büyüyecek ve partiniz uluslararası planda Hareketimizin büyümesine daha da büyük katkılarda bulunacaktır.

Yoldaşlar; gerici Türk rejimi ve onun destekçileri ABD biçiminde muazzam bir düşmanla karşı karşıya olduğunuzu biliyoruz. Böylesi bir düşmana karşı Halk Savaşını sürdürmek ve geliştirmek hiç de kolay bir şey değildir. Bugün partiniz Türkiye'de devrimci silahlı mücadelenin zengin deneyimini özetlemek ve bu temelde uluslararası planda sınıfımızın deneyimlerini incelerken partiye Halk Savaşının güçlü bir yeni aşamasına öncülük kudretini verecek uygun dersleri çıkarmak göreviyle karşı karşıyadır.

• Uluslararası düşman, ABD öncülüğündeki dünya emperyalist sistemi, dünya halklarına sonu belirsiz bir savaş açmıştır. Ortadoğu, önümüzdeki dönemde artacağı kesin olan kriminal faaliyetlerini yürüttükleri kilit bir bölgedir. Fakat Mao'nun dediği gibi emperyalistler ellerine bir taş alır ve onu kendi ayakları üzerine düşürürler. Bölgenin komünistleri yenilenen emperyalist saldırganlığa direnmek için halka önderlik etme zorluğu ile yüz yüzedir. Bugünün güçlükleri mücadele yoluyla dünya proleter devriminin daha fazla ilerlemesi için fırsatlara dönüştürülebilir.

• Sınıf düşmanları partinizin onlara karşı temsil ettiği tehlikeyi çok iyi anlıyor. Partiye ve önderliğine saldırmaya asla ara vermediler. Düşman entrikalarını boşa çıkarmayı ve parti önderliğini güçlendirmeyi ve korumayı başaracağınızdan eminiz. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in sonsuz derinleşen kavrayışıyla silahlanmış olarak, ülkenizdeki kitlelerle derin bağlarla ve devrimci mücadelenin zengin tarihiyle. Devrimci Enternasyonalist Hareket ve uluslararası planda öncü MLM partilerle daha ve daha yakın ilişkilerle. Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) kesinlikle yeni zaferler kazanacak ve dünya proleter devrimine daha da büyük katkılarda bulunacaktır.

Devrimci komünist selamlarımızla!

Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bu mesaj, aynı zamanda Kondre'ye gönderilmiştir.

Nepal Komünist Partisi (Maoist)

Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)

Merkez Komitesi'ne

Yoldaşlar;

• Partinizin Kongresini yapacağını öğrenmekten çok mutluyuz. Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi adına bu değerli Kongreye yürekten komünist selamlarımızı ifade etmekten memnunluk duyar ve büyük başarısını dilerim.

• Partilerimiz, Devrimci Enternasyonalist Hareket'in kurucu üyeleri olarak, özellikle Partinizin Hareket içerisinde daha faal katılıma karar vermesinden sonraki son yıllarda kuvvetle derinleşmekte olan uzun bir kardeşlik ilişkisi tarihine sahip olmuştur. Bu daha fazla entegrasyonun, Partiniz için ve Hareket için değişik açılardan ciddi ilerlemelere yol açmış olduğu görüşündeyiz.

• Kom. İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulan Partiniz, kuvvetli askeri güce sahip ve ABD emperyalizmince himaye edilen bir düşmanla savaşıyor olmanıza karşın tam 1972'de kuruluşundan beri çeşitli düzeylerde silahlı mücadeleye devam ede gelmiştir. Fakat o hiçbir şekilde yenilmez değildir. Umuyoruz ki Partiniz yenilmez Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisini Türkiye'nin somut gerçekliğine uygulayarak bu düşmanı yenmeyi başarabilecek ve Yeni Demokratik Devrimi zafere götürecektir.

• Partiniz içinde beliren ve uzun bir zaman boyunca ülkenizdeki komünist harekete oldukça zarar veren zararlı akımlara karşı keskin iki çizgi mücadelesi verdiniz ve partiyi oportünizmin bu türünden çekip çıkarabilecek duruma

· geldiniz. En son olarak bazı devrimci tabirler vaaz ederek Türkiye’de ve
 · yurtdışında devrimci kitlelerin kafasını karıştırmaya ve onları aldatmaya
 · halen çokça çabalayan TKP/ML grubunun oportunist çizgisiyle mücadele
 · ettiniz. O, gerçek oportunist karakterini DEH karşıtı iğrenç propaganda
 · kampanyaları aracılığıyla açığa vurmuştur. Partinizin, kendisini bazı
 · “devrimci kisveler” altında saklamaya çalışan bu türden oportünizmi teşhir
 · etmeyi başarabileceğini umuyoruz.

· Bildiğiniz gibi, Marksizm–Leninizm–Maoizm ve Parachan’da Yolu’nun
 · rehberliğindeki Partimiz, son altı buçuk yıldır önemli bir Halk Savaşına
 · önderlik ediyor. Alt seviyeden üst seviyeye gelişim süreci içerisinde de,
 · oluşumu tabur ve tugay düzeyine gelişmiş olan bir Halk Kurtuluş Ordusu
 · yaratmıştır, geniş kırlık alanlarda üs alanları kurmuştur, Halkın Devrimci
 · Birleşik Cephesi’ni, Merkezi İktidar Koordinasyon Komitesi’ni yaratmıştır
 · ve Nepal halkının ezici bir çoğunluğunun desteğinin, yani Halk Savaşını
 · Stratejik Denge aşamasına geliştirmenin sevincini yaşıyor. Parti Merkez
 · Komitesi’nin en son gerçekleştirilen plenumu, Halk Savaşını daha yüksek
 · aşama olan stratejik saldırıya doğru geliştirmek için bir plan yapmıştır.
 · Bildiğiniz gibi ABD emperyalizmi ve onun suç ortağı İngiliz emperyalizmi
 · yerli gerici Gyanendra kligi ile elele Nepal’e değişik düzeylerde müdahale
 · ediyor ve daha fazla askeri müdahaleyi planlıyor. Dolayısıyla önümüzde
 · mükemmel olasılıklar ve dev zorluklar vardır. Açıktır ki bu zorluklar
 · sınıfımızın uluslararası planda kolektif çabalarıyla göğüslenilir.
 · Nihayetinde, kazanacak olan, halktır.

· Peru, Nepal, Türkiye, Hindistan ve dünyanın değişik yerlerinde Maoist
 · devrimci hareketler büyüyor beraberinde kurtuluş hareketleri dünya
 · devriminin yeni dalgalarını yükseltiyor. Bu koşullarda, Maoist Parti ve
 · örgütleri, dünya çapında inisiyatifi ve önderliği almak için muktendir kılmak
 · ve geliştirmek ve DEH’in eskisinden de daha fazla güçlendirilmesi zorunlu
 · hale gelmiştir. Partilerimizin bu sorunlarda yüksek düzeyde kavrayışa sahip
 · olduğunu düşünüyoruz.

· Bir kez daha komünist dayanışmamızı ifade ederek, Kongrenizin büyük
 · başarısını diliyoruz.

· *Komünist selamlarla*

· *Parachanda, Başkan*

· **Nepal Komünist Partisi (Maoist)**

· ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

· **Devrimci Enternasyonalist Hareket**

· **Komitesi’nden**

· *Sevgili Yoldaşlar;*

· 1972’de TKP(ML) olarak kurulan Partiniz tarihinin I.Kongresini Dünya ve
 · Türkiye devriminin ilerletilmesi bakımında kritik bir anda yapıldığını büyük
 · bir memnuniyet ve beklentiler içinde öğrenmiş bulunuyoruz.

· İbrahim Kaypakkaya’nın MLM’yi Türkiye’nin somut koşullarına
 · uygulamak ve Halk Savaşının ateşini içtenlikle yaymak için yürüttüğü
 · devrimci mücadeleden bu yana partiniz uzun, şanlı fedakarlık geleneğine
 · sahiptir. İbrahim Kaypakkaya’nın ve büyük sayıda parti önder ve

· kadrolarının şehit olmalarına, Birleşik Amerika emperyalizminin
 · silahlandığı gerici bir düşmanın saldırılarına rağmen, egemen sınıflar silahlı
 · mücadeleyi asla ezememiş ve milyonlarca işçi, köylü ve Türkiye'nin diğer
 · ilerici halkı partinizi ve kurtuluş umudu olarak yönettiğiniz mücadeleyi
 · görmelerini engelleyememiştir.

· Mao Zedung'un ölümünün takriben Hua-Deng kliğinin devrimci Çin'i
 · devirmeleri sonrasında ülkenizdeki mücadele, enternasyonal hareket süreci
 · içinde zorluklardan geçti. Eski komünist hareketin bir bölümü açıkça
 · Deng'in teslimiyetçi ve ihanetçi çizgisine girmelerini salık verdiler. Diğerleri
 · ise bilimsel ideolojimizi toptan yeni bir düzeye geliştiren Mao Zedung'a
 · atılan bu çamuru ve iftirayı reddederek bu yenilgiyi bir avantaj olarak
 · kavradı. Bildiğimiz gibi bu yanlış eğilimler diğer ülkelerde olduğu gibi,
 · Türkiye'de de devrimci harekete hatırı sayılır zararlar verdi. Partiniz şu veya
 · bu biçimde bu yanlış eğilimlere karşı tekrar tekrar mücadele yürütmek
 · zorunda kaldı. Bu gelişme ışığı altında içinde TKP/ML'nin de bulunduğu bu
 · yanlış eğilimlere karşı mücadelenizi selamlıyoruz. Bu mücadele tüm partinin
 · MLM'yi daha derinden kavrayacağı ve doğru çizgi temelinde gerçek Maoist
 · devrimcilerin birliğine götüreceğine eminiz.

· DEH'in 1984'de kuruluşunda partiniz önemli bir rol oynadı. Ancak
 · bildiğimiz gibi uzun yıllar ilişkilerimiz değişik faktörlerden kaynaklı
 · engellendi. Son birkaç yıl içinde bu sorunlar aşıldı ve partiniz yeniden
 · hareketimizin en önünde rol oynamaya başladı. Bu gelişme düşmanı ve
 · oportünistleri korkutup ürkütürken, dünyadaki gerçek komünistlerin
 · yüreğine memnuniyet taşımıştır sadece. Daha ileriki süreçlerde partilerimiz
 · daha sıkı birleşerek yürüyecek ve partinizin enternasyonal alandaki katkıları
 · büyüyeceğine eminiz.

· **Yoldaşlar;** ABD destekli gerici Türk rejimi biçiminde ortaya çıkan zor bir
 · düşmanla yüzyüze olduğunuzu biliyoruz. Böylesi bir düşmana karşı Halk
 · Savaşını koruyup, geliştirmek basit bir mesele değildir. Bugün partiniz
 · Türkiye'de devrimci silahlı mücadelenin zengin tecrübelerini özetleme
 · göreviyle yüzyüzedir ve bu temelde enternasyonal sınıfımızın da tecrübeleri
 · üzerinde çalışarak partiyi Halk Savaşının güçlü aşamasına götürecektir.

· Uluslararası düşman, dünya emperyalist sistemini yöneten Birleşik
 · Amerika emperyalizmi, dünya halklarına yönelik sınırsız bir savaşla ilan etti.
 · Suç ve cinayet faaliyetlerini sürdürdüğü ve ilerde bu suçlarını artırarak
 · sürdüreceği Orta-Doğu bölgesi, anahtar bölgedir. Fakat Mao'nun da
 · söylediği gibi emperyalistler bir taş kaldırdı ve bu taşı kendi ayaklarına
 · düşüreceklerdir. Bölgenin komünistleri yenilenen emperyalist saldırganlığa
 · karşı halkın direnişini yönetme görevleriyle yüzyüzedirler. Bugünün
 · zorlukları mücadele içinde proleter dünya devriminin daha ileri açılımlarına
 · dönüşecektir.

· Sınıf düşmanları, partinizin onlar için temsil ettiği tehlikenin çok iyi
 · farkındadırlar. Onlar partiye ve parti önderliğine saldırmaya asla ara
 · vermeyeceklerdir. Düşmanın bu saldırılarını boşa çıkaracağınızı ve parti
 · önderliğini güçlendirip koruyacağınıza güven duymaktayız. MLM'yi
 · derinden kavramış, ülke halkıyla derin bağları ve devrimci mücadele tarihinin
 · tecrübeleri ile DEH, enternasyonal öncü partilerle ilişki içinde, Maoist
 · Komünist Partisi, kesin yeni zaferler kazanacak ve dünya proleter devrimine
 · daha büyük katkılar yapacaktır.

Devrimci komünist selamlarımızla!

Devrimci Komünist Partisi-ABD

Türkiye-Kuzey Kürdistan

Maoist Komünist Partisi'ne

Sevgili Yoldaşlar;

Devrimci Komünist Partisi-ABD, parti tarihinizde önemli bir kilometre taşı olan bu gelişmeye kızıl selamlarını iletir.

Partilerimizin her ikisi ortak düşmanı olan Birleşik Amerika emperyalizmine karşı mücadele içindedirler. Birkaç çeyrek asırdan bu yana, birleşik Amerika emperyalizmi Türkiye'de tahakkümü olan asıl emperyalist güçtür ve gerici rejimi sistematik olarak destekleyip ayakta tutmaktadır. Buna karşılık Türk egemen sınıfları, birleşik Amerika adına bölgede polislik yapmaya yeminlidirler. Bugün efendi ile köle ilişkileri çok daha uğursuz yoğunluktadır ve B. Amerika, aktif olarak planladığı saldırganlık savaşında Türkiye'yi bir kez daha kullanmak istemektedir.

Kongreniz çok önemi bir zamanda yapılmıştır ki, bu sadece Türkiye devrimi açısından değil, fakat bu dünya devrimi içinde önemlidir. B. Amerika egemenleri, "Terörizmle savaş" ilan ederek kendi çıkarlarına çomak soktuğuna inandıkları birilerini veya tüm güçleri ortaya çıkarmaya yönelmişlerdir. Büyük bir imtihan ile karşı karşıyayız ve devrim için cepheyi parçalayıp geçmenin gerçek fırsatları ile yüzyüze bulunduğumuzdan şüphemiz yoktur. Bu zorlukları karşılayabilmenin anahtarı MLM'dir.

Üç çeyrek asırdan fazla bir zamandır ve İbrahim Kaypakkaya'nın uzun süreli Halk Savaşı olarak Türkiye devrimi için yönelimini ortaya koyduğundan bu yana -ki o zamanlar partiniz TKP(ML) olarak biliniyordu- zorlu koşullar altında emperyalizme, feodalizme, bürokratik kapitalizme karşı kahramanca savaşarak ülkeniz halkının geniş bir kesiminin desteğini kazandınız.

Birleşik Amerika'da halkın geniş ezici bölümü ABD emperyalizminin yönetimi altında eziyet çekmekte ve bu halk dünya halklarıyla dayanışma amaçlı emperyalist saldırganlığına karşı daha çok mücadele yürütmektedir. Partimiz, B. Amerika devrimini ilerletmek için çalışmalarımızın bir parçası olarak ilerici kitleleri, ezilen halkı ve proletaryanın mücadelesine hız vermiştir. Partiniz, uzun yıllardır sahip olduğu çizgi ile Türkiye Komünist Hareketine zarar veren TKP/ML kliğine karşı yürüttüğü mücadeleden öğrenmektedir. Kazandığınız zaferleri selamlıyor ve partiniz için MLM'yi daha derinden kavramanın büyük okulu olarak bu mücadele, partiyi Halk Savaşında yeni bir yükselişe taşıyacağından eminiz. Oportünizme karşı mücadeleniz, ülkenizdeki tüm gerçek MLM'leri tek bir parti merkezi içinde birleştirmenin daha uygun temellerini yaratmıştır.

Partimiz, sizinle DEH içinde birlikte olmaktan onur duymaktadır. Kongrenizin zaferi bu kritik zamanda kesinlikle birliğimizi daha da güçlendireceğinden eminiz.

Merkez Komitesi

Maoist Komünist Partisi'ne İran Komünist Partisi (ML)

Sevgili Yoldaşlar;

TKP(ML)'nin adını Maoist Komünist Partisi olarak değiştirdiği I. Kongresini yoğun coşku ve derin devrimci duygularla kutluyoruz.

Yoldaşlar; Bu son derece önemli Kongre, dünyadaki durumda büyük değişimlerin ortasında ve uluslararası Komünist Hareketi bekleyen devrimci olanaklar ve muazzam güçlüklerle dolu bir dönemin başında gerçekleştirilmiştir. Bu şartlarda, kitlelere kurtuluşlarına giden doğru yolu gösterebilecek ve beklentilerine cevap olabilecek, güçlenmiş bir MLM partinin varlığı Türkiye'deki kitleler için büyük bir tarihi avantajdır. MLM bir parti olmadığında umutsuz ve isyankar kitlelerin, nesnel sınıf ve toplumsal çıkarlarına denk düşmeyen ve gerici olan önderlikler ve programları takip edeceği açıktır. Örnek olarak İran ve diğer ülkelerde İslami kökten dincilerin yoksul kitleler üzerinde etkili olabildiklerini gördük.

Sevgili Yoldaşlar; Kongreniz ABD emperyalizminin dünyaya ve Orta-Doğu ve orta Asya'yı direkt olarak görülmemiş yeni bir saldırı başlattığı bir koşulda gerçekleşmiştir. Emperyalizmin sadık köpeği olan gerici Türk cumhuriyeti -ister islami kılıfta, ister asker olsun- ABD'nin savaş makinasında ve dünyaya karşı sınırsız savaşında önemli bir rol oynuyor. Bu partinizin önemini ve partinizin bu savaşa karşı Türkiye'deki devrimci kitlelere öncülük etmede oynayabileceği tarihi rolü vurguluyor.

Maoist Komünist Partisi'nin merkezi görevi olan, Türkiye'de Halk Savaşını geliştirmek, önümüzdeki büyük çarpışmada dünya proletaryası ve halkları için çarpıcı bir zafer olacaktır.

Yoldaşlar; Partiniz yoldaş İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulan TKP(ML)'nin şanlı mirasını temsil ediyor. Yoldaş İbrahim Kaypakkaya Türkiye'nin somut şartlarına MLM'i uygulamaya cüret etti ve burada devrimin çizgisini geliştirdi ve onu pratiğe kesin bir şekilde uyguladı. Güveniyoruz ve partiniz yoldaş Kaypakkaya'yı sadece sahiplenmeyecek, onun bayrağı daha da yükseltecektir.

Sevgili Yoldaşlar; Partimiz ve partiniz Orta-Doğu'nun iki ülkesinde bulunan MLM partiler olmanın yanısıra, dünyanın tüm MLM parti ve örgütlerini birleşmesi ve Uluslararası Komünist Hareketin merkezini temsil eden Devrimci Enternasyonalist Hareket içerisinde birarada olmaktan onur duyuyorlar. DEH'le birlikte dünyadaki MLM parti ve örgütler proletaryanın tükenmez gücünü harekete geçirebilmektedirler.

Yoldaşlar; Şunu net bir şekilde belirleyelim ki partiniz milyonlarca işçi-köylü ve diğer ilerici güçlerin umududur ve bizlere tüm dünyadaki yoldaşlara ilham kaynağıdır.

Yaşasın Maoist Komünist Partisi!

Yaşasın DEH!

Kabrolsun Türk Cumhuriyeti ve Emperyalist Efendileri!

Dünya Halkları, ABD Emperyalizmi ve Uşaklarını

Altetmek İçin Birleş!

İran Komünist Partisi (MLM)

Kasım 2002

Afganistan Komünist Partisi

Sıcak Devrimci Selamlarımızla, Kadın ve Erkek Yoldaşlar;

Maoist Komünist Partisi, sevgili yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya tarafından başlatılan mücadelenin gelişmesinin yeni bir aşamasıdır. Partiniz, emperyalistlerin ve Türkiye gericilerinin korumaya çalıştığı sınıflı topluma karşı, dünya proletaryasının mücadelesinin bir parçasıdır. Partiniz, Mao Zedung'un Sovyetler Birliği sahte komünizmine karşı başlattığı mücadelenin ürünüdür.

Afganistan Komünist Partisi ve Afganistan halkı adına sizleri kutluyoruz. Türkiye işçi sınıfını kutluyorum. Bu büyük bir başarıdır. Bu başarı uzun, devamlı ve zorlu ideolojik mücadeleden doğmuştur. Bu mücadele sadece kaçınılmaz değil, fakat değişik sapma ve oportünizmi söküp ortaya çıkarmak için gerekliydi. Bu büyük başarı ve gelişme için Türkiye'nin sömürülen işçi ve emekçileri kutluyorum.

Bu haberi duyduğumda; bu büyük kutlamayı duyan tüm Afganlı Maoistler, bana buraya gelmemi ve kutlamaya katılarak size şunu iletmemi istediler: "Eğer Türkiye ve İran'da Halk Savaşı alevleri tutuşursa, Afganistan halkının kurtuluşu çok daha rahat olacaktır." Bu nedenle bu büyük başarı sadece Türkiye'nin milyonlarca işçi-köylünün kalplerine umut değil, daha da ötesi dünyanın ve genel olarak, Asya'nın sömürülen milyonlarca ezilen kadın ve erkeğin kalbine de umut olmuştur.

Yoldaşlar; Millenyum başlarında Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi şunu söyledi: "Bu yüzyıl, devrim ve Halk Savaşı yüzyılıdır. Bu yüzyıl sürmekte olan emperyalizmi insanlık tarihinin sayfalarında silip atacaktır." Bu doğrudur. Geçmiş yüzyılda büyük başarılar ve kayıplar yaşadık, fakat başa çıkmak için bunlardan öğrendik. İran proletaryası, Maoizmi yaratıcı ve başarılıca uygulayarak İran Komünist Partisi (MLM)'yi kurdu. İtalyan proletaryası da partileşmeyi başarılıca gerçekleştirdi. Nepal büyük Halk Savaşı büyük bir başarı ile stratejik dengeye ulaştı. Güney-Asya Maoist Parti ve Örgütler Koordinasyon Komitesi (CCOMPOSA) başarılıca kuruldu ve şimdi Türkiye'nin Maoistleri Maoist Komünist Partisini yeniden örgütlediler.

Yoldaşlar; Kuruluşundan beri Afganistan KP Halk Savaşını başlatmak için çok yoğun çalıştı. Emperyalistler ve gericilerin işgalinden sonra parti "emperyalizme ve gericiliğe karşı, halkı örgütleyerek, direniş savaşını başlatmak için ileri" sloganını ileri sürdü. Afganistan KP ve Afganistan'ın kurtuluşu için mücadele örgütü, Afganistan ilerici Gençlik Birliği, Afganistan halkının kurtuluşu mücadeleleri, Afganistan Devrimci İşçiler Birliği gibi örgütlerden oluşan, Komünist Hareket Birlik Komitesi (MLM) yeni bir Afganistan Komünist Partisi kurmak için, Maoist örgütler birlik süreci içindedirler. Yakın zamanda içinde Afganistan'da proletaryanın yeni bir zaferini kutlayacağız.

Yoldaş Bob Avakian'nında dediği gibi: "en sonunda kazanacak çizgi budur." Şuna şahit olacağız. Emperyalistler ve gericiler Afganistan'ı ilhak ve işgal ettikleri andan itibaren herkes şu iki seçenekle karşı karşıya kaldı; ya Maoistlere katılarak çabalarımızı birleştirip direniş savaşını başlatmak, veya emperyalistlerin ve gericilerin merhametleri altında yaşamak, sahte Maoistler oportünizme yönelerek Hamid Karzai kukla hükümetinin hizmetine girdiler. Avrupa'daki küçük burjuva entelektüeller, Karzai hükümetinin seçilmiş, meşru hükümet olduğunun çağrısını yapmaktan çekinmediler.

- Batı medyası, Afganistan'da emperyalistlerin ve gericilerin davulunu
- çalarken, onların problemleri ve hataları o kadar muazzam durumdadır ki,
- bunları gizleyemiyorlar. Sıkı kontrol altında tuttıkları Kabil'de her 47 ve
- vatandaşa bir polis düşmekte.
- Şehirler, Kabil'e savaş ağaları tarafından yönetilmektedirler. Biçimde kukla
- hükümetini kabul etmekte ancak onlardan emir almayı reddetmektedirler.
- Afganistan halkı dostlarını düşmanlarından ayırıp tanımaya başlamıştır. Bu
- yolda, sadece MLM devrimin gerçek ışıldayan yoludur.

Yaşasın Maoist Komünist Partisi!

Yaşasın Afganistan Komünist Partisi!

Yaşasın Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)!

Yaşasın Nepal'da, Peru'da ve Tüm Dünyada Halk Savaşının Zaferi!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

8 Mart Kadın Örgütünün Afganistan

**şubesi adına ve Afganistan'daki tüm ezilen kadınlar adına,
kadınları ezen sisteme karşı yürütmekte olduğunuz anti-
emperyalist ve anti-gerici mücadelenizi kutluyoruz.**

Biz inanıyoruz ki, Afganistan'daki kadınların özgürlüğü, ancak tüm dünyanın emperyalizmin ve gericiliğin baskısından kurtulması ile mümkündür. Sizin yürüttüğünüz mücadelenin hedefi de tamda budur. Genelde emperyalizme ve gericiliğe, özelde ise Türkiye'deki gericiliğe yönelerek Türkiye'deki kadınları da özgürleştireceksiniz.

Bütün insanlığın baskı ve sömürden özgürleşmesi gerçekleşmeden kadınların özgürleşmesi de gerçekleşemez. Emperyalizmin ve gericiliğin güdümünde cins ayrımcılığı ve erkek şovenizmi varlığını sürdürdüğü müddetçe kadınların özgürlüğünden bahsetmek sadece bir hayaldir.

Sizler, emperyalist dünya düzenini yerle bir etmeyi hedeflediğinize göre, aynı zamanda, Türkiye'deki kadınları da özgürleştirmeyi hedefliyorsunuz. Dolayısıyla, Türkiye'deki kadınların özgürlüğü bütün dünyadaki kadınların özgürlüğünün bir parçasıdır.

Afganistan'daki kadınlar, emperyalistlerin ve gericilerin Afganistan'ı işgal etmesiyle, Taliban'ın kökten dinci-erkek şovenizminin vahşi baskılarından kurtulmuş olmadılar! Emperyalistler her türden cinsiyet ayrımcılığını uygulayan feodal-bürokratları bizzat korumakta ve onların baskılarına olanak tanımaktadır.

Bizce, kadınlar ancak toplumdaki sınıfların ve her türden imtiyazların varlığına son verildiğinde özgür olabilir. İşte bu doğrultuda sizin tüm başarılarınızı ve ilerlemelerinizi kutluyoruz.

Kabrolsun Emperyalizm!

Kabrolsun Afgan ve Türk Gericileri!

Yaşasın Tüm Dünya Halklarının Devrimci Birliği!

· **Purba Bangla (PBSP/Bangladeş) Proleter Partisi'nden**

· **Maoist Komünist Partisi'ne Mesaj**

· **Kızıl Selamlar!**

· Purba Bangla (PBSP/Bangladeş) Partisi'nden, Türkiye'de Maoist Komünist Partisi'nin bir süre önce başarılıca tamamladığı kuruluş Kongresine sıcak kutlamalarımızı iletiyoruz. Halk Savaşı yüzyılı başlangıcında partinizin kuruluşu, Maoizmin zaferini birkez daha yükseltmektedir. TKP(ML) 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde, Büyük Proleter Kültür Devriminin ileri sıçrayan Marksizm-Leninizm Mao Zedung düşüncesi temelinde kuruldu. Bugünün Maoist Komünist Partisi, TKP(ML)'nin mirasını onurla temsil etmektedir. Bu partinin, Türkiye proletaryası ve ezilen halkların kurtuluşu için yürüttüğü ciddi silahlı mücadele tüm dünyaya heyecan vermiştir. Büyük Maoist önder İbrahim Kaypakkaya ve bir çok yoldaş olmak üzere; özellikle de geçtiğimiz yıllarda 30 yıllık Türkiye cezaevlerinde faşist zulme karşı Maoist tutsaklar kahramanca mücadele verdiler. MKP; uzun 30 yıllık parti mücadelelerini özetleyen, özellikle enternasyonal çizgi ile MLM doğru kavrayışımızın sonucunda yaratılmıştır. MKP'nin kuruluşu, Maoistlerin embriyonik merkezi Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) ile güçlü ilişkileri içinde kurulmuş olması enternasyonal proletaryaya büyük bir mutluluk vermiştir.

· Partimizde parti kuruluş hazırlık aşamasında 1968'den beri Mao'nun düşüncelerini ideolojik, politik, teorik temelini, üçüncü ve en ileri aşama olarak kabul etmektedir. 3 Haziran 1971'de partimiz ülkede iki defa şanlı silahlı mücadeleyi inşa etmiştir. İlki, 1973-1974'de parti kurucusu önderi Sıraj Sikder yoldaşın önderliği altında ve daha sonra 1987-1989'da şimdiki sekreterimiz yoldaş Anver Kabir önderliğinde yürütmüştür. Fakat bu her iki silahlı direniş değişik askeri ve politik çizgideki sapma ve hatalar nedeniyle düşmanın ağır saldırıları altında yenilgiye uğradılar.

· Partimiz ayrıca, tıpkı sizinki gibi, bir bütün olarak 30 yıllık geçmiş değerli tecrübelerin özeti; dünya çapında Maoist Halk Savaşının ileri tecrübelerinin ve MLM'in en ileri düzeyde kavrayışı temelinde ülke devrimi için inşasını sürdürmektedir.

· Maoist Komünist Partisi (MKP) ve PBSP, iki ülke partileri birbirlerinden uzak oluşlarına rağmen, ortak ideolojiye sahibiz ve bu temelde her ikisi de DEH içinde örgütlüdürler. Her iki partinin çalışma bölgeleri aynıdır. Bu dünya devriminin fırtına merkezleridir. -yada üçüncü dünya- Biz Nepal, Halk Savaşının bütün parlaklığı ve ihtişamı ile yükseldiği Güney-Asya ateş hattında bulunmaktayız ve sizlerde önemli bir bölge merkez Asya ve Orta-Doğu'nun kaynamakta olan ilişkileri içinde bulunuyorsunuz.

· Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) olan iki kardeş parti, dünya devriminin omuz omuza kavga vereceğimizi umut etmekteyiz.

· Sonuç olarak; yeni merkez komitesine, tüm parti üyelerine, halk kurtuluş ordusu savaşçılara ve parti taraftarlarına ve Türkiye devrimci kitlelerine komünist selamlarımızı iletiyoruz. Gelişme ve başarı dileklerimizi iletiyoruz.

KANADA

Devrimci Komünist Partisi (Örgütlenme Komitesi)

Partinizin I. Kongresini başarıyla tamamlamanız vesilesiyle sizleri kutluyor ve sıcak selamlarımızı iletiyoruz. Elde ettiğiniz başarılar ve aldığınız kararlar sadece Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için değil, fakat aynı zamanda dünya çapında devrimci hareketin mücadelesinde ileriye atılmış önemli bir adımı temsil eder.

Birleşik Amerika emperyalizminin kendisine karşı çıkan, onun baskılarına meydan okuma cüreti gösteren ve katliamlarına dur diyenlere savaş açtığı bir dönemde; aynı zamanda her ülkenin özgül koşullarına bağlı olarak devrimci savaşı başlatma ve ilerletme –ki bu uzun süreli Halk Savaşıdır- MLM temelinde kendilerini hazırlamak Maoist partilerin en önde gelen görevleridir.

Bunu yaparak Maoist Komünist Partileri, dünya çapında proleter devrimin zaferi için can alıcı enternasyonal önderliği kuracakları ve tesis edecekleri kesindir. Bu mücadelenin her bir parçası DEH'e katılarak bu görevlere önemli katkılar yaptığını partiniz zaten teyit etmiştir.

Bizim örgütümüz MLM bilimini gerçek derinliği ile kavramak ve Kanada'nın somut koşullarına uygulamak için bu yıl I.Kongresini toplamak üzeredir.

I. Kongrenizin devrimi ileriye taşıyan 30 yıllık tecrübelerin sentez sonuçlarının bize coşku verdiğinden şüphemiz yoktur.

Yaşasın-MLM!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Maoist Komünist Partisi-İtalya

Maoist Komünist Partisi'ne,

"Sempozyumu Selamlıyoruz!"

Dünya proleter devrimin hizmetinde Halk Savaşı yolunda Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavrayışta daha da ileri bir duruşu işaret etmesini diliyoruz!

Maoist Komünist Partisi-İtalya

Not: İtalya Delegasyonu bazı aksaklıklardan dolayı gelmediğini belirtir.

· Maoist Komünist Partisi'ne;

· Değerli Arkadaşlar;

· Partinizin gerçekleştirdiği I.Kongre kararlarının kamuoyuna açıklandığı bu
· toplantıya partimiz TKP/ML'yi davet etmenize TKP/ML-YDB olarak
· teşekkür ediyoruz. Ayrıca partinizin gerçekleştirdiği I.Kongreyi devrimci
· duygularımızla selamlıyoruz. I.Kongre kararlarınızın partinizin önünü açan,
· siyasal açılımlarınız doğrultusunda sınıf mücadelesinde üzerinize düşen
· görevleri yerine getirmede partinize başarı dileklerinizi iletiyoruz ve buradan
· bir kez daha 19 Aralıkta kahramanca çarpışarak şehit düşen 28 devrimci
· tutsak olmak üzere, ölüm oruçlarında yitirdiğimiz devrimcileri, dağlarda
· düşmanla giriştikleri muharebelerde şehit düşen, işkencehanelerde katledilen,
· sokak ortalarında kurşunlanarak öldürülen devrimci ve komünistleri bir kez
· daha anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

· Değerli Arkadaşlar;

· Dünya ölçeğinde emperyalist saldırganlık her geçen gün daha da artıyor.
· Başını ABD'nin çektiği bu saldırganlık politikasının temelinde yatan,
· emperyalist sistemin içine girdiği krizdir. Bu krizden çıkmak her yere saldıran
· emperyalistler, yeni Pazar ve enerji kaynaklarına sahip olmak ve
· hakimiyetlerini pekiştirmek için saldırıyorlar. ABD'nin Irak'a saldırmak için
· yaptığı hazırlık temelinde bu vardır. Ortadoğu'ya tam ve hakimiyet kurarak
· yerleşmek isteyen ABD'nin sadece Irak'la sınırlı kalmayacağı açıktır. Bu
· durum aynı zamanda emperyalistler arası çelişkinin giderek kızıştığını ve
· aralarındaki çelişkinin daha da derinleşeceğini gösteriyor. Emperyalistler arası
· çelişkiler bugün itibariyle bir yanda, ABD-İngiltere, diğer yanda Avrupa
· Birliği, öbür tarafta Rusya-Çin ve Japonya arasında sürmektedir.

· 11 Eylül sonrasında emperyalistler arası çelişkilerin göreceli olarak
· gerilediği yansıtılmaya çalışıldıysa da bunun böyle olmadığı kısa sürede
· anlaşıldı. Emperyalizmin aynı zamanda rekabet ve çatışma olduğu gerçeği
· çok geçmeden kendisini ortaya koydu. Emperyalistlerin 11 Eylül sonrasında
· antlaşmaları bir konu vardı, buda ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini
· ezmek ve yok etmek için her cepheden saldırma kararı almalarıdır. İstisnasız
· tüm emperyalist ülkelerde çıkarılan anti-terör yasaları bunun ifadesiydi.
· ABD'nin bu fırsatı kendi lehine kullanmak için diğer emperyalist bloklardan
· daha erken davranması, ABD'nin dünya jandarmalığının yeniden ve bir kez
· daha onaylatılması girişimidir. ABD'nin K.Kore, Irak gibi ülkelerin yanı sıra
· esas olarak, Filipinler, Nepal, Hindistan, Peru, Türkiye gibi ülkelerde sosyal
· kurtuluş mücadelesi veren MLM ve devrimci güçleri yok etmek için planlar
· geliştirdiğini biliyoruz. ABD'nin Filipin Komünist Partisi ve onun önde gelen
· kadro ve kurucularını "Terör" listesine alması boşuna değildir.

· Emperyalistler sadece bu saldırganlığıyla da kalmıyorlar. İdeolojik
· olarakta saldıran emperyalist sistem küreselleşme politikasıyla bu ideolojik
· saldırganlığına daha da bir hız verdi. Rus sosyal emperyalizminin açıktan
· havlu atmasıyla, sözüm ona sosyalizmin artık bittiğini, ideolojilerin öldüğünü
· ve kapitalizmin bir kez daha kazandığının propagandasına hız veren
· emperyalistler, bu yönlüde saldırıya geçtiler. Bundan etkilenen güçlerin
· olmadığını söyleyemeyiz. Dünya ölçeğinde savrulmaların, ideolojik olarak
· tökezleyen ve özellikle tasfiyeciler, reformist ve legal mücadeleye bel bağlayan
· kesimler azımsanmayacak derecede gelişti. Bunun alt etmenin ideolojik

- silahının MLM olduğu açıktır.
- Dünya korkunç bir açlık, yoksulluk, işsizlik ve sefaletle doğru ilerliyor.
- Bunun tek sorumlusu emperyalist sistemdir. Buna karşı halk kitlelerinin örgütlülüğü zayıf denebilecek seviyededir. Emperyalist kapitalist ülkelerde gelişen anti-emperyalist gösterilerin önemli bir bölümünün düzen sınırlarını aşmayan bir çerçevede geliştiği açıktır. Bunu tersine çevrilmesi tamamen doğru önderliklerle orantılı gelişeceği açıktır. Buna karşı sömürge ve yarı-sömürgelerde gelişen sosyal kurtuluş mücadeleleri geleceğin müjdecisi olarak ezilen dünya halklarına umut veriyor. Filipinlerde, Nepal'de, Hindistan'da, Peru ve Türkiye'de verilen halk savaşları emperyalistleri en çok korkutan mücadelelerdir. Bu halk savaşlarını özellikle MLM'lerin önderliğinde verilmesi tesadüf değildir. Bunu kimse inkar edemez. İdeolojik olarak MLM'nin dünya ölçeğinde giderek güçlenmesi ezilen dünya halklarına umut veriyor.

Değerli Arkadaşlar;

- Partimiz TKP/ML'nin yakın zamanda gerçekleştirdiği 7.Konferansıyla sınıf mücadelesine yeni bir hamleyle girmiş bulunuyor. Geçmiş sürecini değerlendiren ve dersler çıkaran partimizin, bu hamlesini ileriye taşımada kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Partimiz; ÖParti bilinci, devrim bilinci ışığında sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı için, parti inşasında derinleş, kitle çalışmasında yoğunlaşÖ şiarını kendisine rehber almıştır.
- Partimiz 7.Konferansında tüm devrimci güçlerle önümüzdeki süreçte eylem birliklerine daha da önem vermek gerektiğini ilan etmiş bulunuyor.
- Bunun getirdiği sorumlulukları şimdiden karşılamaya hazır olduğumuzu yeniden ilan ediyoruz.
- Birkez daha çalışmalarınızda başarılar dilerken, ezilen dünya halklarını selamlıyor, Nepal, Filipinler, Peru, Yunanistan ve Hindistan'daki kardeş partilerimize, partimizin sıcak selamlarını gönderiyor, mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

TKP/ML-Yurtdışı Bürosu

11 Ocak 200

Değerli Yoldaşlar ve Devrimci Arkadaşlar,

TKP/ML Maoist Parti Merkezi adına devrimci selamlarımızı iletmek istiyoruz.

Proletarya partisini ilgilendiren bu canalı meselelerin tartışıldığını görmekten büyük memnuniyet duyuyoruz. Başta devrimci proletarya olmak üzere emperyalist dünya düzeninin ezip sömürdüğü büyük halk kitleleri nezdinde bu cehennem düzenini ortadan kaldırmak kadar değerli başka bir mesele yoktur. Bu zahmetkeş devrimci sürecin kilit noktası olan ve kitlelerin devrime katılabilmesi ve o arzuladıkları devrimi gerçekleştirebilmelerinin yegane garantörü olan proletarya partisi üzerine canalı önemde gelişmelerin içinde bulunuyoruz. Türkiye ve tüm dünyadaki durum mazlumlar dünyası açısından merkezi meselenin devrim meselesi olduğunu her geçen gün daha fazlasıyla ortaya dökmektedir.

Dünden önce kabul edilemez olanı dün rıza gösterilebilir bir çözüm bu gün ise erişilebilecek en büyük hayalimiz derekesine getirilmeye çalışıldığı bir ortamda emperyalistlerin başta ABD olmak üzere tüm dünyaya yeni bir kanlı ve ceberut bir soykırımı ve talan rejimi empoze etmeye çabaladıkları şu dönemde şu yönünü şaşırmış tarihe yolu kim gösterecek sorusunu ancak proletarya kudretli ve bilinçli bir şekilde yanıt verebilir. Tarihe yolunu ancak Marksist-Leninist-Maoist devrimci proletarya önderliğinde ayağa kalkmış mazlumlar dünyası gösterebilir. Bu canalı meselelerin tartışıldığı bu ortamın merkezindeki proletarya partisi sürecinde Maoist Komünist Partisi'nden yoldaşların I.Kongre sonuçlarının sunuşunu saygıyla selamlarız.

*Tüm zahmetkeş halkımız ve şebit düşen yoldaşlarımızla birlikte;
İşçinin Köylünün Yiğit Sesiyiz,
Namluya Sürülmüş Halk Mermisiyiz.*

TKP/ML Maoist Parti Merkezi

11.01.2003

